

DEVRİMCİLER YARGILIYOR DİZİSİ

**DEVRİMCİ SOL
DAVA DİLEKÇELERİ**

**12 EYLÜL
MAHKEMELERİ
DOSYASI
1**

Derleyen: A.Tayfun ÖZKÖK

haziran

DEVRİMCİ SOL
DAVA DİLEKÇELERİ

**12 EYLÜL
MAHKEMELERİ
DOSYASI
1**

H A Z İ R A N Y A Y I N E V İ — 11
DEVİRİMCİLER YARGILIYOR DİZİSİ — 1

Birinci Basım, Ocak 1989

Derleyen : A. TAYFUN ÖZKÖK
12 EYLÜL MAHKEMELERİ DOSYASI — 1
Dizgi - Baskı : Ekim Matbaacılık ve Ambalaj Sanayi
Kapak Düzeni : Demos Grafik
Haziran Yayınevi, Divanyolu, Biçkiyurdu Sokak,
Kayadelen Han, No: 4 Kat: 4/401
Cağaloğlu/İSTANBUL Tel. : 519 28 59

**DEVRİMCİ SOL
DAVA DİLEKÇELERİ**

**12 EYLÜL
MAHKEMELERİ
DOSYASI
1**

Derleyen:
A.TAYFUN ÖZKÖK
(Ölüm Orucu Direnişçisi)

İÇİNDEKİLER

Yayınevinin Önsözü	5
12 Eylül Anayasası Emperyalizmin Ve İşbirlikçi Tekelci Burjuvazinin Yasasıdır.....	7
Filistin Halkı Katledilmektedir.....	13
Cunta Anayasası İnsan Haklarına Özgürlüklere De mokrasiye Düşmandır.....	17
Halkların Mücadelesi Baskı ve İmha Politikasıyla Yok Edilemez	97
Cuntanın Seçim Oyununa Alet Olmayalım.....	106
Seçimlerle Kurumlaştırılmsya Çalışılan 12 Eylüldür ...	130
Ereğli - Armutçuk Maden Göçüğünün Sorumlusu Oli garşidir	162
Devrimci Tutsaklar Ve Nisan Direnişleri.....	170
Türkiye'de İşkenceciler Ve Direnişleri Anlatmak Suçtur	174
Tevfik Hancılar, Kemal Türkler'in Katillerini Aklaya- bilecek mi?	177
Devrimci Tutsaklar Halka Sesleniyor	181
A. Erol Olayı Ve Gerçekler	186
Kişiliksizleştirme Yasalarla Güvence Altına Alınıyor	190
Pişmanlık Yasasının Maskesi Düşüyor.....	237
MİT Pclis Ve Gerici Basın Birlikte Devrimcîlere Karşı Yalan Üretiyorlar.....	257
Karşı Devrimci Senaryoları MİT Yazıyor Tercüman Yayınılıyor	259
İşkencecilerin Yeni Avukatı Tercüman	237
Tercüman Ahlakı : Yalan Haber.....	287
MİT Polis Gerici Basın ve Gizlenemeyen Gerçekler	289
Polis Devrimci Sol Davasını Etkilemek İçin Provokas yon Düzenliyor.....	307
Devrimci Gençliğin Nisan Direnişleri ve Sosyal Demokrat Bir Köşe Yazarı	312

YAYINEVİNİN ÖNSÖZÜ

Haziran Yayınevi'nin «Devrimciler Yargılıyor Dizisi» şeklinde sunduğu «12 Eylül Mahkemeleri Dosyasın, İstanbul'da askeri mahkemede sürmekte olan Devrimci Sol ana davasında, 1981'den 1986'ya kadar mahkemeler ve diğer yetkili kurumlara verilen dilekçelerin bir bölümünden oluşuyor. Aslında bu davada verilen, ortak yüzlerce dilekçe var. Ki, bir siyasi davanın olağan niteliğinin gerektirdiği gibi tümü de birer siyasal metin durumunda. Sayının kabarıklığından dolayı A. Tayfun Özkök bunları, ülkenin siyasal-toplumsal gündemindeki önceliklerine ve kapsadıkları ilgi genişliğine göre derlemeyi uygun buldu.

«12 Eylül Mahkemeleri Dosyasın iki ciltten oluşuyor. Birinci cilt esas olarak genel siyasi gelişmelere ilişkin değerlendirmeleri ve bunlar karşısındaki siyasal tavır belirlenimlerini içeriyor. İkinci cildin konusu ise —işkence vs her türlü insanlık dışı uygulamasıyla— topyekün karşı-devrimci zulüm ve ona karşı devrimci direniş. Alanı, elbette cezaevleri, mahkemeler, şubeler...

Bu dosya, kuşkusuz 12 Eylül hukukunun bir dosyası sayılmalıdır. Ama öte yandan, bu hukukun gölgesinde onurlu yaşam ve siyasal kimlik mücadelesi veren devrimci tutsakların da dosyası olma özelliğim taşıyor.

Her devrimci kişi veya yapı yalnızca mahkeme kalemlerindeki —birgün nasıl olsa tozlanacak— dosyalar ile değil, on yıllık karanlık dönemdeki bu sözünü ettiğimiz 'kendilerine ait' dosyalar ile de ilgili olduğunu bilmek zorundadır. Çünkü kimliği bir ölçüde bununla tanımlanacak, halkın belleğinde bununla anılacaktır.

Haziran Yayınevi böylesi bir dosyayı mahkeme duvarları ötesinde herkese sunmaktan onur duyuyor...

12 EYLÜL ANAYASASI EMPERYALİZMİN VE İŞBİRLİKÇİ TEKELCİ BURJUVAZİNİN YASASIDIR!

Bu dilekçe 19 Ağustos 1982'de Devrimci Sol II. Ana Davası'nda, 7 Kasım 1982 tarihinde halk oylamasına sunulacak, »çık faşizmi kurumsallaştırmada önemli bir adım olan cunta Anayasasını kamuoyu önünde teşhir etmek, tutukluların oy kullanma hakkının gaspedilmesini protesto etmek için ek sorgu olarak II No'lu Askeri Mahkemeye Dursun Karatas'ın verdiği va Hüseyin Solgun tarafından da imzalarsan dilekçedir.

Aynı muhtevada bir dilekçe d» 2.11.1982 tarihinde Bedri Yağan, Sinan Kukul, İbrahim Erdoğan, Tuğrul Özbek, A. Tayfun Özkök, A. Fazıl Özdemir, A. Şener Yıldırım, Nuri Eryüksel, Tuncer Bağdatlıoğlu, İbrahim Bingöl isimli tutuklular tarafından Devrimci Sol III. Ana Davasının ilk duruşmasında II No'lu Askeri Mahkemeye verilmiştir.

Bu duruşmada verilen bu dilekçenin mahkeme heyetince okutulmaması üzerine, duruşma salonundaki tüm tutuklular hep bir ağızdan «BİZ DEVRİMCİLER, YURTSEVERLER, DEMOKRATLAR, FAŞİZME KARŞI MÜCADELE EDENLER OLARAK, HALKİMİZA BASKI . ŞİDDET UYGULAYAN, TÜRKİYE HALKLARINA AÇLIK, YOKSULLUK, SEFALET GETİREN BU ANAYASAYI PROTESTO EDİYORUZ» diyerek, hem Anayasayı protesto ettiler, hem de 12 Eylül mahkemelelerinde devrimcilerin gerçekleri haykıran seslerinin kısalmayacağını bir kez daha gösterdiler.

İSTANBUL SIKIYÖNETİM KOMUTANLIĞI
II NO'LU ASKERÎ MAHKEME BAŞKANLIĞINA
Baştabya/METRİS

Askeri yönetim tarafından hazırlanan Anayasa, bugün sınırlı çevrelerde tartışılmaktadır. Basından öğrendiğimiz

kadarıyla tutuklulara oy hakkı tanınmamaktadır. Bu durumu protesto etmek ve görüşlerimizi mahkemenizde açıklamak istiyoruz.

Yeni Anayasa'nın açıklanmasından sonra en çok şaşkınlığa uğrayan çevre, küçük-burjuva sol kesimi oldu. Çünkü onlar cuntayı korkuyla desteklerken, böyle bir Anayasa beklemiyor ve demokratik haklar bahşedeceğini umuyorlardı. Ama bu durumun böyle olmadığını, açıklanan anayasa tasarısıyla anladılar ve başlarını taşa vurarak eleştirilerini yapmaya başladılar.

Devrimciler açısından sürpriz bir durum yoktur. Bugünkü yönetimin niteliğini, icraatlarını ve hazırlanacak anayasanın bunun açık ifadesi olacağını her fırsatta devrimciler açıklamışlardır. Aldıkaçtı'nın hazırladığı Anayasa, Türkiye'de açık faşizmin kurumsal hale getirilmesinin belgesidir. Demokratik hak ve özgürlüklerin özü de böylece açıklığa kavuşmuştur. Türkiye'de nisbi demokratik hakların sadece kâğıt üzerinde kaldığı, egemen sınıfların yönetim şekli olan faşizmi gizlemek için kullandığı ve bu yüzden anayasaya demokratik görünüm kazandırdıkları artık bilinen bir gerçek haline gelmiştir.

Türkiye'de burjuva demokratik devrim yapılmadığı için, burjuva anlamdaki hak ve özgürlükler kurumsallaşmamıştır. Böyle bir demokratik mücadele geleneği de yoktur. Tanzimattan bu yana bu tür batılılaşma çabaları sonrası getirilen anayasalar, reformlar ve demokratik haklar, hep sömürgeci kapitalist devletlerin ve emperyalist devletlerin çıkarlarına hizmet etmiştir; onların sömürülerini kolaylaştırmaya yaramıştır.

1924 Anayasası da küçük-burjuva diktatörlüğünün, büyük tüccarların, toprak ağalarının çıkarlarını savunan bir anayasadır. Bu anayasaya göre işçiler, köylüler en

ağır basla altında tutuluyor, hiçbir örgütlenme, fikir öz
gürlüğü tanınmıyordu.

(.....)

Çok partili sisteme geçiş, demokratik parlamenter bir
sisteme geçiş miydi? O dönemin koşulları, Türkiye'nin si-
yasal ve ekonomik yapısı hiç de böyle olmadığını, çok par-
ticilik ve parlamenterizmin, emperyalizme ve yerli ege-
men sınıfların gerici çıkarlarına hizmet ettiğini göstermek-
tedir.

(.....)

Parlamenterizm, sadece ABD'nin yeni-sömürge ülke-
lerdeki faşist yönetiminin kılıfıdır. İkincisi, emperyalizmle
bağlarını sağlamlaştırıp tekelleşme sürecine giren bur-
juvazinin, iktidarını güçlendirmesi için, toprak ağaları ile
ittifak içinde kendi hükümetini kurabilmesi açısından çok
partililik gerekliydi. Zaten küçük-burjuva diktatörlüğü de
iyice yıpranmış ve çözümü ABD ile ilişkilerini güçlendir-
mede bulunmuştur.

(.....)

Bunu demokratik bir gelişme olarak görmek saflık
olur.

1961 Anayasası da oligarşi ile küçük-burjuvazi ve or-
ta-burjuvazi arasındaki çelişkinin bir ifadesi olarak gün-
deme geldi. 1961 Anayasasındaki nisbi demokratik hakla-
rın nedenleri şunlardır: Askeri yönetimin dayandığı top-
lumsal kesim olan küçük-burjuvazinin, özellikle aydın ke-
siminin taleplerinin gözönüne alınması, o dönemde dün-
yada moda olan özgürlükçü havaya uyulması, sınıf mü-
cadelesinin egemen sınıfların düzenini tehdit eder düzey-
de bulunmaması... Bütün bunlar 1951 Anayasası'nda nisbi
demokratik hakların var olmasını sağladı. Buna rağmen,
tekelci sermaye ve onun partisi AP, 1961 Anayasa-

kadarıyla tutuklulara oy hakkı tanınmamaktadır. Bu durumu protesto etmek ve görüşlerimizi mahkemenizde açıklamak istiyoruz.

Yeni Anayasa'nın açıklanmasından sonra en çok şaşkınlığa uğrayan çevre, küçük-burjuva sol kesimi oldu. Çünkü onlar cuntayı korkuyla desteklerken, böyle bir Anayasa beklemiyor ve demokratik haklar bahşedeceğini umuyorlardı. Ama bu durumun böyle olmadığını, açıklanan anayasa tasarısıyla anladılar ve başlarını taşa vurarak eleştirilerini yapmaya başladılar.

Devrimciler açısından sürpriz bir durum yoktur. Bugünkü yönetimin niteliğini, icraatlarını ve hazırlanacak anayasanın bunun açık ifadesi olacağını her fırsatta devrimciler açıklamışlardır. Aldıkaçtı'nın hazırladığı Anayasa, Türkiye'de açık faşizmin kurumsal hale getirilmesinin belgesidir. Demokratik hak ve özgürlüklerin özü de böylece açıklığa kavuşmuştur. Türkiye'de nisbi demokratik hakların sadece kâğıt üzerinde kaldığı, egemen sınıfların yönetim şekli olan faşizmi gizlemek için kullandığı ve bu yüzden anayasaya demokratik görünüm kazandırdıkları artık bilinen bir gerçek haline gelmiştir.

Türkiye'de burjuva demokratik devrim yapılmadığı için, burjuva anlamdaki hak ve özgürlükler kurumsallaşmamıştır. Böyle bir demokratik mücadele geleneği de yoktur. Tanzimattan bu yana bu tür batılılaşma çabaları sonrası getirilen anayasalar, reformlar ve demokratik haklar, hep sömürgeci kapitalist devletlerin ve emperyalist devletlerin çıkarlarına hizmet etmiştir; onların sömürülerini kolaylaştırmaya yaramıştır.

1924 Anayasası da küçük-burjuva diktatörlüğünün, büyük tüccarların, toprak ağalarının çıkarlarını savunan bir anayasadır. Bu anayasaya göre işçiler, köylüler en

sı'na sürekli muhalefet etti. Çünkü onlar böylesine göstermelik haklara bile tahammül edemiyordu.

(.....)

Oligarşinin bu kadar lükse tahammülünün olacağını beklemek yine saflık olurdu.

1961'den sonra gelişen sınıf mücadelesi, Marksist - Leninist fikirlerin yayılması, işçi-köylü ve gençlik hareketlerinin yükselmesi, Anayasa'daki hak ve özgürlüklerin artık pratikte de oligarşi için bir lüks olduğunu ortaya koydu. İşte, 1971 askeri darbesiyle oligarşiyi rahatsız eden anayasal maddeler değiştirildi. Anayasa kuşa çevrildi. Aslında 1971'de de şu andaki gibi, Anayasa'nın ortadan kaldırılıp yeni bir anayasanın oluşturulması düşünülüyordu! Fakat gelişen sınıf mücadelesi (silahlı mücadele), oligarşi içindeki çelişmeler, bunu mümkün kılmadı. Bu yüzden Anayasa kısmen değiştirildi.

İşte, 12 Eylül'e böyle bir anayasa ile gelindi. Şimdi oligarşi kendi çözümsüzlüğünü 1961 Anayasası'nı suçlayarak ifade ediyor. Gerçekten de gelişen sınıf mücadelesi, oligarşinin baskı ve terörü, katliamlar, faşist saldırılar vb. ile Anayasa bağdaşmıyordu. Oligarşi işte bu noktada çözümsüz kalınca, göstermelik bir anayasada suçu aradı. Bu sadece yüzeysel birşeydi. Anayasa'daki bütün demokratik haklara rağmen, pratikte hiçbirini işlemiyordu. Egemen sınıflar halka karşı baskı ve tenkil politikasını bildikleri gibi okuyorlardı. İşte 12 Eylül yönetimi biçimsel de olsa, bu çelişkiyi yani Anayasa'nın lüks taraflarını düzeltmek için 1961 Anayasası'nı bütünüyle kaldırdı. Artık oligarşinin gelişen sınıf hareketi karşısında biçimsel de olsa demokratik haklara tahammülü yoktu. Faşist yönetime denk düşen bir anayasaya ihtiyaç vardı. Yeni Anayasa açık faşizmin, açık ifadesidir. 1982 cunta Anayasası açık faşizmin kurumsal hale sokulmasıdır.

Yeni Anayasa'nın başlıca özelliği, yürütme erkinin ön plana çıkarılmasıdır. Buna neden gerek duyuldu? Çünkü Türkiye'de gelişen sınıflar mücadelesi oligarşinin baskı ve terörünün giderek şiddetlenmesine yol açmıştır. Bu da Anayasa'da yürütme gücünün kuvvetlendirilmesi anlamına gelir. Faşist devlette bütün kuvvetler tek bir elde (lider, führer) ya da bir konseyde toplanır. Faşizm devlete en yüksek değeri verir. Bunun başka deyişle anlamı, yürütme gücünün herşeye egemen kılınmasıdır. Almanya ve İtalya'da ortaya çıkan faşist devletler işte böyleydi. 1982 Anayasası'nın da başlıca özelliği, bütün kuvvetlerin cumhurbaşkanı ve hükümete bağlanması ve bunlara bağlı olarak ordu ve polisin en yüksek güce kavuşturulmasıydı.

İşte, buna uygun olarak parlamento, yani yasama tali plana itildi; yargı yürütmeye bağlandı. Yürütmenin gücünü sağlamlaştırmak için Devlet Danışma Konseyi, Devlet Denetleme Kurulu, Milli Güvenlik Kurulu'na ek olarak kuruluyor. Yürütme, istediği zaman olağanüstü hal ilan edecek, orduyu devreye sokacak bir güce kavuşturuluyor. Polis alabildiğine güçlendirilerek istediği cinayeti işleyebilecek bir yetkiye kavuşturularak, ülke adeta polis devletince yönetilen bir duruma getirilmiştir.

Bütün bunlar açık olarak göstermektedir ki, cunta Anayasası açık faşizmi kurumsal bir hale getirmektedir. Bunun doğal sonucu olarak, burjuva anlamında da olsa bütün demokratik haklar, örgütlenme özgürlüğü, işçilerin sendikal hakları ortadan kaldırılmıştır. Zaten faşizmi gizlemek için kullanılan nisbi haklar, artık, gelişen sınıf mücadelesi sonucu kullanılmaz hale gelmiştir. Sadece pr.rla-menterizm bir kılıf olarak korunmuştur.

Halkımızın böyle bir anayasadan beklediği birşey olmaz. Çünkü bu anayasa, baskı, terör, işkence ve yoğun sömürünün yasallaşmış halidir. Halkımız özgürlüğünü

ancak faşizmi yok ederek kazanabilir. Bu yüzden Anayasa'yı, sanki halka bahşedilmiş gibi gösterme politikası sökmeyecektir. 1982 Anayasası'nın destekçileri, egemen sınıflardır. Halkımız bu Anayasa'yı desteklememeli ve «red» oyu vermelidir.

Ayrıca, cezaevlerindeki yüzbinlerce tutukluya oy hakkı verilmemesini de burada protesto ediyoruz. Tutuklulara oy hakkı verilmemesi red oylarından korktukları içindir.

19.8.1982

Dursun Karataş

FİLİSTİN HALKI KATLEDİLMEKTEDİR!

Enternasyonal dayanışmanın bir gereği olarak; 6 Haziran 1982'de ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki jandarması İsrail'in, Lübnan'ı işgal ederek, Lübnanlı ve Filistinli halka sadırması *üzerine*, Filistin ve Lübnan halkıyla dayanışma içinde olduğunu belirtmek için Synt. Ask. Mahkemesi'nde, 19 Ağustos 1982'de sorgusu yapılan Dursun Karataş'ın verdiği dilekçedir. (*)

İSTANBUL SIKIYÖNETİM KOMUTANLIĞI II NO'LU ASKERİ MAHKEME BAŞKANLIĞINA

Baştabya/METRİS

FİLİSTİN HALKI KATLEDİLMEKTEDİR!

Haziran başlarından beri, ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki vurucu güçlerinden Siyonist İsrail, Filistin halkının özgürlük ve bağımsızlık mücadelesini boğmak, Filistin halkını ortadan kaldırmak için tüm dünyanın «ses-siz» ve «anlamlı» bakışları arasında faşist saldırısını sürdürmektedir. Son süren saldırıda kırk bine yakın Filistinli halk ve savaşı öldürüldü, bunun birkaç katı insan yaralandı. Taş taş üstüne bırakılmayarak her taraf yakılıp yıkılmakta, Filistin halkına «YAŞAM HAKKI» tanınmamaktadır.

Her ulusun, «kendi kaderini kendisinin tayin etmesi» gerektiğini sözde herkes kabul etmektedir. Sorun Filistin halkının var ya da yok olma noktasına geldiğinde —ulusal mücadeleyi desteklediklerini iddia edenler dahil— kimse ortada gözükmemekte ve o halk kendi özgücüsüyle em-

(*) Bu muhtevadaki dilekçeler Sultanahmet ve Metris cezaevlerinde hemen hemen tüm tutuklular tarafından kan bağışı yapmak istemiyle verilmiştir.

peryalizmin en korkunç silahları ve güçlü ordusuyla başbaşa kalmaktadır. Filistin halkı tastamam bu durumdadır. Filistin için ahkam kesenler, konuştuğunda keskinliği kimseye bırakmayanlar Filistin mücadelesinin yok edilmesine seyirci kalmaktadırlar! Ve çok yönlü hesaplar yapmaktadırlar. Bugün, çocuk, kadın-erkek demeden Filistin halkını katleden, soykırım hareketine başlamış olan İsrail siyonistlerini ve ABD emperyalizmini nefretle «protesto» ediyoruz.

Biz Marksist-Leninistlerin görevi, öncelikle kendi ülkesinin bağımsızlığı ve halkının kurtuluşu için savaşmaktır. Ve böyle olduğumuz için bugün burada tutuklu bulunmaktayız. Yurtsever olduğumuz gibi, enternasyonalistiz. Bunun için emperyalizmin bir ulusu yok etmesine seyirci kalamayız. Ve enternasyonalizm bize, halklar arasında, emperyalizme ve faşizme karşı dayanışmayı; ortak düşmana karşı, gerektiğinde aynı cephede omuz omuza savaşmayı öğretmektedir.

(.....)

Tutsak bulunduğumuz bu şartlarda saldırganları nefretle anmak ve protesto etmenin dışında, bir nebze de olsa Filistin halkının mücadelesine katkıda bulunmak için, yaralı Filistinlilere iletilmek üzere «KAN» bağışında bulunmak istiyoruz.

FİLİSTİN HALKININ ULUSAL MÜCADELESİ ZAFERE ULAŞACAKTIR!

1948'de Birleşmiş Milletler kararıyla, Nazi soykırımından kaçan Yahudiler Filistin'e yerleştirilerek bir İsrail devleti kurulur. Naziler tarafından her türlü işkenceye uğrayan, katledilen bir topluluğun, giderek aynı metotla Filistin halkını katledeceğini kimse düşünemezdi. İsrail Devleti kısa sürede Filistin halkına karşı saldırıya

geçer ve Filistin yerleşim bölgelerini işgal ederek onları göçe zorlar!

Filistin halkı meşru müdafa hakkını kullanır ve İsrail saldırganlarına karşı gerilla savaşıma başlar.

Filistin halkının yaşadığı işgal altındaki merkezlerde halka vatandaşlık hakları dahi tanınmaz. Yüzbinlerce Filistinli çeşitli Arap ülkelerine ve dünyaya dağılır. Ama topraksız, devletsiz mücadele eden, yaşayan Filistin yok edilememiştir!

Gerici Arap ülkeleri Filistin halkının zafere ulaşmasını istemiyor: Filistin mücadelesini destekler görünen, hatta bazen maddi yardımda bulunan çeşitli Arap ülkeleri aslında, emperyalizme karşı Marksist eğilimli bir Filistin devletinden yana değillerdir. 1970-1971 Ürdün katliamı bunun en çarpıcı örneğidir.

Arap ülkeleri, Filistin devriminin başarıya ulaşmasıyla, bu devrimin kendi ülke halkını etkileyeceğini ve kendi işbirlikçi iktidarlarının tehlikeye gireceğini hesap ederek, kendi denetimleri dışına çıkmayan, kendi kontrollerinde bir Filistin devleti istemektedirler. Bunun için de güçlü ve Marksist çizgide bir Filistin direnişine tahammülleri yoktur.

Filistin direniş hareketi, emperyalizme, İsrail'e ve sözde dostlarına rağmen, Filistin'in haklılığını ve mücadelesini dünya kamuoyuna maletmiş ve Filistin direnişini yok edilemez bir noktaya getirmiştir.

**TÜRKİYE OLİGARŞİSİ FİLİSTİN'İ
DESTEKLEMİYOR!**

Siyonist saldırının faşist cuntadan ilişkisiz olması mümkün değildir.

Ortadoğu'da özgür bir Filistin, Türkiye oligarşisinin yararına değildir. Bugün İsrail siyonistlerinin yakaladığını iddia ettiği Türkiyeli devrimcileri cuntanın nasıl dört gözle beklediği ortadadır. İşte bu yüzden, cunta, özgür Filistin yerine Filistin direnişinin yok olmasını ister.

Filistin halkının direnişi geçici olarak yenilse de, tüm savaşçıları katledilse de bu soylu ve onurlu direnişler üzerinde yeni ve çok daha güçlü direnişler doğacak ve Filistin temel olarak kendi «özgücüne» ve dünyadaki kurtuluş savaşlarının enternasyonalist dayanışmasına güvenerek mutlaka zafere erişecektir.

KAHROLSUN FİLİSTİN HALKINI KATLEDEN EM-PERYALİZM VE SİYONİZM!

YAŞASIN FİLİSTİN VE TÜRKİYE HALKLARININ KARDEŞLİĞİ VE DAYANIŞMASI!

YAŞASIN FİLİSTİN DİRENİŞİ!

19.8.1982

Dursun Karataş

CUNTA ANAYASASI İNSAN HAKLARINA, ÖZGÜRLÜKLERE, DEMOKRASİYE DÜŞMANDIR!

2.11.1982 tarihinde, t. Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı II No'lu Askeri Mahkemesi'ne Devrimci Sol dava-sında yargılanan bazı tutuklular. Anayasa referandumu ko-nusundaki düşünce ve tavırlarını ortaya koyan bir dilekçe verdiler.

Verdikleri bu dilekçe nedeniyle haklarında yeni bir dava açıldı.

Bu belge ortak dilekçelerine karşı açılan davanın sa-vunmasıdır.

İSTANBUL SIKIYÖNETİM KOMUTANLIĞI I NO'LU ASKERİ MAHKEME BAŞKANLIĞINA

Selimiye / İSTANBUL

Sıkıyönetim askeri savcılığının, 1983/481 esas, 83/513 sayılı kararı ile hakkımızda; a—) Devletin askeri güçlerini küçük düşürmek, b—) Cumhurbaşkanının yokluğunda hakarete bulunma ithamıyla dava açılmış bulunmaktadır. Sorgu aşamasında hakkımızdaki suçlamalarla ilgili düşüncelerimizi kısmen de olsa belirtmiş olmamıza karşılık, tarihe ve halklarımıza karşı sorumluluğumuzun bir gereği olarak, suçlamalar karşısındaki düşüncelerimizi —olanaklar ölçüsünde— ve gerçekleri geniş bir şekilde açıklamak ve savunmamızı yapmak istiyoruz.

Düşünce özgürlüğü genel olarak bir ülkede özgürlüklere verilen değerin mihenk taşıını oluşturmaktadır. Faşizm, karakteri gereği özgür düşüncenin karşısında ve en büyük düşmanı olarak tarih sahnesindeki yerini almış-

tır. Faşizm; insanları sürü, kafaları sadece yol gösterici önderin fikirleriyle dolu robotlar olarak görür. 12 Eylül'le birlikte, özgür ve bağımsız düşüncenin karşısında, halkımızın üzerine bir «karabasan» gibi çökmüş bulunan faşist cunta, yalan ve demagojiyle mahkûm etmeye çalıştığı devrimci - yurtseverleri, mahkemelerdeki savunmalarından dolayı yeniden yargılamaktadır.

Hakkımızdaki iddialar, mevcut anayasal düzeni(!) zorla ortadan kaldırmaya teşebbüs etmekten başlayıp, bugünkü yönetimi «Amerikancı Faşist Cunta» olarak adlandırmak, devletin askeri güçlerini küçük düşürmek şeklinde devam etmektedir.

2 Kasım 1982'de, yargılandığımız «Devrimci Sol» toplu davasında, 0 günlerde halkımıza «yutturulmaya» çalışılan faşist cunta Anayasası'nı protesto etmek için verdiğimiz dilekçeden dolayı yargılanmaktayız. 1982 cunta Anayasası'na neden karşı olduğumuzu anlatmadan önce, iddia makamının hakkımızda hazırladığı iddianamedeki «devletin askeri güçlerini küçük düşürmek» suçlamasına değinmek istiyoruz.

Askeri savcının hakkımızdaki iddiaları, Yargıtay'ın «...faşist cunta demek askeri kuvvetlere hakarettir» kararına dayanmıştır.

Hukuk sisteminde, verilen mahkeme kararlarının son inceleme yeri olan üst mahkemeler, burjuva demokrasilerinde yürütme ve yasama karşısında bağımsızlıklarını koruduklarından, düzeni koruyan yasalara karşı çıkanları diğer yetki odaklarından bağımsız olarak yargılayabilmektedir. Ancak bizim gibi, burjuva anlamda da olsa demokrasinin olmadığı ülkelerde, yargının bağımsızlığından söz edilemez. 12 Eylül öncesinde, yargının yürütmeye karşı olan nispi bağımsızlığı —kurum olarak bağımsız görünseler de uyguladıkları yasalar açısından bağımlı-

dırlar— 12 Eylül sonrası düzenlemelerle, tamamen yürütmeye (Milli Güvenlik Konseyi) bağımlı hale getirilerek yok edilmiştir. Gerek özlük işleri, gerekse ellerine tutuşturulan gerici ve halk düşmanı yasalarla, tamamen cuntanın emir ve komutasına girmiş olan mahkemelerin ve üst mahkemelerin verdikleri kararlar ve ileri sürdükleri görüşler, bizim için cuntanın mahkeme salonlarındaki sesinden başka bir şey değildir. Bu yüzden biz, bunların karşısında kendi savunduğumuz görüşleri ifade etmek zorundayız.

«Faşist cunta» kelimesinin hakaret telakki edilmesi, devrimci mücadelenin halk içinde ne derecede benimsendiğini gösterir. Faşistlikle itham edilen bir kurum içinde yer alanların «ben faşist değilim» demeleri bir şey ifade etmez. Kurumların ve kişilerin niteliklerini belirleyen şey, pratikteki uygulamalardır. 12 Eylül cuntasının ne olduğunu —aynı zamanda ne olmadığını— belirleyecek şey de; ne cuntacı generallerin beyanıdır, ne de ona bağımlı yargı kurumlarının kararlarıdır. Halk üzerinde en azgın ve acımasız sömürüyü gerçekleştiren, buna karşı çıkanları işkenceden geçiren, katliamlar düzenleyen, diğer uluslar üzerinde asimilasyon ve jenosit politikasıyla hakimiyet kuran, emperyalizmin Ortadoğu'daki bekçiliğini yapan cuntanın; «faşist değilim» beyanları, faşizmin klasik yalan ve demagoji politikasından başka birşey değildir.

Hitler ve Mussolini'den sonra, hiçbir diktatör veya cunta, dünya ve ülke halklarına karşı «biz faşistiz» deme cesaretini gösterememiştir. Ülkelerdeki yönetimlerin nitelikleri, uyguladıkları ekonomik, siyasi ve uluslararası politikalarından anlaşılmaktadır. İşte, 12 Eylül faşist cuntası da; dünya ve Türkiye halklarının anti-faşist duygu ve bilincinden korktuğu için, suratına vurulan «faşist» damgasını silmeye çalışmaktadır. Bu amaçla; tüm kurum-

larıyla olağanüstü bir çaba sarfetmektedir. Yargıtayın karar da bu çabanın bir ürünüdür. Biz devrimcilere düşen görev ise; şartların olumsuzluğu karşısında yılmadan, bu çabaları boşa çıkarmak ve cuntanın faşist karakterini sergilemektir. Yargıtayın kararı, «faşist cunta» kelimesini hakaret kabul ederek, suç unsuru saymıştır. Evet, bir kuruma faşist cunta denilmesi, onun için yüz kızartıcı bir durumdur. Bu doğru ama, hukuk; tabuları korumak için değil, gerçekleri ortaya çıkarmak amacıyla hareket ettiği zaman pozitif hukuktur. Eğer hukuk bu amacından sarsarsa, gerekliliği ve pozitifliği kalmaz. Bu açıdan ele alınınca, Yargıtayın kararı da maddi temellerden yoksun, «velinimetine» hizmet eden sübjektif bir karar olmaktadır öteye geçemez.

Şimdi biz, faşistliği gün gibi ortada olan bir yönetimi faşist diyorsak, bize dava açanlar öncelikle bu yönetimin faşist olmadığını kanıtlamak zorundadırlar. Bağimsız ve adil yargılandığımız iddiasında olanlar, en azından bizlere, «neden faşisttir bu yönetim?» sorusunu sormalıdırlar. Elbette ki, o zaman bizler de dilekçelerimizde neden faşist cunta dediğimizi ayrıntılı olarak anlatırdık. Kaldı ki, ifade ettiklerimizle de bu kolayca anlaşılabilir.

Öncelikle şunu belirtmeliyiz; MGK'ne faşist dememiz sadece onu oluşturan kişilerin «faşistliklerinden» kaynaklanmıyor. Sorun devletin yapısında, uygulamalarında ve yönetim biçimindedir. Burjuva düşünürler bile bu gerçeği teslim etmektedirler; «Devlet, egemen sınıfların baskı aracıdır.» Bugün bu konu, yeterince açılmış, tartışılmıştır. Devletin sınıflar üstü bir kurum olmadığı genellikle kabul edilmektedir. Bu yüzden «devlet nedir» konusuna girmeyeceğiz. Ancak devlet konusundaki bu gerçek, bundan sonra söyleyeceklerimizin anlaşılması bakımından bir kenara yazılmalıdır. Bizim asıl değinmek istediğimiz, anayasa, anayasanın özü ve sonuçlarıdır. Bu-

nun için; anayasa nedir, anayasaların gelişimi, cunta Anayasasının neler getirdiğini ve neyi amaçladığını, temel bölüm ve maddelerini, faşist anayasanın temel niteliğini ve bizim gibi ülkelerde nasıl biçimlendiğini anlatacağız.

Bilindiği gibi anayasalar; bir ülkede, belirli bir tarihsel kesitte, sınıf egemenliğini kalıcı kılan kurallar bütünü olarak tanımlanır. Egemen sınıf diktatörlüğünün, siyasal-hukuki düzeyde değerlendirilmesinde, mevcut anayasanın niteliği önemli bir ölçüt olarak görülebilir. Türkiye'nin ekonomik, toplumsal ve siyasal yaşamında, 12 Eylül 1980'de başlayan yeni dönemin günümüzdeki ve gelecek teki etkilerini tespit edebilmek için, yeni hazırlanan Anayasayı temel bir veri olarak ele alabiliriz. Bu Anayasa, bundan sonra halkımızı nasıl bir düzenin beklediğinin, oligarşinin emekçilere nasıl bir yaşamı reva gördüğünün de göstergesidir.

Ülkemizde oligarşi dediğimiz egemen sınıflar ittifakının düzenini sürdürebilmesi, ancak faşizmle mümkün olabilmektedir. Çeşitli faktörlere bağlı olarak, bazen açık, bazen de örtülü-gizli olarak uygulanan faşizmi, 12 Eylül 1980 darbesiyle açık uygulamaya sokan cunta, icraatını işbirlikçi tekелci burjuvazi ve ABD emperyalizminin ekonomik-siyasi çıkarlarına göre şekillendirirken, hazırladığı Anayasayla da açık faşizmi kalıcı kılmak istemiştir. Bu bakımdan cuntanın 1982 Anayasası dikkatle incelenip yüzü açığa çıkarılmalı, neler getireceği ortaya konmalıdır.

Bilindiği gibi, faşist devlet anlayışının özelliği, iktidar erkinin tek elde veya bir tek kişiyle yetkileri paylaşılan konseyde toplanıp, tüm faaliyetlerin yukardan-aşağıya emirle iletilmesidir. Başka bir deyimle, burjuva devleti oluşturan yasama-yürütme-yargı güçlerinin ayrılığına ve birbirlerine karşı görece bağımsızlığına son verip, tüm güçlerin yürütmede toplanmasıdır. Tekelci sermayenin en

şoven, en gerici kesiminin açık terörcü diktatörlüğü olan faşizm, kitlelere, onların özgür iradesine hiçbir zaman güvenemez. Bilimsel ve özgür düşünceye karşıdır. Bu yüzden her zaman kendisine tereddütsüz itaat edecek «sürüler» ister ve bunu gerçekleştirmeye çalışır. Faşizmin bu mantığı, her özgül duruma uygun bir şekilde her zaman gündeme getirilir. Faşizmin örtülü uygulandığı zamanlarda ise, biçimsel bir takım farklılıklar gündeme gelebilir. Cuntanın ortaya koyduğu açık faşizm programında, yetkiler tümüyle cuntanın elinde toplanmış, MGK adı altında emirle devlet yönetilir olmuştur. Bugün hazırlanan Anayasayla da, cunta bu konumunu, anayasal bir statüye kavuşturarak süreklilik kazandırmıştır.

(.....)

Cunta Anayasası'nın açıkça görülen işlevi, faşist uygulamaların yasal zemine oturmasını sağlamaktır. Böyle bir Anayasa, doğal olarak halkın özgür iradesine, çeşitli sınıf, ve tabakaların —oligarşi dışı— özlem ve taleplerine göre ve burjuva demokrasisinin yasallık zemininde oluşturulamazdı. Cunta da gerekeni yaptı ve yüzüstüce Anayasa'nın hazırlanışı ve yürürlüğe konulmasını oldu-bittiye getirdi. Anayasa bu niteliğiyle; açık faşizmi kurumlaştırdığından, hazırlanma ve uygulanma yöntemleriyle burjuva demokratik anlamda da olsa meşru bir zemine oturmadığından dolayı, cunta, bu Anayasayla hiçbir şeyi kamufle edemeyecektir, edememiştir de.

Cuntanın açık faşizmi kurumlaştırma programının temel taşı olan Anayasa, aslında Demirel'in ve diğer tekelci sermaye sözcülerinin yıllardır «1961 Anayasası lükstür» sözleriyle belirtilen özlemlerinin somutlaşmış şeklidir. 1961 Anayasası, damgasını vuran hareketin sınıfsal niteliğine uygun karakter gösterdiği için, tekelci burjuvazinin çıkarlarının korunmasında çeşitli güçlükler ta-

şıyordu. 1961 Anayasasının yürürlükte olduğu dönemde, bazen fiili durumla yürürlükteki Anayasa arasında çelişkiler oluşmakta, uygulanan yönetim biçimiyle devletin diğer organları arasında çeşitli uyumsuzluklar ortaya çıkmaktaydı. Ülkemizdeki yönetim biçimi faşizm olduğu halde, 1961 Anayasası'nda nispi hak ve özgürlüklerin olması, sürekli faşizm uygulamasına tam uymayan organların varlığı, düzenin siyasal işleyişinde birtakım sorunlar çıkarmaktaydı. Örneğin; nispi demokratik hak ve özgürlüklerin, çeşitli sosyal hakların varlığı, düzene karşı, devrimci güçlerin örgütlenmesini ve işçi sınıfının haklarını korumasını, bilinçlenmesini kolaylaştırıyordu. Yasama-yürütme-yargı arasında nispi de olsa varolan bağımsızlık, birbirlerini dengelemek için çeşitli devlet organları arasında oluşan çelişkiler, siyasal istikrarın sürdürülmesinde sorunlar yaratıyordu. Bu durum aynı zamanda, egemen güçlerin çeşitli taleplerinin kısa sürede ve engelsiz gerçekleştirilmesini de zorlaştırıyordu.

Sınıf mücadelesinin gelişimi, egemen sınıflar arası ilişkilerin doğurduğu sonuçlar, düzenin hukuksal işleyişini sürekli zorlamaktaydı. Yani sürdürülen uygulamalarla Anayasa arasındaki uyumsuzluk ve çelişkiler artmaktaydı. Bu durum egemen sınıf sözcülerince, sürekli rahatsızlık kaynağı olarak dile getirilmekteydi. 1982 cunta Anayasası, bu fiili durumla, kâğıt üzerindeki çelişkileri de ortadan kaldırarak faşist cuntayı açıkça kalıcı kılacak düzenlemeler yapmış ve devleti açık faşizm uygulamasına uygun organlarla donatıp ona göre örgütlenmiş, nispi demokratik hak ve özgürlükleri kullanılamaz hale getirerek açık faşizmi kurumlaştırmıştır.

Cunta Anayasasındaki en büyük çelişki, açık faşizmi kurumlaştırma hedefleriyle, göstermelik şekilde hukuka, insan haklarına uygun görünme çabalarıdır. Faşist cunta,

Anayasasını Öyle maddelerle doldurmuştur ki, dünya ve Türkiye halkları ve kamuoyları nezdinde bunlar alay konusu olmuştur. «Şu hak serbesttir, şu özgürlük vardır... ama bunları kullanmak yasaktır» şeklindeki maddeler, cuntanın ikiyüzlülüğünün en açık kanıtıdır. Bu çerçevede, temel bölümleri oluşturan, «temel haklar ve ödevler», «kişi hak ve ödevleri», «sosyal ve ekonomik haklar ve ödevler», «siyasi haklar ve ödevler» aslında hangi hakların ve özgürlüklerin kullanılamayacağını belirten bölümlerdir. Kullanılamayacak haklar ve yerine getirilmesi zorunlu ödevler sıralanmıştır.

Burjuva sınıf egemenliğini kalıcı kılan kurallar bütününü olarak tanımladığımız anayasaların niteliği esas olarak, temel haklar ve özgürlükler karşısında takındığı tavra göre belirlenebilir, Anayasalar; burjuvazinin sınıf egemenliğini sürdürme biçiminin faşizm mi, burjuva demokrasisi mi, ya da farklı bir biçim mi olduğunun en önemli kıstaslarından biridir. Çünkü emekçi halk kitlelerine sunulan haklar doğrudan, sömürünün sürdürülüş biçimiyle bağlantılıdır. Egemen sınıflar açısından sömürünün en iyi sürdürüldüğü ortami kitlelerin sürü gibi boğaz tokluğuna çalıştırıldığı, hiçbir sosyal hakkın olmadığı, zorbalığın gündemde olduğu zamanlardır. Buna en iyi örnek de yaşadığımız cunta koşullandır.

Serbest rekabetçi kapitalizm aşamasında hak ve özgürlükler, kaynağını ekonomik temeldeki serbest pazar ilişkilerinden almaktadır. Metanın pazarda özgür dolaşımı, demişim ve rekabetteki eşitlik anlayışının siyasal düzeydeki yansımasıdır. Burjuvazinin varlık nedeni olan sermaye birikiminin ve dolaşımının serbest rekabet koşullarında oluşması üst yapıda da buna uygun ilişkileri doğurmakta, gerekli kılmaktadır. Serbest rekabet döneminin siyasal yapısı olan burjuva demokrasisinin değişik

egemen sınıf kesimlerinin taleplerini yansıtmaması bu yüzden mümkün olmaktadır. Emekçi sınıfların ekonomik ve siyasi mücadelesinin gelişmesiyle beraber; siyasal liberalizm, zorunlu olarak burjuvazinin kendisi için yarattığı hak ve özgürlüklerden değişik sınıf ve tabakaların da —kısmen de olsa— yararlanmasının koşullarını yaratır.

Emperyalizm döneminde ise, serbest rekabet yerini tekellciliğe bırakmıştır. Mali sermayenin eğilimi siyasal gericiliktir. Ne var ki, proletaryanın gücü (nitelik ve nicelik olarak) ye onyıllar boyunca mücadele ile elde ettiği hak ve özgürlüklerine sıkı sıkıya bağlı olması ve mücadele geleneğinin olması, burjuvazinin istemeye istemeye de olsa burjuva demokrasisini gündemde tutması sonucunu doğurur. Burjuvazi hak ve özgürlüklerin özüne dokunamaz.

Diğer yandan sömürgelerden aktarılan değerlerden emekçi sınıflara sus payı» verilerek refah düzeyi nispi anlamda da olsa yüksek tutulabilmekte, burjuva demokrasisinin yaşayabilmesi sağlanmaktadır.

Faşizm koşullarında ise; sermaye güçlerinden bir bölümünün —tekelleşenlerden en gerici olanların— hem diğer sermaye grupları, hem de tüm emekçi sınıf ve tabakalar üzerinde egemenliği, baskı ve sömürüsü söz konusudur. Dolayısıyla üst yapıda da, egemen sınıfın her kesiminin eşit, özgür siyasal temsili ve diğer emekçi sınıf ve tabakaların da bu olanaklardan —nispi de olsa— yararlanmasının şartları ortadan kalkar. Tekelci sermayenin bir kesiminin, çeşitli kurumlardaki temsilcileriyle sürdürdüğü faşist diktatörlüklerde, bu yüzden burjuva demokratik anlamda hak ve özgürlüklerden bahsedilemez. Faşizm uygulaması, hak ve özgürlüklerin değerlendirilişi, tarihsel, sosyal, sınıfsal özelliklere göre biçimlenmektedir.

Bizim gibi yeni-sömürge ülkelerde burjuvazi, kapi-

talizmin iş dinamiği sonucu gelişip ortaya çıkamadığı ve kendi demokratik devrimini yapamadığı için, tasfiye edemediği pre-kapitalist sınıflarla işbirliği yaparak sömürüden elde ettikleri kârı onlarla bölüşmek zorunda kalmıştır. Kapitalizmin doğuştan itibaren emperyalizme bağımlı gelişmesi ve emperyalizmin sömürüden pay alması sonucu emekçi sınıflara sus payı verebilme imkânı yoktur. Proletarya nicelik ve nitelik olarak zayıftır. Uzun bir mücadele geleneğine sahip değildir.

Emekçi kitlelerin istemlerine her defasında verilen cevap baskı ve zor olmaktadır. Bu yüzdendir ki, baskı ve zorun esas olduğu bir yönetim biçimi, yani «sürekli faşizm» gündemdedir

Sürekli faşizmin örtülü uygulandığı samanlarda, göstermelik-birtakım hak ve özgürlükler verilmekle birlikte, esas olarak, -kişinin toplumsal bir varlık olarak sahip olduğu hak ve özgürlükler kullanılamamaktadır. Ülkemizde sürekli faşizmin —çeşitli faktörlere bağlı olarak— açık- biçimde icra edildiği dönemlerde ise; temelde hak ve özgürlüklerin hiçbir güvencesi olmadığı halde, göstermelik de olsa verilmesinin nedeni, egemen sınıfların ve emperyalizmin o süreçteki çıkarının ve programının bunu gerektirmesidir. Örneğin, 6 Kasım seçimlerinden sonra da açık faşizmin devam edeceğini düşünersek, çok sınırlı bazı hak ve özgürlüklerin göstermelik . olarak verilmesinin nedenini daha iyi anlamış oluruz. Emperyalizm ve oligarşi, bizim gibi ülkelerde, kendi icazeti altında nispi hak ve özgürlüklere izin verirken, simi mücadelesini geriletmeyi, düzene muhalefeti engellemeyi düşünür. Ekonomik ve siyasi istikrarsızlık henüz tehlikeli boyutlara ulaşmadığı için, çıkarlarının uzun vadede korunması, devletin kurumlarının ve işleyişinin yıpranmaması hedeflenir. Örneğin; geçmiş dönemde Demirel,

1961 Anayasasının sağladığı nispi hak ve özgürlükler çerçevesinde kurulan ve düzen için ciddi bir tehlike oluşturmayan «sol» partilerin varlığını «demokrasinin nimetleri» olarak göstermeye çalışıyordu. «Tam beş tane komünist partisi var, daha ne istiyorlar.» diye demagoji yapıyordu. Geçmiş gelişme ve uygulamalara baktığımızda, bu tür örgütlenmelerin ancak burjuvazinin izin verdiği sınırlarda kaldığını görürüz. Yani burjuva demokrasilerine örnek gösterebileceğimiz metropol kapitalist ülkelerdeki kurumlaşmalar ve hak ve özgürlükler gibi kalıcı anlamda güvenceli değildir bizdeki hak ve özgürlükler. Liberalizmin siyasal düzeydeki uygulaması olan; tüm sınıf ve tabakaların temsilcilerinin genel varlığını sürdürmesi, bizim gibi ülkelerde söz konusu değildir. Komünist partisinin yasak olduğu ender ülkelerden biridir Türkiye. Bu durum egemen sınıf sözcülerine «ülkemizin gerçekleştirile» açıklanmakta, bu tür tehlikeli olabilecek özgürlüklere hiçbir zaman izin verilmeyeceği belirtilmektedir. Buradan da görülebileceği gibi, ülkemizde egemen sınıflar, siyasal alanda en basit ödünü bile verebilecek konumdan uzaktırlar.

Ülkenin genel koşullarının böyle özetlenebilmesine karşılık; faşizmin örtülü uygulandığı koşullardaki nispi hak ve özgürlüklerin kaynağı, devleti oluşturan güçler arasındaki ayrılık ve göreceli bağımsızlık; devrimciler açısından mücadelenin yükseltilmesi için değerlendirilmelidir. Devletin, egemen sınıflar arasındaki ilişkilerin ve çelişkilerin üst yapıdaki soyutlanmış biçimi olduğunu açıklamıştık. Bu çerçevede burjuva devletin yasama, yargı ve yürütme güçleri arasında yaklaşık bir denge durumu olursa, birbirlerini denetleme ve dengelemede çeşitli çelişkiler doğabilir. Devletin yapısındaki

bu çelişkiler, devrimciler ve emekçi halkın mücadelesine nispi anlamda da olsa demokratik hak ve özgürlükler biçiminde yansır. Yasama, yürütme, yargı arasındaki denge ve güçler ayrılığı kaybolup, yürütmenin ağırlığına dayalı bir rejim söz konusu olursa, nispi demokratik haklar ortadan kalkar. Yürütmenin ağırlıkta olduğu, yasama ve yargının buna tabi olduğu rejimler faşist karaktere sahiptirler. Yürütmenin, tüm yetkilerin sahibi olduğu gelişim ise, ülkemizde bugün yaşandığı gibi açık faşizme denk düşer. Türkiye'de sürekli faşizm uygulamasına bağlı olarak yürütmenin üstünlüğü, açık faşizm dönemlerinde askeri cuntalar, sıkıyönetim vb. uygulamalara dayalı parlamenter hükümet biçimleriyle, gizli faşizm dönemlerinde ise, genel olarak yasal görünümlü statüdeki hükümetlerle sürdürülür. Hükümetler bir taraftan yasal sınırları zorlarken bir taraftan da «kanun gücünde kararname» icat ederek ve yasaları da ihlal ederek tek başına karar verir. Yasama ve yargı organlarının denetiminden uzaklaşır. Ayrıca yargıyla çelişkisini mevcut yasalarla çözemediğinde, gayet rahatlıkla yasalara uymayabilmektedirler. Geçmişte, Danıştay kararlarının uygulanmaması bunun örnekleridir.

Kısacası; açık faşizm programını sürekli kılmak isteyen cuntanın çıkardığı Anayasayla, hak ve özgürlüklerin nasıl bir muhtevada yerleştirildiğini anlatmaya çalıştık.

Cuntanın halkımıza «İşte Anayasa» diye sunduğu, gerçekte ise, açlık, sefalet, baskı ve zulmün, emperyalizme uşaklığın bekçisi olan «1982 faşist Anayasasının» ne olduğunu daha iyi anlayabilmek için, Anayasa kavramını, bu alandaki tarihsel ve sosyal gelişimi kısaca inceleyelim,

ANAYASA NEDİR?

Anayasa en genel anlamıyla; diktatörlüğü kalıcı kılan kurallar bütünüdür. Sınıf egemenliği örgütlenmesinin farklı biçimleri ve onu uygulamanın farklı yöntemleri vardır. Bazen sınıf egemenliği tüm yasal sınırlamalar, kökleşmiş anlayışlar çiğnenerek, askıya alınarak uygulanır. Bazen de sınıf egemenliği hukuk çerçevesi içerisinde dengeli oturmuş bir yapıya kavuşturulur. Bunların hepsi sınıf diktatörlüğünün farklı biçimlerde sürdürülmesidir. Birinci halde, sınıfsal diktatörlük zorbaca yöntemlerle, ikinci durumda ise, zorbaca yöntemlerin kamufle edilmiş şekliyle uygulanmaktadır. Anayasanın işlevi ise, diktatörlüğü kalıcı kılacak genel kurallar koyması ve diktatörlüğün kurulması ve sınırları sorununu çözer.

ANAYASACILIK HAREKETLERİNİN TARİHSEL GELİŞİMİ

Anayasacılık hareketleri siyasal tarihte, burjuvazinin bağımsız bir sınıf olarak doğup gelişmesiyle ortaya çıkmıştır. 18. yy.da feodal üretim ilişkilerinin hüküm sürdüğü koşullarda, yavaş yavaş kentlerde ticaret ve zanaat gelişmekte ve piyasa için üretim yapılmaya başlanmaktadır. Atelyeler gelişmekte, fabrikalara dönüşmeye başlamaktadır. Bu gelişmeler yavaş yavaş kapitalizmin gelişip büyümesinin belirtileridir. Kapitalizm yeni sınıfları da ortaya çıkarmaktadır: «Burjuvazi» ve «proletarya». Yaşanılan toplumsal süreçte feodal soyluluk gitgide gereksiz duruma gelirken, burjuvalar üretim ve ticaretin ilerleyişinin, siyasal ve toplumsal gelişmenin öncüleri durumuna gelmektedirler. Nitekim ekonomik ve toplumsal alanda sürekli gelişen bu sınıf, giderek siyasal iktidara da adaylığını koyacaktır. Ve ekonomik-toplumsal gelişmele-

re uygun olarak süreç içerisinde ekonomik alt yapıda feodal üretim ilişkilerinin yerine kapitalist üretim ilişkilerini koyarken, siyasal üst yapıyı kendine göre şekillendirecek, siyasal iktidarı ele geçirecektir.

Bu gelişmeler geniş politik kavgaların, sınıf mücadelelerinin, toplumsal çalkantıların sonucu gerçekleşecektir. Ve 18. yy.da Batı'da bu gelişmelerle birlikte yeni bir toplumsal süreç başlayacaktır. Bu toplumsal süreç, burjuva demokratik devrimler sürecidir.

Burjuva demokratik devrimler sürecinde burjuvazinin, aristokrasinin ve mutlak kralların keyfi davranış ve baskılarına karşı, kendisinin hak ve özgürlüklerini güvenceye alacak önlemlere ihtiyacı vardır. Bunlar hukuk, anayasa... vs.dir. Ve burjuvazi keskin hukuk devleti savunuculuğuna soyunarak, bunları aristokrasiye karşı miğfer olarak kullanma yolunu seçmiştir.

Feodal üretim ilişkilerinin hakim olduğu koşullarda sınıflar mücadelesinin görünümü feodal boyunduruk altındaki yoksul köylülük ve feodal aristokrasi arasında olduğu için, gelişen burjuva demokratik devrim hareketinde, feodal aristokrasiye karşı ekonomik ve sosyal alanda rakip durumunda olan ve iktidar mücadelesi veren burjuvazinin en temel müttefiki, feodal boyunduruk altındaki yoksul köylülerle, şehir proletaryasıdır. Kendi iç dinamiğiyle gelişen burjuvazinin feodal üretim ilişkilerini ve aristokrasiyi yıkma mücadelesinde en temel müttefiki olan bu sınıfları kazanmasında temel şiarı «özgürlük» ve «eşitlik» idi. Bu şiar sonuçta burjuvazinin kendi işine yarayacaktır. Fakat aynı süreçte şehir proletaryası ve yoksul köylülük açısından getirdiği kazanımlar önemlidir.

«Eşitlik ve özgürlük» şiarıyla ortaya çıkan burjuvazi, bunları hukuk devleti, yazılı anayasa ile güvenceye almak isteyecektir. Burjuvazinin bu düşünceleri, ekonomik

ve siyasal geleceğinin garantisi olarak görmesi sonucu ortaya çıkmaktadır. Bu durum, bir taraftan feodalizm ve aristokrasinin yıkımını hızlandırırken, diğer taraftan burjuvazi siyasî etkinliğini geliştirecek ve kapitalizmin özgür gelişim koşullarının oluşumunu sağlayacaktır. Aynı zamanda bu kurallar ve bunlar temelinde işlev gören devlet mekanizmasıyla yıkılan aristokrasiye karşı kendisi için daha sağlam güvenceler sağlayacaktır. Kapitalizme Özgür gelişme koşullarının sağlanması, özgür işgücü ve özgür satınalma vs. gerçekleşmiş olacaktır.

Burjuvazinin doğuşundan itibaren aristokrasiye karşı elde edip kurumlaştırdığı demokrasi, bugünkü burjuva demokrasisinin temelini oluşturmaktadır. Ve anayasalar, burjuva demokratik devrimler sürecinde, önemli işlevlere sahip olmuşlardır. Burjuvazinin kurduğu demokrasinin güvencesi olmuşlardır.

18. yy.da «eşitlik ve özgürlük» sloganıyla ortaya çıkan ve bu sloganlar temelinde burjuva demokratik devrimlerinin gerçekleşmesine neden olan kapitalizmin, bugün ulaştığı tekelleşme aşamasında, bu sloganlar tekelleşmeyle çelişki içerisinde. Çünkü tekelleşen kapitalizm üretici güçlerin önünde engeldir. Ve bunun siyasal üstyapıda yansıması gericiştir. Bu anlamda tekelleşen kapitalizm eşitlik ve özgürlüğün karşıtıdır.

Bu zıtlık bugün emperyalizmin yönetim biçimi olarak faşizmi tercih etmesine yol açmaktadır. Faşizm, eşitlik ve özgürlük kavramları temelinde yükselen tüm hak ve özgürlüklerin, bir avuç tekelin çıkarı için kurban edilmesini gerektirmektedir. Emperyalizm, metropollerde, işçi sınıfının mücadelesi, dünya konjonktüründeki durum vs.'den dolayı bunu pek gündeme getirememekte, fakat yeni-sümürge, kapitalizmin iç dinamiğiyle gelişmediği, emperyalizme bağımlı çarpık geliştiği ülkelerde yönetim

biçimi olarak faşizmi uygulamaktadır. Tüm, devlet, hukuk vs. kurumlar da faşizmin uygulanmasına imkân verir biçimde örgütlenmektedir.

OSMANLI İMPARATORLUĞU VE TÜRKİYE CUMHURİYETİNDE ANAYASACILIK HAREKETLERİ

Batı'da, burjuvazinin devlet yönetimine sahip çıkma isteğinin sonucu olan anayasacılık hareketleri, Osmanlılarda, çökmekte olan feodal imparatorluğu kurtarma çabaları olarak ortaya çıkmıştır. Ve Batı'daki gibi kendisine sahip çıkacak bir sınıfsal temelden yoksundur.

Osmanlı İmparatorluğu'nda, kapitalizmin gelişimi dış dinamiklerle —gelişen Avrupa kapitalizmi— engellendiğinden, 19. yy.da ortaya çıkan yenileşme hareketleri, daha çok bürokrasiden gelen aydın kadroların, çökmekte olan imparatorluğu kurtarmak için önerdikleri çözümlerdir. Batı'daki örneklerinin kötü bir kopyası olan bu hareketler ve daha sonraki anayasacılık hareketleri de ülkenin toplumsal yaşamına pek birşey katmamış ve uzun ömürlü olmamışlardır.

İlk Anayasa, 1876 tarihli «Kanuni Esasi»dir. Osmanlı İmparatorluğu 19. yy. sonlarında ıslahat ve yenileşme hareketlerine sahne olmuş ve bunlarla ilgili çeşitli kurumlar oluşmuş, ancak bunlar imparatorluğun mutlak otoritesinin ayakta tutulmasına yarayan yardımcı organlar olmaktan öteye gitmemiştir. Bunun dışında, 1939 «Gülhane Hattı Hümayunu» ile başlayan Tanzimat Fermanları iktidarı sınırlama niteliğine sahip olmadıkları gibi, yapılaş amaçları da bu değildir. Bunlar daha çok Batı kapitalizminin baskıları sonucu, imparatorluğun kendini kurtarmak için gündeme getirdiği işlemlerden ibarettir. 1838 «Ticaret An-

laşması» serbest ticaret şartlarını hazırlamıştı. Tanzimat ise, Batı kapitalizminin yararına kurulan bu açık pazarı ve sömürü düzeninin gerekli kıldığı devletin üstyapı düzenlenmesini gerçekleştirecektir. Buna paralel olarak da Batı kapitalizminin Osmanlı İmparatorluğu'nda işbirlikçi uzantısı durumundaki azınlıklardan oluşan tüccar kesimine imtiyaz tanınmasını amaçlıyordu.

Tanzimattan sonra, Batı özentisi içinde olan bir toplumsal kesim ve yeni tip devlet adamı ortaya çıkmıştır. Hiyerarşi içinde yer alan birçok devlet adamı ekonomik çıkar ve kariyer için, Batı kapitalizminin işbirlikçileri durumuna gelmişlerdir. Tanzimat reformları bu işbirlikçilere ve azınlıklara önemli ayrıcalıklar getirdiği için, bu kesimler tarafından desteklenmiştir.

Tanzimat reformlarının denetimi yabancı devletlere bırakılmış ve bu denetleme hakkı Batılı kapitalist ülkelere, iç işlere karışma hakkı da sağlamıştır. 1839 Tanzimat Fermanı'nda «reformların daima yaşayacağı» belirtilir. 1856 Paris Anlaşması'nda, bu konu anlaşma metninde yer alarak iç işlerine müdahale sağlam bir teminata bağlanmıştır.

1876'da ilan edilen I. Meşrutiyet ve Kanun-i Esasi ardından, kısa bir süre sonra Abdülhamid'in İstibdat Devri'nin başlaması, ülkedeki Jöntürk hareketinin ülke dışına çıkmasına, Avrupa'da devam etmesine neden olmuştur. Osmanlılardaki yenileşme hareketlerinin öncüsü olan bu hareket, Avrupa'daki faaliyetleri içerisinde pek birşey yapamamaktadır. Harekete yılğınlık egemendir. Ne var ki 1906'lardan itibaren hareket Makedonya'da güçlenmiş ve ihtilalci bir muhtevada varlığını sürdürmüştür. Manastır-Selanik ve Edirne'de genç subayların harekete katılmasıyla hareket —İttihat ve Terakki— güçlenmiştir. Aynı zamanda, hareket, İstanbul Hükümetinden memnun

olmayan Selanik burjuvazisi tarafından da desteklenmektedir.

Hareket belli anlamlarda demokratikleşme yanlısıdır. Programı burjuva demokratik taleplere sahip olan hareket, kısa bir süre sonra Batılı emperyalistlerin güdümüne gireceğinden hedeflerine varamayacaktır. Hareket, yürürlükten kaldırılmış olan Kanun-i Esasiye'yi ilan ettirecektir. Bu aynı zamanda II. Meşrutiyet'in ilanıdır. İttihat ve Terakki'de yaygın olan kanı, anayasanın tüm sorunları çözeceğidir. Hareket, aydın hareketi olmakla birlikte, saray çevresinin imtiyazlı paşalarının ve azınlıkların oluşturduğu ticarete egemen imtiyazlılara karşı olan ticaret burjuvazisinin desteğine de sahipti.

İmparatorluğu oluşturan milliyetlere eşitlik, bireylere özgürlük tanıyan anayasayla imparatorluğu kurtarmak isteyen İTTİHAT ve TERAKKİ, bütün iktidarı boyunca, emperyalistlerin güdümünde ve onların tahrik ettiği emperyalist savaşlarla uğraşmak zorunda kalmıştır. Ve bundan dolayı onun önderliğinde ilan edilen II. Meşrutiyet ve Kanun-i Esasi de bekleneni vermemiş, eşitlik ve özgürlük sözleri de kâğıt üzerinde kalmaktan öte bir anlam ifade etmemiştir.

I. Meşrutiyet sözde parlamenter düzen getirmekteydi. Fakat bu, sözde kalmaktan öte gitmemiştir. Devletin başında padişah ve onun atadığı bir Meclis-i Ayan, bir de halk tarafından seçilen Meclis-i Mebusan bulunmaktaydı, Ayan üyeleri görevlerinde devamlı kalmaktadırlar. Hükümet ise sadece padişaha karşı sorumludur. Bu yetkilerle donatılan padişah, fiilen ve hukuken yasama ve yürütmenin başı olma sıfatını kazanıyordu. Her ne kadar, vad edilenleri gerçekleştirilemediyse de, II. Meşrutiyet, bu anlamda biçimsel olarak parlamenter düzene daha fazla yaklaşmıştır. II. Meşrutiyet sonucu yürütme meclise karşı so-

rumlu duruma getirilmiştir. Ve padişahın yaşama üzerindeki yetkileri daraltılmıştır.

CUMHURİYET DÖNEMİ ANAYASACILIK HAREKETLERİ

Osmanlı İmparatorluğu'ndaki Meşrutiyet dönemleri I, Paylaşım Savaşı'yla sona ererken, savaş sonucu ülkenin emperyalistler tarafından işgal edilmesi ve emperyalistlere karşı başlayan Kurtuluş Savaşı, anayasacılık hareketleri açısından yeni bir dönemin başlangıcıdır.

Küçük burjuva radikallerinin önderliğinde, Anadolu eşraf ve köylüsünün de katılımıyla başlayan Kurtuluş Savaşı, içerisinde 23 Nisan 1920'de toplanan TBMM, Osmanlı İmparatorluğu'ndan sonra ilk anayasayı yapmıştır. 1921'de yapılan ilk anayasa, «Teşkilat-ı Esasiye» kanunu, 1908 Anayasası'nın birtakım değişikliklere uğratılmış şeklinden ibarettir. Bu anayasa devletin kuruluş düzeni konusunda 1908 Anayasası'ndan ayrılıyordu ve devletteki tüm kuvvetleri TBMM'ne bağlıyordu. Meclis hükümeti denen bu sisteme göre yasama, yürütme ve yargı tümüyle meclisin elindeydi. Bu anayasanın özelliği tam bir ihtilal anayasası olması ve meşruti monarşi yerine, tamamen meclisin üstünlüğüne dayanan meşruti sistem getirilmesidir.

29 Ekim 1923'te Cumhuriyetin ilanından sonra, 1924 yılında ilk iş olarak yeni bir anayasa yapılması gündeme gelir. Daha sonraki dönemlerde «1924 Anayasası» diye anılacak olan meclis hükümeti —parlamenter sistem karışımı yeni bir anayasa yapılmış olur. 1924 Anayasası'nın bir diğer özelliği, ülkemizde toplumsal, ekonomik ve siyasal alanda en hızlı değişimlerin olduğu 1924-61 arası, hem tek partili hem çok partili dönemde uygulanmış ol-

Milli Kurtuluş Savaşı'na önderlik eden radikal küçük burjuvazinin temsilcisi Kemalistler, Kurtuluş Savaşı sırasında da bu millici tavırlarını belli bir süre sürdürmüşlerdir. Fakat belli bir felsefi temeli olmayan ve çağının gerçeklerine ters idealler peşinde koşan Kemalist ideoloji, sonunda emperyalizme teslim olmak zorunda kalmıştır.

Kemalistlerin amacı; kapitalist yoldan ve bağımsızlık politikası sürdürerek kalkınmayı gerçekleştirmek, çağının diğer kapitalist ülkelerinin seviyesine ulaşmaktır. Bunun için tutulan yol, devlet eliyle kapitalist yaratıp sermaye birikimi sağlamaktır. Bu politika belli anlamlarda kapitalizmi geliştirmekle birlikte, bu Kemalistlerin düşlediklerinin çok gerisinde kalmıştır.

Kurtuluş Savaşı sonrası 196Q'a kadar olan dönemi değerlendirdiğimizde, Kemalizmin gelişim seyrini ve 1924 Anayasası'nın uygulandığı dönemdeki ekonomik altyapı ve siyasal üstyapıdaki değişkenlikleri kısaca şöyle değerlendirebiliriz: 1923-32 Kemalistlerin yönetimde ağırlıkta olduğu, ekonominin milli, devletin bağımsız olduğu evredir. 1932-42 bürokrat burjuvazinin ticaret burjuvazisiyle birlikte gelişip emperyalistlerle işbirliğine yöneldiği evredir. 1942-50 bürokrat burjuvazinin ticaret burjuvazisiyle birlikte emperyalist tekellerle bütünleştiği evredir. 1950-60 dönemi ise, emperyalizmin ülkeye tamamen girdiği, ülkedeki burjuvazinin tekelci bir nitelik kazandığı ve emperyalizmin ülkede, **ekonomisinden-kültürüne** içsel bir olgu haline gelip geliştiği evredir.

Yani 1924 Anayasası; **milli** burjuvazi yaratıp kalkınmaya çalışmaktan, emperyalizme tamamen teslim olmaya kadar geçen sürecin anayasasıdır. Zaman zaman uğradığı değişikliklerle ekonomik ve toplumsal gelişmeye ayak uydurmuş, fakat 1950-60 arası DP iktidarı döneminde, DP iktidarının baskıcı politikasını sürdürebilmesine imkân

veren bir anayasa olması itibarıyla 1960'ta orta ve küçük burjuvazinin önderliğinde yapılan politik devrimle değiştirilmiştir.

1950-60 arası dönemde, bir taraftan emperyalist hegemonya her alanda hızla artarken, bunun doğurduğu siyasal istikrarsızlık ve bu istikrarsızlığı baskıcı yöntemlerle gidermeye çalışan DP, diğer yandan egemen sınıfların kendi iç çelişkileri, 27 Mayıs Hareketi'nin doğmasına yol açmıştır.

27 Mayıs 1960'ta ordudaki radikal unsurların öncülüğündeki orta ve küçük burjuvazi tarafından desteklenen harekete tekелci burjuvazi de yeşil ışık yakıp ister istemez destek olmuş ve hareket başarıya ulaşmış, yeni bir anayasa yapılmıştır.

1961'de yapılan anayasa, küçük burjuvazinin de istemlerine yer verdiğinden dolayı, nispi anlamda burjuva demokratik bir anayasa olmuştur.

Ayrıca 1961 Anayasası biçim ve içerik olarak da kendinden önceki anayasalardan farklı özelliklere sahiptir. 1961 Anayasası biçim olarak burjuva demokrasisine en fazla yaklaşan anayasa olmuştur. Parlamenter sistem getirerek, devletteki kuvvetleri, kuvvetler ayrılığı ilkesine göre dağıtmış, burjuva demokrasilerinde yer alan hak ve özgürlüklere belli oranlarda yer veren bir anayasa olmuştur.

1963'ten sonra, küçük burjuva radikallerinin yönetimdeki etkisinin kırılması, tekелci burjuvazinin yönetimde belirleyici duruma gelmesi, yeni sömürgecilik ilişkilerinin ulaştığı yeni boyutlar, 1961 Anayasası'nda yer alan nispi, burjuva demokratik özgürlüklerin de kâğıt üzerinde kalmasına yol açmış, 1971'de yapılan anayasa değişikliği kâğıt üzerinde kalan bu burjuva demokratik özgürlükleri de büyük ölçüde yok etmiştir.

1961 Anayasası'nda küçük burjuvazinin etkisiyle nispi olarak yer alan burjuva demokratik hak ve özgürlükler 1961 Anayasası'nın kurduğu devlet düzeni, gerici ve faşist güçler tarafından hiçbir zaman hazmedilememiş, sürekli değiştirilmesi için çaba gösterilmiş, hak ve özgürlükler pratikte kullandırılmamıştır.

Yapıldığı günden itibaren 1961 Anayasası'nda yer alan nispi burjuva demokratik haklar ve özgürlükler, parlamenter sistem, iktidara gelen gerici-faşist hükümetler tarafından sürekli olarak sorunların kaynağı olarak gösterilmiş, her gelen iktidar yetkisinin az olmasından, yasma ve yargının kendisini engellemesinden yalanmıştır İktidarlar çözemedikleri sorunları parlamentoya bağlamış, yürütme üzerindeki yasal denetim kurumları —Danıştay, Anayasa Mahkemesi vb— hedef gösterilmiştir. Demokratik hak ve özgürlüklerin ise hiçbirisi mümkün olduğunca uygulanmamış, çok sınırlı olarak kullanılabilen demokratik hak ve özgürlükler ise sorunların kaynağı olarak gösterilmeye çalışılmıştır.

12 Eylül faşist cuntası geldiği zaman, 1961 Anayasa-sı konusunda, «...bize bol gelen elbise» diyerek kendisinden önceki faşist iktidarların tekrarladığı demagojiyi tekrarlamış, anayasayı sorunların kaynaklarından biri olarak göstermiş, bunun yerine «milli bünyemize uygun» bir anayasanın yapılacağını belirtmiştir. 12 Eylül öncesi faşist iktidarların anayasadan duyduğu rahatsızlığı faşist cunta daha açık bir şekilde ifade ederek, yeni anayasa konusundaki görüşlerini de kamuoyuna açıklamıştır 1961 Anayasası, yukarıda da belirttiğimiz gibi, açık faşizm uygulamasına pek müsait olmayan bir anayasadır. Uygulanan faşizm zaman zaman anayasa çiğnenerek, anayasal hükümler askıya alınarak uygulanmıştır. '61 Anayasası'nın

getirdiği nispi burjuva demokratik hak ve özgürlükler kâğıt üzerinde kalmıştır. Bunun yerine yeni yapılacak anayasada, yönetim biçimiyle çatışma içinde olmayan, yönetim biçimini kâğıt üzerinde de yansıtan, yasal hale getiren düzenlemeler yapılmalıdır. Cunta yeni hazırladığı anayasayla bunu hedeflemektedir. Cuntanın «milli bün-yemiz»den kastettiği, bizim geri bırakılmış yeni-sömürge bir ülke olduğumuzdur. Hazırlanacak anayasa da, emperyalizmin bizim gibi ülkeler için öngördüğü sömürge tipi faşizm uygulamasını kolaylaştıran anayasa olmalıdır.

1982 CUNTA ANAYASASININ NİTELİĞİ

Cunta, yukarıda belirttiğimiz amaçlar doğrultusunda, mevcut programını ve uygulamalarını kalıcılaştıracak bir hukuksal «elbiseye» ihtiyaç duyuyordu. Çünkü iç ve dış konjonktürel durum, uzun vadede doğabilecek olumsuzlukların önlenebilmesi vb. nedenler cuntanın açıktan varlığını sürdürmesini engellemektedir. En iyi politika; «demokrasiye geçiş» aldatmacası altında göstermelik parlamento ve kurumları oluşturmak, açık faşizmi bu biçimde meşrulaştırmak olacaktır. 1982 Anayasası'nın, neden açık faşizmi kurumlaştıran bir araç olduğu, kimlerin çıkarlarını koruduğunu açıklayabilmek için, maddelerini inceleyip yorumlayalım.

1982 Cunta Anayasası «Başlangıç» girişinden sonra «Genel Esaslar», «Temel Hak ve Ödevler», «Cumhuriyetin Temel Organları», «Mali ve Ekonomik Hükümler», «Çeşitli Hükümler», «Geçici Hükümler» ve «Son Hükümler» olarak yedi kısımdan oluşmaktadır.

Başlangıç kısmı, anayasanın tanıtılmasını amaçlayan genel bir metin durumundadır. Bu kısımda; «Türk Milletinin meşru temsilcisi Danışma Meclisi tarafından hazırlanıp, MGK'ce son şekli verilerek milletin tasvibine su-

nulduğu» belirtilmekte, «Anayasanın, Atatürk ilke ve inkılaplarına bağılı, çağdaş medeniyete varma azmi içinde, anayasanın ve hukukun üstünlüğü saygılı ve laiklik ilkesine bağılı, temel 3 ve özgürlükleri koruyup güvence altına alan, huzurlu bir hayat için mücadele veren, demokrasi aşığı Türk Milleti'nin Anayasası» olduğu belirtilmiştir.

Anayasayı tanıtmayı amaçlayan başlangıç bölümü, anayasanın faşist niteliğı konusunda cuntanın demagojilerinin özeti durumundadır. Çünkü en başta anayasayı hazırlayıp Konsey'e sunan Danışma Meclisi meşru bir organ olarak gösterilmek istenmektedir. Oysa bir organın meşru olabilmesi için temsil edilen o halktan vekalet ya da onay alması gerekir. Yalnız buradaki meşruluk normal burjuva düzeninin çerçevesinde ele alınmaktadır. Tüm burjuva parlamentolarının esas işlevleri burjuvaziye hizmet etmek olduğu halde halkoyuyla seçildiklerinden dolayı meşru zemine oturmaktadırlar. Gerçek sosyalist demokrasilerde emekçi halkın doğrudan iradesini yansıtan meşruluk, burjuva demokrasilerinin işleyişindeki meşruluktan çok farklı değerlendirilmelidir. Burjuva demokrasilerinin işleyişı çerçevesinde değerlendirdiğimizde; Danışma Meclisi, adından da anlaşılacağı gibi, cuntanın göstermelik danışma organıdır. İradelerini yansıtm hakları bile yoktur. Çünkü çıkan yasalarda son söz hakkı her zaman MGK'nindir. Danışma Meclisi üyeleri bizzat cunta tarafından seçilmiştir. Başka kimsenin vekaleti alınmamıştır. Halkın iradesini temsil etme ile hiç bir ilişkisi yoktur. Kısacası burjuva parlamenterizmi çerçevesinde dahi gayrı meşruluğu tartışılmaz. Sadece, cuntanın «demokrasiye geçiş» demagojisinde halkın ve dünya kamuoyunun gözünü boyamakta bir araçtır.

Başlangıç kısmında belirtilen diğ er niteliklerin hiçbi-

risi de, maddeler tek tek incelendiğinde görüleceği gibi, anayasada yoktur.

Anayasadaki geçici maddelerden en ilginç olanı, Evren'in kendisini anayasa oylamasıyla beraber Cumhurbaşkanlığı seçtirmesidir. Burada anayasanın her maddesine yansıyan kuşkuculuk, halka güvenmeme, doğabilecek muhalefetten çekinme sözkonusudur. Halkın normal koşullara uygun bir seçimde kendisine gereken tavrı alacağını bilen cunta şefi Evren, bu yolu seçerek gülünç duruma düşmüştür. Bu mantığı, en basit burjuva hukuku uygulamalarını bile ayaklar altına almasına yol açmış, birbiriyle hiç ilgisi olmayan iki tercih alanını özdeşleştirmiştir. «Anayasamızı destekleyen beni de seçer» mantığı yürüten Evren'i aslında kendileri açısından tutarlı kabul etmek gerekir. Çünkü anayasayla getirilecek düzen özünde, cuntanın şimdiki uygulamalarından farklı olmayacaktır. Nasıl olsa gelecekte de bir süre cunta generallerinin düzeni sürecektir; halkın isteyip istememesinin pratik bir anlamı yoktur. Şimdi de, gelecekte de dayatan, tek seçenektir.

I. KISIM : GENEL ESASLAR

1. Kısımda, «Genel Esaslar» başlığı altında, anayasanın dayandığı genel ilkeler belirtilmektedir. Bu kısımda: devletin şekli, nitelikleri, ülkesiyle ve milletiyle bölünmezliği, resmi dili, bayrağı, devletin görevleri, egemenliğin sahibi, egemenliği kullanacak organlar, kanunlar önünde eşitlik, anayasanın bağlayıcılığı ve bütünlüğü gibi maddeler sözkonusu edilmiştir. Bu konudaki düzenlemeler aslında anayasanın diğer birçok maddesiyle çelişki içindedir, demagojiden, ikiyüzlülüktен ibarettir. Özellikle ikinci maddedeki; devletin nitelikleri sayılırken kullanılan

«T.C. toplumun huzuru, milli dayanışma ve adalet anlayışı şı içinde, insan haklarına saygılı, Atatürk milliyetçiliğine bağlı, başlangıçta belirtilen temel ilkelere dayanan milli, demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devletidir» ifadesindeki «Atatürk milliyetçiliğine bağlı» sözü dikkat çekicidir.

Cunta, geldiği günden beri çeşitli hesaplara dayalı olarak, «Atatürkçülük», «Atatürk milliyetçiliği» demagojisine başvurmuş, kamuoyunda sürekli bu imajı yaratmaya çalışmıştır. Kemalizm, —birçok tanımı yapılmakla, çeşitli yorumlara tabi tutulmakla birlikte— esas olarak, milliciliktir. «Atatürk milliyetçiliği» kavramı da, aşağı yukarı aynı anlamda kullanılabilir. Kemalizmin bu özelliğinde sınıfsal karaktere, iç ve dış konjonktürel duruma bağlı, olarak anti-emperyalist bir eğilim gözlemlenir. Cunta ise anti-emperyalizmle uzaktan yakından bir ilgisi olmaması bir yana, tersine emperyalizmin hizmetindedir. Atatürk milliyetçiliği kavramının bu maddeye konmasındaki amaç farklıdır. Çünkü bu anayasayla kurumlaştırılan açık faşizm, Türkiye halklarını emperyalizme köle yapma amacını taşımaktadır. Faşist cunta, millilikle hiçbir ilgisi olmadığı halde, bu kavramı anayasaya sokarak, geldiği günden beri sarıldığı «Atatürkçülük»ten anayasada da yararlanmak istemekte, emperyalist uşığı faşist yüzünü saklamaya çalışmaktadır. Çünkü Atatürkçülük maskesiyle halka karşı tarafsız davrandığı imajını yaratmaya çalışmakta, ordunun da «tarafsız ve düzenin temel güven-cesi» rolünü sürdürerek yıpranmasını en aza indirmek istemektedir. Diğer taraftan, devlete resmi bir ideolojinin rehber yapılması, o ideoloji dışındaki görüşlerin yasadışı ilan edilmesini de sağlayacaktır. Bu ideolojiyi devlete rehber yapan cunta anayasası, kitleler nezdinde «Ata-

türkçülük» demagojisini kendisine miğfer yapma avantajından yararlanmaya çalışacaktır.

II. KISIM : TEMEL HAKLAR VE ÖDEVLER

1982 cunta Anayasası açık faşizmi kurumlaştırma amacıyla olduğundan, hak ve özgürlüklere güvence olacak yerde, bunları ortadan kaldırmanın bir aracı olmuştur. Sadece bir avuç azınlığın sömürsünü daha rahat sürdürebilmesi için, bunların girişim, mülkiyet, vb. hakları tam güvenceye kavuşturulmakta ve sömürülerini sınırlandıracak her türlü engel ortadan kaldırılmaktadır.

Cunta Anayasası'nda dört bölüm halinde düzenlenen «Temel Haklar ve Ödevler», birinci bölümde; «Genel Hükmüler», ikinci bölümde; «Kişinin Hak ve Ödevleri», üçüncü bölümde; «Sosyal ve Ekonomik Haklar ve Ödevler», dördüncü bölümde; «Siyasi Haklar ve Ödevler» şeklinde düzenlenmiştir.

Burjuva demokrasilerinin çoğunda, «Temel Haklar ve Özgürlükler» diye düzenlenen bu bölüm, Cunta Anayasasında; «Temel Haklar ve Ödevler» diye düzenlenerek, özgürlük kavramının kullanılmasından dahi kaçınılmıştır. 12. madde ki: «Herkes kişiliğine bağlı, dokunulmaz, devredilmez, vazgeçilmez temel hak ve hürriyetlere sahiptir. Temel hak ve hürriyetler; kişinin ailesine, topluma karşı ödev ve sorumluluklarını da içerir», hemen sonraki 13. maddeyle; «temel hak ve hürriyetler, devletin ülkesi ve milletiyle "bölünmez bütünlüğünün, milli egemenliğin, cumhuriyetin, kamu düzeninin, milli güvenliğin, genel asayişin, kamu yararının, genel ahlakın ve genel sağlığın korunması amacıyla sınırlanabilir» denmiş, son fıkrada da «bu maddede sayılan sınırlama sebepleri temel hak ve özgürlüklerin tümü için geçerlidir» denmiştir. Burada anayasanın genel karakterini yansıtan yasaklama ve sınırla-

ma mantığı en geniş biçimiyle uygulanmış, hak ve özgürlükleri belirtme yerine yasaklamalara ağırlık verilmiştir.

Anayasanın niteliği genellikle yasaklayıcı ve sınırlayıcı olduğu için, burjuva demokratik anlamında özgürlükçü ve çoğulcu diye nitelendirilemez. Ekonomik ve sosyal haklar alanında soyut bir eşitlik benimsenerek, toplumsal yaşamdaki fiili eşitsizlikleri hukuken de koruma yolu seçilmiştir. Burjuva demokratik anlamda anayasa, katılmacı siyaset anlayışına da terstir. Yurttaşların devlet yönetimine katılmasının tek meşru yolu, beş yılda bir yapılacak genel seçimlerde oy vermekten, aday olmaktan, siyasi partilere girmekten ibarettir. Bunun dışında dernekler, sendikalar, meslek kuruluşları gibi çeşitli toplumsal örgütlerle siyasete katılmak yasaktır.

Anayasanın özgürlükler ve haklar konusunda nasıl bir karakter gösterebileceği, emekçi kitlelere nasıl bir yaşam vaat ettiği-komisyon üyesi Şener Akyol'un Danışma Meclisi'nde tasarı görüşülürken söyledikleriyle özetlenmiştir: «Anayasaya, eşit işe eşit ücret, insan haysiyetine yaraşır gibi beşeri temennilerin girmesine taraftar değiliz». Egemen sınıflar, cuntanın Danışma Meclisi'ndeki doğrudan temsilcileri aracılığıyla, halkımıza nasıl bir yaşamı reva gördüklerini, onlara ne gözle baktıklarını açık dile getirebilmektedirler. Yine aynı dönemde, DM'nin faşist üyelerinden Çanakkale temsilcisi Mehmet Pamak ve arkadaşlarının verdiği önergeyle «ürküntü verdiği» gerekçesiyle «çağdaş» sözcüğü tasarıdan çıkarıldı. Tüm bunlar, halkımıza anayasa diye dayatılan şeyin gerçekte yalan ve demagojiden ibaret, faşizmin emekçilere zulüm ve sefaleti reva gördüğünün ilkel bir belgesidir. Kısaca; insan olan, insani değerlere saygılı olan herkesin reddetmesi gereken bir ikiye bölme, utanmazlık belgesi-

dir. Tarihte, egemen sınıfların çıkarları tehlikeye düştüğünde hangi biçimde emekçi halkların karşısına çıkabileceğinin belgesidir.

«Haklar ve Ödevler» başlığı altında, gerçekte haklara ve özgürlüklere sınırlamaların konduğunu belirtmiştik. Örneğin kamu yararı amacıyla kişinin varlık nedeni olan yaşama hakkı sınırlandırılabilir. Diğer tüm hak ve özgürlükler de benzer gerekçeyle sınırlandırılabilir kullandırılmayacaktır. Burada kamu yararına olmanın ölçütü nedir? Buna kimler karar verecektir? Doğal olarak, burada anayasaya damgasını vuran egemen sınıfların çıkarları doğrultusunda, yasal görünümde ya da keyfiliğe bağlı uygulamalar söz konusu olacaktır. Hele Türkiye gibi faşizmin egemen olduğu, katmerli sömürünün sürdüğü ülkelerde «kamu yararı», «devletin ve milletin bölünmez bütünlüğü», «milletin yüce çıkarları» gibi demagogiler, nispi demokratik hak ve özgürlüklerin rafa kaldırılmasının gerekçesi olacaktır. «Kamu yararı» vb... kavramlarla anlatılan şey ise oligarşinin çıkarlarıdır, tatlı kârlarıdır. Gerçekte, kelimeye anlamını veren tüm halkın çıkarlarının gözetilmesi ve korunması söz konusu değildir. Burjuva demokratik hak ve özgürlüklerin sınırlandırıldığı ya da iyice rafa kaldırıldığı faşizm yönetimleri, temelde zora dayalı olduğu için, amaca hizmet etmeyen hiçbir şeyin değeri yoktur. Genel anlamdaki burjuva demokrasisi kendi varlığının güvencesini hak ve özgürlükleri korumakta bulmaktadır. Faşizmde ise çözüm yok etmek, sınırlandırmaktır. Faşizmle burjuva demokrasisi arasındaki temel fark burada yatmaktadır. Her iki yönetim biçimi de esas olarak burjuvazinin çıkarlarına hizmet ettiği halde, burjuva demokrasisi; burjuvazi için konulan hak ve özgürlüklerden bir kısmının, kendi dışındaki sınıflar tarafından da kullanılmasına izin verip kendi dışın-

daki sınıf ve tabakaları peşine takarak reformist yöntemlerle yönetme yolunu seçerken faşizm araya net bir çizgi koymakta, egemen sınıfların çıkarları için tüm halkın hak ve özgürlüklerini feda etmekte, burjuva demokrasisindeki gibi reformist yöntemlerle emekçi sınıfları susturmak yerine karşısına alıp zor kullanarak susturmayı seçmektedir. Tabii ki bu seçim, daha fazla sömürü, daha fazla kâr sağlama sorunudur.

Çeşitli hak ve özgürlüklerin konumlarını değerlendirirken burjuvazinin farklı diktatörlük biçimleri arasındaki kriterleri de belirleyebilmek gerekir. Burjuva demokrasisinin tam uygulandığı yerlerde hak ve özgürlükleri korumak esas, sınırlamak ise talidir. Çünkü hak ve özgürlükler korunduğu ve bunlarla emekçi sınıflar aldattığı sürece burjuvazi yaşayabilecektir. Yoksa emekçi sınıflar kendisinden bekledikleri birşey kalmayınca, düzeni alaşağı etmek isteyebileceklerdir. Faşizmde ise yöntem, hak ve özgürlükleri yok ederek egemen sınıfların varlığını korumaktır. Temel hak ve özgürlüklere ilk ilkesel yaklaşımı veren bu madde, getirilen yönetim biçiminin niteliğini açığa vurmaktadır: Önümüzdeki dönemin, bu anayasayla ilan edilen açık faşizm yönetimi olacağının açık göstergesidir.

Cunta Anayasası'nda 13. maddede belirtilen hak ve özgürlüklere ilişkin genel sınırlamalar, bir sonraki maddede de aynı kapsamda ve gerekçelerle, genel sınırlama dışındaki tek tek özgül durumlara ilişkin olarak yine gündemdedir. Maddedeki sayılan hakların kötüye kullanılabileceğinin varsayılması, aslında tüm hak ve özgürlüklerin ortadan kaldırılmasının zeminini oluşturmaktadır. Yani nispi anlamda hak ve özgürlükler bulunsa dahi bunların pratikte kullanımı keyfiliğe kalmakta, olanaksızlaşmaktadır. Çünkü olmaması bir yana —olduğunu düşünsek bi-

le—, bir hak ve özgürlüğün kötüye kullanılmış olduğuna karar verecek olan faşist devletin kendisi, kendi organları olduğundan dolayı, faşist devlet istediği her zaman ve mekânda, kişinin kullanmış olduğu hakkı kötüye kullanılmış kabul edebilecek ve o hakkın kullanılmasını engelleyebilecektir. Ayrıca bu engelleme, adı geçen hak ve özgürlükler daha kullanılmadan gündeme gelebilecektir. Öyle ki tüm yasak ve sınırlamaları madde madde sıralaması bir yana, sınırlama gerektirebilecek durumları bile varsayımlara dayanarak belirtmektedir. Örneğin «Suçlu adayı», «serseri», «tehlikeli kişi» tanımlamalarıyla insanlar kovuşturmaya uğrayabilecek, işkence görebilecek, sürgüne gönderilebilecek, hakları kısıtlanabilecektir. Kısaca yasal sınırları göstermelik olarak bulunsa bile, her zaman ön yargıya ve keyfiliğe, özel hesaplara dayalı bir uygulama gündemde olacaktır.

(.....)

Yine Cunta Anayasası'nın 15. maddesinde; kâğıt üzerinde belirtilen hak ve özgürlüklerin kullanılmasının durdurulabileceği haller açıklanmıştır. Bu maddeye göre, savaş, sıkıyönetim ve olağanüstü hallerde, hak ve özgürlüklerin kullanılması engellenebilecek, tamamen durdurulabilecek, anayasanın —varsa— bunlara getirdiği güvencelere aykırı önlemler alınabilecektir. Bununla, burjuva anlamda bile hiçbir hak ve özgürlüğe güvence getirmediği gibi, güvence diye saydığı şeylere aykırı önlemleri alabilmekte, hiçbir hak ve özgürlüğe izin vermemektedir. Ayrıca anayasada adı geçen hak ve özgürlüklerin kullanımı sınırlanırken gerekçe gösterilen savaş, sıkıyönetim ve olağanüstü hal vb... durumlara kendi çıkarları ve sorunları doğrultusunda, egemen sınıflar karar verecektir. Bu durumun keyfiliğe yol açması bir yana, ülkemizin

özelliklerinden dolayı hiçbir zaman tam ve sürekli olarak sağlanamayan ekonomik, siyasi, sosyal istikrarın sağlanması doğrultusunda egemen sınıfların sık sık sıkıyönetim ve olağanüstü hal gibi uygulamalara başvurduğu da dikkate alındığında, hak ve özgürlüklerin kullanımının olanaksız olduğu rahatlıkla anlaşılabacaktır. Her alandaki istikrarsızlığın sorumlusu emekçi halk kitleleri olmadığı halde bunun bedeli onlara ödettilmektedir. Olası bir savaş—anti-emperyalist olanlar dışında— emekçi kitlelerin talebi olmayacaktır, onların çıkarları gereği değildir. Savaşların sebebi —ulusal kurtuluş ve sınıfsal kurtuluş mücadeleleri hariç— emperyalist tekellerin açgözlülüğüdür, sömürü hırsıdır; gerici, şoven politikaların sonucudur. Emekçi halklarımızın çıkarlarıyla, talepleriyle hiçbir ilgisi olmayan bir savaş durumunda, savaşın bedelinin emekçi halklara ödettilmesi, tüm hak ve özgürlüklerin ortadan kaldırılması, zorla çalıştırılması, kişisel varlıklarına el konması vb... uygulamalar, anayasayla yasallaştırılmıştır.

Yine ekonomik-sosyal kriz derinleştikçe sık sık olağanüstü hal ilan edilebilecektir. Öyle ki; anayasa maddesiyle, ekonomik kriz derinleştğinde olağanüstü hal ilan edilecek, grevler yasaklanacak, zorla çalıştırma gündeme gelebilecek, ücretler dondurulabilecektir. Yani cuntanın bugün yarattığı koşullar, gerektiğinde —cunta olmadan da— gelecekte de yasal olarak uygulanabilecek, kitlelerin azgınca sömürülmesi kolaylaşacaktır.

15. maddenin birinci fıkrasında belirlenen durumlar da da «savaş hukukundan doğan fiiller sonucu meydana gelen ölümlerle idam cezalarının infazı hariç, kişinin yaşama, maddi-manevi varlığını geliştirme hakkına dokunulamaz, kimse din, vicdan, düşünce ve kanaatlerini açıklamaya zorlanamaz ve bunlardan dolayı suçlanamaz; suç ve cezalar geçmişe yürütülemez, suçluluğu mahkeme kara-

rıyla kesinleşinceye kadar kimse suçlu sayılamaz» demektedir. Burada da yine, «şunlar, şunlar serbesttir, ama kullanılması yasaktır» mantığı işletilmektedir. Soyut olarak ele alındığında, burjuva demokrasilerinin ilkelerinin uygulandığı gibi bir görünüm arz etmektedir. Türkiye gibi sürekli faşizmin sürdüğü, nispi demokratik hak ve özgürlüklerin pamuk ipliğine bağlı olduğu bir ülkede, kişi haklarının pratik olarak varlığından söz etmek, sorunu karikatürize etmek değilse, ikiye yüz lüktür. Çünkü, «mad-dimanevi varlığını geliştirme hakkına dokunulamaz» denirken, emekçilere sefalet ve açlık koşulları dayatılıyor; sosyal, kültürel olanaklar çeşitli biçimlerde engelleniyor; bilim ve kültür düşmanlığı, düşünce özgürlüğüne taham-mülsüzlük sergileniyor. «Kimse düşünce ve kanaatlerini açıklamaya zorlanamaz ve bunlardan dolayı suçlanamaz» deniliyor ama, ülkemizde düşünmek bile suçtur. Egemen sınıfları rahatsız edecek düşünceler savunulamaz. Bu yüzden, Faşist Mussolini Ceza Yasalarından «ithal» edilen 141, 142'nci maddeler halâ korunmaktadır. Bugün yüzlerce insan, sırf inimi, özgür düşünceyi savunduğu, halkının ve ülkesinin çıkarlarını korumak istediği için zindanlara doldurulmuştur. «Suç ve ceza geçmişe yürütülemez, suçluluğu mahkeme kararıyla kesinleşinceye kadar kimse suçlu sayılamaz» denirken, yakın tarihimiz ve günümüz bunun defalarca ayaklar altına alınışının sayısız örnekleriyle doludur. Bugün esas olarak yargılamayı mahkemeler değil, işkenceciler, MİT, Kontr-gerilla yapmakta, mahkemeler formaliteleri tamamlayan göstermelik organlar durumuna düşürülmektedir. Anayasa, bir anlamda bu durumu sağlama bağlamakta, işkence ve keyfi uygulamaları yasallaştırmaktadır. DGM'ler, infaz yasası ve uygulamaları, Yüksek Hakimler ve Savcılar Ku-rulu'nun rolü, cuntanın Anayasayla hedeflediği durumun

çeşitli adımları olarak gündemdedir.

Ülkemiz yeni-sömürge ve milli krizin sürekli olduğu bir ülkedir. Ülkemizde egemen sınıflar krizi giderebilmek için sürekli, sıkıyönetimler, cuntalar vb. uygulamalara başvurmaktadırlar. Cumhuriyet tarihi incelendiğinde, yandan çoğunun sıkıyönetim altında geçtiği görülecektir. Sıkıyönetim vb. uygulamaları; egemen sınıfların mevcut araçları yetersiz kaldığında, devreye orduyu da sokarak, faşizmi artan dozlarda uygulama yöntemleridir. Şimdi Anayasayla buna bir de «olağanüstü hal ilanı» uygulaması eklenmektedir. Önümüzdeki dönemde istendiği an bir nevi sıkıyönetimsiz sıkıyönetim uygulanacaktır. Bunun anlamı sivil elbiseli cuntadan başka bir şey değildir.

Temel hak ve özgürlüklerin dayandığı ilkeler böylece belirtilmektedir. Herkesin kişiliğine bağlı, dokunulmaz, devredilmez, vazgeçilmez temel hakları vardır. Fakat; dokunulmazlık, egemen sınıfların çıkarlarının çizdiği sınırlar içinde, onların faşist düzeninin sınırları içinde vardır. Bu sınır çiğnendiğinde, sınırlandırma, engellenme nedeni olmaktadır; «kötüye kullanılması» sayılmaktadır. Sıkıyönetimler, olağanüstü hal uygulamaları, zaten, hak ve özgürlüklerin normal şekilde kullanılmasını durdurma nedenidir. Şu halde, burjuva demokratik anlamda dahi, olması gereken özgürlük nerede kalmıştır. Faşist devletin keyfi sınırlamalarına karşı hak ve özgürlükten söz edilebilir mi? Burjuva demokrasisi kişinin hak ve özgürlüklerini, devletin sınırlamalarına karşı güvence altına alır. Devlete karşı güvencesi olmayan, güvence altına alınmayan hak ve özgürlüğün varlığından söz edilebilir mi? Tabii ki faşist devlet anlayışında bu durum çok farklıdır. Devlete karşı kişi hak ve özgürlüklerinin sözü bile edilemez.

Devlet herşeyin üzerindedir. Faşizm devlete en yüce değeri verir. En yüksek otorite olan devletin gücünü

ve zora dayalı saygınlığını korumaya çalışır. Bu Anaya sayla, devlet kendisini en yüksek yetki ve güvenceyle donaırken, kendisiyle çıkarları çelişen kişilerin hak ve özgür lüklerine güvence olarak ise kendi varlığını yeterli şekilde göstermektedir. Yani bir kesimin çıkarlarını korumaya çalışırken, başkalarının çıkarlarını zedeleyebileceği için, çıkarı zedelenenlerin, devletin uygulamasına karşı kendilerini güvenceye alabileceği olanaklar yaratılmış olmalıdır. Kendisini hiçbir sınırlamaya tabi tutmayan, ancak kendisi her türlü sınırlama yetkisine sahip devlet, ancak faşist olabilir. Genel anlamda dahi burjuva demokratik olamaz. 2. maddede belirtildiği gibi T.C. devleti aslında burjuva anlamda dahi demokratik bir devlet değildir; faşisttir. Devlet iktidarının hiçbir sınırlaması olmadığı, devletin kişilerin tüm hak ve çıkarlarını keyfi tasarrufuna göre rafa kaldırdığı bir düzen, iktidarı hiçbir sınırlamaya tabi tutulmayan, kendinde sınırsız yetkiler gören bir iktidar, yönetim biçimi olarak diktatörlüğe denk düşer. Her devlet diktatör lük olduğu halde, kullanılan yöntemlerin diktatörce olup olmaması, o iktidarın yönetim biçiminin göstergesidir. Bu Anayasayla seçilen ve yasalaştırılmaya çalışılan ise faşizmdir.

KİŞİNİN HAK VE ÖDEVLERİ

Faşist cunta Anayasasındaki temel hak ve özgürlükle rin II. bölümünde «Kişinin Hakları ve Ödevleri» başlığı altında, 17-40. maddeler arasında kişi hak ve özgürlükleri konusu düzenlenmiştir.

Bu maddelerde de yine, Anayasanın mantığı içinde kişi hak ve özgürlüklerinin nasıl yok edilip sınırlandırılabilceği, insan yaşamına ne derece değer verildiği ortaya konmuştur. 17. maddede düzenlenen «kişinin dokunulmaz-

lığı ve maddi-manevi varlığı» konusu, yuvarlak ve soyut sözlerle yazıldıktan sonra, arkasında «yaşama hakkının ihlal edilmiş olmayacağı» haller sayılmaktadır. «Mahkemelerce verilen ölüm cezasının yerine getirilmesi, bir tutuklu veya hükümlünün kaçmasının önlenmesi, bir ayaklanma veya isyanın bastırılması, sıkıyönetim ve olağanüstü hallerde yetkili merciin verdiği emrin yerine getirilmesi sırasında, kanunun silah kullanmasına izin verdiği durumlarda meydana gelen öldürme filleri birinci fıkra hükmü dışındadır» denmektedir. Yani kişinin yaşama hakkı bu durumlarda ihlal edilmiş olmuyor(!) Faşizmin insana değer vermeyen mantığı bir yana, ülkemiz gibi sınıf mücadelesinin sürekli kanla bastırılmak zorunda olduğu ülkelerde, yaşama hakkının ihlali olağan ve günlük uygulamalardandır. Faşizmin, zorbalık ve sefalet koşullarının, kişinin, varlık güvencesini ortadan kaldırması yanında, sürekli idamlar, sorgusuz-sualsiz keyfi yargılamalar, toplu katliam ve söykirimler genel uygulamalar durumundadır.

Bu koşulların sürmesinde yasaların varlığının-yokluğunun pek önemi yoktur. Çoğu zaman gizli-sivil görünüm içinde bizzat devlet terörü gündemdedir. Bazen de bugün cunta Anayasasında yapılmaya çalışıldığı gibi bunun «yasal» kılıfları hazırlanır. İdam cezası bugün, insan hakları açısından dünyada en fazla üzerinde tartışılan konulardan biridir. Birçok ülkede kaldırılmış olması, kaldırılma çabaları yanında, Türkiye'de bu Anayasayla idam cezası uygulaması iyice kalıcılaştırılmaktadır.

Diğer «yaşama hakkının ihlali sayılmayan haller» ise, çizilen sınırlar itibarıyla devletin tüm kolluk görevlilerinin istedikleri gibi adam öldürmelerini sağlayacak niteliktedir. Bu madde faşist Anayasanın niteliğini ve insan yaşamına verdiği önemi yansıtan en önemli göstergelerden biridir. Çünkü; insanın varlık nedeni olan yaşama hakkını, istedi-

ği biçimde yok eden ve bunu en sıradan kolluk görevlisinin inisiyatifine bırakan bir Anayasa", başka hangi hakka saygı gösterebilir? Ayrıca, yaşama hakkı ayaklar altına alındıktan sonra, diğer hak ve özgürlüklerden söz etmenin bir anlamı kalmamaktadır. Buradaki mantık, egemenliğin en yüksek temsilcisi olan devletin her hakka sahip olması anlayışıdır. Bu mantık faşizmin mantığıdır. Bu maddeyle adam öldürme fiillerinin olduğu durumların sınırları o derece geniş tutulmuştur ki, her kolluk görevlisi, görevi sırasında rahatlıkla adam öldürebilecektir. Anayasayla meşrulaştırılan bu durumun daha şimdiden uygulamaları yapılmakta, cunta temsilcileri en iyi işkence yapan (!) en iyi biçimde (!) «terörist» adam öldüren kolluk görevlilerini özel olarak ödüllendirmekte, rahat hareket etmelerini sağlamaya çalışmaktadır. Faşist cunta Anayasasıyla, önümüzdeki dönemde insanlar sokaklarda, dağlarda «sorgusuz-sualsiz» öldürülebilecek, yargılama ve infaz, sıradan bir güvenlik görevlisinin keyfi ve anlık uygulaması durumuna dönüşecektir.

18. maddede düzenlenen «zorla çalıştırma yasağına» göre «hiç kimse zorla çalıştırılmaz.» Ama şekilleri ve şartları kanunla düzenlenecek, tutukluluk ve hükümlülük sırasındaki çalıştırmalar, olağanüstü hal vb. durumlardaki çalıştırmalar «zorla çalıştırma sayılmayacaktır». Faşizm emekçi halkımızı zaten zorla ve boğaz tokluğuna çalıştırmakta, iliklerine kadar sömürmektedir. Bunun yetmediği özel durumlarda da Anayasaya dayanılarak zorla çalıştırılacaktır. Tutukluluk ve hükümlülük durumu ise bilindiği gibi hukuk uygulamaları açısından sadece bir önlemdir; ıslah aracı ya da cezalandırma biçimi değildir. Burjuva hukukunun bu en doğal anlayışı bile bu Anayasayla hiçe sayılmakta, tutuklu ya da hükümlüler ikinci kez cezalandırılmaktadır. Çünkü; tutukluluk ve hükümlülükte geçen süre

kişinin zaten özgürlüğünü kaybettiği, çeşitli haklardan yoksun kaldığı bir dönemdir. Zorla çalıştırma vb. uygulamalar, tutuklunun suçsuz olduğu anlaşılınca düzeltilmesi olanaksız sonuçlar yaratabilir. Ama faşizmin mantığına göre, kişi tutuklandığı andan itibaren her türlü uygulamaya layıktır. İstenirse köle gibi çalıştırılabilir de! Zorla çalıştırma yasası, tutuklu ve hükümlülerin çalıştırılması, ortaçağ feodal hukukunun, Hitler, Mussolini faşistlerinin anlayışındır. Her türlü muameleye uygun görülen, zorla da çalıştırılabilen tutuklu ve hükümlüler, adeta hayvan ve köle durumuna indirgenmektedir.

18. maddenin ikinci fıkrasındaki, olağanüstü hal, savaş, doğal afet ve sıkıyönetim gibi durumlarla ilgili zorla çalıştırma uygulamasında, kişilere kendilerinin sorumlu olmadığı sorunların bedeli ödetilmekte, angarya uygulanmaktadır. Ayrıca, burjuva demokratik devletin devlet olma özellikleri, onun bireylere karşı çeşitli yükümlülüklerini yerine getirmesini gerektirir. Normal işleyişi olan burjuva devlet, çeşitli gereksinmelerini ve görevlerini demokratik işleyiş içinde sağlayan devlettir. Yani çeşitli olağanüstü . durumların önlemlerini önceden alır. Yükümlülüğü eşit olarak paylaştırmaya çalışır. Faşist devlet işe kendisini herşeyin üstünde ve tartışılmaz otorite sayar. Kitleleri ise emrinde sürü olarak gördüğü için, yurttaşlarını her türlü yükümlülük ve angarya altına sokabilmektedir; onları gerektiğinde köle haline getirmektedir. Burjuva, demokrasisinin en önemli yasalarından biri özgür işgücü, özgür satmalabilme ve rekabettir. Bu durum, kapitalizmin feodalizmden ilerici ve demokratik olmasının sonucudur. Emperyalizm aşamasında kapitalizmin bu ilerici yanı kavbolmuş, ekonomideki tekelleşme üstyapıya yansımış, ekonomide olduğu gibi siyasette de gericileşme sonucu, faşizm vazgeçilmez yönetim biçimi olmuştur. Gerektiği tüm hallerde, faşizm tekellerin çıkarı gereği insan-

ları zorla çalıştırabilir, sömürüyü yoğunlaştırmak için her türlü yöntemi meşru sayıp uygulayabilir.

19. maddede, kişi özgürlüğü ve güvenliği konusu —yine yasaklar çerçevesinde— düzenlenmiştir. Bu maddenin ikinci fıkrasında yer alan ve «serseriler» diye tanımlanan kesimin özgürlüğünün kısıtlanabileceği durumların belirtilmesi ilginçtir. Hiçbir bilimsel açıklaması yapılmayan soyut «serseri» tanımına, ülkemiz koşullarında çok geniş bir toplumsal kesim girebilir. Kabaca; evi - işi olmayan, boşa gezen herkese «serseri» denirse, çarpık kapitalist yapı bu tür unsurları sürekli ürettiğinden, yapısal bir sorunun yarattığı bu olumsuzluğun bedelinin, mevcut yapının kurbanlarına ödettilmek istendiği kolayca anlaşılır. Yaşam koşullarının güçlüğü, yoksulluk ve sefalet, milyonlarca işsiz varlığı, bizim gibi ülkelerin olağan tablosudur. Bunların çözümü, burjuva demokrasilerinde bile yeterince sağlanamamaktadır. Faşist rejimler; baskı ve zorla, polisiye tedbirlerle işsizlik ve yoksulluğu, bunların sonuçlarını örtbas etmeye çalışmaktadır. Gerçek çözüm; emekçilerin emeğinin karşılığını alması, insanca yaşama olanaklarına kavuşması, ancak sömürü düzeninin ortadan kaldırılmasıyla olanaklıdır. Özcesi, Marksist - Leninistlerin önderliğinde gerçekleşecek Demokratik Halk Devrimi, sömürü düzenini ve onun sonuçları olan işsizlik ve yoksulluğu ortadan kaldırmanın biricik yoludur.

Cunta bugün, büyük şehirlerden topladığı «serserileri(!)», Abdülhamit devri uygulamalarıyla, zorla Anadolu'ya göndererek, kendi faşist düzeninin sonuçlarını emekçi halka yükleyerek gözardı etmeye çalışıyor. Bunu da «suç işlemeyi önleme» adı altında yapıyor. Böyle binlerce suçlu adayı ortada aç ve işsiz dolaştığı için, cunta mantığıyla asıl çözüm, halkın çoğunu Türkiye sınırları dışına sürmekle mümkün olmalı(!). Faşist cunta bu

tür uygulamalarla, aslında utanmazlığını, aymazlığını, acizliğini, insanlara insanca yaşama olanaklarını sağlama diye bir sorunu olmadığını ortaya koymaktadır. Anayasa da bu tür uygulamaları yasalaştırdığı için bir utanç belgesidir.

Cunta Anayasasının 20. maddesinde özel hayatın gizliliği, 21. maddede ise konut dokunulmazlığı konulan yine yasaklamalar ve istisnalara dayalı şekilde düzenlenmektedir. Bu maddelerde getirilen, «gecikmesinde sakınca bulunan» hallerde yetkili merciin emriyle kişinin özel hayatına ilişkin belgelere el konulabilmesi, konutunun aranabilmesi hükmü açıkça bu hakların ihlalini doğuracaktır. Gecikmesinde sakınca olacak duruma karar ve emir verecek, o andaki kolluk görevlileridir. Bunların keyfi uygulamalarına karşı kişinin güvencesinin sağlanması sözkonusu edilmemiştir. Bizim gibi ülkelerde polis, MİT, jandarma ve benzeri faşist kurumların işleyişi ve niteliği herkesçe biliniyor. 1961 Anayasasında kişilere güvence olabilecek maddeler kâğıt üzerinde bulunmasına rağmen, pratikte keyfilik ve önyargılı davranışlar sözkonusuydu. Şimdi ise bu «engel» de ortadan kalkıyor; kolluk güçleri sürekli «davetsiz misafirler» haline dönüşüyor. Polisin keyfi olarak işkence, katliam yapması, halkın namusuna ve malına göz koyması, düzenin pisliklerini ve kokuşmuşluğunu yansıtan genel yapısı yasallaştırılarak, halkın nezdinde de yerleşik hale gelmiştir. Cunta şefi Evren'in «Eskiden teröristler zorla evinize giriyor-du, şimdi devletin polisi girmiş, çok mu?» şeklindeki deyişi de bu kanıyı doğrular niteliktedir. Faşist mantığa göre, kişilerin hak ve özgürlükleri, çıkarları, devletin çıkarları karşısında tartışılmaz bile. Bu yüzden güvenlik güçlerinin uygulamaları normal karşılanmalı, kabullenilmeli-dir.

24. maddeyle getirilen «Din ve Vicdan Hürriyeti» başlığıyla; din, eğitim ve öğretiminin devletin denetim ve gözetiminde yapılacağı, ilk ve orta öğretim, kurumlarında din ve ahlak derslerinin zorunlu okutulacağı hükmü, faşist cuntanın «Atatürkçülük - laiklik» demagojisini de açığa çıkartmaktadır. Çünkü; Kemalizmin dayandığı önemli ilkelerden birisi de «din ve devlet işlerinin birbirlerinden ayrılması, herkesin dini inanç ve düşüncelerinde özgür olmasıdır.» Anayasadaki bu maddeyle, kişilerin dini inanç ve kanaatlerinin düzenlenmesi, belirli bir doğrultuda yönlendirilmesi gündeme gelmekte, devlet din ve inanç özgürlüğünü engellemektedir. Burjuva demokrasilerinde sözü bile edilmeyen, sosyalist demokrasilerde ise sosyal gelişmelerin sorunlarından biri olmaktan çıkmış din ve vicdan özgürlüğü, cunta tarafından faşizmin ideolojik zemininin güçlendirilmesinde malzeme olarak kullanılmakta, halkın dini duyguları sömürülmektedir.

Cunta Anayasasında demagojinin doruğa çıktığı 25. maddede «düşünce özgürlüğü»; 26. maddede «düşünce yayma özgürlüğü» düzenlenmiştir. 25. maddedeki «Herkes düşünce ve kanaat hürriyetine sahiptir, hiç kimse düşünce ve kanaatlerini açıklamaya zorlanamaz, düşünce ve kanaatlerinden dolayı kınanamaz, suçlanamaz!» ifadesi, hemen arkasından gelen fıkralarda hiçbir işe yaramayacak biçime dönüştürülmektedir. Yuvarlak ve soyut, üstelik faşist devlet yetkililerinin keyfiliğine kalmış kısıtlamalarla «niçin özgür düşünmenin ve bunları yayabilmenin yasak olduğu» açıklanmaktadır. Madde aslında; «düşünce ve kanaat hürriyetinin olmadığı ve bunların yayılamayacağı» biçiminde olmalı, istisna olarak «herkesin özgür olarak düşünebileceği, düşüncelerini yayabileceği haller(!)» konulmalıydı. Bu çarpıklık ve burjuva demokrasisinin normlarına biçimsel olarak da olsa uymak için zorlama,

faşist Anayasanın tüm maddeleri için geçerlidir. Düşünce özgürlüğü konusunda, mevcut ceza yasaları ve uygulamalar, bunların Anayasalarda yer alsalar bile, ne kadar soyut ve gerçeklerden uzak olduğunu göstermektedir. Sınıf esasına dayalı, parti ve örgüt kurmanın yasak olduğu, komünist-sosyalist kelimelerinin kullanılmasının bile suç sayıldığı, ülke gerçeklerini açıklayan herkesin «komünizm propagandası» yapmakla suçlandığı bir ülkede yaşıyoruz. Cunta sözcüleri; «Biz düşünceyi yargılamıyoruz, eylemi yargılıyoruz» demagojisi yapsalar bile artık kimseyi kandıramamaktadırlar. Bugün cezaevlerinde siyasi suçlu olarak bulunanların —resmi verilere göre sayıları 60-70 bin civarındadır— hepsini eylemci kategorisine sokmak mantıksızlıktır, gerçeklerle bağdaşmaz. Cunta; emekçi halkların çıkarını savunan, bunun için savaşıyor, bu doğrultuda düşünen ve düşünenleri destekleyen herkesi kendine düşman ilan etmiştir. Sokaktaki bir yurttaşın; «sol görüşlüyüm» demesi, en ağır işkenceleri göze alması, «damgalı» kişi olması demektir. Faşizmin düşünce özgürlüğü anlayışı; «düşüncenin sadece insanın beyninde kalması, düşüncesini kendisine saklamasıdır.» Nasıl olsa, yüksek otoritenin sahipleri kitleler adına düşünürlər!

Türkiye'de ceza oranları konusunda basım-yayım suçları ön sıraları almaktadır. Resmi izinle çıkartılan bir gazete ya da dergideki her yazı için ayrı ayrı davalar açılıp üç rakamlı cezalar verilebilmektedir. Ticari amaçla bile olsa böyle bir faaliyet, oligarşi için tehlikeli görüldüğünden, en ağır cezalara çarptırılması gereken suçtur. Bunun yanında kitap yakmak, toptan imha, tam da Hitler faşizmini andırırcasına Türkiye'de sık sık rastlanan bir uygulamadır. Özgür düşünce ve gerçeklerin açıklanması ege-men sınıfları korkutmakta, bilim ve kültür düşmanlığına yöneltmektedir. Aynı anlayışla cezaevlerine, kitap, yayın

vs. sokulmayarak, tutsakların düşünme yeteneklerini yitirmeleri, «ıslah olmaları» hedeflenmektedir. Mahkemelerde, insanlar «düzeni değiştirmeye çalışmak, tehlikeli düşünceleri yaymak»la suçlanırlarken, aynı düşüncelerini savunmalarında belirtmelerine izin verilmemekte, düşüncelerin kitlelere ulaşması engellenmek istenmektedir. 26. maddedeki «düşünceyi yayma hürriyetinin» kısıtlanması çerçevesinde 1983'de hazırlanan «Basın Yasa Tasarısı» tam bir ıskallık örneğidir"; burjuva demokrasilerindeki basın özgürlüğünün karikatürüdür. «Yetkili merciler» artık keyfi olarak gazetelere, çeşitli yayınlara daha çıkmadan el koyabilecek, maddi varlıklar sahiplerinin ellerinden —zorla— alınabilecek, «ülke güvenliği ve kamu yararı» gerekçesiyle sansür- uygulanabilecektir. Kısaca; sadece bir avuç holdingin, para babasının, emperyalizmin çıkarları doğrultusunda yayın yapan güdümlü bir basın hedeflenmektedir. Cunta Anayasasının amacı budur.

Düşünce özgürlüğü, genel olarak özgürlüklere verilen değerin mihenk taşlarından biridir. Düşünce özgürlüğü, burjuva demokrasilerinin sarıldığı en büyük silahtır. Tüm düşünce özgürlüklerine verdikleri önemle öğünürler. Bilirler ki düşünce, düşünce platformunda kaldığı sürece pek zararı yoktur; düzenleri için fazla tehlike oluşturmaz. Hatta zaman zaman muhalefeti etkisizleştirici bir işlevi de vardır. Faşizm ise, düşünmenin en büyük düşmanıdır. Faşizm; insanların bir kalıptan çıkmış varlıklar olarak hareket etmesini ister. Kafaları sadece yol gösterici önderin fikirleriyle dolu veya resmi öğretiyile şartlanmış robot varlıklar olmalarını amaçlar. Düşünce özgürlüğü konusundaki tavırlar, burjuvazinin iki temel yönetim biçimi arasındaki farklılığı yansıtır.

Cunta Anayasasında oluşturulan açık faşist düzen, demokratik olarak sunulmak istenmektedir. Tabi ki de-

mokrasiden kasıt, burjuva demokrasisidir. Yoksa; halk demokrasisini yerleştirme anlayışı Anayasanın ruhuna aykırıdır. Bunu «anarşizm», «bölücülük», «milli çıkarlar» demagojisiyle ortadan kaldırdığı demokratik hak ve özgürlüklere saldırarak, egemen sınıflara ve emperyalizme hizmet konusundaki tavrıyla kanıtlıyor. Bu yönüyle biz, Anayasanın, burjuva anlamda bir demokrasi kurup-kurmadığını, düşünce özgürlüğü vb. konulardaki tavırlardan anlayabiliriz.

Faşizmin, kendi dışındaki her şeye düşmanlığı, düşünce özgürlüğüne karşı tavrıyla daha bir somutlaşmaktadır. Bu, başka bir deyimle; kitlelerden korkmanın, kendine güvensizliğin, acizliğin, saldırganlığın ifadesidir. Faşist cunta, Anayasasıyla oluşturduğu düzene de güvenmediğinden, her türlü karşı düşünceye tavrı almakta, yasaklar koymaktadır.

Soyut, kafada kalacak düşünce özgürlüğünü savunan ve muğlaklık yaratmak için, düşünce özgürlüğüyle, düşüncenin yayılmasını ayrı ayrı değerlendiren cunta Anayasası, 26. maddedeki «Düşüncenin açıklanmasında ve yayılmasında kanunla yasaklanmış herhangi bir dil kullanılamaz» ibaresiyle de, şoven anlayışını sergilemektedir. Amaç, aslında nesnel bir varlık olan Kürt ulusuna yönelik baskıyı, faşist terörle içiçe sürdürebilmek ve buna Anayasal bir zemin hazırlamaktır. Bir dilin konuşulmasını yasaklamak, suç saymak, ancak faşizmin yöntemi olabilir. Dil; sosyolojik nesnel bir olay ve ulusa benliğini kazandıran temel bir unsur olması itibarıyla onun varlık şartı olan ulus —ya da ulusal azınlık— yok edilmedikçe, ortadan kaldırılmadıkça yaşar. Kürt ulusu yok edilmedikçe Kürtçe; Kürtçe yok edilmedikçe Kürt ulusu —tek başına diliyle yaşıyor olmasa da— yaşayacaktır. Uluslarla dilleri arasındaki bağlantıyı kavrayan cunta, bu maddeyle Kürt ulusu üzerinde-

ki milli baskıyı sürdürme konusundaki kararlılığını göstermiş oluyor. Ulusları oluşturan bireylerin ulusal özelliklerini koruyabilmesi ancak kendi dilleriyle okuyup - yazmaları, konuşmalarıyla mümkündür. Yine bireylerin; sınıfsal çıkarlarını koruyabilmesi, bu düşüncesini topluma açıklayabilmesi de kendisiyle toplum arasında bağlantı kuracak, anlamasını ve anlaşılmasını sağlayacak ortak bir dille mümkündür. Anayasaya bu maddenin konman, birbirlerine kopmaz bağlarla bağlı bulunan ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelesinin, Kürdistan somutunda etkisiz kılınmasını amaçlıyor. Bir yandan Kürt ulusunun kendi dilini kullanıp kültürünü geliştirmesi, ulusal özelliklerini koruyabilmesi engellenmek istenirken, diğer yandan, anlayabildiği bir dille sınıf gerçeğini, sınıf mücadelesini kavrama yolu kapatılmak istenmektedir. Bu maddenin Anayasaya konması , cuntanın ırkçı ve faşist niteliğinin yansımasıdır.

Anayasanın 28-33. maddelerini kapsayan bölüm ise basım-yayımla ilgili hükümleri kapsamaktadır. Özellikle burjuva demokrasilerinin düşünce özgürlüğü konusunda —"çok öğündükleri— en önemli yeri ayırdıkları konu; basın özgürlüğüdür. Cunta bu maddede demokratik görünümü korumak amacıyla «basın hürdür, sansür edilemez» demekte, ardından «ancak» diye başlamakta, basın özgürlüğünü ortadan kaldırarak, faşist düzenin gereksinimlerine uygun düzenlemeler yapan yasaları sıralamaktadır. Son çıkan basın yasasıyla somutlaşan bu maddedeki yasaklar mâlâr, cuntanın kurumlaştırdığı açık faşizmle uyum sağlamayı amaçlamaktadır. «Gecikmesinde sakınca bulunan haller», «ülke ve milletin güvenliği ve çıkarı» gibi gerekçelerle, keyfiliğe dayalı sansür ve cezalandırma, Anayasayla yasal hale dönüşmüştür. Yazılı basında —burjuva hukukuna göre— suçun gerçekleşmesi, ancak, basım ve

yayın eyleminin gerçekleşmesi ve sözkonusu materyalin dağıtımıyla mümkündür. Ama Anayasada tehlikeli haber, yayın veya düşüncelerin yayınlanmasını, dağıtımını beklemeye gerek yoktur. Nasıl olsa «yetkili merciler» —mahkeme kararına bile gerek olmadan— sakıncalı tespitini yapmışlardır. Egemen güçler yeni Anayasayla; kirli işlerinin, çevirdikleri dolapların açıklanmasını, sefalet ve açlığın sergilenmesini vb. «özel hayata müdahale», «ülke güvenliği ve çıkarı» gibi gerekçelerle engelleme olanağına kavuşmuşlardır.

«Basın hürdür sansür edilemez» maddesi tam anlamıyla demagojidir. Baştan beri sayılan sınırlama ve yasaklama eylemleri bizatihi sansürün kendisidir. Ayrıca «yetkili merciin emriyle toplatabilme» hükmüyle basın tamamen iktidarın keyfi denetimine tabi olmaktadır. Çünkü yetkili merci idari organdır. Bu hükümle idari organ basını istediği gibi denetleyebilecektir. Bunun açık adı sansürdür. Basın; bundan sonra faşizmin çıkarlarına uygun politika yaptığı oranda, faşizmin kuklalığını kabul ettiği oranda varlığını sürdürebilecektir.

Cunta Anayasasının 33. maddesinde; «dernek kurma hürriyeti» daha açık ve uygun bir deyimle «dernek kurmanın niçin yasak olduğu!» ve «istisnalar» ortaya konmuştur. Bilindiği gibi, burjuva demokrasilerinde yasama - yürütme - yargı arasında güçler ayrılığı söz konusudur. Bu ilişkinin yarattığı demokratik olanaklar, hak ve özgürlükler arasında örgütlenme özgürlüğü de vardır. Örgütlenme özgürlüğü; burjuva demokratik devriminin yarattığı kazanımlardan birisidir. Burjuva demokrasisinin uygulanmadığı faşist rejimlerde burjuva demokratik kazanımlar, dolayısıyla da örgütlenme özgürlüğünden bahsedilemez. Herşey faşist önderliğin keyfi iradesine bağlıdır. Türkiye gibi «sömürge tipi faşizmin» uygulandığı

yerlerde, çeşitli faktörlere bağlı, geçici olarak nispi ortamlar doğabilir. Yasama-yürütme-yargı arasındaki çelişkiler, çeşitli demokratik olanaklar yaratabilir. 1961 Anayasasında yer alan örgütlenme ve dernek kurma özgürlüğü; bu anlamda zaman zaman kullanılabilen bir demokratik hak olmuştur. Ama bu; icazetli ve düzen sınırları içinde kalan bir hak olmuştur. Bu haliyle bile egemen sınıfları rahatsız edici, tehlikeli bir uygulama olduğu için, cunta Anayasasında buna karşı önlemler alındı.

Cunta Anayasasında daha önce, tüm hak ve özgürlüklere getirilen sınırlamalar dernek kurma özgürlüğü için de getirilirken, ayrıca, derneklerin siyasetle uğraşmayacakları, siyasi partiler, sendikalar ve vakıflarla işbirliği yapamayacakları belirtilerek, derneklerin kamuoyu yaratma ve baskı gücü olma olanakları ortadan kaldırıldı.

Dernekler; aynı amaç için maddi-manevi varlığını birleştiren insan topluluğunun, amaçlarına ulaşmak için işbirliği yaptığı kurumlardır. Derneklere; partiler, sendikalar ve diğer kitle örgütleriyle işbirliği yapma yasağı konulması, fonksiyonu dikkate alındığında onların fiilen ortadan kaldırılması anlamına gelir. Buna paralel olarak, derneklerin siyasetle uğraşmalarının yasaklanmadı, çağdışı faşist mantığının ürünüdür. Siyaset yapmak bizzat yaşamın içinde vardır. Hiçbir kişi ve kuruluş siyasetten soyutlanamaz. Siyaset, insanın toplumsal ilişkilerinin tümünü kapsadığından, dernek faaliyeti de doğal olarak siyasi bir faaliyettir. Faşizmin mantığına göre kendi çıkarlarıyla çelişen tüm faaliyetler zararlıdır; yasaklanmalıdır. Bunun adı da «amaç dışı faaliyet», «siyaset yapma» olmaktadır. Yani, faşist devletin temsilcileri yine keyfi şekilde, sudan gerekçelerle dernek faaliyetlerini engelleyebilecektir. Örneğin; onlara göre bir çıraklar derneği, çırakların oturup sohbet ettiği, oyun oynadığı yer olmaktan öteye gitmeme-

lidir. Bunlar, eğer toplumsal sorunları dile getirip çözüm arayışına girerlerse, siyaset yapmış olurlar ve suç işlerler.

Ayrıca kamu görevlilerinin, TSK mensuplarının dernekleşme faaliyetinin yasaklanması, kamu görevlilerini, faşizmin isteği doğrultusunda hareket eden robot varlıklar olarak görme isteğinin ürünüdür. Faşizm, onların en küçük sosyal faaliyetini dahi, görevlerini yapmasını, itaat etmelerini engelleyen davranışlar olarak görür. Esasen getirilen tüm kısıtlama ve sınırlamalar, dernek kurma özgürlüğünü yok etmek içindir. Faşizm; kendi amaç ve programı dışında, en küçük bir toplumsal faaliyete tahammül edemez. Kendi dışındaki faaliyetler ne olursa olsun, onlara kuşku ile bakar ve tehlikeli olarak görür; bunları yok etmek için elinden geleni yapar. Yeni faşist Anayasa da bunu yapmaktadır.

Anayasada dikkati çeken bir diğer madde de «toplantı ve gösteri yürüyüşü hak ve hürriyeti»nin düzenlendiği 34. maddedir. Burjuva demokrasilerinde kitlelerin seslerini duyurabileceği, siyasal talep ve eğilimlerini yansıtacağı araçlar vardır. Özellikle, parlamento yoluyla temsil olayının yetersiz kaldığı noktada devreye giren araçlardan başlıcası, çeşitli şekillerde düzenlenen toplantı ve gösterilerdir. İnsanlar; kendileriyle aynı amacı paylaşan gruplar oluşturarak, kamuoyunu etkileme, baskı gücü yaratma doğrultusunda gösteri, toplantı ve yürüyüşler düzenlerler. Faşizmde bu haktan söz edilemez. Devlet; kitleler adına gerekeni nasılsa yapıyor ya! Kitleler kendilerinden isteneni yapmalıdır; gösteri, toplantı, yürüyüş gibi düzeni ve huzuru bozabilecek davranışlarda bulunmamalıdır. Faşist cunta Anayasası da Türkiye'de sınırlı olarak kullanılabilen toplantı ve gösteri yürüyüşü hakkını, «anarşi» ve «teröre» kaynaklık ettiği, devrimci muha-

lefetin örgütlenmesine yaradığı gerekçesiyle tamamen engelleme yoluna gitmiştir. Ülkemizde sürekli faşizm koşulları, egemen güçlerle çıkarları çelişen tüm sınıf ve tabakaların örgütlenmesini, seslerini duyurabilmesini engellemektedir. Burjuva demokrasilerindeki gibi doğrudan yönetimde bulunmayanların yönetim üzerinde etkili olma yolları kapalıdır. Faşist Anayasada emekçilerin, ezilenlerin toplu olarak seslerini duyurabilmelerini, örgütlenebilmelerini engellemek için, bu hakkın kullanılmasını olanaksızlaştıran tedbirler mevcuttur.

Anayasanın faşist niteliğini gösteren 35. madde «mülkiyet hakkı»nı düzenlemiştir. Maddede, «Herkes mülkiyet ve miras hakkına sahiptir» denmektedir. Mülkiyet ve miras haklarının kişi hakkı olarak kabul edilip, kişi hakları bölümünde sayılması, Anayasanın niteliği konusunda önemli bir göstergedir. Çünkü yaşama hakkı dahil, tüm hak ve özgürlükleri yok eden, esas olarak kişi haklarına hiç saygı göstermeyen faşist Anayasa, sıra mülkiyet ve miras hakkına gelince, bunu anayasal güvenceye almakta, kişi hakkı olarak kabul etmektedir. Mülkiyet halkının kişilikle hiçbir ilgisi yoktur. Kişilikle ilgisi olan şeyler, insanın maddi —vücut— ve manevi —düşünsel— varlığıyla ilgisi olan şeylerdir. İnsanın, insan olma özelliğinin kendisine kazandırdığı haklardır. Oysa mülkiyet, sınıflı toplumun ortaya çıkardığı, sınıf ayrılıklarının temelini oluşturan bir olgudur. Faşist Anayasa, niteliğinden ötürü mülkiyeti, kişi hakkı olarak kabul etmektedir. Çünkü geniş emekçi yığınlarının, güvenceye alınması gerekli, varlığının temel direği olan bir mülkü söz konusu değildir. Bu, egemen sınıfların sorunudur.

SOSYAL VE EKONOMİK HAKLAR VE ÖDEVLER

Cunta Anayasasının «Temel Haklar ve Ödevler» kıs-

minin 3. bölümünde, bu başlık altında, 41-65. maddeler arası, düzenlemeler yapılmıştır. Bu bölümdeki maddeler de, diğer kişi hakları vb. gibi, parababalarının faşist düzene uymadığı noktalarda, içi boş, soyut hale dönüşmüştür.

Anayasada «kamulaştırma» işlemlerinin düzenlenmesine ilişkin madde, egemen sınıfların çıkarlarının en açık şekilde Anayasayla sağlama alındığının bir ifadesidir. Burjuvazinin mülkiyetini ve sınıf çıkarlarını korumadaki titizliği, tarım reformu —toprak reformu değil— büyük enerji ve sulama projeleri vb. durumlarda, taşınmaz malın kamulaştırılmasında da gösterilmiştir. Kamulaştırma bedelinin peşin ödeneceğini, kamulaştırmanın rayiç bedel üzerinden yapılacağını belirten madde; rayiç bedelin hır saplanmasını dahi kendisi düzenlemiştir. Sıradan bir kanunla düzenlenecek böyle bir konunun anayasa maddesi yapılması, emekçilerin herşeyine el koyan sermaye sınıflarının mülkiyet konusundaki titizliklerinin göstergesidir. Vergi verirken istediği bedeli gösterip, istediği bedel üzerinden vergi veren taşınmaz mülk sahibi kimse, sıra kamulaştırmaya gelince mülkiyetinin bedelini titizlikle hesaplamaktadır. Böylece Anayasanın yarattığı zeminle vergi kaçırmak resmileşmektedir. Bu madde daha çok, oligarşi içinde gücünü ve etkinliğini halâ koruyan toprak ağalarının olası bir toprak reformuna karşı önlemi çerçevesinde Anayasaya yerleştirilmiştir. Ayrıca burjuvazinin genel sınıf çıkarlarına da en uygun maddedir. Bu madde içinde toprak ağalarının tepkisi yüzünden toprak reformu yerine «tarım reformu» tanımı yerleştirilmiştir. Burjuva demokratik devrimi yapmış ülkelerde toprak reformu sorunu çözümlenmiş, kapitalist ilişkiler tümüyle egemen hale gelmiştir. Emperyalizm döneminde, bizim gibi yeni-sömürge, sömürge ve bağımlı ülkelerde ise toprak

sorununun, yoksul köylülüğün yararına çözümü, ancak demokratik halk devrimiyle mümkün olacaktır. Cunta Anayasasının hiçbir yerinde toprak reformundan söz edilmemektedir. Bilindiği gibi ülkemizde milyonlarca topraksız köylü bulunmaktadır. Bunlar için hiçbir hüküm getirilmezken, toprak ağalarının elindeki toprağı daha verimli hale getirmenin yolları aranmış, bu arayış «tarım reformunda» ifadesini bulmuştur. Yani milyonlarca yoksul köylüyü düşünen yoktur. Büyük toprak sahiplerinin çıkarları, «mülkiyet hakkı», «toprak mülkiyeti» bölümleriyle güvenceye alınmıştır. Ancak feodal beylerin, ağaların toprakları, tekeller ve emperyalizm için pazar olacak hale getirilecektir.

47. maddede ele alınan «devletleştirme» de, kamulaştırmaya benzer çerçevede, egemen sınıflara azamî düzeyde faydalı olacak şekilde düzenlenmiştir. Burjuvazi açısından «tehlikeli çağrışımlar» yaptırdığı için, mümkün olduğunca az kullanılmaya çalışılan bu işlemde de mülkiyetin karşılığı gerçek değere göre belirlenecektir.

Anayasanın 48. maddesi; «Çalışma ve Sözleşme Hürriyeti» başlığıyla, egemen sınıfların hassas oldukları konulardan birine el atmıştır. Bu maddeye göre; «Herkes dilediği alanda çalışma ve sözleşme hürriyetine sahiptir. Özel teşebbüs kurmakta serbesttir. Devlet; özel teşebbüslerin güvenlik ve kararlılık içinde, milli ekonominin gereklerine ve sosyal amaçlara uygun çalışmasını sağlanacak tedbirler alır.»

Çalışma hakkına gerçekte hiçbir güvence getirmeyen madde, özel teşebbüsü devletin güvencesine almakta, teşebbüsün güven içinde geliştirilmesi görevini devlete vermektedir. Emperyalist tekellerin ve işbirlikçilerin anayasası olan bu Anayasa, özel teşebbüs, mülkiyet, miras gibi konularda titiz davranmakta, bunların güvenceye alınma-

sı görevlerini devlete vermekte, ama diğer alanlarda tüm hak ve özgürlükleri devlete feda etmektedir. Faşist yönetimin anlayış ve uygulamalarıdır bunlar. Bu niteliği, Anayasanın gerçek yüzünü ortaya çıkarmaktadır. Cunta Anayasası, uluslararası tekellerin ve işbirlikçilerinin çıkarlarını koruyan, Türkiye halklarının hak ve özgürlüklerini bunlar için feda eden bir Anayasadır.

Maddede düzenlenen şekliyle, devlet, özel teşebbüsleri milli ekonominin gereklerine ve sosyal amaçlara uygun çalışması için destekleyecektir. Oysa ülkemizdeki sermaye gruplarının millilikle, milli ekonomiyle hiçbir ilgisi yoktur. Emperyalist tekellere bağılıdır; amaçları daha fazla sömürü, daha fazla kârdır. Sosyal amaçları diye açıklananların, kamu yararıyla ilgisi yoktur. Emperyalist tekellerin uzantısı olarak, ülkemizin zenginlik kaynaklarının talan ve sömürsünü gerçekleştirenlerin, emekçi halkımıza zulmü ve sefaleti reva görenlerin kurduğu sermaye düzeninin adı —kapitalist sistem içinde bile— «milli ekonomi» olamaz. Çünkü; ortada tüm halkın ve ülkenin çıkarları değil, bir avuç sömürücü para babalarının çıkarları, emperyalizmle suç ortaklığı söz konusudur.

«Çalışma ve Sözleşme Hürriyeti» şeklinde düzenlenen maddelerin, ülkenin gerçekleri dikkate alındığında ne anlama geleceği açıktır. Kendi iç dinamiğiyle gelişmeyen, emperyalizme bağımlı, çarpık kapitalist bir yapı, faşizmi sürekli şekilde uygulamakta ve ekonomik, politik ve sosyal krizi sürekli olarak yaşatmaktadır. Her alandaki istikrarsızlık, gittikçe artan işsizlik, hayat pahalılığı ve yoksulluk şeklinde durmadan kendini üretmektedir. Kapitalizm çarpık geliştirildiği için iş alanları dar, yatırımlar düşüktür. Bu yüzden —diğer sosyal, siyasal unsurların da etkisiyle— işçi ücretleri —metropollere göre— düşüktür. Örgütlenme ve bilinç düzeyi düşük işçi sınıfının mücadele

geleneği —yok denecek kadar— yenidir. Bu ve benzeri unsurlar, emekçilerin «çalışma özgürlüğü ve sözleşme yapabilme hürriyetinin» nasıl olacağını göstermektedir.

Faşist Anayasanın 49-55. maddeleri arasında, grev, toplu sözleşme ve sendikalaşma hakları düzenlenmiştir. Bilindiği gibi burjuva demokrasilerinde, işçi sınıfının örgütlenme özgürlüğü ve mücadele geleneği sözkonusudur. Dolayısıyla bilinç ve örgütlenme düzeyi yüksektir. Burjuvazinin amacı, işçi sınıfını reformizme kanallandırmak, devrimci dinamizmini köreltmek, böylelikle uzun vadeli çıkarlarını korumaktır. Bu yüzden burjuva demokrasilerinde, işçi sınıfına düzen sınırları içinde ve reformist çerçevede de olsa, örgütlenme ve pazarlık hakkı tanınmıştır.

Faşist düzenlerde ise işçi sınıfına ismiyle bile tahammül edilemez. Çünkü; faşizme göre, «kişinin çıkarları yok, sınıflar yok, millet vardır.» Devletin çıkarları herşeyden üstündür. Dolayısıyla işçi sınıfı; «devlete hizmetle yükümlü bir çalışma grubudur.» Kısaca faşizm; temsil ettiği tekelci burjuvazinin en özlü taleplerini gerçekleştirir, savunur. Cunta Anayasasının da faşist niteliği çerçevesinde, işçi sınıfına bakışı bu şekilde olacaktır. Getirilen maddeler, tekellerin yıllardır talep ettikleri biçimde ve eksiksiz olarak benimsenmiştir. Özellikle 1961 Anayasasının tanıdığı nisbi demokratik hak ve özgürlüklerden olan grev, toplu sözleşme ve sendikalaşma hakkı tümden kullanılamaz hale getirilmiş, tekeller için «dikensiz gül bahçesi» yaratmak hedeflenmiştir. Faşist Anayasanın bu maddelerini örneklerirsek, işçi sendikalarına yönetici olabilmek için en az on yıl fiili işçilik yapmış olmak gerekir. Bu madde; işçi sınıfının devrimci önderlik altında örgütlenmesini güçleştirici unsur olarak düşünülmüştür. Mevcut gerici ve sarı sendika ağlarının işçi sınıfını denetim altında tutabilmeleri ve koltuklarını korumaya yöneliktir.

52. maddede sendikaların; siyasi amaç güdemeyecekleri, siyasi faaliyet yürütemeyecekleri, partiler, dernekler ve vakıflarla ilişki kuramayacakları belirtilmiş, maddi varlıklarının tümünü bir milli bankada toplamaları hüküm altına alınmıştır. Siyaset yapmayı yaşam ilişkilerinin dışında telakki eden faşizm, işçi sınıfının kendi yaşam sorunlarıyla uğraşmasını, çözümler aramasını suç saymaktadır. İşçiler için sendika «işyerinde huzur ve güvenin sağlanmasında katkıda bulunan», günlük ufak tefek işlerle uğraşan, «işverenin verdiği hakları» işçilere duyuran bir örgütlenme olmalı faşizme göre. Örneğin işçiler ücretlerin düşüklüğünün, işsizliğin, hayat pahalılığının nedeni «24 Ocak kararlarıdır», «emperyalist tekellere bağımlılıktır» vb... diyemeyecektir.

Sendika aidatlarının denetimi, kullanım alanlarının sınırlandırılması bankada toplanmasının amacı da sendikaları mali bakımdan güçsüz kılıp, grev yapamaz hale dönüştürmek, biriken aidatları yine tekellere fon olarak aktarmaktır.

53. maddedeki «toplu iş sözleşmeleri» hükümlerine göre, grev ve lokavtın iyi niyet kurallarına aykırı tarzda, topluni zararına milli ekonomiyi tahrip edecek şekilde kullanılamayacağı, grev esnasında işyerinde meydana gelen zararın sendika tarafından tazmin edileceği, grev ve lokavtın yasaklanabileceği, grevin yasaklandığı ve ertelendiği durumlarda uyuşmazlığın Yüksek Hakem Kurulu tarafından çözümleneceği, siyasi amaçlı grev, dayanışma grevi, işyeri işgali, işi yavaşlatma ve verimi düşürme, diğer direniş biçimlerinin kullanılamayacağı, greve katılma yollarının işyerinde çalışmasının engellenemeyeceği belirtilmiştir. Faşist Anayasaya göre kısaca; işçi sınıfının sendikal mücadelesi, örgütlenme, hak ve özgürlük adına ne varsa kullanılamayacaktır. Bu Anayasa'da, işçi sınıfının

hangi haklarının olduğunu araştırmak gereksiz bir çaba olacaktır. Çünkü; işçi sınıfının bir sınıf olarak varlığına tahammülsüzlük, düğmeye basınca çalışan bir robot görme anlayışı söz konusudur.

55. maddeyle; «ücretin, emeğin karşılığı okluğu» belirtilmiş ve asgari ücretin tesbitinde ülkenin ekonomik ve sosyal durumunun göz önünde bulundurulacağı belirtilmiştir.

Cunta Anayasasının çalışma hayatına ilişkin bu maddeleri, Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu'nun doğrudan taleplerinin Amerikancı sarı sendika Türk - İş'le pazarlığı sonucu netleşmesiyle düzenlenmiştir. İşverenler, cuntanın Anayasa Komisyonu'na koyduğu temsilcileri Rafet İbrahimoglu aracılığıyla tüm taleplerini maddeleştirmişlerdir. Cunta Anayasası bu maddelerle, Türkiye işçi sınıfının örgütlenme, sendikal faaliyette bulunma, toplu iş sözleşmesi, grev ve asgari ücret haklarını gaspetmekte, karşılığında hiçbir şey getirmemektedir.

Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK)'nin istekleri doğrultusunda hazırlanan bu maddelere göre, sendikalar mali ve sosyal yönden güçsüz bırakılarak, hükümetler üzerinde baskı grubu olmaları önlenecek. işçiler kendi bilimlerini öğrenemeyecek, dünya görüşlerini savunup yansıtamayacaklardır. Grevin karşısına lokavt çıkarılarak etkisizleştirilecek, grev hakkı istenildiği zaman gaspedilebilecek, tekellerin ve devletin maaşlı görevlilerinden oluşan Yüksek Hakem Kurulu (YHK) yasal yollarla grevi engelleyebilecektir. İşçi sınıfının, faşist iktidarların ekonomik ve politik baskılarına karşı tepki göstermesi engellenecek, mevcut silahları ellerinden alınmış olacaktır. En önemlisi de işçilerin birbirleriyle dayanışması engellenecektir. Dayanışma grevlerinin yasaklanması yanında, grev kırıclığının yolları yaratılmaktadır. İş-

çiler, mücadeleleri sonucu belli hakları alsalar bile bunların güvencesi olmayacaktır. İşveren kazanılmış hakları vermediğinde hak grevi yapılamayacaktır. Tüm hakların yok edilmesi pahasına, ağırlıklarını sürdürebilmek için Türk-İş yöneticileri, ilk Anayasa taslağında yer alan «check-of sistemi»ni kaldıran maddenin Anayasaya konmaması için cuntayla diyaloga girmiş, cuntanın da «işçi dostu» pozlarında, uygulamayı kanuna bırakması karşısında Anayasayı açıktan desteklemişlerdir. Amerikancı sarı sendika Türk-İş bu tavrıyla işçi haklarını, koltuklarının bedeli olarak satmıştır. Cunta özellikle Türk-İş'in bu çizgisinden ilk günden itibaren yararlanmış, yöneticilerinden Sadık Şide'ye bakanlık görevi vererek kendisini suç ortağı yapmıştır. Bu şekilde faşist niteliğini gizlemeyi, muhalefeti jengelleyip destek güçlerini genişletmeyi, kamuoyunu etkilemeyi amaçlamıştır.

İşçi sınıfı kapitalizmin doğmasıyla tarih sahnesine çıkmış, o zamandan bugüne çağın en dinamik ve devrimci sınıfı olarak siyasal ve toplumsal gelişmenin öncüsü olmuş, dünyanın birçok ülkesinde devrimi gerçekleştirip iktidarı ele geçirmiş, sonuçta bugün insanlığı sınıfsız topluma ulaştırma kavgasının önderi olmuştur. Devrimini yapamamış ülkelerde burjuvazinin baskı ve sömürsüne karşı verdiği çetin mücadelelerle birçok haklar elde etmiş, bunları kurumlaştırmış, siyasal devrimin öncüsü olarak, kendi dışındaki sınıfların egemen güçlere karşı mücadelesinin en ön safında yer almıştır. Kapitalizmin iç dinamiğiyle gelişip, sanayi devriminin yapıldığı ve burjuva demokratik devriminin tamamlandığı, işçi sınıfının nicel ve nitel olarak gelişmiş olduğu ülkelerde, işçi sınıfı burjuva devrimi sırasında elde ettiği, sürekli mücadele sonucu sınırlarını genişlettiği ekonomik-demokratik haklarını korumasını ve ona sahip çıkmasını bilmektedir. Ül-

kemizde kapitalizm kendi iç dinamiğiyle gelişmediğinden, sanayi devrimini yapamadığından, işçi sınıfı cılız kalmış ve metropollerde olduğu gibi siyasal ve sosyal gelişmeye damgasını vuramamıştır. Ülkemizde burjuva devrimi yapılmadığından ve işçi sınıfının kendi hakları uğruna bir mücadele geleneği yeterince oluşmadığından hakları, ağırlıkla kendi dışındaki sınıflararası çelişkinin bir ürünü olarak gündeme gelmiştir. 1961 Anayasasında yer alan hak ve özgürlükler de bunun açık kanıtıdır.

Faşist cunta Anayasasındaki işçi haklarıyla ilgili düzenlemeler daha çok bu tarihi geçmiş ve işçi sınıfının bugünkü örgütsüzlüğünün bir sonucudur. Türkiye'nin sos-yo-ekonomik özellikleri, yaşanan krizin niteliği ve boyutları, emperyalizmle ilişkilerin ulaştığı seviye, egemen sınıflar arasındaki çelişkiler vb. bu durumu etkileyen diğer olgulardır.

Kısaca; hazırlanan Anayasa'yla, sosyal muhalefetin en önemli potansiyeli olan işçi sınıfı, açık faşizm kurumlaşmasına uygun olarak etkisiz kılınmaya çalışılmıştır. İşçi hakları konusu, işveren kuruluşları ve cuntadan icazetli işçi sınıfı temsilcileri(!) durumundaki Amerikancı Türk-İş'in istekleri doğrultusunda hazırlanmış, önümüzdeki dönemde işçi sınıfının hareketsiz bırakılması mücadelesinin bastırılması, işçilerin bir avuç tekelin sömürüsüne, baskı ve zulmüne terkedilmesi hedeflenmiş, böylece kurumlaştırılan açık faşizmin önündeki en büyük güç yok edilmek istenmiştir.

Bilindiği gibi gençlik, genellikle toplumların en dinamik ve duyarlı kesimidir. Bu yönüyle toplumsal gelişmede önem taşır. Cunta Anayasasının gençliğe bakışı 58, maddede şöyle ifade ediliyor: «Devlet, istiklal ve cumhuriyetimizin emanet edildiği gençliğin, müsbet ilim ışığında, Atatürk ilke ve inkılapları doğrultusunda ve devletin

ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğünü ortadan kaldırmayı amaç edinen görüşlere karşı yetiştirme ve gelişmesini sağlayıcı önlemler alır.» Görüldüğü gibi, toplumun geleceğinin sahibi olan ve bu yönüyle bilimselliğe, özgür gelişme ortamına sahip olması gereken gençlik, resmi ideoloji doğrultusunda ve iktidar tarafından «tehlikeli» sayılacak görüşlere karşı yetiştirilip geliştirilmeye çalışılmaktadır. Kısacası, emperyalizmin ve oligarşinin çıkarlarını savunan, özgürce düşünmeyen, söylenecek herşeyi yapan bir gençlik hedefleniyor. Gençliğe karşı getirilen bu anlayış, tüm faşist yönetimlerin ortak karakteridir. Gençliği resmi faşist ideoloji doğrultusunda kalıba dökmek, ilerici-devrimci düşünceleri «zararlı akımlar» diyerek, öğrenmelerini engellemek, robot olarak yetiştirmelerini sağlamak!.. Burjuva demokrasisinin yürürlükte olduğu bütün ülkelerde, hatta insan ve yurttaşlık haklarına az da olsa değer veren birçok ülkede, gençliğin —18 yaşında— seçme ve seçilme hakkı, özgür iradesini yansıtabilme hakkı söz konusudur. Ülkemizde ise faşizmin sözcüleri, gençliğe, işlerine gelen noktada en ağır boyutta işlev yükleyebilmekte, 18 yaşında gençler idam edilebilmektedir. Bunun için, yaşının yaptığı işin sorumluluğunu taşıyıp taşımadığına bakılmamakta, 20 yaşında insanlar askere alınabilmekte, işine gelmediği zamanlarda ise —kendi gelecekleri, ülkenin çıkarları konusunda düşünüp, görüş bildirmek istediklerinde, oy kullanmak istediklerinde— yaşlarının buna müsait olmadığını, o yaşlarda «siyaset yapamayacaklarını» söylemektedirler.

Kısaca, cunta Anayasası, kafaları örümcek bağlamış, faşist ideolojinin gereklerini yerine getiren «genç» faşist sürüler istiyor.

65. maddede ise «sosyal ve ekonomik hakların sını-

rı» olarak «Devlet sosyal ve ekonomik alanlarda, Anayasa ile belirlenen görevlerini, ekonomik istikrarın korunmasını gözeterek, milli kaynakların yeterliliği ölçüsünde yerine getirir» denilmektedir. Bu başlık altında belirtilen uygulamaların neler olabileceği aslında çok açıktır. Çünkü; devlet emekçi kitlelere «sosyal ve ekonomik istikrarın korunmasını gözeterek» hak verir demek, «egemen sınıfların izin verdiği ölçüde» demektir. Faşist cuntanın uygulamalarında da gördüğümüz gibi, emekçilerin en doğal istemleri dahi «ekonomik istikrarı bozmama», «enflasyonu azdırmama» gibi gerekçelerle gözardı edilmektedir. Devletin ekonomik programını tekeller yönlendirdiği için «istikrar» kıstasından onların kârlılık durumunu anlamak gerekir. Yine «mali kaynakların yeterliliği ölçüsünde» denilen kıstas da, ekonomiye yön veren sermaye gruplarının programına uygun olmasından başka anlama gelmez. Çünkü kaynakları en fazla kâr sağlayacak alanlara yönelten onlardır. Dağılımına da kendi çıkarlarına göre yön verirler. Ekonomik sosyal gelişmelerin, çıkarılan yasaların ve uygulamaların gözlenmesi bu durumu kanıtlayan örneklerle doludur.

Buradaki ekonomik ve sosyal haklar ve ödevler bölümü, Anayasanın ikinci maddesindeki «sosyal devlet» esprisine uygun şekilde düzenlenmiştir. Gerçekte ise yapılan çözümlerlerin sosyal devlet olmanın gerekleriyle ilgisi yoktur. Maddede yer alan devletin eğitim, sağlık, kültür vs. gibi alanlarda bir takım yükümlülükleri alması, burjuva anlamda sosyal devlet olmanın yeterli koşulları değildir. Bunlar herhangi bir burjuva devletin yapması gereken doğal ve zorunlu işlerdir. Sosyal devlet olmak, yurttaşların sosyal gereksinimlerini karşılamayı, sosyal yaşam düzeyini yükseltmeyi amaç edinmeyi ve uygulamayı gerektirir. Oysa, cunta Anayasasıyla, devlet çok

zorunlu bir takım sosyal hizmet yükümlölüklerini aldıktan sonra, bir de bunları ekonomik istikrarın korunmasını gözeterek, mali kaynakların yeterliliğı ölçüsünde yerine getirecektir. Türkiye'de zaten hiçbir zaman ekonomik istikrar asgari düzeyde de olsa sağlanamamıştır ve bundan sonra da sağlanamayacaktır. Ekonomik istikrarın sağlanması demek, tekellerin ve holdinglerin kâra doymaları, daha fazla sömürüye gereksinim duymamaları demek olur ki, bu da olanaksızdır. Yani sonuçta devlet, hiçbir zaman sosyal alandaki görevlerini burjuva demokratik yönüyle gerçekleştiremeyecektir. Faşist Anayasa halkımıza bunun açıktan dayatılmasının belgesidir.

SİYASİ HAKLAR VE ÖDEVLER

Cunta Anayasasının bu bölümü, gelecek siyasal yaşamın çerçevesini oluşturması, doğacak tabloyu belirlemesi açısından önemlidir. Cunta şeflerinin, tekellerin, emperyalizmin programına uygun olarak varlıklarını göstermelik bir parlamento maskesi ardında sürdürmek istemelerine göre siyasal yaşam biçimlendirilmiştir. 12 Eylül öncesi burjuva partilerinin yıpranmışlığı, halkın gözünde teşhir olmaları ve çeşitli gelişmelere bağılı olarak programında aksamalara yolaçabileceğı hesabıyla cunta, «yeni döneme yeni temsilcilerle» başlamaya gerek gördü. Yeni dönemin tüm siyasal kurumları, partileri, örgütleri vb. cuntanın bu «yıpranmamış ve kendi denetimindeki» örgütlenme anlayışına göre düzenlenecekti. Burjuva demokratik anlayışın yansıması olan siyasal haklara sınırlamalar ve yasaklar bu çerçevede ele alınacaktır. Örneğin 68. maddede parti kurma, partilere girme, partilerden çıkma konusundaki yasak ve sınırlamalar belirtilmiştir. 69. maddede siyasi partilerin uyacakları esaslar düzenlenmiştir.

Bu maddede siyasal partileri, faşist iktidarların doğ-

rudan kuklaları haline dönüştüren, düzenin «demokratikliğini» sağlayan birer incir yaprağından öteye gitmemelerini gerektiren yasaklar getirmiştir. Özellikle partilerin «Kendi siyasetlerini yürütmek ve güçlendirmek için dernekler, sendikalar, vakıflar, kooperatifler ve kamu kurumu niteliğindeki meslek kuruluşları ve bunların üst kuruluşları ile siyasi ilişki ve işbirliği içinde bulunamazlar, maddi yardım alamazlar» maddesi faşist devlet ve parti anlayışının tipik örneklerindendir. Çünkü partiler sınıflı toplumlarda belli sınıfları, tabakaları temsil ederler. Ve burjuva toplum örgütlenmesinde parti olma işlevi, parti örgütü ve aynı çizgiyi temsil eden çeşitli yan örgütlenmelerle bir bütünsellik içinde gerçekleştirilir. Kısaca bir sınıfın çeşitli araçlar kullanarak çeşitli düzeylerde örgütlenebilmesi söz konusu olmalıdır. Ancak bu biçimde etkili bir siyasal temsil ve güç yaratılabilir. Doğal olarak böylesi bir anlayışın ideal işleyişi, demokratik hak ve özgürlüklerin olduğu, burjuva liberalizminin eksiksiz işletildiği bir ortamda olabilirler. Faşist rejimlerde ise genel anlayış; temsil ettiği tekel grubunun çıkarları doğrultusunda, siyasal örgütlenmelere ve faaliyetlere izin vermektir. Cunta da Anayasasıyla kendi uygun gördüğü faşist partilere örgütlenme hakkı tanımaktadır. AP-CHP temsilcilerinin, çeşitli burjuva aydınlarının yakın zamana kadarki beklentileri, uzun süre cuntanın programını anlayamamalarının sonucu olmuştur. Cunta da bu beklentilere göre taktikler uygulamış, DYP-SODEP gibi örgütlenmelere son ana kadar umut dağıtarak demokrasicilik oyununda kullanmıştır. Sonuçta da daha başta belirlenen iki-üç faşist parti bu aşamada emperyalizmin ve cuntanın programını sürdürme görevine talip olmuştur!

Partiler, iktidar mücadelesinin bir sınıf adına sürdürülmesinin aracıdırlar. Bir toplumda iktidarı elinde bu-

lunduran sınıflar, durumlarının sürekliliği için değişik yöntemlere başvururlar. Eğer iktidarda emekçi sınıflar bulunuyorsa (Emekçi sınıflar içinde iktidarı alabilecek ve onu koruyabilecek nitelikteki tek güç işçi sınıfıdır. Diğer sınıflar ancak onun müttefiki olabilir ve onun öncülüğünde iktidarı koruyabilir.), iktidarını kalıcı kılmasının tek yolu sömürücü sınıfları yok etmektir. İktidamlarını kullanma ve sürdürmedeki yöntemler buna yöneliktir. Kapitalizmin egemen üretim biçimi olduğu toplumlarda çok değişik ve çeşitli biçimler, özellikler gösteren burjuva iktidamları, düzenlerini sürdürmek için çok çeşitli ve değişik yöntemler kullanır.

Burjuvazinin sınıf diktatörlükleri de esas olarak burjuva demokrasisi ve faşizm olarak iki kategoriye ayrılır. Burjuvazinin bu iki yönetim biçimi de ülkeden ülkeye, tarihsel koşullara vb. bir çok özgün duruma göre değişiklikler gösterebilir. Bunlar içinde genel olarak siyasal partiler çok önemli fonksiyona sahiptir, iktidardaki sınıfların farklı kanatlarının temsilcisi olarak siyasal arenada yerlerini alırlar ve temsil ettikleri sınıfların çıkarlarını daha iyi gerçekleştirebilme, mevcut devlet aygıtının yasama - yürütme organlarını ele geçirme mücadelesi verirler. İşlevlerinin öneminden dolayı burjuva demokrasisi için vazgeçilmez kurumlardır ve çok geniş olanaklardan yararlanırlar. Toplumun her kesimini geniş ve yaygın bir örgütlenmeye sarmaya çalışırlar. Bundan dolayı burjuva demokrasilerinde burjuva partilerine tüm olanaklar tanınır.

Burjuvazinin diğer iktidar biçimi olan faşizm ise yine zaman ve yere göre farklı uygulanış biçimleri gösterir. Biz bunlar içinde «klasik faşizm» ve «sömürge tipi faşizm» olmak üzere kabaca iki ayrıma gidebiliriz. Klasik faşizm Almanya ve İtalya örneklerinde görüldüğü gibi tabandan gelerek iktidar olandır. «Sömürge tipi» biçimin-

de ise yukardan aşağıya örgütlenir ve kitle desteğinin sağlanması zamanla hedeflenir. Faşizm bu iki biçimde de özgürlüklere karşıdır.

(.....)

Ülkemizde 12 Eyûl'den bu yana açık şekilde uygulanan faşizm, faşist Anayasayla kurumlaştırılmaya çalışılmaktadır. Ve bu uygulama içerisinde genel olarak yukardan aşağıya her konuda denetim sağlanmasına çalışıldığı bu Anayasada siyasi partiler de bu genel çerçevede yer almışlardır.

Getirilen düzenlemeyle partilere; dernek, sendika vb. ile ilişki kurmak, onlara destek olmak, yabancı ülkelerdeki çeşitli benzer kuruluşlarla ilişki kurmak, kadın, gençlik, vb. yan örgütlenmeler kurmak yasaklanmıştır. Kamu görevlilerinin siyasi partilere giremeyecekleri, siyasi partilerin sınıf, zümre vs. esasına göre kurulamayacakları, kapatılan partilerin yöneticilerinin tekrar parti kuramayacakları gibi kısıtlamalar konulmuştur. Genel olarak burjuva demokrasisinin işlerliği çerçevesinde düşünülebilen tüm siyasal katılım yollarının kapatıldığı, parti faaliyetlerinin çok dar bir çerçeveye hapsedildiği bir düzenleme getirilmektedir. Bundan amaç, mümkün olduğunca partilerin toplumsal yaşamdaki etkilerinin kırılması, bunun yerine devlet politikasının konarak en iyi biçimde ve engelsiz olarak uygulanmasıdır. Tekellerin ve emperyalizmin programının uygulanabilmesi için toplumsal yaşamda etkili olabilecek denetim dışı örgütlenmelerin yok edilmesi gereklidir.

Siyasi partilerin kapatılmasına Anayasa Mahkemesinin karar verecek olması, görünüşte yasal ve meşru gibi izlenim yaratmaktadır. Ama cuntanın yeni düzenlemelerle yürütme gücünü iyice yetkinleştirmesi ve Cumhurbaşkanına —halkın iradesini doğrudan temsil etmediği halde

çok geniş yetkiler tanınması sözkonusudur. Yeniden düzenlenen diğer kurumlarda olduğu gibi Anayasa Mahkemesinde de üyelerin çoğunluğunun Cumhurbaşkanınca seçilmesi sözkonusudur. Bağımsız, meşru bir işlem yerine, yürütme gücünün doğrudan siyasal eğiliminin yansıtılması sözkonusu olacaktır. Kısaca hükümet ya da yürütmeyi elinde bulunduran güçler, istedikleri zaman diğer partileri, yasal görünüme büründürerek kapattırabileceklerdir. Üyelerinin seçiminde Cumhurbaşkanı'nın söz sahibi olduğu Anayasa Mahkemesi'nce kapatılan siyasi partilerin parlamento üyelerinin üyelikleri de düşecektir. Böylece diğer partiler ve milletvekilleri her zaman «uslu durmak» zorunda kalacaklar, faşist iktidarın işlerini engellemeyecek birer kukla haline dönüşeceklerdir.

Siyasal partiler konusunda getirilen düzenlemeler, aslında Anayasayla hedeflenen açık faşist düzenin iki açıdan değerlendirilmesini sağlayacak niteliktedir. Birinci olarak, siyasi hak ve özgürlüklerin bu derece daraltılmış, kısıtlanmış ve kullanılamaz hale getirilmiş olması, diğer taraftan devlet politikasının etkisinin artırılmış olması. Bu burjuva partilerine dahi güven duyulmayıp, onların çok dar sınırlar içinde ve zararsız konumda faaliyette bulunmaya zorlanmış olmasıdır. Kısaca faşizmin açık şekilde kurumsatırılmasının önlemlerinden bir tanesidir Siyasal Partiler Yasası.

Bu yasanın koyduğu kısıtlamalardan bir tanesi de «sınıf veya zümre esasına» dayalı siyasi parti kurulamayacağıdır. Ülkemiz anayasalarında sürekli yer alan ve faşist devlet anlayışının tipik göstergelerinden birisi olan bu maddeler, egemen sınıfların kendi sömürü ve baskı düzenini korumayı, sürdürmeyi hedeflemektedir. Yani bir avuç egemen sınıfın ve emperyalizmin çıkarlarının korunabilmesi için nüfusun çoğunluğunu oluşturan milyonlarca

emekçi, kendi talepleri için mücadele edemeyecek, örgütlenemeyecektir. Faşist Anayasa'nın sırf bu yönüyle bile kimlerin çıkarının koruyucusu olduğu açıkça görülebilmektedir. Burjuva demokrasilerinde ise tüm sınıf ve tabakalara siyasal temsil olanakları yaratılır; ama sistem buna rağmen, kendi içinde varlığını koruyacak mekanizmaları da yaratır.

(.....)

Faşist Cunta Anayasasıyla hedeflenen düzen gereği, doğrudan cuntanın programını savunan ve onun deneti minde olan partilere yaşam hakkı tanınmış, diğerleri do laylı ya da açıktan engellenmiştir. AP-CHP gibi partilerin kapatılması, üyelerine uzun süre siyaset yasağı uygulanması, yeni kurulan ve «kuşkulu» olanlardan Büyük Türkiye Partisi gibi partilerin kapatılması, Doğru Yol Partisi, SODEP (Sosyal Demokrat Parti)'in de şimdilik «mahzurlu» görülmesi açık faşist düzenin gereği atılan adımlardır.

Cuntanın yeni dönemde hedeflediği siyasal hak ve özgürlüklerin çerçevesi ve buna uygun olarak atılan adımlar, çıkarılan siyasal partiler yasası, seçim kanunu vb. uygulamalar, tüm dünyanın gözü önünde oynanan demokrasicilik oyunundan başka birşey değildir. Anayasanın hazırlanış biçimi ve halkımıza hiçbir eleştiriye izin vermeden zorla dayatılması, faşist Evren'in halktan korktuğu için Cumhurbaşkanlığını Anayasayla beraber «halk adına» oylatması, kuşku duyulan tüm parti ve kişilerin faaliyetlerinin çeşitli biçimlerde engellenmesi, partilerin ve basının hiçbir şekilde cuntanın icraatını eleştirememesi, tüm devlet görevlilerinin ve siyasal yaşamda yer alacak kişilerin en titiz şekilde seçilerek «güvenilir» kişilerden oluşturulması vb. uygulamaların hiçbirisinin burjuva demokrasisiyle uzaktan yakından ilgisi olamaz. Bu olsa olsa

faşist mantığın günümüz Türkiye'sinde biçimlenişidir. Cunta, Anayasa çerçevesinde bu düzenlemeyle en az beş yıl daha önündeki tüm engelleri kaldırmıştır. Diğer burjuva muhalefet partilerinin bir süre sonra kurulmasına izin vermesi bile birşey değiştirmeyecektir. Kurulduğu andan itibaren de zaten sisteme zarar vermelerini engelleyecek denetim ve zorlaraa mekanizmaları oluşturulmuş durumdadır. Kısaca ortada burjuva demokrasisinin karikatürü bile olmayacak bir düzen oluşturulmuş, halka da «demokrasinin araçları» olarak üç tane cunta partisi sunulmuştur. İşte faşist Anayasa'nın öngördüğü düzen!

CUMHURİYETİN TEMEL ORGANLARI

Anayasanın 3. kısmında Cumhuriyetin temel organları düzenlenmiştir. Yasama-yürütme-yargı adı altında üç bölümde düzenlenen bu kısım, devlet örgütünün oluşumu açısından iç içe geçmiş bir bütün oluşturmaktadır. Anayasada kurulan sistem bu güçler dengesine dayanan değil, merkezi otoriter bir sistemdir. Cumhurbaşkanıya tanınan çok geniş yetkilerle yürütme gücünün yasama ve yargı üzerindeki denetimine ve yürütme eliyle tüm ülkede kuracağı otoritesine dayanan bir sistemdir.

Yürütme bölümünün ilk maddelerinde, Cumhurbaşkanı'nın nitelikleri görev ve yetkileri düzenlenmiştir. Bunlar içinde dikkat çekici olanlar şunlardır: «Kanunların, kanun hükmünde kararnamelerin ve meclis iç tüzüklerinin Anayasaya aykırılığı iddiasıyla Anayasa Mahkemesi'ne dava açmak, Başbakanı atamak, Başbakanın istifasını kabul etmek, Başbakanın önerisi üzerine bakanları atamak ve görevlerine son vermek, TSK'nin kullanılmasına karar vermek, Milli Güvenlik Kurulu'nu toplantıya çağır-mak ve başkanlık etmek, başkanlığında toplanan Bakanlar Kurulu kararıyla sıkıyönetim ve olağanüstü hal ilan

etmek, kanun hükmünde kararname çıkarmak, Devlet Denetleme Kurulu başkan ve üyelerini atamak, rektörleri seçmek, Anayasa Mahkemesi üyelerini, Danıştay üyelerinin dörtte birini, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı, Başsavcı vekilini, Askeri Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı, Başsavcı vekilini, Askeri Yargıtay üyelerini, Askeri Yüksek İdare Mahkemesi üyelerini, Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu üyelerini atamak.» Görüldüğü gibi, Cumhurbaşkanı devletin işleyişini sağlamak ve yönlendirmede çok geniş yetkilere sahiptir. Yürütme gücünün etkinliği Cumhurbaşkanlığının işlevinde ve yetkilerinde somutlaşmıştır bir bakıma.

(.....)

12 Eylül Cuntası da yaklaşık 10 yıllık programını uygulayabilmek için, sivil görünüm yaratabilme noktasında Cumhurbaşkanının bu konumundan yararlanacaktır. Cumhurbaşkanı —ve konseyi— bir anlamda, ordunun açıktan müdahalesini sivil görünümde sağlayan işleri yüklenecektir. Ayrıca mevcut Anayasa ve yasalar dışında da ülkemizde, Cumhurbaşkanının ordunun dışında bir eğilim temsil etmesi de pek mümkün değildir. Bugüne kadar olan uygulamaların genel seyrinin de gösterdiği gibi, gerektiğinde zorla generallerin Cumhurbaşkanı seçilmesi sağlanmaktadır. Cumhurbaşkanlığının ordunun doğrudan direktiflerini uygulayan bir mekanizma olması, bu Anayasada «Milli Güvenlik Kurulunun uygulanması zorunlu tavsiye kararları» maddesiyle somutlaşmıştır. 1961 Anayasasında bu durum sadece «tavsiye» kararı niteliğindeydi-

Cumhurbaşkanı faşist Anayasadaki tüm bu yetkilerine karşın sorumsuzdur. Meclis tarafından seçilir ve vatan hainliği dışında yaptığı işlerden dolayı hiçbir kimseye veya kuruma hesap vermek durumunda değildir. Bu-

rada faşizmin halk düşmanı ve halka güvenmeyen mantığı açık olarak yansımaktadır. Doğrudan halkın iradesini yansıtarak seçilmemesine, rağmen, halkın temsilcisi gibi onların yaşamlarını, ve geleceklerini etkileyen çok geniş icraatta bulunabilme yetkisine sahiptir. Ama hesap vermeye gelince, nasıl olsa halk iradesinin doğrudan temsilcisi olmadığı için sorumsuz olmaktadır. Çünkü hesap sorulacak olursa, faşizmin icraatları aksayacak, otoritesi sarsılacaktır. Çok geniş yetkileri halk adına kullanırken halkın iradesi aranmamakta, hesap vermeye gelince de hakkın doğrudan iradesini yansıtmama ölçü olmaktadır.

Cumhurbaşkanı, Anayasaya göre yürütmenin başıdır. Fakat sağlanan yetkilerle Cumhurbaşkanı, yasama - yürütme ve yargıyı tamamen denetimine alabilmekte, devleti oluşturan tüm kuvvetlerin üstünde, tüm yetkilerin toplandığı merkezi bir otorite durumuna gelmektedir. Cumhurbaşkanına tanınan; kanun hükmündeki kararname ve içtüzüklerin Anayasaya aykırılığı iddiasıyla Anayasa Mahkemesine dava açma yetkisi, yasama faaliyetlerini istediği gibi denetleme olanağı sağlamaktadır. Ayrıca TBMM'ni feshedebilme ve seçimleri yenileyebilme yetkisi, meclisi sürekli baskı altında bulundurabümesini sağlamaktadır. Yukarda saydığımız çeşitli yetkileri, Cumhurbaşkanının devletteki yürütme faaliyetini keyfince yürütmesini sağlayacak niteliktedir. Örneğin bakanları azledebilmesi, Devlet Denetleme Kurulu vasıtasıyla tüm kamu kurum ve kuruluşlarını denetleyebilmesi keyfidir. TSK'nin kullanılmasına izin verme yetkisi, Anayasanın faşist niteliğini gösteren önemli maddelerden birisidir. 1961 Anayasasında halk adına egemenliği temsil eden yasama organı bu yetkiye sahiptir. «Egemenliğin kayıtsız şartsız ulusa ait olması» ilkesi anayasa hukukunda yerleşen en temel ve vazgeçilmez ilkelerdendir. Burjuva huku-

kunda şu veya bu şekilde yer alan bu ilke, tüm ulusun varlık-yokluk noktasında geleceğini belirleyecek bir durumda diktatörün keyfiliğine bırakılmaktadır. Bu maddenin geçmiş tecrübeler ışığında bizim gibi ülkelerde emperyalizmin çıkarlarının daha etkili korunmasına yönelik olduğu açıktır. Çünkü emperyalizmin çıkarları doğrultusunda bir savaş durumunda, yasama ve yargı güçlerinin ve halk güçlerinin muhalefeti gelişebilmektedir. Özellikle Cumhurbaşkanının savunma ve savaşla ilgili politikada söz sahibi olması emperyalizmin Ortadoğu'da beklentilerini gerçekleştirebileceği en iyi durumdur. Özellikle «evik Kuvvet» programında Türkiye'ye yüklenen işlev, ancak böyle bir yönetimle gerçekleştirilebilirdi. Emperyalizmin faşist cunta üzerindeki denetimi ve çıkarları, doğrudan anayasa maddesi olarak somutlaştırılmış olmaktadır.

Diğer maddelerden «Bakanlar Kurulu vasıtasıyla kararname yayınlamak, sıkıyönetim ve olağanüstü hal ilan edebilmek» yetkileri; Türkiye halkları üzerinde, faşizmi emperyalizmin isteklerine uygun biçimde kurumlaştırabilmesine uygun niteliktedir.

YK üyelerini ve rektrlerini atayabilmesi de bilim ve kültürün emperyalist tekellerin niteliklerine uygun biçimde şekillenmesini, yüksek öğrenim kurumlarının ve gençliğin faşistleştirilmesini sağlayabilecektir. Uzun vadeli olarak faşizme yukarıdan aşağıya kitle tabanı ve ideolojik dayanak sağlamak çabası sözkonusudur.

Cumhurbaşkanının yargı konusundaki yetkileri, burjuva anlamdaki yargı bağımsızlığını da tamamen ortadan kaldıracak niteliktedir. Burjuva demokrasilerindeki, yurttaşın devlete karşı haklarının korunmasında ve yürütme gücünün dışındaki çeşitli sınıf ve tabakaların yürütme gücüne karşı korunmasında yargının engelleyici, denetleyici ve dengeleyici fonksiyonu burada söz konusu değildir.

En basit deyimle, yurttaşın haklarını koruyabilecek, yürütmenin keyfî uygulamalarını engelleyecek yetkili bir yargı mekanizması ortadan kaldırılmaktadır. Yargılamalar ve hukuk kurallarının işleyişi de yürütmenin eğilimi doğrultusunda gerçekleşecektir.

113. maddedeki Milli Güvenlik Kurulu'yla ilgili düzenleme, kurulan sistemin bir diğer odak noktasıdır. Bu maddelere göre, Milli Güvenlik Kurulu'nun alınmasını zorunlu gördüğü tedbirlere ait kararlar, Bakanlar Kurulu'nca öncelikle dikkate alınır, yani ülkenin iç ve dış siyasetini emperyalizmin ve işbirlikçilerinin çıkarları doğrultusunda faşist generaller açıktan belirleyecektir. Bu kurum sayesinde ordu sürekli devrede olacak ve «Biz görüşlerimizi ilettik, anayasal görev olduğu halde dikkate alınmadı» demagojisiyle her zaman müdahale zeminini gündemde olacaktır.

119. ve 120. maddelerde belirtilen «olağanüstü hal» ilam, düzen açısından tehlikeli durumlarda uygulanabilecek, tüm hak ve özgürlükler askıya alınabilecektir. Ekonomik bunalım, savaş, muhalefet hareketlerinin gelişmesi vb. nedenlerle ilan edilebilecek «olağanüstü hal» ikili bir amaç taşımaktadır. Birincisi, her istendiğinde sıkıyönetim ilan etmek, hem faşist ordunun deşifre olup teşhirine neden olmakta hem de masraflı olmaktadır. «Olağanüstü hal» uygulamalarıyla ordu devreye sokulmadan baskı ve zulmün daha artırılabilceği ortam yaratılacaktır. Eğer bunlar da yetmezse, sıkıyönetim ilan edilebilecektir.

122. maddede sıkıyönetim konusu düzenlenirken, sıkıyönetim komutanlarının sıkıyönetim uygulamalarından dolayı Genel Kurmay Başkanlığı'na karşı sorumlu olacakları hükmü getirilmiştir. Oysa burjuva hukukuna göre sıkıyönetim uygulaması idari bir uygulamadır ve sorumluluk yürütme organına (hükümete) karşı olmalıdır. Sıkıyö-

netimde denetimin tamamen ordunun eline geçmesi ve böylece baskı politikasının katıksız uygulanması amaçlanmaktadır. Ülkemizde sürekli milli krizin varlığı ve sürekli ekonomik-siyasi istikrarsızlık sıkıyönetimlerin de sürekliliğinin zeminini oluşturmaktadır. Cunta Anayasasıyla da bu durum yasallaştırılmıştır.

Anayasanın 143. maddesinde «devlet güvenlik mahkemeleri» konusu düzenlenmiştir. Anayasa devlet aygıtının merkezi otoriter-faşist bir yapıda örgütlenmesini sağlayıp, faşizm uygulaması için gerekli kurumları yeniden düzenlerken yargı alanına da el atmış ve Türkiye halklarının mücadelesini kanla boğabilmek için DGM'leri oluşturmuştur. Amaç ordunun açıktan müdahalesinin sürekliliğinin yarattığı sakıncaları giderebilmek ve faşist devletin aynı işlevini DGM, olağanüstü hal ve sıkıyönetim gibi araçlarla sürdürebilmektir.

Anayasanın 3. kısmının yargı bölümünde Anayasa Mahkemesi, Danıştay, Yüksek Hakimler ve Savcılar Kurulu konusundaki düzenlemeler de yargının faşist devlet anlayışına uygun olarak yürütmeye bağımlılığını gösteren somut örneklerdir. Yasama organının yaptığı bütün işlemlerin yargısal denetimini yapan ve «Yüce Divan» sıfatıyla siyasi partilerin kapatılması görevlerine bakan bu Anayasa Mahkemesi, tamamen Cumhurbaşkanının denetimindedir. Üyelerini Cumhurbaşkanı seçmektedir. Yine yüksek mahkemelerden Danıştay, idari uyuşmazlıkları çözmekle görevli olmasına rağmen, yaptırım gücü yürütmeye bağımlı olacaktır. Geçmiş dönemde devlet kurumları arasındaki uyuşmazlıklarda «yürütmeyi durdurma» kararı alabilen Danıştay'ın, denetleyici-dengeleyici işlevi bu Anayasada ortadan kaldırılmaktadır. Artık yürütmeyi durdurma kararı alınamayacaktır. Hükümetin bir idari işlemi hemen yürürlüğe girecektir, şikayet olursa, Danıştay iki ay

içinde karar verecektir. Kısaca Danıştay'a pratikte pek anlamı olmayacak bir yetki alanı bırakılmaktadır.

Yüksek Hakimler ve Savcılar Kurulu, genel olarak hakim ve savcılarının özlük işlerine bakan ve oluşturulmuş biçimi ve işleyişiyle yargının yürütmeye bağımlılığını sağlayan bir kurum niteliğindedir. Üyeleri yine yüksek mahkemelerin göstereceği kişiler arasından Cumhurbaşkanı seçilecek ve başkanı Adalet Bakanı olacaktır. Cuntanın yargı konusundaki bu düzenlemeleri, faşist devlet anlayışının yansımasıdır. Kendi alanında uzman olan hukukçuların tüm faaliyetlerine, yöntemlerine vb. hukukla ilgisi olmayan kimseler karar verebilecektir. Faşizmin kendi dışındaki herkese düşman olma ve güvenmeme mantığı hukuk alanında da hukukçulara güvenmeme **şeklinde** ortaya çıkmaktadır. Faşizmin, görüldüğü gibi bilime, özgür düşünceye saygısı yoktur. Burjuva demokrasisinin insan hak ve özgürlüklerinin en genel ölçütleri bile uygulanmamaktadır. İşte Cunta Anayasası böyle bir düzeni kurmuştur.

(.....)

Toplumsal ilişkilerin oturduğu, karşılıklı ezen ve sömürülen sınıflar arasındaki ilişkilerin belirli bir dengeye kavuşmuş olduğu iktidarlarda hukuk, dengeli ve oturmuş bir yapıya kavuşmuştur. Böyle ülkelerde hukukun uygulanması daha çok hukukçuların eline bırakılır ve bu durum hukuka karşı belli bir saygınlık oluşturur. Çünkü hukukun göreceli de olsa bağımsız bir görünüme girmesi, onun sınıfsal niteliğini belli bir ölçüde gizler.

Bizim gibi ülkelerde ise, egemen sınıfların hukuka bu göreceli bağımsızlığı vermemesi, hukuku tam denetiminde bulundurmamak istemesi, gerektiğinde kendi çıkarlarını en iyi ve rahat gerçekleştirebilmek amacıyla kendi koydukları yasalara da karşı çıkabilme amacından kay-

naklanır. İktidar kendini hukuk kurallarıyla sınırlandırmaz. Çıkarı gerektirdiğinde kendi yasalarını çiğner ve ayaklar altına alır.

(.....)

Faşist Anayasada da yargı bağımsızlığının kaldırılması, yargının, yürütmenin denetimine sokulması bu olayla ilgilidir. Hukuk kurumu iktidarı da bağlayan ve görece bağımsızlığını koruyan, kendi statüsünün sürmesini sağlayacak olan bağımsız bir kurum olma yerine, iktidara bağımlı keyfî yönetimin sürmesine yardımcı, iktidarı tamamlayıcı bir kurum fonksiyonuna sokulmuştur. Anayasa Mahkemesi sayesinde Cumhurbaşkanı yasama faaliyetlerini denetleyecek, Danıştay iktidarı denetleme fonksiyonundan alıkonacak, mahkemeler ve savcılar iktidarın keyfî yönetiminin sürmesinin birer aracı olacaktır.

Anayasayla getirilen bu uygulamaların burjuva demokrasisiyle uzaktan yakından ilgisi yoktur. Çünkü klasik parlamenter düzenin vazgeçilmez temel özelliği, yasama yetkisinin, seçimden çıkmış bir parlamento tarafından kullanılması, yürütme görevinin ise yasalar çerçevesinde davranan ve uygulamalarından parlamentoya karşı sorumlu olan bir hükümet tarafından yerine getirilmesidir. Sistemin özü yürütme yetkisini kullanan organın parlamentoya karşı sorumlu olmasıdır. Parlamenter sistemin diğer özellikleri, özdeki bu ilkenin mantıki sonuçlarıdır. Parlamenter sistemde yürütmenin ağırlığının artırılarak yetkilerin bir kısmının devlet başkanına verilmesi yürütmeyi güçlendirmez, aksine zayıflatır. Çünkü yürütme organı gücünü yasamadan, dolayısıyla halk iradesinden alır. Yasamanın yetkileri arttıkça yürütmenin yetkileri ve gücü artar, meşruluğu güçlenir. Yasamaya rağmen bir yürütme gücü düşünülemez. Burjuva demokrasisinin bu genel özellikleri faşist rejimlerde gerçekleşmez. Halk iradesinin

yürütmeyi, yasama aracılığıyla güçlendirmesi yerine, tam tersine halkın iradesini hiçe sayan ve zorbalığa dayanan bir rejim sözkonusudur. Cunta Anayasası da bu niteliktedir.

CUNTA ANAYASASI, ASKERİ FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜ KURUMLAŞTIRIYOR

— Bu Anayasa emperyalizmin ve yerli işbirliği tekillerin çıkarlarını koruyan, uzun bir süre güvence altına almayı hedefleyen, bunun yanında emekçi halkımıza yoksulluk, sefalet, baskı ve zulüm vaad eden bir belgedir.

— Cunta Anayasası getirdiği düzenlemelerle devleti merkeziyetçi bir yapıya kavuşturmakta, yasama-yürütme-yargı güçlerinin ayrılığı ve birbirini dengelemesi yerine yürütmenin üstünlüğü ve diğerlerinin buna tabi olması anlayışını getirmektedir. Faşist devlet anlayışının genel karakteri olan bu durumun burjuva demokrasisiyle bir ilgisi yoktur. Devlete siyasi arenada Milli Güvenlik Kurulu, Cumhurbaşkanı ve hükümet olmak üzere üç kurum egemen durumdadır. Halk iradesinin doğrudan yansıyabildiği yasama organlarının gücü geri plana itilmiştir.

— Milli Güvenlik Kurulunun tavsiye kararları «uyulması zorunlu» hale getirilerek ordunun sürekli denetimi ve siyasal yaşama müdahalesi sağlanmış, halkın iradesi hiçe sayılarak, egemenliğin gerçek kaynağı dikkate alınmayarak faşist devlet anlayışının tipik bir uygulaması ortaya konmuştur.

— Yasama ve yargı organları merkezi otoritenin-yönetimin-işleyişini kolaylaştıran, otoritesini kurmasını sağlayan yardımcı organlar durumuna getirilmiş, böylece merkezi otorite yönetimin tüm devlete, egemen hale gel-

mesi sağlanmıştır. Yüksek Hakimler ve Savcılar Kurulu, Anayasa Mahkemesi, Yargıtay ve Danıştay gibi kurumların oluşturuluş biçimi ve işlevi, bağımsız-objektif hukuk uygulamasıyla bağdaşmamaktadır.

— Halka karşı doğrudan hiçbir sorumluluk taşımadığı halde Cumhurbaşkanı; savaşa karar verme, seçimlerin yenilenmesine karar verme, TBMM'ni feshetme, Devlet Denetleme Kurulu aracılığıyla tüm kamu kuruluşlarını denetleyebilme, bakanları azledebilme, sıkıyönetim ve olağanüstü hal ilan edebilme gibi çok geniş yetkilerle donatılmış; halkın iradesi dışında ve keyfiliğe dayalı uygulamalara zemin yaratılmıştır. Halka güvensizlik ve kendi geleceğinden korkma şeklindeki faşizmin karakteri Anayasa somutlaşmıştır.

— Mevcut bir yığın faşist nitelikli ceza maddeleri ve uygulamalarına rağmen, sınıf mücadelesini bastırmak ve faşist devletin uygulamalarına «yasal» bir görünüm sağlayabilmek için, «Devlet Güvenlik Mahkemeleri» kabul edilmiştir. Genel hukuk kurallarının ihlali halkımıza ikinci sınıf bir hukuk ve insan hakları anlayışının getirilmesi, faşizmin sürdürülüş araçlarından biridir.

. — Cunta Anayasası, temel haklara, esas olarak sınırlayıcı ve yasaklayıcı bir anlayışla yaklaşmıştır. Bu açıdan burjuva demokrasisinin genel normları sözkonusu değildir.

— Burjuva demokrasilerindeki sosyal devlet anlayışına da terstir. Ekonomik ve sosyal alanda soyut bir eşitçilik benimsenerek toplumsal yaşamdaki fiili eşitsizlikleri hukuken koruma yoluna gidilmiştir.

— Burjuva demokrasilerindeki katılımcı siyaset anlayışından çok uzaktır. Yurttaşın devlet yönetimine katılmasının tek meşru yolu, beş yılda bir yapılacak genel seçimlerde oy vermekten, aday olmaktan ve siyasi partilere

girmekten ibarettir. Bunun dışında dernekler, sendikalar, meslek kuruluşları gibi çeşitli toplumsal örgütlerle siyasete katılmak yasaktır.

— Toplumun dinamik gücü ve geleceğin sahibi olan gençliğe kuşkuca bir tutumla yaklaşılmakta, düşünceleri ve üretkenlikleri engellenerek sadece egemen resmi ideolojiyi savunan robotlar olmaları istenmektedir.

— Tekellerin ve emperyalizmin çıkarları çok açık maddelerle güvence altına alınmaya çalışılmıştır. Belirli bir ekonomik strateji (İMF'ye bağımlı) Anayasa hükmü haline getirilmiştir. Ekonomik kriz zamanlarında grevler yasaklanarak, ücretler dondurularak ya da zorla çalıştırılarak, olağanüstü hal ilanı ile tekeller için çözüm formülü yaratılmıştır.

— Olağanüstü hal ilanı, sıkıyönetim yasaları ve son olarak çıkarılan bölge valileri yasası açık faşizmin kurumlaşması ve yürütmenin üstünlüğünün pekiştirilmesidir.

— Faşist Cunta Anayasasında, en doğal insan hakları hiçe sayılmakta, faşizmin insana değer vermeyen, insanlık onurunu ayaklar altına alabilen mantığı sergilenmektedir. Çeşitli gerekçelerle yaşama hakkının ortadan kaldırılabilmesi yasallaşmakta, idam cezaları ve kısasa kısas mantığı kurumlaştırılmaktadır.

— İnsanlar, nedenlerinin ve sorumlularının kendileri olmadığı çeşitli durumlarda zorla çalıştırılabilecek, karşı çıkamayacaktır. Kişi hayatının gizliliği ve güvencesi ortadan kaldırılmakta, sorumlusunun devletin olduğu işsiz, güçsüz yığınlar «suçlu-serseri» gözüyle bakılmaktadır.

— Din ve vicdan hürriyeti adı altında laiklik ilkesi ihlal edilmekte, insanlar özgür iradesi dışında şartlandırılmakta, faşist, gerici ideolojiye zemin yaratılmaktadır.

— Özgür ve bilimsel düşünme engellenmekte, dü-

şünceleri yaymak suç sayılmaktadır. Basın özgürlüğü çıkartılan ek yasalarla ortadan kaldırılmış, faşist sansür anlayışıyla «güdümlü» basın hedeflenmiştir.

— Örgütlenme özgürlüğü ortadan kaldırılmış ya da çok sınırlandırılmış, dernek, parti, kooperatif, sendika vb. kurup faaliyet sürdürebilmek koşulları hiçe indirilmiştir. Ancak faşist düzenin devamını savunanlara bu haklar tanınmıştır. Toplantı ve gösteri yapma hakkı büyük oranda kullanılamaz duruma getirilmiştir.

— **İşçi** sınıfının ekonomik-demokratik örgütlenme araçları olan sendikaların «siyaset yapmama» sınırları içinde tüm işlevleri engellenmiş, sadece faşist iktidarların güdümünde sarı Türk-ış gibi sendika ağalarına izin verilmiş, kolay denetleme ve işçi sınıfının mücadelesini engelleyebilmek için iş kolu sayısı azaltılmış, hak grevi ortadan kaldırılmış, genel olarak fiilen grev yapılamaz duruma getirilmiştir. YHK bu amaçla oluşturularak oligarşinin talepleri doğrultusunda işçi sınıfının mücadelesi engellenmeye çalışılarak, işverenlerin tüm talepleri sendikalar yasasına konulmuştur.

— Gençliği düzen ideolojisi doğrultusunda kanalizetme ve eğitimi halktan kopararak faşistleştirme hedeflenmiş, üniversitelerin özerklikleri kaldırılarak üniversiteler kışla disiplinine sokulmuştur.

— Anayasayla cunta generallerinin sivil elbise giyip faşist düzenlerini sürdürmeleri hedeflenmiştir. Cunta üyeleri «demokrasi» maskesi altında varlıklarını koruyabilmek için tüm dünyanın gözü önünde kendilerini de seçtirmişler, «Cumhurbaşkanlığı Konseyi» adı altında yasallıklarını sağlamışlardır.

— Cuntanın kısa vadede programına uymayan tüm siyasal partiler, kişiler, kuruluşlar engellenmiştir.

— Cunta Anayasası çerçevesinde, seçimlerin yapılma-

sı, oluşturulan parlamento ve diğer kurumlar halkın iradesini yansıtmayan, demokratik özelliği olmayan, cuntanın kendi parti, kurum ve kadroları arasındaki demokrasıcılık oyununun araçlarından başka bir şey değildir. İşte, 6 Kasım seçimleriyle de cunta, kendi yasallığının ikinci adımını bu Anayasayla gerçekleştirmiştir.

Yazılış biçimi ve genel mantığından tek tek tüm maddelerine kadar faşist niteliği ortada olan bu Anayasa; daha taslak halindeyken aydınlar, yurtseverler, emekçiler ve tüm devrimcilerden basın mensuplarına - bilim adamlarına kadar geniş bir kesim ve dünya kamuoyu tarafından protesto edildi. Bu tepkileri bekleyen cunta, halkın geleceğinin söz konusu edildiği bir konuda, başta devrimci muhalefet kesimleri olmak üzere çeşitli burjuva fraksiyonlarının bile eleştirilerini yasakladı. Kendisini eleştirenlerin Anayasayı eleştirenler olduğu mantığıyla, Anayasayla kendisini özdeşleştirdi. Tüm muhalefet kesimlerinin susturulduğu bir ortamda tek yanlı propaganda ve etkilemeyle Anayasayı eleştirenlerin «komünist», «vatan haini» olduğu ilan edilerek halk şartlandırıldı, tehdit ve baskıyla pasif-kasyon en üst seviyeye çıkarıldı. Sürekli demagoji, terör ve tek yanlı şartlandırmayla, çeşitli yöntemlerle, cunta, Anayasanın büyük çoğunlukla kabul edildiğini açıkladı. Bu referandum, daha doğrusu «evet» dedirtme ikiyüzlülüğü tüm dünyanın ve emekçi halkımızın gözleri önünde olmuştur.

FAŞİST CUNTA ANAYASASINDAKİ HEDEFLER, EGEMEN SINIFLAR VE EMPERYALİZM AÇISINDAN GERÇEKLEŞEBİLECEK Mİ?

Bu Anayasayla, açık faşist diktatörlüğün ülkede sürekli yönetim biçimi olması, Türkiye halklarının sürekli baskı ve sömürü altında tutulması ve en küçük başkaldırıların

kanlı biçimde ezilmesi amaçlanırken, oligarşinin kendi iç çelişkileri sonucu ve temelde Türkiye halklarının mücadelesi emperyalizmin ve işbirlikçilerinin oyununu bozacaktır. Bu, tarihin akışı içinde sayısız örneklerde olduğu gibi bugünden bellidir.

Oligarşi için 71 açık faşizmi büyük umutlarla gelmiş, fakat yükselen devrimci mücadele sonucu oligarşinin kendi çelişkilerini dahi çözemedi gitmiştir. Bugün cunta Türkiye halklarının görece suskunluğuna bakarak emperyalizme uşaklık görevini eksiksiz yerine getirebilecek bir anayasa yapmıştır. Daha taslak halindeyken bile belli bir tepkiyle karşılanan bu Anayasa, kâğıt üzerinde hesaplandığı gibi kolay uygulanamayacaktır. Türkiye halklarının mücadelesi; emperyalizmin ülkemiz üzerindeki oyunlarını bozacak, onların Anayasayla kurumlaştırmak istedikleri açık faşist baskı ve sömürü düzenlerini yerle bir edecektir. Anayasayla oluşturulan açık faşist düzenin, genel olarak da ülkemizdeki faşizmin yıkılışı demokratik halk devrimiyle mümkün olacaktır.

Çok açıktır ki, cuntanın bu Anayasa aldatmacasına alet olmak, halkımızın buna layık görülebileceğini düşünmek cuntaya, faşizme alet olmaktır. Bu da emekçilerin, bilimden, özgür düşünceden yana olanların kendi varlıklarını, gerçekleri inkâr etme anlamına gelir. Böyle bir Anayasaya karşı çıkmak için Marksist-Leninist ve sol görüşlü olmak da gerekmez. İnsani değerleri taşıyan ve savunan her insanın karşı çıkması, insanlık onuru gereğidir. Bizler de bu yüzden faşist cuntanın Anayasa dayatmasına karşı çıkmayı, halkımıza karşı sorumluluğumuzun, savunduğumuz devrimci düşüncelerimizin gereği görüyoruz. Bu Anayasaya karşı çıkmamanın halkımızın kurtuluş mücadelesine ihanet olacağını savunuyoruz. İşte, bunun için halkımızı, «Anayasaya hayır!» demeye çağırarak aynı zamanda «faşizme hayır» demeyi görev bildik.

Faşist Anayasayı reddetme şeklindeki bu doğru tavır, tarihsel ve devrimci sorumluluğumuzun bir gereği olarak yerine getirilmiştir.

Yine aynı sorumluluk bilinciyle hareket ederek savunmamızı yapıyoruz. Bu görevimizi yapmamız suç sayılıyorsa, biz de bu tür şerefli suçlamaları her zaman kabul ederiz ve savunuruz. Bu konuda ancak halkımıza ve tarihe karşı hesap verimiz. Böyle bir Anayasayı Türkiye halklarına dayatarak asıl suçu işleyen cunta, bizlerden, görevimizi yaptık diye hesap soramaz.. Kendi işledikleri suçlarla ilgili kendi koydukları yasalar ve kurallara dayalı göstermelik yargılamalar yapılmasını da, burjuva hukuku ve insan hakları açısından savunma hakkımızın engellenmesi olarak **görüyoruz.**

13.12.1983

Bedri Yağan
İbrahim Bingöl
İbrahim Erdoğan
Tuğrul Özbek
Nuri Eryüksel
A. Fazıl Özdemir
A. Tayfun Özkök
A. Şener Yıldırım
Sinan Kukul

HALKLARIN MÜCADELESİ BASKI VE İMHA POLİTİKASIYLA YOK EDİLEMEZ!

Bu dilekçe, 27 Mayıs 1983'te T.C. ordusunun ilk sınır ötesi saldırısını protesto etmek için, Devrimci Sol davası tutsakları olarak askeri toplama kamplarında, en ağır baskı koşullarında dahi Kürt halkının kendi kaderini tayin etme hakkını kayıtsız şartsız desteklediğimizi kamuoyuna bir kez daha duyurmak amacıyla kaleme alınmıştır. (Bu dilekçe ayrıca Dursun Karataş tarafından 4. Ağır Ceza Mahkemesinde —İst. Adliyesi— görülmekte olan bir dava nedeniyle de verildi.) (*)

İSTANBUL SIKIYÖNETİM KOMUTANLIĞI II NO'LU ASKERİ MAHKEME BAŞKANLIĞINA

Baştabya/METRİS

HALKLARIN MÜCADELESİ BASKI VE İMHA POLİTİKASI İLE YOK EDİLEMEZ!

Bugün Dünya ve Türkiye halklarının gözü önünde katliama yönelik bir saldırı daha yaşanıyor.

Tüm faşist devlet ve yönetimleri gibi Türkiye'deki askeri faşist cunta da başka ülkelerin topraklarına girmekten dahi çekinmeyerek ezilen bir ulusun gelişen ulusal hareketini bastırmaya çalışıyor.

«Güney Afrika Cumhuriyeti»nin Angola topraklarına zorla girmesi, İsrail'in Lübnan topraklarına, Honduras'ın

(*) 15 Ağustos 1984'te PKK'nin Eruh ve Şemdinli baskınlarından sonra T.C. ordusunun ikinci sınır ötesi operasyonu dolayısıyla yoksul Kürt köylülerinin katledilmesini protesto etmek amacıyla, aynı muhtevada bir dilekçe bir kısım Devrimci Sol davası sanıklarınca II no.lu Askerî Mahkeme Başkanlığına verilmiş, oligarşinin «Huzur Operasyonu» telin edilmiştir.

Nikaragua topraklarına zorla girmesi hep aynı gerekçeye dayandırılmıştır: «Sınır güvenliği».

Son günlerde faşist cuntanın Irak topraklarına girerek Kürt halkına ve onun yurtsever, devrimci hareketine karşı sürdürdüğü saldırılar aynı gerekçeye dayandırılmak isteniyor. Oysa asıl neden Kürt halkına gözdağı verip onun gelişen yurtsever devrimci hareketini bastırmaktır.

Ülkemizin de yer aldığı Ortadoğu'da; ABD emperyalizminin halkları denetim altında bulundurmak politikasının vazgeçilmez bir unsuru olan faşist cunta, bir yandan tüm Ortadoğu halklarına, diğer yandan gerek Türkiye Kürdistanı'nda gerekse de Kürdistan ülkesinin bir bölümünü ilhak etmiş bulunan İran ve Irak hakim sınıflarıyla birlikte Kürt Ulusuna karşı bir soykırım ve yok etme politikası izlemektedir.

En son Kürt milliyetçi-yurtsever gruplara karşı, Irak Baas ırkçılarıyla birlikte Türkiye - Irak sınırında başlatılan operasyon, bu politikanın bir sonucudur. Tarihsel olarak Kürt ulusunun, ulusal bağımsızlık mücadelesine karşı Türkiye, Irak ve İran hakim sınıfları emperyalist sistem ile birlikte ortak tavır almışlardır. Kürt milliyetçi örgütlerinin zaaflarından ve sınıfsal karakterinden faydalanan üç ülkenin hakim sınıfları, kendi aralarındaki çelişkilerin çözümünde zaman zaman Kürt milliyetçi grupları koz olarak kullanmalarına ve bu anlamda kendi sınırları dışındaki bağımsızlıkçı gruplara destek sunmalarına karşın, temelde bu politika günümüze kadar sürmüştür.

1946'da Mehabbat'ta kurulan Kürt devleti, Türkiye, İran ve İngiliz emperyalizminin birlikte saldırısının sonucu ortadan kaldırıldı. O günden günümüze T.C. devleti İran ve Irak'la olan çelişkilerinin bir sonucu olarak İran ve Irak'taki Kürt bağımsızlık mücadelesine karşı aktif bir tavır almazken, Irak İran'daki, İran da Irak'taki Kürt bağımsızlık hareketlerine kendi çıkarlarına uygun olduğu sürece göre-

celi bir destek sunmuşlardır. Her seferinde de istediklerini elde ettikten sonra Kürt bağımsızlık mücadelesini arkadan hançerlemişlerdir. Bunun en somut örneği; İran faşist Şalı diktatörlüğü ile ırkçı Baas yönetimi arasında 1974 yılında Cezayir'de ABD emperyalizmi aracılığıyla varılan anlaşma sonucu Irak Kürdistanı'ndaki bağımsızlık mücadelesinin ezilmesidir.

Bilindiği gibi; Basra su yolu üzerinde Irak ve İran arasında hakimiyet kurma kavgası uzun zamandan beri sürmekteydi. İran'daki faşist Şah diktatörlüğü bu sorunu kendi lehine çözmek amacıyla Irak'taki Kürt bağımsızlık mücadelesine önderlik eden Molla Mustafa Barzani önderliğindeki Irak Kürdistan Demokrat Partisi'ne (Irak KDP) yardım etmekte, ayrıca bu konumu kullanarak hem İran'daki ulusal bağımsızlık mücadelesine set çekmekte, hem de İran'daki sınıf mücadelesine karşı Kürtleri bir baskı aracı olarak kullanmaktaydı. Irak'ın Basra Körfezi üzerindeki İran taleplerini kabul etmesiyle ve tabii ABD emperyalizminin isteğiyle, İran Şahı o güne kadar sürdürdüğü yardımı kesiyordu. Bunun sonucu olarak da gerçekten ileri boyutlara ulaşmış bulunan Irak'taki Kürt halk hareketi büyük kayıplar vererek yenildi. Elbette bu yenilginin temel sebebi mücadeleye önderlik eden Irak KDP'nin miliyetçi-gerici önderliği idi.

İran ve Irak arasında sürmekte olan savaşta da taraflar savaş inisiyatifi ele geçirmek amacıyla ilhak edilmiş bulunan topraklarda sürmekte olan bağımsızlık mücadelesini kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaya çalışmaktadırlar. İran, Irak'taki Kürt örgütlerine —tabii önderliğin burjuva, küçük burjuva olduğu örgütlere— yardım etmekte, buna karşılık Irak da İran'daki Kürt örgütlerine yardım etmeye devam etmektedir. Görüldüğü gibi, hem Irak, hem de İran kendi sınırları içinde Kürt ulusunun bağımsızlık mücadelesini ezmek için en vahşi yolları

denerken, diğ er yandan iş lerine yaradı ğ ı sürece diğ er ÷kelerdeki mücadeleye yardım etmektedirler.

Amerikancı faşist cunta; iş başına geldiğ i gün, Evren'in ağızından Kürt ulusal bağımsızlık mücadelesinin ezilmesini temel görevlerden biri olarak gördüğ ünü açıklamıştır. Bu politikaya uygun olarak Kürdistan'da başlatılan ve bugün de her alanda sürdür÷len saldırılar sonucu onlarca Kürt yurtseveri katledilmiş, binlercesi esir kamplarına doldurulmuştur. Kürt ulusuna yönelik saldırılar yalnızca bağımsızlık mücadelesi içinde yer alan bilinçli kesime yönelik saldırılar olmaktan çıkmış, bütün Kürt halkına karşı baskı ve katliam boyutlarına ulaşmıştır. Kürt köyleri silah araması, «teröristleri yakalama» bahanesiyle topluca işkenceden geçirilmiş, mal ve can güvenliğ i yok edilmiş, dahası Kürt kadınlarının, kızlarının namusuna saldırılmıştır.

Kürt halkı üzerinde neredeyse yüzyıllardan beri sürdür÷len asimilasyon ve soykırıma rağmen, onun bağımsızlık ve kurtuluş talebini yok edememişlerdir. Gerek Türkiye'de, gerek İran ve Irak'ta aynı baskı ve tenkil politikası egemen sınıflar tarafından sürekli uygulanmıştır. Amerikancı faşist cunta da yıllardan beri uygulanan bu politikayı faşist karakteri gereğ i daha üst boyutlara sıçratmış ve neredeyse bir imha hareketine girişmiştir. Daha geldiğ i ilk günlerden başlayarak tüm Türkiye'yi işkencehaneye çevirmiş, binlerce devrimciyi katletmiş, yüzbinlerce insanı işkence tezgâhından geçirerek cezaevlerine kapatmıştır. Bu baskı ve şiddet politikası Kürdistan topraklarında daha da katmerli uygulanmıştır. Kürdistan'da bulunan şehirler adeta işgal altına alınmış, köylerde tüm halk falakadan geçirilmiştir. Kürt milliyetçi hareketlerin ezilmesine çalışılmıştır. Yüzlerce insan «bölüc÷ler» diyerek katledilmiş, onbinlercesi cezaevine doldurulmuş, binlercesi ölüme mahkûm edilmiştir. Bugün Diyarbakır

Cezaevi bunun canlı kanıttır. Adeta Nazi kampı niteliği taşıyan bu cezaevindeki uygulamalar, faşist cuntanın genel politikasını göstermeye yeter.

12 Eylül' n Türkiye'de yarattığı baskı ve terör ortamı sonucu Kürt ulusal hareketine geçici de olsa darbeler vurulmuş ve şimdilik susturulabilmiştir. Ancak gerek Kürt ulusunun tüm baskı ve katliamlara rağmen, er geç «kendi kaderini tayin hakkı»nı kazanacağını bilmesi, gerekse de Irak ve diğer ülkelerdeki Kürt milliyetçi hareketlerin varolmasıyla bu suskunluğun kısa' sürede yeniden yırtılabileceğini düşünmesi sonucu kendi tabirleriyle «köklerini kazımak» için cunta uluslararası kamuoyu-nu dahi hiçe sayarak başka bir ülkenin topraklarına girip Kürt halkma ve ulusal hareketine saldırmıştır.

Göründüğü kadarıyla cunta Türkiye'de Kürt yurtseverlerinin Türkiye Kürdistanı'ndaki bağımsızlık mücadelesinin ezilmesini yeterli görmemektedir. İran ve Irak Kürdistanı'ndaki ulusal kurtuluş mücadelesinin ezilmesi amacıyla uzun zamandan beri Irak hakim sınıflarıyla sürdürdüğü görüşmeler sonucunda Irak Kürdistanı'na saldırmıştır. Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin ezilmesi ve yok edilmesi için devletler hukukunu, dünya kamuoyunu hiçe saymakta «İsrail misyonunu» oynamaya hazırlanmaktadır.

Cuntanın iddia ettiği gibi, bu saldırı «sınırdan   erin şehit edilmesi» ya da «bazı grupların T.C. ile pazarlık etmeleri» gibi gerekçelerle açıklanamaz. Irak'ın Ankara Büyükelçisi basma yaptığı açıklamada, «bunun için bir yıl önce yapılan bir anlaşma»dan bahsetmektedir. Bu açıklamadan anlaşılacağı gibi cunta, Kürt ulusunun bağımsızlık mücadelesini ezmek amacıyla uzun zamandır hazırlık yapmaktadır. Oligarşinin bu alandaki çabaları yeni değildir. Bağdat Paktı ile başlayan ve CENTO ile so-

mutlaşan, Ortadoğu'da gelişecek sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelelerim bastırmaya yönelik emperyalist politikanın en sadık destekleyicisi cunta olmuştur.

Bu saldırı, Koçgiri, Şeyh Sait ayaklanması, Dersim ve Ağrı-Zilan vb. katliamlarının bir devamıdır. Bu saldırının en önemli yanı cuntanın Kürt bağımsızlık mücadelesini engellemek amacıyla saldırılarını Misak-ı Milli sınırları dışına taşımasıdır. Aynı zamanda, bugünden sonraki politikasının da artık bu temelde gelişeceğini göstermesi açısından önemli bir gelişmedir. Amerikancı faşist cunta, İran'ın gerici-molla yönetimi ve Irak şoven burjuva iktidarı; proletaryanın, ezilen halkların ve ulusların haklı devrimci mücadelesini boğmak için emperyalizmden aldıkları sınırsız destekle, tüm vahşetiyle saldırmaktadırlar. Egemen güçlerin çabası boşunadır.

Zorbalıkla, jenosit ve imha politikası ile emperyalist güçler şimdiye kadar halk kurtuluş hareketlerini durduramadılar. Bunun tek tek örneklerini her gün yaşıyoruz. Dünyaya dalga dalga yayılan ezilen halkların zafer seslerini faşist cunta susturabilecek mi?

KÜRT ULUSUNUN BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİ KONUSUNDA TAVRIMIZ :

Irak, İran, Türkiye ve Suriye topraklarında tarihi gelişim içerisinde emperyalizmin parçala ve yönet politikası sonucu parçalanmış da olsa, Kürt ulusunun varlığı ve Kürdistan bir gerçektir. Egemen şoven faşist güçlerin tarihi, bu gerçeği inkâr etmek için ters yüz etme çabalarına, asimilasyon ve jenosit politikalarına rağmen bu gerçek değiştirilemez. Kürt ulusu vardır ve yaşayacaktır.

Emperyalizmin bir yeni sömürgesi olan Türkiye'de işbirlikçi tekelci sermaye, büyük toprak sahipleri vs. güç-

lerle Kürt ve Türk halkını sömürmekte, ülke çıkarlarını emperyalizme ve bir avuç sömürücü azınlığın kontrolüne vermektedir. Özel olarak da Kürt ulusu üzerinde milli baskı uygulayıp, Kürt halkının varlığı ortadan kaldırılmak istenmektedir. İşte bu milli baskı sonucudur ki, Kürt yurtsever ve milliyetçi hareketi haklı olarak uluslarının «kendi kaderini tayin hakkı»nı istemekte ve bunun için savaşmakta, şehit vermektedir.

Biz Marksist-Leninistler «ulusların kaderini tayin hakkı»nı reddetmeyiz. Ama bu tavır proletaryanın ve ezilen halkların nihai kurtuluşunu sağlayacak bir kesin-tisiz hat izlemek zorundadır. Bu anlamda da komünistler meseleye sadece ezilen ulusların yalnız bir devlet kurması olarak değil, sosyalizm sorunu olarak bakıp, sınıfsız bir toplumu hedeflemek ve halkların kardeşliği temelinde bakarlar.

Kürt halkı üzerindeki milli baskıya karşı mücadele ve Kürt halkının kurtuluşu, Kürt ve Türk proletaryasının ve tüm emekçi halkların, proletaryanın devrimci partisini yaratıp, onun önderliğinde uzun süreli bir halk savaşıyla iktidarın parça parça alınması ve Kürt-Türk halklarının bağımsızlığının sağlanması ve sömürünün ortadan kaldırılmasından geçer.

Başat sorun, Kürt ve Türk proletaryasının ve emekçi halkların faşist yönetimi alaşağı edip anti-emperyalist, anti-oligarşik bir halk devrimini gerçekleştirmeleridir. Kurtuluşun yolu budur.

Ezilen bir ulus isterse, diğer bir ulusla aynı yönetimi paylaşarak yaşamak yerine, ayrılma hakkına sahiptir. Ve bu hak hiçbir ulusun elinden alınamaz. Yeter ki ayrılma emperyalizme hizmet etmesin, diğer proletarya ve halkların mücadelesini baltalamasın.

Biz Marksist-Leninistler emperyalizme ve oligarşiye

karşı birlikte, aynı örgüt çatısı altında, milliyetlere göre değil, sınıflara göre örgütlenmekten ve savaşmaktan **ya-**
nayız.

Bugün Kürt ulusal hareketinin temsilcisi iddiasında olan örgütler Kürt halkının nihai kurtuluşunu sağlayacak İdeolojik yapıda değillerdir. Bu böyledir diye ezilen ulusun milli talebi uğruna mücadelesi reddedilemez ve bunun için de destekliyoruz.

Destekliyoruz çünkü; Kürt yurtsever örgütleri emperyalizme ve oligarşiye karşıdır, ona darbeler vurmaktadır.

Ve biz Devrimci Sol'un neferleri diyoruz ki: Faşist cunta ve Irak gerici yönetimlerinin işbirliği ile geliştirilmiş Irak operasyonu Kürt halkını yok edemeyecektir. Kürt ve Türk halklarının mücadelesi onbinlerce tutsak, yüzlerce şehite rağmen başarıya ulaşacak ve faşist cunta yaptıklarının cezasını çekecektir.

Ortadoğu'da jandarma rolü oynayan faşist cunta Ortadoğu halklarından ve Türkiye halklarından gerekli der-si alacaktır.

**TÜM DEMOKRATLAR, YURTSEVERLER,
BASKIYA VE İŞKENCEYE KARŞI OLANLAR!...**

Faşist cuntanın 27 Mayıs'ta 7000 aktif, 30000 yedek askeri güçle sınırı aşarak Irak topraklarında Kürt halkına karşı giriştiği imha hareketine karşı tavır alınmalıdır.

Tüm uluslardan aydınlar ve demokratlar, kendi ulusunuzun bağımsız olmasını istediğiniz kadar, Kürt halkının bağımsızlığını da istemek demokratlığınızın kıstasıdır.

Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı»nı savun-

mak yalnızca Marksist-Leninistlerin değil, tüm demok-ratların da başat görevidir.

Tüm Türk, Kürt ve çeşitli azınlıkların proletaryası ve emekçi halkı, faşist cuntanın bu politikasına karşı çıkmalı, protesto etmelidir.

Dünya demokrat kamuoyu Kürt halkına karşı işlenmiş bu suçları görmemezlikten gelmemeli, Türkiye faşist cuntasını protesto ederek Türkiye, Irak ve İran egemen güçlerini destekleyen kendi emperyalist yönetimlerine baskı yaparak Kürt halkına destek olmalıdır.

BİZ DEVRİMCİ SOL SAVAŞÇILARI, FAŞİST CUNTA VE IRAK IRKÇI YÖNETİMLERİ TARAFINDAN ORTAKLAŞA HAZIRLANAN KÜRT YURTSEVER HAREKETİNİ VE HALKINI İMHAYA YÖNELİK CUNTA'NIN IRAK'TAKİ İMHA HAREKETİNİ ŞİDDETLE PROTESTO EDİYOR VE SİLAHLARIMIZIN, YÜREKLERİMİZİN TUTSAK DA OLSAK, ONLARLA BERABER OLDUĞUNU TARİH ÖNÜNDE HAYKIRIYORUZ. TÜRK VE KÜRT HALKLARININ ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ HAREKETİMİZİN ÖNCÜLÜĞÜNDE MUTLAKA ZAFERE ERİŞECEKTİR!

KAHROLSUN AMERİKANCİ FAŞİST CUNTA!

KAHROLSUN IRAK-İRAN GERİCİ YÖNETİMLERİ!

YAŞASIN KÜRT, TÜRK, ARAP VE FARS HALKLARININ KARDEŞLİĞİ!

5.7.1983 8

imzalı verilmiştir.

Dursun Karataş
Sinan Kukul
Haydar Başbağ
Bedri Yağan

.....

CUNTANIN SEÇİM OYUNUNA ALET OLMAYALIM!

6 Kasım 1983'te, cuntanın sivilleşmek için attığı ilk adımın ve demokrasicilik oyununun bir parçası olan seçim aldatmacasına karşı, Devrimci Sol davası tutsaklarının o günkü siyasal koşullar içinde seçimlerde alınması gereken devrimci tavrı açıklayan dilekçedir.

İSTANBUL SIKİYÖNETİM KOMUTANLIĞI
II NO'LU ASKERİ MAHKEME BAŞKANLIĞINA

Baştabya / METRİS

Bu seçimlerde devrimci taktik, seçimleri boykot etmektir.

Emperyalizm ve hakim sınıfların, ülkemizdeki ekonomik ve siyasal istikrarsızlığa, Ortadoğu'daki ABD emperyalizminin aleyhine değişen güçler dengesini kendi lehine çevirme sorununa çözüm olarak gündeme getirdikleri 12 Eylül faşist cuntası, bu sorunları çözmeye doğrultusunda önüne koyduğu programın önemli aşamalarından birini daha gerçekleştirmek durumundadır. Bu aşama «göstermelik demokrasi»ye geçme manevrası ve bunun pratikteki ifadesi olarak da «özgür seçimlerin(!)» yapılma-ya hazırlanmasıdır.

(.....)

12 Mart açık faşizm uygulamasından sonra, yaşanan nisbi demokratik koşullar, dünyada ve özellikle de Ortadoğu'da (Afganistan'daki gelişmeler, İran'daki faşist Şah diktatörlüğünün yıkılması, Filistin halkının mücadelesinin ulaştığı seviye) genel olarak emperyalist sistemin, özel olarak da ABD'nin aleyhine ortaya çıkan gelişmeler, oligarşik diktatörlüğün iç çelişkilerinin yarattığı siyasi is-

tikrarsızlık, ekonomik yapının iç ve dış ilişkilerinden kaynaklanan kriz, ekonomik ve siyasi istikrarsızlığın sonucu olarak giderek örgütlü ve düzen alternatifi boyutlara ulaşan sosyal gelişmeler sonucu, artık hakim sınıflarca kabul edilemez hale geldi. Bütün bunlara, 1961 Anayasasının birer ürünü olarak, devleti yöneten kuvvetler arasındaki çelişkiler de alevlendiğinde oligarşi artık yönetemez, kitleler de —büyük oranda kendiliğinden de olsa— yönetilmeyi kabul etmez haldeydi.

1980 yılına gelindiğinde cunta eşikteki tehlikeydi. 1980 başlarında bizatihi ABD emperyalizminin bilgisi ve denetiminde cunta hazırlıklarına başlandı. O günlere kadar burjuvazi tüm alternatifleri denemiş, denenmemiş olan AP-CHP koalisyonu da, hakim sınıflar arasındaki çelişkilerden dolayı gerçekleştirilememişti. Kısaca özetlemeye çalıştığımız uluslararası, ekonomik, sosyal, siyasal koşullar açık faşizmi zorluyordu. Tam da bu noktada oligarşi ve emperyalizm şartların olgunlaştığına inandığı 1980 12 Eylül'ünde faşist darbeyi gerçekleştirdi. Emperyalizm, oligarşi, Türkiye ve Ortadoğu halkları için yeni bir dönem başlıyordu. Cuntanın hedefleri:

12 Eylül faşist cuntasının hedefleri bizzat cuntanın başı faşist general Evren tarafından şöyle açıklanıyordu:

— Sarsılan ve yok olmaya yüz tutan devlet otoritesi yeniden sağlanacaktır.

— Yıkıcılık ve bölücülük yok edilecektir. — Siyasi istikrarsızlığın kaynağı mevcut Anayasa, seçim ve siyasi partiler yasalarıdır. Bunlar değiştirilecektir.

— Yürürlükte bulunan ekonomik model —24 Ocak modeli—aynen tatbik edilecektir.

Faşist cuntanın «devlet otoritesinin yok olması» diye izah ettiği olay, Türkiye halklarının, devlet terörüyle bütünleşerek can ve mal güvenliğini yok eden faşist teröre, bizatihi resmi güçlere, sokaklarda, dağlarda, işkencehanelerde düzenlenen yüzlerce faşist katliama, açlığa, elverişsiz çalışma şartlarına, düşük ücretlere karşı başkaldırmasıydı.

«Bölücülük» ve «yıkıcılığı» yok ediyoruz diye yapılanların amacı; aslında yükselen halk muhalefetini, düzen alternatifi bir örgütlülüğe ulaştırmak, emperyalizmle var olan ekonomik, politik, askeri ve kültürel bağımlılığı yok etmek amacıyla mücadele eden devrimci örgütleri, onyıllardır düzenlenen kitle katliamlarına rağmen her geçen gün burjuvaziyi biraz daha rahatsız eden Kürt ulusunun ulusal mücadelesini, her türlü yok etme aracını kullanarak ortadan kaldırmaktı.

Ülkemizdeki ekonomik yapı, tek başına bir sınıfın iktidarı elde tutmasına, tek başına yönetmesine elvermez. Küçük burjuvazinin gerek küçük üretimin yaygın oluşundan, gerekse de tarihsel olarak oynadığı rol —Kurtuluş Savaşı'na öncülük— itibarıyla etkin bir güç oluşturması, öte yandan bugünkü iktidarın, yani oligarşik diktatörlüğün değişik sınıfların en elit kesimlerinin bir ittifakı oluşu, her dönemde siyasal anlamda bir istikrarsızlığın var olması sonucunu doğuruyor. Özellikle hakim sınıflar arasında —yani oligarşik diktatörlüğü oluşturan tekelci burjuvazi, toprak ağaları ve tefeci tüccarların en elit kesimi— varolan çelişkilerin çözümlü amacıyla bugüne kadar değişik platformlarda meydana gelen olaylar —başta 12 Mart askeri faşist diktatörlüğü olmak üzere parlamentoda mebus pazarlarının kurulmasına kadar— çelişkilerin tam anlamıyla çözülmesine yetmedi.

Faşist cunta tarafından siyasi istikrarsızlığın kaynağı olarak gösterilen Anayasa, seçim kanunu ve siyasi partiler yasası da temelde izah etmeye çalıştığımız ekonomik ve politik güç dengesinin bir ürünüydü. Anayasa ve diğer yasalar hakim sınıflar arasında sağlanan anlaşmanın bir ifadesiydi. Siyasi istikrarsızlık esas olarak bu durumdan kaynaklanıyor. Bunun için de siyasi istikrarı sağlamanın ön koşulu, en başta oligarşik diktatörlüğü oluşturan güçler arasındaki mücadelenin biri lehine sonuçlanmasıyla sağlanabilir. Bunun mümkün olmadığı, olmayacağı başından bugüne gelişen olaylarla kanıtlanmıştır.

Ama cunta siyasi istikran sağlama adına, hakim sınıflar arasındaki çelişkilerin, başta Anayasa olmak üzere belli başlı yasalara yansımaları, bunun da oligarşi dışındaki güçler lehine bir takım boşluklar yaratması karşısında bu duruma son verdi. Cuntanın çabaları, temelde yasalarda işçi sınıfı ve küçük burjuvazi lehine işleyen boşlukların oligarşi lehine doldurulmasıdır. Siyasi istikrarı sağlama adına yapılan budur.

Emperyalizmin ve tekellerin istemlerine cevap veren 24 Ocak Kararları yürürlüğe konduğu zaman, kamuoyunda bunların cuntasız uygulanamayacağı açıkça belirtilmiştir. Şu anda 24 Ocak Kararları üzerindeki tartışmalar —ki henüz gün ışığına çıkmamış yanları çoğunlukta— 1980 başında, bugün MGK'ni oluşturan generallerce verilen muhtıranın, bu kararların alınmasında belirleyici rol oynadığını gösteriyor. Yani cunta ekonomik programını daha 1980 başlarında uygulamaya sokmuştur.

Cuntanın bu programı uygulaması ancak emperyalizmin —özellikle ABD emperyalizminin— tam desteği ve oligarşiyi oluşturan güçlerin tam katılımıyla mümkündür. Ayrıca küçük burjuvazinin olabildiğince kazanılması, bu sağlanamadığında ise nötralize edilmesi gerekiyor-

eki. Diğer yandan cuntaya karşı güçlerin tam olarak susturulması ve yok edilmesi de bu programın başarısı için gerekiyordu.

Cunta, işbaşına gelmesiyle birlikte işçi sınıfına, hakkın bilinçli ve örgütlü kesimine, Kürt yurtseverlerine, milliyetçilerine karşı azgınca saldırmaya başladı. Başta cuntaya karşı silahlı olarak direnecek örgütlü güçleri, giderek bir bütün olarak anti-cunta güçleri etkisizleştirecek bir programı adım adım uygulamaya koydu. Diğer yandan ise, kendisine gerekli desteği sağlayacak güçleri, yapılanların «sağlıklı bir demokrasi»nin kurulmasına hizmet edecek şeyler olduğuna inandırması gerekiyordu. Kabul etmek gerekir ki; başta küçük burjuvazi olmak üzere cuntaya karşı güçlerin büyük bir bölümü cuntanın demokrasiye geçeceğine inanma temelinde bugüne kadarki uygulamalara ya sessiz kalmış ya da ancak gizli bir muhalefeti yeğlemiştir. Cunta güçlendiği oranda, oyunu da-ha açık oynamaya başlamış ve bugünlerde hemen hemen karşısına almadığı güç kalmamıştır. Şimdi de sırayla demokrasiye geçme adına atılan adımları inceleyelim:

a) Danışma Meclisi : Gerek oluşumu, gerekse de işleyişi açısından cuntaya bağımlı ve onun bir yan organı olan Danışma Meclisi, bugüne kadarki icraatında cuntayı ve cuntanın tasarruflarını yasallaştırmaktan öte bir anlam taşımadı. Zaten cuntanın beklediği de buydu. Üyelerinin tümü herhangi bir kuruluşa atanan memurlar gibi emirle çalışmıştır.

Cunta işbaşı yaptığında mevcut partileri kapatmamış, sadece geçici olarak siyasi faaliyetlerin durdurulduğunu açıklamıştır. Bunun sonucu olarak siyasi partiler ve onların etkilediği iç ve dış çevreler, cuntanın geçici olduğunu varsayarak cuntaya tam destek sunmuşlardır, Büro, cunta açısından son derece önemli bir gelişmeydi. Ancak

belli bir süre sonra cuntanın bu güçlere ihtiyacı kalmamıştı. Aynı zamanda siyasi partilerin yokluğundan doğacak boşluğu dolduracak kurumları oluşturma hazırlıkları son aşamaya gelmişti.

Danışma Meclisi'nin açılmasıyla siyasi partiler kapatılmış, ancak bundan rahatsız olan güçler meclisin varlığıyla nötralize edilebilmiştir. Bunun da ötesinde Danışma Meclisi meşrulaştırılmış, onun faşist karakteri gözardı edilmiştir. Artık cuntanın her isteği, İhtiyacı olan ya salar «meşru» bir meclisçe çıkarılmaya başlanmıştır. Danışma Meclisi, cuntanın kendi kurumlarını oluşturmaya başlamasının ilk adımı olarak da ayrıca dikkat edilmesi gereken bir gelişmedir. Bundan sonra açık faşizmin kurumlaşması süreci başlamıştır. Artık her faşist saldırı ya sal olarak meşrulaştırılmıştır. O güne kadar doğrudan cuntaya ve onun kuklası hükümete yönelen eleştiriler gi derek —biraz da cuntanın çabaları sonucu— Danışma Meclisi'ne yönelmiştir. Bir yanıla cuntanın tasarrufları meşrulaşırken, diğler yandan tepkiler ya nötralize olmuş ya da gerçek hedefinden saptırılmıştır. Danışma Meclisi'nin oluşturulmasıyla birlikte, gelecekte cuntanın ihtiyaç duyacağı ve varlığını sürdürmesine yarayacak kurumlar bir bir ortaya çıkmaya başladı. Bunların başlıcası ise Ana yasadır.

b) Anayasa Referandumu :

Cuntanın demokrasi oyununun ikinci adımı Anayasa oylamasıdır. Cuntanın Danışma Meclisi'ndeki memurlarınca hazırlanmış ve cuntanın 7 yıl daha, hem de oluşturduğu tüm kurumlarla birlikte varlığını meşrulaştıran faşist Anayasa, geçmiş Anayasada varolan nisbi demokratik hakların ve faşizmin yüzünü maskelemekten öte pek bir anlamı olmayan kurumların tümünü ortadan kaldırmış, burjuva anlamda dahi olsa demokrasinin varlığının

ilk şartı olan —kuvvetlerin ayrılığı ilkesi gereği oluşmuş— kurumların tümü ya ortadan kaldırılmış ya da göstermelik bir hale getirilmiş, bütün yetkiler ağırlıklı olarak «Cumhurbaşkanlığı Konseyi» adını alan cuntada birleştirilmiştir. Artık yasama, yürütme ve yargı tam anlamıyla cuntanın tekeline alınmış, buna karşı oluşabilecek tepkileri bile —hem de tahminlere dayanarak— etkisizleştirecek her türlü tedbir Anayasa maddesi haline getirilmiştir.

Anayasa için yapılan referandum ise tam anlamıyla bir komedydi. Anayasadaki hayati önemi olan her maddenin eleştirilmesi yasaklanmış, bütün propaganda araçları kitleleri korkutmanın, baskı altında tutmanın aracı ve faşist demagojinin arenası haline getirilmiştir. Anayasaya hayır diyenler ve bu paralelde düşünce belirtenler tutuklanmış, işkenceden geçirilmiştir.

Devletin her kurumu Anayasa oylamasının cunta lehine sonuçlanması için birer baskı aracı olarak kullanılmış, oylamada kullanılacak zarflar bile içindeki oyun rengini belli edecek şekilde hazırlanmıştır. Oylama sırasında ise sandık başlarında kitleleri korkutarak «hayır» oyu verecek insanları caydıracak tedbirler alınmıştır. Sonuçta açık faşizmi —pratikte cuntayı— kurumlaştırmayı amaçlayan faşist Anayasa kitlelere kabul ettirilmiştir.

(.....)

Türkiye halklarının böylesi bir Anayasaya «evet» demesi, cuntacı generallerce «iki yıllık yönetimin» kitlelerce benimsendiği şeklinde yorumlanmıştır. Bu, Türkiye halklarının insan hak ve özgürlüklerini kullanmak istemediği, işkenceden, katliamdan, sömürden, sefaletten açlıktan yana olduğunu iddia etmektir ki, biz bunu halkımıza hakaret sayarız!

Peki niye Anayasa kabul edildi?

Birincisi: Cunta, Anayasa oylamasını lehine sonuçlandırmak amacıyla resmi görüş dışında hiçbir görüşün kitlelere ulaşmasını istememiş, bunu da terör ve demagojiyle başarmıştır.

İkincisi: Cuntaya ve Anayasaya karşı güçler, cunta'nın terör ve demagojisini etkisizleştirecek bir mücadele çizgisi izlemekten uzak kalmışlardır. Çeşitli burjuva kesimlerinin örtülü muhalefetini bir yana bıraksak bile, Türkiye solunun var olan gücünü kullanmadığını, mevcut potansiyeli harekete geçiremediğini görürüz. Geleneksel sol yurtdışında radyo yayınları, bildiri ve kartpostal postalamayla zevahiri kurtarmaya çalışırken, yılların sözde «proleter devrimci», «komünist» örgütleri, ajitasyon - propaganda düzeyini aşmayan — o da belirli bir kesimi— bir mücadele çizgisi izlemiştir. Hareketimiz Devrimci Sol'un devrimci şiddet temelinde yürüttüğü «Anayasaya Hayır» kampanyası ise, bir yandan dışımızdaki solun cuntanın yedeğine düşen saldırıları, diğer yandan yediğimiz ağır darbeler sonucu, mücadelesini alt seviyede sürdürmek zorunda kalması neticesinde cuntanın bu oyunu bozulamamış, bu saldırı püskürtülememiştir. Bu arada «yurtdışı ağırlıklı» örgüt ve cephelerin «yurtdışına» yönelik çabalarının da etkisiz kaldığını belirtelim.

Sonuç olarak, bir yandan faşist terör ve demagoji, diğer yandan kitlelere önderlik edecek, yol gösterecek bir mücadelenin örgütlenemeyişi, faşist Anayasanın kitlelerce onaylanmasını sağlamıştır.

Faşist Anayasanın kabulüyle birlikte açık faşizmi kurumlaştıracak adımlar atılmaya başlandı. Cunta bunu ne zaman tamamlayacağını hesaplayarak, seçim takvimi hazırladı. Cuntanın seçim tarihi konusundaki tereddütü, temelde, kalan zamanın açık faşizmi kurumlaştırmaya yetip yetmeyeceğinden kaynaklanıyordu. Bugün seçimlerin 6

Kasım'da yapılması kabul edilmişse, bu cuntanın kurumlaşmasını asgari de olsa tamamladığını gösterir.

Demokrasi oyunu ve seçimler:

Türkiye halklarına yönelik yoğun bir saldırı kampanyasıyla başlayan, Danışma Meclisi'nin açılması ve Anayasa referandumuyla süren demokrasicilik oyunu, seçimlerle yeni bir aşamaya gelmiş durumdadır. Nasıl bir demokrasi sorusunu cevaplayabilmek için, cuntanın bugüne kadarki icraatını* kısaca değerlendirmek gerekiyor. Bunu cuntanın değişik sınıflara karşı tavrı, Ortadoğu'da oynadığı rol ve emperyalizmle ilişkileri açısından kısaca açmaya çalışalım.

a) Cuntanın 'Türkiye halklarına karşı tavrı: Faşist cunta,' emperyalizmce tezgâhlanmasından bugüne, Türkiye halklarına karşı bir saldırı içindedir. Her türden sendikal faaliyeti yasaklayarak, toplu sözleşme ve grev hakkını ortadan kaldırarak, gerçek anlamda ücretleri düşürerek, fabrikaları tam anlamıyla askerileştirerek, en küçük bir başkaldırımı vahşice bastırarak işçi sınıfına düşmanlığını;

— Taban fiyatlarını alabildiğince düşürerek, jandar ma zulmüyle köyleri toplama kampına döndürerek, küçük ve orta köylülüğü ortadan kaldırmaya yönelik, tarımda tekelleşmeyi sağlayacak bir tarım politikası izleyerek (taban fiyat politikası, temel gülerlere sağlanan devlet' desteğini kaldırarak vb.) köylülüğe karşı tavrını;

— Vergilerin yükseltilmesi, kredilerin kısıtlanması, yüksek faiz politikası sonucu küçük ve orta esnafın ortadan kaldırılmaya çalışılması, tekel dışı üretim potansiyeli yok etmeye yönelik sanayi politikasıyla orta ve küçük burjuvaziye tahammülsüzlüğünü;

— Üniversiteleri tam bir kışlaya çeviren, öğrencisinden rektörüne kadar ülkemizin tüm aydınına karşı her

türden onur kırıcı ve apolitikleşmeyi sağlayıcı uygulamayı gündeme getirip bilim ve aydın düşmanlığını resmi politika olarak benimseyerek, kültür ve sanat çevrelerine yönelik çağdışı saldırılarıyla sanat ve kültür düşmanlığı-

Tartışılmayacak açıklıkta sürdüren cuntanın faşist karakteri bugün her kesimce kabul edilmektedir.

Faşist cuntanın halkın bilinçli ve örgütlü kesimine yönelik saldırıları sonucu, bugün onbinlerce devrimci, demokrat, yurtsever ve komünist zindanlara doldurulmuştur. Dağlarda, köylerde, sokaklarda, işkencehanelerde düzenlenen yüzlerce faşist katliam sonucu yüzlerce insan şehit edilmiş, binlercesi ise işkence uygulaması sonucu sakat kalmıştır. Halka ve devrimcilere gözdağı vermek amacıyla darağaçları kurulmuş, onlarca devrimci idam edilmiştir.

Öte yandan Kürt ulusunun bağımsızlık talebi, yer yer kitlesel katliama varan saldırılarla yok edilmeye çalışılmış, Kürt köyleri «adeta» yeniden Misak-ı Milli sınırlarına dahil edilmiş, Kürt aydın ve gençliği zindanlara doldurulmuş, kadın ve kızların namusuna yönelik saldırılar günlük olağan gelişmeler haline gelmiştir.

Kısaca cunta, bir avuç tekелci, toprak ağası ve tefeci dışında 45 milyon halka düşman olduğunu kanıtlamıştır.

b) Cuntanın tekellere karşı tavrı: Cuntanın izlediği ekonomik politika, tastamam işbirlikçi tekелci burjuvazinin ve emperyalist finans kuruluşlarının istemlerine cevap vermektedir. Ücretlerin dondurulması —gerçekte ise gerilemesi—, yüksek faiz politikası, ihracata prim verilmesi, serbest bölgelerin kurulma çalışmaları, taban fiyatlarının düşük tutulması, son dönemdeki şirket kurtarma operasyonları, ihracat ve ithalata kur garantisi ekonomide tekelleşmeyi amaçlayan uygulamalardır. Cuntanın eko-

nomik politikası, bir avuç tekel ve emperyalist finans kuruluşları dışında hiçbir kesimce kabul görmemektedir.

Ulusal ve uluslararası platformda cuntanın siyasi tercihleri de hep tekellerden yana olmuştur. AET ile ilişkilerin tüm olumsuzluklara rağmen korunması, Ortadoğu'daki Arap ülkeleriyle iyi ilişkiler kurulması, sosyalist ülkelerle ekonomik ilişkilerin geliştirilmesi vb. tümünden tekelin çıkarlarını korumaya yönelik siyasi tercihlerdir.

c) Cuntanın Ortadoğu'daki rolü ve emperyalizmle ilişkileri: Başlarken, cuntayı oluşturan koşulların başlıcalarından biri olarak Ortadoğu'da ABD emperyalizminin aleyhine gelişmeleri belirtmiştik. Afganistan'da Sovyet müdahalesine yol açan gelişmeler, İran'da ABD uşağı Şah diktatörlüğünün yıkılması, yerine anti-emperyalist bir yönetime kurulması, Filistin halklarının devrini mücadele sinin yükselmesi ABD emperyalizmini rahatsız eden olaylardı. İsrail, Mısır ve Türkiye üçgeniyle, Ortadoğu'daki çıkarlarını sağlama almaya çalışan ABD, Türkiye'de her alanda istikrarı sağlamadan bunu başaramayacağını biliyordu. O günün koşullarında böyle bir politikayı ancak 12 Eylül faşist cuntası gibi Amerikancı bir yönetim sağlayabilirdi.

Cunta işbaşına geldiği günden bu yana; ABD'nin Ortadoğu'ya yönelik hesaplarının vazgeçilmez bir ögesi olmuştur. ABD'nin her isteğini tereddütsüz kabul etmiştir. Ülkemizin bir sıçrama tahtası olarak emperyalizmin hizmetine sunulması, T.C. ordusunun insan gücü olarak kullanılabilmesi için gerekli koşulların yaratılması —İkinci Ordu'nun Konya'dan Malatya'ya taşınması— özellikle Kürdistan'dan ABD'nin Ortadoğu ülkelerine müdahalesini kolaylaştırmak amacıyla yeni yollar yapılması, havaalanlarının inşası hep bu amaçla gündeme getirilmiştir.

Bugüne kadar özellikle Ortadoğu'da çıkan her sorunda cunta, tavrını ABD emperyalizminin istekleri ve çıkarları doğrultusunda koymuştur. Zaman zaman ABD'nin isteğinden de öte adımlar atılmıştır. Irak Kürdistanı'na yönelik saldırılar bunun en somut kanıtıdır. Bu tavrıyla cunta Ortadoğu'da gelişecek olaylara seyirci kalmayacağını, uluslararası kuralları da hiçe sayarak göstermiştir.

Ülkemizin emperyalist tekellerin açık pazarı haline getirilmesi, uluslararası her gelişmede genelde emperyalist sistemin —özelde ABD'nin— çıkarları doğrultusunda tavır alması cuntanın bağımsızlık düşmanı karakterini gösteriyor.

Dünyanın hiçbir yerinde, halk düşmanı, kendi ülkesini emperyalizme peşkeş çeken bir yönetimin demokrasiyi kurduğu görülmemiştir. Burjuva anlamda da olsa demokrasi, insanlık onurunun bir kazanımıdır. Kendi hal-kına düşmanlığı, yurdunu emperyalizme peşkeş çekmeyi erdem sayan 12 Eylül cuntası, ancak karakterine uygun bir demokrasi kurar ki, bu da demokrasiyle ilgisi olmayan birşey olur. Bugüne kadar attığı her adımı «demokrasiyi kurma» adına savunan cunta, siyasi partilerin oluşması, seçimlerin yapılması konusundaki tavrıyla, amacının demokrasiyi değil, mevcut durumun sürekliliğini sağlamak olduğunu göstermiştir.

Biraz daha açalım; Danışma Meclisi'nce hazırlanan ve cuntaca onaylanan siyasi partiler ve seçim yasası, uzun bir dönem iplerin cuntanın elinde kalmasını sağlayacak şekilde düzenlenmiştir. Anayasanın hazırlanması sırasında cuntanın en az beş yıl mevcut durumun devamından yana olduğu, bunu sağlayacak türden yasa ve kurumu Anayasaya yerleştirdiği açıktı. Bugün hazırlıkları yapılan seçim oyunu da bunu kanıtıyor.

Birincisi; cunta seçime katılacak partileri kendisi be-

lirlemiştir. Olası olumsuz gelişmelere karşı parti kurucularını bile kendisi belirlemiş, seçime katılmasını istediği partilere bu yolu açmış, geleceği açısından tehlikeli görüldüğü partilerin seçime katılmasını engellemiştir. Bunu yaparken hiçbir gerekçe göstermemiştir.

ikincisi: Çıkarılan yasalarla siyasi partilerin propaganda faaliyetleri bile sınırlandırılmıştır. Cuntanın geçmiş ve gelecekteki tasarrufları eleştirilmeyecektir. Ancak cuntanın müsaade ettiği konularda propaganda yapılabilir.ektir.

Üçüncüsü: Siyasi partilerin tekellerin denetiminde kalması amacıyla gerekli tedbirler alınmıştır. Partilere devlet yardımı kaldırılırken, bütün demokratik kitle örgütleriyle her türlü ilişki yasaklanmıştır. Tekellere dayanmayan bir siyasi partinin örgütlenme ve propaganda giderlerini karşılaması olanaksız hale getirilmiştir.

Son olarak da; partilerin gösterecekleri adayların cuntaca uygun görülmesi şarttır. Yani kimin parlamentoğa gireceğine partiler değil, cunta karar verecektir.

— Seçimler ve Partiler:

Ancak cuntanın onayladığı partilerle ve adaylarla yapılacak seçimler, cuntanın dayattığı alternatifler arasında bir tercih yapmayı zorunlu hale getirmiştir. Bu alternatiflerin tümü önünde sonunda cuntavı tercih etmekten öte bir anlam taşıyor. Kitlelerin cunta dışında bir alternatifi yoktur. Öyle ki cunta; burjuvazinin değişik kesimlerinin bile bu seçimlere adaylarıyla katılma yolunu tıkamıştır. Bugün varılan noktayı kavrayabilmek için, cuntanın partilere karşı tavrını baştan bugüne incelememiz gerekiyor.

Cuntanın programı temelde AP'nin programı ve istemleri doğrultusunda olsa da, başlangıçta hakim sınıfların değişik kesimlerinin ortak bir platformu görünümün-

dedir. Özellikle AP'nin ilk zamanlarda cuntaya sunduğu sınırsız destek, CHP'nin gönülsüz de olsa yardımıyla birleşince, cunta tasarruflarında alabildiğince serbest davranma olanağı buldu. AP'nin hesabı, altından kalkamadığı ekonomik, sosyal ve siyasal sorunların cuntaca çözümlemesinden sonra, meydanın kendisine terkedileceği düşüncesine dayanıyordu. CHP ise zaten siyasi arenadan tam anlamıyla silinmiş, hiçbir yaptırım gücü ve ağırlığı kalmamış durumdaydı. İktidar olma bir yana, muhalefet bile olamıyordu. O da fazla ileri gitmeden, cuntayı açıktan desteklemekten kaçınarak, kaybolan prestijini yeniden bulacağını, alternatif olacağını hesaplıyordu.

Bu hesaplar cunta tarafından da biliniyordu. Cunta da hesaplarını buna göre yapıyordu. Durumunu güçlendirdiği, özellikle devrimci muhalefeti etkisizleştirdiği, kitleleri teslim aldığı, bununla birlikte uluslararası platformda meşrulaştığı oranda mevcut partilere karşı tavrını adım adım sertleştirdi. Programını uygulamada en önemli engeli yani devrimci muhalefeti ezdiğine inandığı zaman, artık partilerin desteğine de ihtiyacı kalmamış durumdaydı. Danışma Meclisi'nin açılmasıyla birlikte o güne kadar faaliyetleri dondurulmuş partilerin tümünü, hem de bir daha arenaya çıkamayacak şekilde kapattı. Tüm yöneticilerin uzunca bir süre siyasi faaliyette bulunmasını yasaklayan her türlü tedbiri de aldı. Yeni kurulacak partiler üzerinde etkinlik kurmalarını da engelleyecek yasalarla durumunu güçlendirdi. Bunun ardından cunta Ulusu'yu hemen geri çekiyor, onun yerine T. Sunalp devreye giriyordu. Böylece kurulacak partinin «cunta partisi» olduğu imajı da silinmeye çalışılıyordu.

Diğer yandan parlamentoda «sol»u temsil edecek bir partiye de ihtiyaç vardı. Bunu da Necdet Calp'in HP'si yerine getirecekti. MDP iktidar olacak, HP ise muhalefet

edecek, birtakım kararları ve uygulamaları eleştirecek, bunlara karşı çıkacaktı. Bunun adı da demokrasi olacaktı. Cuntanın tercihi buydu ve bu amaçla bizzat Evren tarafından bu iki partinin örgütlenmesi sağlanıyordu.

Bu sırada cuntanın programı dışında bir gelişme oldu. 24 Ocak Kararları'nın planlayıcısı, AP'nin ekonomik danışmanı, daha sonra cuntanın ekonomik planda akıl hocalığını yapan T. Özal da parti kurdu. (T. Özal'ın eksiksiz savunduğu 24 Ocak Kararları pratikte iflas etmişti. Tekelci burjuvazinin büyük bir kesimi 24 Ocak Kararları'nın kısmen de olsa reforma tabi tutulmasını istiyordu. Bu istek T. Özal'ın iflası ve Kafaoglu'nun göreve getirilmesiyle gerçekleşti. «Batan batsın» anlayışı terk ediliyor, devlet bozgunu engellemek amacıyla kolları sıvıyordu. Banka ve sanayi sermayesinin çıkarları bunu gerektiriyordu.) T. Özal'ın kurduğu ANAP, işbirlikçi tekelci sermayenin uzun vadeli çıkarlarını savunan doktriner bir partidir. Ancak bu MDP ve HP'nin tekelci sermayeye karşı olduğu anlamında yorumlanmamalıdır. Oligarşiyi oluşturan sınıfların kısa vadeli çıkarları, cuntanın ve MDP'nin iktidarındadır.

Bu haliyle MDP, oligarşiyi oluşturan işbirlikçi tekelci sermaye, toprak ağaları ve tefeci bezirganların büyük bir kesimini temsil etmektedir. Programını bu güçlerin çıkarlarını koruma amacıyla hazırlamış ve örgütlenmesini bu güçler üzerine oturtmuştur.

HP ise temelde MDP ile aynı düşüncede olmakla birlikte, geleneksel devletçilik politikasını uygulamak istemektedir.

ANAP: Yukarıda da bahsettiğimiz gibi, uzunca bir süre cuntanın ekonomik politikasını belirleyen, ama özellikle «banka iflasları» sonucu gözden düşen T. Özal'ın kurduğu bu partiye cunta önceleri pek sempati ile bakmamaktadır. Özal'ın istifası ve yerine A. Kafaoglu'nun getirilmesiyle

tunta bu konudaki tercihini belli etmiştir. T. Özal bugünden tekelci sermayenin çıkarlarını savunan uzun vadeli hesaplar yapmaktadır. Ve esas gücünü de tekelci sermayeden tlnakta, onun tarafından örgütlenmektedir. Cuntanın ANAP'a tavır almayışı bundan kaynaklanıyor.

Kısaca da olsa, cunta tarafından seçimlere katılmasına izin verilmeyen SODEP ve DYP üzerinde duralım.

SODEP: Cunta tarafından seçimlere katılmasına izin verilmeyen bu parti, temelde kapitalizmi ve emperyalizme bağımlılık ilişkilerini savunmaktadır. Geçmişte CHP'nin etki alanındaki kitle tabanına yönelen bu partiye, bu aşamada emperyalizmin —özellikle ABD'nin— ve oligarşinin ihtiyacı yoktur. Seçimlere katılamaması ilericiliğinden değil, bu sebepten kaynaklanıyor. CHP'nin 12 Mart açık faşizminden sonra oynadığı rolü bugün tekrarlama eğilimindedir. Geçmişte oligarşi içi çelişkiler ve çıkar kavgaları CHP'nin oynamak istediği misyona uygun bir zemin yaratıyordu. Aynı çelişkiler ve güçler dengesi bugün SODEP'i saf dışı etmiştir. Ama bu, oligarşinin bu partiye hiç ihtiyaç duymayacağı anlamına gelmez. Gelecekte olası gelişmelere karşı kullanılmak üzere bir kenarda bekletilecektir.

DYP: Cunta tarafından kapatılan AP'nin siyasi arenada devamı görünümündeki bu parti, ağırlıklı olarak oligar- - **siyi** oluşturan sınıfların çıkarlarını savunmakla birlikte, **kısmen tekel** dışı kapitalist güçleri de içinde barındırmaktadır. Amerikan uşaklığında cunta partilerinden geri kalmayan DYP de, bugün için Amerika ve tekeller açısından ihtiyaç duyulmayan bir partidir. Buna karşılık, şu anda bile bir kısım holding ve toprak ağası tarafından desteklenmektedir. Kısa vadede siyasi istikrarsızlık unsuru olarak görüldüğünden seçimlere katılmasına müsaade edilmemiştir. Tıpkı SODEP gibi uzun vadede kullanılmak üzere tekeller ve cunta tarafından bekletilecektir.

SODEP ve DYP'nin seçimlere katılması için CHP ve AP yöneticilerinin dünya kamuoyunu ve özellikle ABD'yi harekete geçirme ve baskı unsuru olarak kullanma çabaları da sonuç vermedi. Bu durum, seçimler konusunda cuntatekeller ve ABD arasında tam bir görüş birliği olduğunu gösteriyor. Şu anda, sağlanmış bulunan siyasi istikrarın bozulmaması istenmektedir. Amerikan Büyükelçisi Hu-pe, gazetelere verdiği bir demeçte «Artık iç diyalogun başlaması gerektiğini» vurguluyor. Bu da, seçimlere katılmamakla birlikte SODEP ve DYP gibi partilere gelecekte ihtiyaç duyulduğunu gösteriyor.

Cunta partileri, yıprandığı, çözümsüz kaldığı anda oligarşinin değişik alternatifler kullanacağı, bunun için de bugünden gerekli tedbirlerin alınmakta olduğunu görüyoruz. Biri yıprandığında, diğeri de çözümsüz kaldığında bir başkası devreye sokularak bu çark döndürülecektir.

Gelecek parlamentonun muhtevası: Faşist cunta, MDP'nin iktidar olması için gerekli her türlü yasal tedbir almış durumdadır. Bununla birlikte parlamentoya hiçbir ilerici-yurtsever adayın girememesi için gereken yapılmıştır ve yapılacaktır.

Çeşitli burjuva kesimlerin itirazına ve muhalefetine rağmen, önümüzdeki parlamentoda cuntanın temel tercihlerine karşı çıkılamayacaktır. Anayasa değişikliğinin neredeyse imkânsız hale getirilmesi, çıkacak kanunların, yürürlüğe girebilmesi için Cumhurbaşkanı'nın onayının şart olması, belli bir süre (en az ikibuçuk yıl) geçmeden yeni seçimlerin yapılmasının yasayla imkânsız hale getirilmesi, Cumhurbaşkanı'nın istediğinde parlamentoyu feshetme yetkisine sahip olması vb gibi yasal tedbirler yanında, cuntanın, belli partiler dışındakilerin seçime katılmasını engellemesi, bağımsız ve partili milletvekili aday-

larını veto yetkisine sahip olması vb. gibi yöntemler de kullanılarak cuntanın kuklası bir parlamento oluşacaktır.

Parlamentonun var olması kimseyi yanıltmamalıdır. Oluşturulması planlanan parlamento tam anlamıyla cuntanın gösterdiği adaylar arasından halk oyuyla seçilmiş, günün şartlarına uydurulmuş, yeni bir danışma meclisi olacaktır. Bu noktada, parlamento varsa gizli faşizm, parlamento yoksa açık faşizm olur şeklinde bir mekanikliğe düşülmemelidir. Daha önce de belirttiğimiz gibi, MDP iktidar olacak, onun karşısında en az onun kadar cuntacı ve Amerikancı HP muhalefet edecektir. Bu, cunta yönetiminin devam etmesinden başka bir anlam taşımayacaktır. İşte bunun için yasama, yürütme, yargının tek elde toplanması gibi birçok nedenden dolayı, önümüzdeki dönemin «açık faşizmin kurumlaştığı» bir dönem olduğunu söylüyoruz.

— İlerici, yurtsever, demokratların seçime girebilmesi, parti kurmaya aday olması yasal olarak mümkün de ğildir.

— Desteklenecek, halk kitlelerinin demokrasi mücadelesini ilerletecek, ilerici bir parti de yoktur. Seçimlere katılacak partilerin ve bağımsız adayların tümü cuntacı, Amerikancı, faşist ve halk düşmanlarıdır.

— Sonuç olarak, halkımızın seçimlere katılması ve oy vermesinin şartları yoktur. Demokrasi yutturmacası, seçim maskaralığı olarak değerlendiriyoruz bu oyunu.

Cuntanın oyununu bozacak, onun halk ve demokrasi düşmanı yüzünü teşhir edecek devrimci taktik ne olacaktır?

Mevcut partilere karşı tavır: Cunta, 12 Eylül'ün ilk günlerinden itibaren, kısmi de olsa burjuvazinin çeşitli katmanlarının muhalefetine dahi tahammülsüzlüğünü ser-

giliyordu. Halk kesimlerinin örgütlenme çabalarının kanla bastırıyordu. Onun bu tavrı; kendi yönetimini rahatsız edecek, faşist otoriteyi sarsacak, siyasi istikran bozacak her türlü örgütlenmeyi boğmayı, yok etmeyi amaçlayan Anayasa, onu tamamlayan yasa ve kararnamelerin hazırlanması ve uygulanışı sırasında daha bir açıklık kazandı. Özellikle Anayasa ve siyasi partiler, seçim yasası hazırlanırken, cunta yönetimini siyasi istikrarsızlığa sürükleyebilecek olası gelişmelere engel olacak yasal tedbirlerin alınması konusunda gösterilen dikkat kamuoyunda şaşkınlık yarattı.

O güne kadar cuntanın demokrasi oyununa inanıp ona övgü düzenler, bu gelişmeler karşısında ne yapacaklarını şaşırılmış durumdaydılar. Özellikle geleneksel burjuva partiler, oynanan oyunun kendilerini de siyasi arenadan sileceğini geç kavradılar. Akılları başlarına geldiğinde artık cuntaya engel olabilecek durumda değillerdi. Geçen sürede özellikle AP'nin sınırsız, CHP'nin el altından verdiği destekle önündeki her engeli yok etmeyi başaran cuntanın da artık onlara ihtiyacı kalmamıştı. AP ve CHP'nin, oyuncakları elinden alınmış çocuklar misali yarık akıl verme, yarı yalvarma tavrı işe yaramadı.

Cunta, gelecekte kendi iktidarını sürdürmesine engel olmayacak, kendi programı ile hükümet edecek partilere ihtiyaç duyuyordu. Bu oligarşinin siyasi tercihiydi. Bu durum cuntanın icazetini almadan kurulan partilerin, oligarşinin hiçbir kesiminden destek bulamayışıyla daha bir netlik kazandı. Oligarşiyi oluşturan kesimler büyük oranda, cunta programının kesintisiz uygulanmasından yanaydı (ANAP deneyi bu gelişmenin dışında ele alınmalıdır). Bunlardaki gelişmeler, dünyadaki hiçbir burjuvazinin bugüne kadar deneyemediği bir şekilde sürüyordu. Cunta, kendinden icazet almadan kurulan partileri etkisizleştirir-

ken o kadar pervasız ve cüretkâr davranıyordu ki, en akıllı dostları bile şaşkınlığa uğramaktan kurtulamadılar.

Cunta, bir iktidar, bir de muhalefet partisi kurduruyor, sempatik bulmasa da doktriner anlamda tekelci burjuvazinin çıkarlarını savunan ANAP'ın seçimlere katılmasına müsaade ediyordu. İktidar adayı olarak Turgut Sunalp'ın MDP'si, sözüm ona muhalefet edecek parti olarak da Başbakanlık Müsteşarı Necdet Calp'ın HP'si bizzat cunta tarafından siyasi arenaya sürüldü. Bu iki parti de tartışmasız cuntacı ve Amerikancıdır.

Cuntanın tercihi uzun zamandan beri bilmiyordu. Önce Başbakan Ulusu tarafından sürdürülen «cunta partisi» kurma çalışmaları kamuoyunda büyük bir tepkiyle karşılandı. Ulusu'nun parti kurması oynanan demokrasi oyununun inandırıcılığını yok ediyordu. Bu, açıktan, bu dönemin —yani açık faşizmin— devam etmesi demektir.

Günümüzde devrimci taktik, «seçimleri boykot»tur. Daha önce cuntanın demokrasiye geçme manevrasının altında açık faşizmi kurumlaştırmak olduğunu, katılacak parti ve kişilerin cuntacı, Amerikancı ve faşist olduklarını, oluşacak parlamentonun muhteva olarak Danışma Meclisi'nden farklı olmayacağını belirttik. Bu koşullarda devrimcilerin taktiği BOYKOT olmak zorundadır.

Bize göre parlamento, tarihi misyonunu doldurmuş olsa da siyasi olarak henüz ömrünü tamamlamamıştır. Bu haliyle Lenin'in boykot taktiğiyle bizim önerdiğimiz boykot taktiği arasında görünüşte bir çelişkinin varlığı öne sürülebilir. Çalışma tarzı ve demokrasi mücadelesi açısından soruna bakıldığında, açık faşizmin yaşandığı günümüz Türkiye'sinde Lenin'in boykot taktiğinin her şart altında uygulanamayacağı görülecektir.

Lenin'in boykot taktiği; ayaklanma stratejisinin temel olraası, evrim ve devrim dönemlerinin ayrı olması,

legal ve illegal mücadelenin birleştirilmesi ve demokrasi mücadelesi açısından incelendiğinde doğrudur. Evrim ve devrim dönemlerinin ayrı olması, buna bağlı olarak barışçıl —uzlaşıcı değil— mücadelenin temel alınması, o tarihsel kesitte parlamentoya temel bir önem kazandırıyor. O şartlarda Lenin; «...tarihsel olarak ömrünü doldurmuş olsa da, siyasi olarak henüz misyonunu tamamlamamışsa» diyordu, «parlamentoyu ve seçimleri boykot etmek hatadır.»

Lenin'in bu tespitten hareketle, geçmiş dönemde biraz da mekanik bir yorumla, kitlelere ayrı bir iktidar alternatifini sunulmadıkça seçimleri boykot etmenin yanlış olduğunu savunduk. En genel anlamıyla doğru olan bu tespit, günümüzdeki gelişmeleri açıklayabilmek açısından eksiktir.

Günümüzde yapılacak seçimler her halükârda açık faşizmin kurumlaşmasına hizmet edecektir. Bu açıdan bakıldığında devrimcilerin parlamentoyu kullanması, parlamentoda var olmanın sağladığı olanaklarla demokrasi mücadelesini geliştirmesi olanaksızdır. Değil bir devrimcinin, bir yurtseverin, bir demokratın parlamentoya girebilmesi bugünün koşullarında imkânsızdır.

Legal ve illegal mücadelenin birleştirilmesi açısından da bu seçimlerin yaratacağı parlamento, bize bir fayda sağlamayacaktır. Zaten evrim ve devrim dönemlerinin iç içe olması ve buna bağlı olarak da silahlı mücadelenin her dönem temel alınması, Çarlık Rusya'sına göre parlamentonun önemini önemli ölçüde azaltmaktadır. Bugün olduğu gibi açık faşizmin var olduğu şartlarda ise, istesek de istemesek de legal mücadele olanakları olabildiğince sınırlıdır.

Özetle, cuntacı ve Amerikancıların yarışacağı böyle bir seçim platformunda oy kullanarak kitlelere politika götürmek, siyasi gerçekleri açıklayabilmek, bu amaçla par-

lamentoyu bir araç olarak kullanmak, demokrasi mücadelesini yükseltmek mümkün değildir. Tam tersine bu seçimde oy kullanmak cuntanın oyununa ortak olmaktır. Bir faşisti diğerine, bir Amerikancıyı diğerine tercih etmektir.

Bu şartlarda, «faşist partilere oy vermeyin» çağrısı da durumu açıklamaktan, cuntayı, onun demokrasi oyununu, seçim maskaralığını, demokrasi ve halk düşmanı politikasını teşhir etmekten uzaktır. Bu şartlardaki taktiğimiz düşmanın politikasını teşhir etmektir. «Faşist partilere oy yok» çağrısı, ancak, izlenecek yolu muğlaklaştırır.

Tam bu noktada Anayasa oylaması sırasında «boykot»a karşı çıkışımızla bugünkü tavrımız arasında bir çelişki olduğu da ileri sürülebilir. Bize göre bu, şartları değerlendirememek ve siyasi körlüktür. Anayasa oylaması sırasında «Anayasaya hayır» oyları «faşizme hayır» oyuna dönüştürülebilirdi. Bunun şartları vardı. Günümüzde cuntanın sunduğu her alternatif doğrudan cuntaya, onun oynadığı oyuna, faşizme varır. Cuntanın sunduğu alternatiflerden birini seçmek —çünkü başka alternatif yoktur— cuntanın kullanacağı araçlardan birini seçmektir. Bırakalım, cunta araçlarını kendisi seçsin. Seçimlere gitmek, oy kullanmak bu anlamıyla cuntanın oyununa ortak olmaktır.

Sonuç olarak şunları söylemek mümkün: Cuntanın oynadığı demokrasi oyununu, seçim maskaralığını, açık faşizmi halk oyuyla meşrulaştırma çabalarını boşa çıkarmak, dünya halklarına oynanan oyunu açıklayabilmek, bu oyuna ortak olmamak için izlenecek en doğru taktik seçimleri BOYKOT etmektir. Boykot şiarı, cuntayı ve onun demokrasicilik oyununun pratikteki ifadesi olan seçimleri en aktif şekliyle teşhir etmenin tek doğru yoludur. Boykot, güçlü bir teşhirle cuntaya ve faşizme vurulan bir

darbe, tarihsel değerde bir tavır, kitleleri faşizme karşı eğitme taktiğidir.

İlericiler, yurtseverler, işçiler, tüm Türkiye halkları! Bugüne kadarki icraatıyla işçilerin, emekçilerin, dar gelirli memurların düşmanı olduğunu, ülkemizi emperyalizmin Ortadoğu'daki ileri karakolu durumuna getirerek vatan hainliğini, düzenlediğı yüzlerce faşist katliamla, işkenceyi günlük uygulama haline getirmekle insanlık düşmanlığını kanıtlamış Amerikancı faşist cunta, bütün bu uygulamaların devamını isteyen faşist partiler kurdurdu; şimdi sizden onu onaylamanızı istiyor. Cunta, oyunun kurallarını kendisi belirliyor; oyuncuların oynayacağı takımları kendisi oluşturuyor; sizden de bu takımlardan birini tutmanızı istiyor. Çünkü iktidarının devamını sizin oylarınızla meşrulaştırmak istiyor. Cunta işçilerin sendikasız, toplu sözleşmesiz, grevsiz, memurun asker gibi çalıştığı, köylülerin ürettiklerini yok pahasına satmak zorunda kaldığı, ama hiç kimsenin buna karşı çıkamayacağı, ülkemizin bağımsızlığını isteyenlerin, işkencehanelerde, dağlarda, sokaklarda katledilebileceğı, tekellerin halkı sömürmek için her istediğini yapabileceğı, toprak ağalarına her türlü zorbalığa başvurabileceğı bir «demokrasi»(!) istiyor. Cunta seçim yutturmacasıyla; insanlık onurunun ve insan haklarının yok edildiğı, tüm halkın baskı altında tutulduğu, işkencenin ve katliamların yasal hale geldiğı açık faşizmi kurumlaştırmak istiyor. Tekellerin, büyük toprak ağalarının partileri, ülkemizin dikensiz gül bahçesine döndüğü, sömürünün ve feodal zorbalığın devamı için sizden oy isteyeceklerdir.

Şöyle bir düşünün; hangi partiye, kim için ve niye oy vereceksiniz? Oy vermeniz istenen partiler size ne getireceklerdir? İstediğiniz partiye ve kişilere mi oy vereceksiniz, yoksa cuntanın istediklerine mi?

Kısaca, seçim değil, bir oyun oynanmaktadır. Seçim sandığına gitmek ve oy kullanmak; işkenceye, katliamlara, idamlara, sendikası, toplu sözleşmesiz, grevsiz bir düzene, düşük taban fiyatına, zamlara, ağır vergilere, tekelin holdinglerin hakimiyetlerine, feodal zorbalığa, milli baskıya, jenosite «evet» demek ve faşizmi onaylamaktır.

O zaman ne yapacaksınız? Dünya ve Türkiye halkları böyle bir seçimi reddetmelidir! Oy verebileceğiniz bir parti ya da bağımsız aday yoktur! Halk düşmanlarının seçimini reddedelim! Cuntanın seçim oyununu bozmanın tek yolu sandık başına gitmemektir! Sandık başına gitmeyiniz ve seçimleri boykot ediniz! Şiarımız, seçimleri boykot etmektir.

18.10.1983

Toplam 20 imzalı

Dursun Karataş
Bedri Yağan
Sinan Kukul
İbrahim Erdoğan
Abdullah Meral
Haydar Başbağ
Celalettin **Can**

SEÇİMLERLE KURUMLAŞTIRILMAYA ÇALIŞILAN 12 EYLÜLDÜR!

19.10.1983 tarihinde 6 Kasım seçimlerinin içyüzünü açığa çıkarmak için verilen dilekçe hakkında açılan davada yapılan savunmadır. Dava konusu olan dilekçede imzası olan Devrimci Sol'cu tutsaklardan Abdullah Meral ve Haydar Başbağ, seçimlerin cuntanın demokrasi manevra, sı olduğunu açığa çıkarma, tutsaklık koşullarında insanlık onurunu ve siyasi kimliği koruma mücadelesinde şahit ol. doklarından savunma yapamadılar.

Ama yaşamlarını vererek cuntanın demokrasi manevrasına önemli bir darbe indirdiler. Bu nedenle bu savunma, aynı zamanda onların yaşayan düşüncelerinin de dile getirilmesidir (*)

I. ORDU VE İSTANBUL SIKIYÖNETİM KOMUTANLIĞI I NO'LU ASKERİ MAHKEME BAŞKANLIĞINA

SELİMİYE

19.10.1983 tarihinde, 146/1 ceza maddesi uyarınca yargılanmamızın sürdürüldüğü II No'lu Askeri Mahkeme'ye savunmamızın bir parçası olarak sunduğumuz ve 6 Kasım 1983'te yapılan seçimlerin gerçek yüzünü açıklayan yazımızdan dolayı hakkımızda dava açıldı.

İlginçtir ki, yıllardır oligarşik devlet, TRT ve diğer iletişim araçlarıyla, sözcüleriyle, hükümet yetkilileriyle **biz** Marksist-Leninistlere yalan, demagoji ve hakarete varan sözlerle saldırmaktadır. Kişilere ve düşüncelerimize

(*) Dava konusu dilekçede imzası olan ve daha sonra Elazığ Askeri Cezaevi'ne sevk edilen Celalettin Can, ortak savunmada yer almadı ama savunmasını 1.5.1984'de ayrıca göndermiştir.

hakaret edilirken, hiçbir savcı ve yetkili T.C. yasalarını hatırlayarak bize küfredenler hakkında dava açmayı, suç duyurusunda bulunmayı düşünmemiştir. Öyle ya «toplum adına» görevli savcı, toplumdan devrimci ve yurtseverleri ayırarak, onlara her türlü hakareti mübah görmektedir. Fakat bizim görüşlerimizi anlatmamız suç sayılmakta ve bürokrasinin yargı mekanizması tereddütsüz işlemektedir. Gerekçe mi? Çok mu gerekli? «Cunta» ve «fşizm»den söz etmemiz, hakkımızda «Hükümete, Cumhurbaşkanıya hakaret» davalarının açılmasına yeterli oluyor. Kısaca, devrimci olmak suç oluyor. Bu çifte standart niye?

Savcılar ve mahkeme heyetleri devrimcilere karşı o denli şartlanmış ki, gericilik ve faşizm ideolojisiyle yüksek bir hezeyan hali yaşamaktadırlar adeta. Savunma metinlerimizi okumamaktadırlar bile. Metin üzerinde gözlerine çarpan bir-iki «faşist», «cunta» sözcüğü onlar için yetkilidir.

Hiçbir savcının bugüne kadar cunta, ve faşizmin kelime anlamını dahi bildiklerine rastlamadık. Onlar için, mevcut faşist düzene karşı söylenmiş her söz «suç» anlamı taşımaktadır. Savcıların, savunmalarımızla ilgili düşüncelerimizden dolayı ağır cezalarla davalar açılmasını istemeleri ve mahkemelerin ağır cezalar vermesi esas olarak, siyasi savunmayı engellemeye yönelik bir uygulamadır. Ağır cezalarla bizlere gözdağı verilecek, sindirilmemize çalışılacak ve mahkemeler faşizmin kürsüleri olacaktır. Amaç budur.

Hayır. Biz de diyoruz ki: Faşizmin mahkemeleri, ağır cezalarla, yasaklarla bizleri düşüncelerimizden vazgeçiremez. Komünistler hangi koşulda olursa olsun, kendi düşüncelerini yüksek sesle haykıracaklardır. Faşizmin mahkemelerini tüm ceza ve yasaklara rağmen, devrimci bir

kürsüye dönüştürerek faşizmin yargılandığı bir platform haline getirmemizi engelleyemeyeceklerdir.

Savunmanın engellenmesi için akla gelebilecek her türlü yasak ve ceza tereddütsüz uygulanmaktadır. Savunmalarımıza davalar açılıp, cezalandırılmamızın istenmesi, engellenmenin en açık görünen yanıdır. Bunun dışında:

— Zaman zaman kalem ve kâğıt yasaklamaları,
— Avukatlarımızla görüştürülmememiz,
— Gerekli kitap ve araçların verilmemesi,
— Duruşmalarda söz hakkı verilmemesi; verilse dahi konuşturulmamamız («Atarım» tehditi hep gündemdedir.)

— Sudan gerekçelerle duruşmalardan atılmamız,
— En önemlisi de, mahkemelerin gıyabımızda yürü tülmesini gösterebiliriz. «Ahlâka, adaba aykırı bir kıya fetle duruşma salonuna gelmek» gerekçesiyle duruşmalar dan atılmaktayız ve bizim yokluğumuzda mahkeme sür mektedir. Bu sorunu biraz açmakta fayda var. «Ahlâka ve adaba aykırı» diye tarif edilen giyimimiz, şortla duruşma lara çıkmak zorunda bırakılışımızdır. «Zorundayız» diyo ruz, çünkü biz kendi isteğimizle pantolon giymiyor değ i liz. Elbiselerimiz ve yaklaşık bir yıl önce eşofmanlarımız, son olarak ayakkabılarımız cezaevi idaresince zorla eli mizden alındı. Eşkiya gibi yol keserek, koğuşları basarak bütün giysilerimizi aldılar. «Tek tip elbise giyeceksiniz» dediler. Tek tip elbisenin biz siyasi tutuklulara giydirilme sinin hiçbir mantıklı gerekçesi olamaz. Öncelikle biz suç lu değil, tutukluyuz. Herşeyden önce de siyasi tutuklu yuz.

Faşizm tek tip elbise politikasını «güvenlik» gerekçe sine dayamaktadır. Oysa tek tip olmadan da pekâlâ gü venlik sağlanabiliyordu. «Güvenlik» nakaratı faşizmin asıl oyununu maskelemek için uydurulmuş bir demagojidir.

Esas amaç: Baskı, işkence ve çeşitli insanlık dışı uygulamalarla devrimcilerin sindirilmesi, pasifize edilmesidir. Onlar; düşünen, üreten, sömürüye ve faşizme karşı olan insanı değil, faşizmin kölesi olmuş, düşünceleri dumura uğramış, iradesiz, kapitalizmin kölesi olan insan tipi yaratmak istiyorlar. İşte, tek tip elbise de bu amacın bir parçasıdır. Kişinin siyasi kimliğini yoketmek, en azından dejeneretmek için tek tip giymen, aynı görünüşte, aynı düşünen, aynı davranışları gösteren insan tipini arzulamaktadırlar. Topluma yabancılaşması ve yaşamla maddi-manevi tüm bağlarının kırılması için herkesin istediği giysiyi giymesi engellenmelidir. Düşünceleri budur. Doğal olarak biz devrimciler faşizmin bu politikasına uyamazdık. Cezalar yağdıracaklar, yasaklar koyacaklar, sağlığımızı tehdit edecekler; biliyoruz. Ediyorlar da. Fakat bir dava uğruna yola çıkmış, halklarının ve ülkesinin kurtuluşu için herşeyi göze almış insanların bu tür uygulamalarla yıldırılamayacağını hâlâ öğrenememiş olacaklar ki, böylesi uygulamalardan medet umuyorlar.

Biz Marksist-Leninistlerin; siyasi kimliklerini korumak ve her koşulda düşüncelerini savunmak, temel karakteridir,

Nitekim, siyasi kimliklerimizin yok edilmek istenmesine karşı faşizmle dişe dış savaşta dört yoldaşımızı şehit verdik, birçoğumuz yaralandık. Tarih 11 Nisan - 26 Haziran 1984'tür. Sağmacılar ve Metris cezaevleri devrimci tutsakları, Türkiye Devrimci Hareketinin cezaevleri tarihinde ilk kez olarak «Biz siyasi tutukluyuz, tek tip elbise giymeyiz, faşist infaz yasası değişsin, insanlık dışı yaptırımlara ve işkenceye son verilsin» diye 'siyasal direniş bayrağı kaldırdılar.

Gün gün, saat saat, saniye saniye ölümü bekleyerek ve ölerken siyasi tutukluluk mücadelelerinde faşizme karşı büyük darbe vurdular.

Dünya ve Türkiye halkları, Marksist-Leninistlerin yüce davaları uğruna, gözünü kırpmadan nasıl ölüme gittiklerini ve mücadelenin yüceliğini bir kez daha kanıtlayarak faşizmin çirkin, ahlâksız demagojilerini gözler önüne serdiklerini gördüler. Açlık ve Ölüm Orucu direnişimiz 75 gün sürdü. Hareketimizin önder elemanlarından Abdullah Meral, Haydar Başbağ, Hasan Telci ve Türkiye ihtilalci Komünistler Birliği önderlerinden Mehmet Fatih Öktülmüş'ü yitirdik. Onların Türkiye halkları uğruna ölümü severek kucaklamaları, faşizmin suratına inen ağır bir tokat olduğu gibi, siyasal kimliğimizi her koşulda, hayatınız pahasına da olsa koruyacağımızı göstererek, şehit yoldaşlarımızın isimleri Türkiye devrim tarihine altın harflerle kazılarak anıtladı.

Evet, mahkeme üyeleri ve askeri savcı, işte biz buyuz. Sizler için yaşam; (.....) ve insan kellesi istemek, in sanları zindanlara kapatmaktır. Bizim için ise, Türkiye halklarının kurtuluşu ve ülkemizin bağımsızlığı için özgürken ve tutsakken her saniye çalışmak ve gerektiğinde hiç çekinmeden ölümü göze almaktır. Bizler bu düşünceleri mizden dolayı duruşmalardan, sudan gerekçelerle atılıyoruz. Ve çokça oynanan bir komedi oynanmaktadır her defasında. Sorgumuzda konuşturulmayız. Suç duyurularımız kabul edilmeyerek, işkencecilerle işbirliğine girilerek her türlü baskı ve işkence himaye altına alınır, meşrulaştırılır. Savunmamızda, düşüncelerimiz «aleni» mahkemede söylettirilmez, yazılı savunmalarımıza yeni davalar açılır.

İşte dava konusu olan bu metin de savunmamızın bir parçası olduğundan ve yüzlerce devrimci-yurtseverin idamının istendiği bir davada mahkemeye —okunmadan— verilen bir yazıdır.

Neden mi verdik? Daha önce de açıkladık. Biz devrimcilerin 146. ceza maddesi gibi ağır cezalarla donatılmış

bir maddeyle yargılandığımız davada, kimliğimiz gereği, çok sevdiğimiz, uğruna ölümü kucakladığımız halklarımız ve ülkemiz üzerinde oynanan oyunları açıklamayı devrimci sorumluluğumuz olarak gördüğümüzüzdendir. Faşizmin yasalarını bir kenara iterek düşüncelerimizi, tavrımızı açıkladık. Açıklamaya da devam edeceğiz. Bu bizim tarihsel görevimizdir. Bizim bu onurlu ve halkın davasına sahip çıkma tavrımıza karşın, sizler de bizlere ağır cezalar vererek, doğruyu engellemeye çalışacaksınız. Bu da emir - komuta zinciri içinde hareket eden, halkına ve ülkesine yabancılaşmışların görevi olacaktır. Biliyoruz, tarihin çarkı böyle döner.

Savcı diyor ki: «Faşist Evren», «cunta», «cuntanın Danışma Meclisi», «kukla hükümet», «cunta, bir avuç tekelci, toprak ağası ve tefecinin dışında 45 milyon halka düşman olduğunu kanıtlamıştır» denilerek suç işlemişlerdir. Ve «siyasi savunma maskesi altında güya görüşlerini açıklamışlardır», diye devam ediyor. Evet «faşist Evren» ve denilen diğer sözcükleri kullandık ve kullanmaya da devam edeceğiz. Bunlar bizim dünya görüşümüzden kaynaklanan sıfatlar olduklarından, genel görüşlerimizin bir parçası olarak söylemek durumundayız. Aksi, kendimizin inkârı olur ki. namuslu ve ülkesinin çıkarlarını düşünen hiç kimse böylesi bir riyakârlığa başvuramaz. Peki, ne demeliydik? Burjuva anlamda dahi demokrasinin olmadığı cunta ve hükümetleri de gizleyemezken, dünya kamuoyunda cunta ve hükümetinin faşist niteliği açıkken, davanın bu kraldan daha çok kralcı tavrı neden?

Önce, neredeyse tek başına bile suç oluşturduğu ileri sürülen «cunta» kelimesinin sözlük anlamını vermeye çalışalım.

Şakir Altay'ın «Hukuk ve Sosyal Bilimler Sözlüğü»ne göre, cunta şu şekilde tanımlanmıştır:

— İspanya ve Portekiz'de bazı idare kurulları için kullanılan söz,

— Politikada birkaç kişilik topluluk anlamında kullanılmaktadır. .

Şakır Altay komünist olmadığı gibi, düzene karşı biri de değildir. Ama cuntayı hiç de savcının yorumladığı gibi hakaret »anlamında yorumlamıyor. Ve politikada birkaç kişilik topluluk anlamında kullanıldığını söylüyor.

Orhan Hançerlioğlu'nun sözlüğüne göre cunta; hükümet darbesinden sonra kurulan hükümet... Fransızca aynı anlamdaki «junte» sözcüğünden Türkçeleştirilmiştir. Genellikle hükümet darbesi askerler tarafından yapıldığından, bu gibi cuntalar, «askeri cunta» deyiimiyle dile getirilir. Latince bitişik anlamındaki «Junctura» sözcüğünden türetilmiştir. Nitekim Fransızca «Jonction» sözcüğü de aynı kökten türemiştir ve birleşme anlamındadır.

Peki, 12 Eylül'ü yapanlar ve Milli Güvenlik Konse-yi'ni oluşturan generaller, cuntadan farklı birşey midir? Aksine, her gören gözün görebileceği ve herkesin kabul edebileceği gibi, 12 Eylül'de oligarşinin temsilcilerinin topluluğu olan TBMM, çeşitli burjuva kesimlerinin ve çeşitli tabakalarının partileri kapatılmış, olağanüstü mahkemeler kurulmuş, her türlü söz, yazı, hak ve özgürlükler kaldırılmıştır. Bir bütün olarak yasama, yürütme, yargı beş generalin yetkisinde kalmıştır. Bu yetkiyi kimse onlara vermemiştir. Hele halk hiç bir zaman. Onlar halk çocuklarının oluşturduğu orduyu, halka karşı kullanarak emperyalizmin ve yerli egemen sınıfların doğrudan sözcülüklerini yapmışlardır. Ülkeyi yan açık cezaevi haline getiren tüm baskı ve işkence uygulamalarının bizzat yöneticileri olmuşlardır. Bu uygulamalar kısa bir dönem için değil, uzun bir süre gözetilerek ele alınmış ve çıkardıkları faşist yasalarla emperyalizmin ve yerli egemen sınıfların bekasını sağlamaya çalışmışlardır.

Özetle; yasama, yürütme ve yargı organlarının tüm yetkilerinin üç-beş generalin elinde olması ve iktidara halkın iradesi dışında (darbeyle) gelerek baskı ve işken-ce ile tüm özgürlükleri ortadan kaldıran, ırkçılığı körükleyen bir yönetim faşisttir. Bu yönetimin devletine de faşist devlet denir. Bu faşist yönetimi sağlayan birkaç kişilik topluluğa sözlükte, «cunta» denir. Niteliği gereği de «faşist cunta» diyoruz.

Bunları anlatmaktaki amacımız; savcıların sosyal bilimlerden, ne kadar habersiz olduklarını ve düzene karşı söylenmiş her sözcüğe olan alerjilerini ve önyargılarını belirtmek içindir. Anlaşıyor ki, faşizmin kendini koruyacak kadroları, emir-komuta zinciri altında hareket eden birer cahiller grubudur. Kaldı ki, bizler kişilere hakaret gibi sözcüklerle tatmin olmaya çalışan burjuvazinin yetkilileri gibi, çirkin bir tavrı benimsemeyiz. Biz esas olarak düşüncelerimizi ifade edebilmek ve gerçekleri halklara duyurabilmek görevi ile karşı karşıyayız. Kişilerin rolü talidir. Asıl olan uygulanagelen düzenin ekonomik ve siyasal yapısıdır. Bunun niteliğini anlatabilmek için de sıfatlandırmak zorunluluğu vardır.

Danışma Meclisi'nin niteliğinin ve 6 Kasım seçimlerinin ne anlam ifade ettiğim dava konusu olan yazımızda anlattığımızdan tekrar değinmeyi gereksiz görüyoruz. Bununla birlikte, 6 Kasım seçimlerinin sonuçlarını ve hemen sonra yapılan 25 Mart yerel seçimlerini değerlendirmek gerekiyor:

Ortadoğu'da çok daha geniş boyutlu çatışmalar öncesi Türkiye oligarşisi, bir yandan «demokrasi manevrasını» çok yönlü işletmeye çalışırken, ötede baskı kurumlarını yetkinleştirip, halk kitlelerinin doğabilecek muhtemel hareketlerini engellemek için sıkıyönetimi uzatmaya devam ediyor. Sivil cunta hükümeti (T. Özal'ın)'nin ekono-

inik ve siyasal politikası her geçen gün biraz daha aydınlanırken, «demokrasi» hayalleri besleyenlerin hevesleri kursaklarında kalmış olsa gerek. «Geleneksel sol» adeta şaşkınlık içerisinde. Bekledikleri demokrasi gelemediği gibi, cunta açık kapı bırakmamak için gerekenleri yapmaktadır. Sivil cuntanın baskı ve tenkil politikası geliştikçe, halk kitlelerinin sefaleti artarak devam ettikçe, cunta baskı politikasından vazgeçmeyecektir. Ta ki, halk kitleleri baskı unsuru oluncaya kadar.

Türkiye, Ortadoğu'da tam bir Truva Atı rolü oynuyor. Evren (.....)'rısı «lider» pozlarında uşaklığını la yıkıyla yerine getiriyor. Başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalistlerin Özal Hükümetine dört elle sarılması, T.C. ordusunu süratle yenileştirme çalışmaları, emperyalizmin Ortadoğu'daki manevraları olarak değerlendirilmelidir.

Ortadoğu'da halklar kurşunlanırken, kitleler isyan ederken, İran-Irak savaşı tüm boyutlarıyla sürerken, Lübnan halkı emperyalizmi tehdit ederken, Türkiye'de de?

mokrasi olması, Türkiye'nin yeni-sömürge durumuna ters düşerdi herhalde.

Ortadoğu'nun kan ve ateşi, Türkiye halklarının sefaleti içinde haraç-mezat satılığa çıkarılan bir Türkiye'de «demokrasi»nin gereği olarak sivil cunta yerel seçimleri yapıyor.

Hem başka ülkelerdeki, hem de ülkemizdeki sıkıyönetimli sivil iktidar ve askeri iktidar deneyleri, uzun süreli askeri iktidarların orduyu ve askeri iktidarı yıpratmış, dünyada demokratik kamuoyundan soyutladığını ve oldukça masraflı olduğunu göstermiştir oligarşiye. Bunları gören ve bilen cunta en uygun ortamda iktidarını göstermelik seçimlerle sivilleştirmek istemiştir. Cunta lideri

Evren'in açık olarak ifade ettiği gibi: «Biz, üç-dört yıl için iktidara gelmedik. İşleri düzelttikten sonra iktidarı eski politikacılara devretmeyeceğiz. Bizim iktidarımız uzun sürelidir» deyişinden de seçimlerin işlevi anlaşılmaktadır. Seçim de cunta programının bir parçası ve askeri cuntanın sivil cuntaya dönüştürülmesi planının bir uzantısı olarak görülmelidir. Ülkeyi, programları doğrultusunda sivilleşmiş askeri-siyasi kadrolarla «demokrasiye geçiş süreci» altında beş yıl daha yönetmeyi düşünüyorlardı. Bu çerçeve içinde biri iktidar, diğeri muhalefet partisi olmak üzere seçimlere iki partinin girmesini isteyen cunta» kendi onayı dışında kurulmak istenen burjuva partilerine, vetolar ve parti kapatmalarla seçime katılma iznini vermedi. Amaç, seçimleri, iktidar partisi olarak—başına kendilerine yakın emekli generallerden birini getirdikleri— MDP ile yine kendilerinin güvendikleri birinin başkanlığında ana muhalefet görevi görecek sosyal demokrat görünümlü HP'ye yaptırmaktı. Arada Özal'ın ANAP'ı devreye girdi. Özal'ın arkasındaki, özellikle ABD emperyalizmi ile yerli büyük sermayenin bir kesiminin gücü onun veto edilmesini engelliyordu. ABD ikili oynuyordu. Hem cuntanın partisi MDP'yi, hem de sivil görünümlü ANAP'ı destekliyordu. Elinde her iki alternatifi bulundurmakta yarar görüyordu. Ama, ANAP her ne kadar cuntanın önceden tasarladığı programa uygun düşmüyorsa da (Cunta seçime iki partinin girmesini istiyordu. ANAP'ın savunduğu çevre, güçler ve programın özü cunta ve MDP ile çelişmiyordu) arkasındaki güçler ağırlığını koyarak bu partinin seçimlere katılmasını sağlamışlardır.

Seçim arifesine kadar ANAP'ın seçimlere girmeyeceği propagandası el altından, çeşitli çevrelerce böl bol yapılmıştı. Özellikle de MDP tarafından. Öz olarak birbirinden farklı şeyler söylemeyen, farklı çevrelerin sorunlan-

nı dile getirmeyen MDP, ANAP ve HP; programlarıyla oligarşinin çıkarlarını savunan partilerdir. Aralarındaki farklılık ayrıntılarda ve büyük sermaye çevrelerinin kendi çıkar çatışmasında yatmaktadır.

Cunta MDP'yi iktidara getirerek uyum içinde çalışabileceği, yetkilerini sınırsızca kullanabileceği bir ortam arzu etmekte ve en tepede Evren ve Cumhurbaşkanlığı Konseyi, onun altında Turgut Sunalp'li yürütme, çoğunluğu MDP'li, «sol» görünümlü HP'nin de bulunduğu bir parlamento, bunun üzerinde meclis başkanı olarak askeri cuntanın başbakanı Bülent Ulusu'yu düşünmekteydi. Bu oyun tutabilseydi cunta açısından iyi olurdu. Ancak ANAP'ın iktidara gelmesi de, bu oyunu, halkın yararına bozmuyordu. Tam tersi emperyalizmin ve yerli sermayenin bir kesiminin çıkarına ve halkın zararına hizmet edecekti. Vetodan kurtulup seçime girecek partilerin belirlenmesiyle MDP «12 Eylül felsefesinin» savunucusu olduğunu söyleyerek anti-komünizm propagandasına yaşılanmış ve başkanının emekli general olmasından da kaynaklanan çağrışımla cuntanın partisi olduğunu her "fırsatta" tekrarlamış, seçim propagandasının temelini buna dayandırmıştır.

ANAP ise tam tersi bir görünümde halkın karşısına çıkmış; istenmeyen, gadre uğrayan mazlum parti intibasını yaratmıştır. Özal ve ANAP'ın kadroları, özellikle bu görünümün yaratılmasında özel bir çaba harcamıştır. Çünkü Özal böyle bir görünümün iktidara karşı gayri memnun olan halk kitlelerini kendi partisine çekeceğini sezmıştır (Özal bunu hiçbir zaman açıktan yapmamıştır). ANAP'ın halk kitleleri nezdinde güçlendiğini gören işbirlikçi tekелci sermayenin önemli bir kesimi süratle çark edip ANAP'ı desteklemeye başlamıştır. Seçim günü yaklaştıkça ANAP'ın iktidara geleceği kesinleşmeye başlamıştır. Halk kitleleri ANAP'ı «en sivil olan» parti olarak

değerlendirmiş, başkaca sivil alternatif görmediğinden çok kısa sürede bu partiyi desteklemeye yönelmiştir.

HP geçmiş dönemin sosyal demokrat liderinin sözlerine sarılmasına, onların devamı olduğu görünümünü yaratmak istemesine karşın, halk kitleleri gözünde cuntanın «muvazaa» partisi olduğu izlenimini silememiştir. Ancak, buna rağmen, kemikleşmiş CHP seçmeninin önemli bir kesimi başka alternatif olmadığından, % 30'u aşan oranda oyunu bu partiye vermiştir.

Cunta lideri Evren, ANAP'ı güçlendiğini görerek seçime çok kısa bir süre kala TV'de yaptığı konuşmada ANAP'a çatmış, bu partiye oy verilmemesi gerektiğini vurgulayarak işgal ettiği mevkiin tarafsızlık esprisini çizmemiştir. Böylelikle hangi partiden yana tercih yaptığını, devletin TV'sinde açıkça söylemiştir. Evren'in bu konuşması-her ne kadar bazı kesimleri ürkütmüşse de, Özal'ın halk kitleleri üzerindeki değerini arttırmış, yaratılan «anti-cunta» görünümünü pekiştirmiştir. Yazılı basın Özal'm sivil olduğu görünümünün yaratılmasında önemli ölçüde **rol** oynamıştır. Bunun yaratılmasında MDP lideri ve kadrolarının da payı olmuştur. Derme çatma bir parti olan HP ise umulandan fazla oy alarak 117 parlamenter ile ana muhalefet partisi olmuştur. En acınacak duruma düşen de cuntanın iktidar yapmak istediği MDP olmuştur. Cuntanın başbakanı Bülent Ulusu, İstanbul MDP listesinden güçlkle seçilebilmiştir.

Sonuçlar cunta için şok olmuş, hiç ummadıkları bir durumla karşılaşmışlardır. Yabancı sermaye güçleri, özellikle ABD, ANAP'm kazanmasından memnun olmuş, çeşitli demeç ve konuşmalarda bunu vurgulamışlardır. Özellikle ANAP'm arkasındaki en büyük destek ve güç bu kesimler olmuştur. Yerli sermayenin 24 Ocak Kararlarının palazlandığı kesimi Özal'ı desteklemiştir. Büyük

ihracatçı sermaye ve şirketleri, Özal'ın kazanmasını coşkunluk içinde karşılamışlardır. Sermayenin iç tüketime yönelik, ithal ikamesi ile kurulmuş ve bu ikame sanayi ile can bulmuş , palazlanmış kesimi MDP'yi desteklemiş, Özal'ın kazanması en çok bunları etkilemiştir. Gerçekte ANAP ile MDP arasındaki ayrılığın temelindeki neden bu olsa gerek.

ABD emperyalistlerinin, Turgut Özal'ı, geçmişteki icraatıyla yakından tanıdıkları, uzun süre çalışmalarıyla deneyimli olduğunu bildikleri için, MDP yerine ANAP'ın., kazanması daha çok işlerine gelmiştir. Ayrıca ANAP'ın seçimleri kazanması dünya kamuoyunda —sivil görünümünden dolayı— Türkiye lehine «olumlu» gelişmeler yaratmıştır.

Cunta, seçim sonrası ortaya çıkan sonuçları büyük bir sükunetle karşılamış ve Özal ile çalışacağını —seçim öncesi ANAP'a atıp tutan kendisi değilmiş gibi— ilan etmiştir. Gerçekte cunta ANAP'a karşı değildir. MDP'yi desteklemiş olması bir tercih sorunudur. Bir bakıma emperyalist güçler ANAP'ın kazanması karşısında adeta anti - cunta, anti - MDP görünümüne bürünmüşlerdir. Onun tavrı da cuntanın tavrı gibi bir tercih sorunu olarak görülmelidir. Seçim sonuçları cunta ve yandaşları için sürpriz de olsa, ABD için sürpriz olmamıştır. Seçim öncesi ANAP alternatifinin kazanabilmesi ihtimalini de hesaba katmışlardır. İster MDP, ister ANAP seçimi kazanıp iktidara gireniş olsun, büyük yabancı sermayenin bir kaybı olmayacaktır. Yabancı sermaye kesimlerinin Özal'ı tercih etmelerinin nedeni ABD'li bir yetkilinin ağzından çok iyi ifade edilmektedir: «Seçimlere katılan diğer adayları (MDP kastediliyor) tanımiyorduk. Bundan kaynaklanan bir kuşku yok değildi. Şimdi çok rahatız tabii.» (11.11.1983, Milliyet). Diğer bir emperyalist finans kuruluşu olan Dünya Bankası

ise; «Özal'ın büyük çoğunluğu almasını Türkiye'deki demokrasiye geçişte önemli bir rol oynaması açısından değil de, tamamen Özal'ın ekonomik görüşlerini paylaştığımızdan memnuniyetle karşıladık. Burada derin nefes aldık.» (Aktaran M. Ali Birand, 11.11.1983, Milliyet) diyerek seçimlerden ve sonuçlardan nasıl bir beklenti içinde olduklarını ortaya koymuşlardır.

Seçimlerin hemen arkasından emperyalist finans kuruluşlarının yöneticilerince yapılan bu açıklamalar, Özal'ın arkasındaki odakların kimler ve hangi güçler olduğunu ortaya koyuyor. Cuntanın, Özal ve partisinin seçime girmesini engelleyememiş olmasının nedenleri, seçim sonrası yazılı başına verilen yukardaki demeçlerle çok daha iyi anlaşılıyor. Emperyalist güçler ve yerli sermaye kodamanlarının 12 Eylül öncesinin sivil politikacılarını ve partilerini bir kenara itmeleri; onların 12 Eylül öncesi halk kitleleri nezdinde alabildiğince yıpranmış olmaları ve onlarla halk yığınlarını uzun süre kandıramayacaklarını anlamış olmalarındandı. Uzun vadeli çıkarlarını eski parti ve politikacılarla kazanamayacaklarını düşünüyor olmalılar. Çünkü yeni bir 12 Eylül öncesi yaşamak istemiyorlardı. Halkı kandıracak yeni lider ve sivil kadroların yer aldığı yeni siyasal partilere ihtiyaçları vardı. Demirel ve AP kadrolarının cunta ile çelişkileri bundan kaynaklanıyordu. Demirel ve partisine—hangi ad altında olursa olsun— izin verilmiş olsaydı, cunta ile anlaşmamalarına ve onun hazırladığı Anayasa ve diğer yasalara itiraz etmelerine hiçbir neden kalmayacaktı. Demirel'in karşı olduğu, Evren ve MGK'nin iktidarı eline geçirip uzun süre bu iktidarı sürdürme isteğidir. (*)

12 Eylül cuntası, 12 Mart cuntası gibi hareket etmemiş «anarşi-terör» ve ekonomik sorunları çözüp kışlasına

(*) AP'lilerle cuntanın bu yapay çelişkisi giderek AP'yi burjuva demokrasisini savunuyormuş gibi bir tavır almaya zorlamıştır.

dönmemiştir. Bu kez ordu, askeri-sivil cuntalarla uzun süre iktidarda kalma niyetindedir. Çünkü oligarşinin uzun vadeli genel çıkarlarına böylesi daha uygun düşmektedir.

Hareketimiz, 6 Kasım seçimlerini boykot etmiştir. Cuntanın seçim komedisine alet olmamış, onu teşhir edip gerçekleri açığa çıkararak seçimlerin bir aldatmaca olduğunu, askeri faşist cuntanın sivilleşmesinden başka birşey olmadığını halk yığınlarına göstermeye çalışmıştır. Cuntanın ve onu destekleyen yerli-yabancı güçlerin «demokrasiye geçiyoruz!...», «seçim sonrası demokrasi gelecek...» safsata ve demagojilerinin yalan ve yutturmaca olduğunu, yerli ve yabancı kamuoyuna anlatmaya çalışmıştır. Bazı sol kesimlerce seçimleri boykot etme tavrımız eleştirilmiş, «kitleler örgütlenip bilinçlenmeden», «iktidarı almak için harekete geçmeden» vb. türünden şeyler getirilerek yanlışlığımız ortaya konmaya çalışılmıştır.

Seçimle oluşturulan meclis kendi başkanını seçinceye kadar MGK tarafından veto edilme kararının olduğu koşullar altında parlamentoya girecek adayların nemenem birşey olduklarını, cuntanın atadığı «Danışma Meclisi» üyelerinden farklı statüde olmadıklarını, önceden anlamamak için insanın ya aptal ya da çok iyi niyetli burjuva aydını(!) olması gerekir. Hiçbir demokratın, ilerici ve yurtseverin hiçbir yolla aday olma ve dolayısıyla seçilme olanağı bulamadığı ortamda, faşist cuntanın kendi onayı ve iradesiyle seçime katılmasını istediği ve adayları adeta imbikten geçirircesine seçtiği koşullarda, devrimciler, cuntanın önlerine koyduğu seçim komedisine, kendini ve adaylarını onaylatmasına «Evet» mi diyecekti? Tabii ki, bunun yanıtı «Hayır» olacaktır.

Genel seçimler, Türkiye'nin kaderini belirleyen egemen güçlerin halk kitlelerince onaylanması, görünürde demokratik ülke olma durumunun meşrulaşmasıdır. (6 Kasım

seçimlerine ilişkin tavrımızı, genel seçimlerden önce seçim bildirgesiyle aıkladığımızdan, burada uzun olarak ele al-madan, sadece kısa bir hatırlatma gereği duyduk.)

6 Kasım seçimleri sonrası, seçim sonuçlarının cunta-nın beklentisinden farklı sonuçlanması, ülkede sınırlı da olsa siyasal hayatta bazı değişmelerin meydana gelmesine yol açmıştır.

ANAP'ın ve liderinin görünümde ortaya koyduğu en sivil(!) ve anti-cunta(l) kimlik, cuntanın ekonomik ve poli-tik uygulamalarına karşı halk kesimlerinde oluşan tepkiyi, ANAP'a kanalizetmede önemli rol oynamıştır. (*)

Anayasa referandumunda halkın % 92'ye varan büyük çoğunluğu Evren'e, onun açık faşist yönetiminin uygu-lamaları için hazırlanan Anayasasına «Evet» demiştir. Ev-ren'in karşısında hiçbir adaya yer verilmediği ve başka bir anayasa alternatifi sunulmadığı, Evren'e ve Anayasaya «Evet» ya da «Hayır» denileceği bir seçim yöntemiyle halk kesimleri karşı karşıya bırakılmıştır. Öte yandan yazılı ba-sın-yayın, TV, radyo ve mitinglerle tek yanlı propaganda yapılmış, Anayasa ve Evren'e «Hayır» diyeceklerin «ko-mnist», «anarşist» ve «vatan haini» olacakları dillerden dşrlmemiştir. Aynı şekilde seçim zarfları şeffaf yapıla-rak, beyaz ve mavi oy pusulası kullanacaklar, seçim sandığı başındaki görevliler tarafından saptanarak, mavi kulla-nanlara uyarılarla baskı yapılmıştır. Cunta ve onun uygu-lamalarına karşı açık hiçbir alternatif muhalefetin yapıla-madığı, halk kitlelerinin rgtlenebilmesini sağlayan dev-rimci, küçük burjuva, burjuva örgütlenmesi bulunmadığı koşullar altında referandum kaçınılmaz biçimleriyle so-nulanmıştır.

Halkın geçmiş dönemlerde olduğu gibi, bu dönemde de

(*) ANAP'ın cunta programının dışında gelişip güçlenmesi ve güçlenmesini esas olarak anti-cunta bir görünümde kazanması, ola-ęanst ve sürpriz bir gelişmedir.

henüz açığa çıkmamış, faşist düzene karşı hoşnutsuzluğu ve tepkisi vardı. Bu tepki ve hoşnutsuzluklar, ülkemizde baskı ve şiddetle pasifize edilmiş, sürekli krizin halk kitlelerinde yarattığı gayri memnunluk nötrale edilerek, oligarşi ve halk kitleleri arasında suni denge yaratılmıştır. Halk baskının ve uygulanan şiddetin farkına varacak, ona karşı koyacak bilinç ve cesarete sahip olmadığı sürece, özünde düzene, görünürde ise işbaşında bulunan iktidara karşı tepkisini, iktidara karşı muhalefet eden, düzenin şu ya da bu partisinin emrine verecektir. Kısaca halkımız, kendiliğinden gelişen bilinciyle ancak oligarşinin çizdiği sınırlar içinde iktidar organına karşı muhalefet organını destekleyerek, tepkisini açığa vurmaktadır.

Cuntanın işbaşına gelmesi sonucu, bir avuç büyük sermaye kesimi için yarattığı zenginlik ve lüks yaşantı, yoksul halkımızın sefaleti ve açlığı pahasına yaratılmış olup, halkın buna rağmen kendisini inkâr edercesine cuntayı desteklemesi bir çelişki olurdu. Halk 6 Kasım genel seçimleriyle cuntaya karşı memnuniyetsizliğini, hoşnutsuzluğunu ve tepkisini ANAP'ı destekleyerek, cuntanın desteklediği MDP'yi cezalandırarak göstermiştir. Seçimlerin böyle sonuçlanması başka biçimde açıklanamaz. Bu başarı ve başarısızlık ne ANAP'ın ne de MDP'nin performansına bağlıdır. MDP'nin durumunda ANAP'm kendisi olsaydı, aynı sonuç —MDP'nin başına gelen— ANAP ve lideri Özal'ın başına gelirdi. Halkın onayladığı ne Özal'm kendisi, ne de partisi-programıdır, liderinin ve partisnin halk kitleleri üzerinde yarattığı «imaj»dır.

İlerici, demokrat ve yurtseverlerin büyük çoğunluğu «sosyal demokrat imaj» yaratmış olan HP'ye oy verirken, geriye kalan kesimi de sermayenin diğer partisi ANAP'a oy vermiştir. Halk cuntaya karşı ANAP ve HP'yi oylarıyla destekleyerek bu iki partiye toplam 325 sandalye ka-

zandırmıştır. HP'nin 117 milletvekilliği çıkaracak kadar oy almasını, başta Sunalp olmak üzere cunta hayretle karşılamıştır. Sunalp; «HP'nin 117 milletvekili çıkaracak kadar oy almasını iyi tahlil etmek ve düşünmek gerekir» diyerek şaşkınlığını ifade etmiştir. HP cuntanın icazetiyle ve onayıyla kurulmuş ve seçime girmiş olsa da aldığı oy oranı elbetteki cuntayı ve sermaye çevrelerini düşündürecektir. Çünkü burada sözkonusu olan HP değil, üç yıllık devlet terörü, baskısı ve pasifikasyonun halkın en çok bu kesiminde estirilmesine rağmen, cuntanın çizdiği sınırlar içinde de olsa yılgınlık gösterip çekinmemesi ve tepkisini cuntaya göstermesidir. Derme-çatma, beş parasız, daha doğru dürüst örgütünü bile tam anlamıyla kuramamış, seçime girecek milletvekili adaylarını saptayamamış bir partinin —HP'nin— halk kesimlerince desteklenmesi, ülkemizde olduğu kadar dışarda da toplum-bilim ve politikayla uğraşanları hayrete düşürmüştür, 6 Kasım seçimleri, sonuçlarıyla çoğu çevreyi şaşırtmıştır.

Belki bugün oligarşiye karşı olan tepki, düzenin dar sınırları içindedir, ama, halka sunulacak doğru, devrimci temeldeki bir muhalefet alternatifi, bu tepkileri düzenin sınırları dışına çıkaracak, oligarşinin gücünü temellerine kadar sarsacaktır.

12 Eylül sonrası siyasi gerçekleri açıklama kampanyası, gerçek anlamıyla yürütülmüş olsaydı, cuntanın halk yığınları üzerindeki baskı ve şiddeti bu derece etkili olmayacak, halkın önemli bir kesimi devrimci muhalefet çevresinde yer alacak, hangi tür görünüm ve imaj yaratılırsa yaratılsın, oligarşinin partilerinden hiçbirini desteklemeyecekti. Şayet silahlı devrim cephesi cuntanın belirli bir evresinden (yedinci ayından) sonra yediği darbelerin etkisiyle silahlı mücadeleyi eski şekilde yürütemeyecek duruma düşmemiş olsaydı, durum bugünden çok farklı olurdu.

Genel seçimlerin sonuçlarını, bir bakıma cuntaya kar-

şı tepkilerin su yüzüne çıkması biçiminde yorumlamamız fazla abartma olmayacaktır. Ne var ki, bu tepkiyi oligarşinin çizdiği sınırlar içinde değerlendirmek gerekir. Tepkinin sınırları egemen sınıflar ittifakı tarafından önceden belirlenmiş olsa da meydana gelen durumun, bu güçleri gelecek günler konusunda düşündürmüş olması pek akla yatan bir düşüncedir.

İşte, genel seçim sonuçlarına bu çerçeve içinde yaklaşılmalı ve değerlendirmeler bu temel üzerinde inşa edilmelidir.

MGK, Meclis başkanının seçilmesiyle geçmişte var olan sınırsız yetkilerinin önemli bir kısmını yitirmiş ve sivilleşmiş olarak, faşist Anayasa'da belirlenen yetkiler içinde sivil cuntada yerini almıştır. Geçmişte olduğu gibi sınırsız yetkileri, siyasal güç odakları üzerindeki tartışmasız otoritesi yoktur. Artık sorumluluğu ve yetkisi yasalar çerçevesinde sınırlandırılmış, Cumhurbaşkanı ve Cumhurbaşkanlığı Konseyi'ne dönüşmüştür. Partileri ve parti adaylarını veto etme yetkisi anayasal kuruluşlara bırakılmıştır.

Seçim sonuçlarının yukarıda yazılan biçimiyle sonuçlanmış olması, ilerici, yurtsever ve demokrat adayların bazı partilerde yer almasını ortaya çıkarmıştır. Demoklesin kılıcı gibi parti ve parti adaylarının başlarında sallanan «veto yetkisi», çizilen faşist Anayasa çerçevesinde son bulmuştur.

Askeri faşist cuntanın önceden çizdiği programında, genel seçimlerin yarattığı tikanıklık, seçim "sonrasında kendini gösterdi. Artık o programın bazı bölümlerinin işlemeceği seçim sonrası anlaşılmıştı. Askeri cunta, Özal ve partisiyle birlikte açık faşist siyaset arenasında yerini alacak ve siyasal iktidarı birlikte paylaşacaktı. Bu nedenle ilk olarak, Evren, kendi yerine vekalet edecek ve Meclis başkanlığı yapacak kişiyi (Özal'ın belirlediği), önemli bir si-

yasal iktidar ayağını Özal'a teslim etti. Ardından Özal'ın hükümet için hazırladığı bakanlar kurulunu bir gün bekleterek hiç bir değişiklik yapmadan onayladı.

Ayrıca, MGK görevlerini devretmeden önce, kanun hükmünde kararname çıkararak Özal'a hükümetinin ilk günlerinde kolaylıklar sağladı. Generaller süratle çark ederek Özal'ı baştacı ettiler. Çelişkiler şimdilik halledilerek, açık faşizmin kurumlaşmış haliyle icrası devam edecektir.

Bu gelişmeler siyasal iktidardaki güç odaklarının iktidardaki yerlerini güçleri oranında almalarıydı.

Politik kesimin askeri kadroları, kendilerinin destekleyip iktidar yapmak istedikleri partinin hezimete uğraması ve halkın ANAP'ı desteklemesi karşısında, oturup halk nezdindeki durumlarının hesabını yapmak zorundaydı. Bu kesim ANAP'a özünde karşı olmamakla birlikte, halkın ANAP'ı iktidara, HP'yi ana muhalefet partisi durumuna getirmesini kendi içinde düşünmek, ortaya çıkan bu duruma çözüm getirmek durumundaydı. Sonuç neden böyle olmuştu? Meydanları dolduran onbinlerce insan, bu insanların coşkun alkış ve tezahüratları nereye gitmişti? Halkın kendisini desteklediğini her fırsatta haykıran Evren, desteklediği partinin ve yakın arkadaşları orgeneral Sunalp ile cunta döneminin başbakanı oramiral Ulusu'nun hezimete uğramasının nedenlerini düşünüyor mu? Acaba, meydanlarda, TV'de ve basında yaptığı anti-komünizm propagandasının geri tepmesinin nedenini tam olarak anlamış mıdır? «... Bana diktatör diyorlar. Evet, ben belirli kesimlere karşı diktatörüm.» diyebilecek şekilde yine böbürlenebiliyor mu? Soruyoruz: Halkımızı açlığa, sefalete, fuhuşa, uyuşturucuya ve işsizliğe teslim eden Evren ve uşakları, halkın kendilerine hayır dediğini anlamışlar mıdır?

Öyle sanıyoruz ki, askeri cuntanın siyasal kadroları, araştırma grupları, toplumsal verileri tasnif ettikleri bilgisayarları, halkın tepkisinin sonuçlarını değerlendirmişlerdir; ve bundan sonra da hesaba katacaklardır. Zaten MGK, hem referandumda, hem de genel seçimlerde karşılırlarına çıkacak en kötü ihtimalleri düşünerek önceden tedbir almışlardır. Referandumda olanlar hatırlansın. Genel seçimlerden önce oligarşinin çeşitli parti ve kuruluşlarının veto edilmeleri, askeri cuntanın bir anlamda belirli kesimlerden korktuğunu sergilemiyor muydu? Daha onca belirttiğimiz gibi, Evren ve çevresini ANAP'ın seçimi kazanması ve iktidara gelmesi fazlaca rahatsız etmiyor. Onların rahatsızlık duydukları, halkın oylarıyla gösterdiği anti-cunta tepkisidir.

Bir bakıma, seçimi Özal da kazanmış olsa, o da halkın kendisini destekleme nedenini açık olarak görmeli. Her iki siyasal güç, halkın seçimde ortaya koyduğu tepkiyi hesaplamak ve adımını ona göre atmak zorundadır. ANAP'm seçimi kazanması, Özal'ın belirttiği gibi, savunduğu programın ve o programın tekabül ettiği sınıfsal kesitin kendisine değil, Özal'm ve ANAP'm kamuoyunda yarattığı «anti-cunta» imajının popülaritesine bağlıdır. Artık halk, oylarıyla da olsa tepkisini dile getirmiştir. Bundan sonra Evren ve çevresinin bugün, bu gücün oligarşinin hangi siyasal kulvarında depar atacağını belirleyememe gerçeği vardır. İşte bu koşullar altında ve siyasal atmosfer içinde «yerel seçimler» yapılacak. Devrimci taktik bu seçimde nasıl belirlenecektir? Bunun devrimci çevrelerde belirginleşmesi, içinde bulunduğumuz zaman kesitinde önem kazanmaktadır. 12 Eylül faşist cuntasının işbaşına gelmesinden önceki gelişmeleri ele almamız ve günümüze kadar uzatmamızın nedeni, yaşanmış geçmişi bir kez daha anlatıp şu anı ve geleceği kavrayabilmek, toplumsal ve

siyasal gelişmeye paralel olarak ortaya konulacak devrimci taktiklerin kısa zaman kesitinde nasıl zenginleşip değişkenlik kazandığını, yaşamın sıcak pratiğinde göstermektedir.

1982 Kasım'ında yapılan «Anayasa Referandumu»nda devrimci taktik, Evren'e ve onun faşist Anayasasına «Hayır» demekti. Bu taktikte her hayır oyu «Faşizme Hayır» anlamını taşıyordu. Çünkü oylama plebisitti. Faşizmin Anayasasına evet mi, hayır mı diye doğrudan halka soruluyordu. Nitekim, faşist askeri cunta da bu durumu kavradığından «... referanduma hayır diyen, komünisttir» diyordu. (Referandumdan daha önce bahsedilmişti. Burada kısaca değinilmiştir.)

Anayasa referandumundan tam bir yıl sonra yapılan 1983 Kasım'daki genel seçimlere karşı tavrımız, seçimleri «BOYKOT» etmekti.

Yerel seçimlerde ise taktiğimiz, genel seçimlerde olduğu gibi «BOYKOT» olmayacaktır.

Yerel seçimlerin açık faşizm (sivil cunta) koşulları altında yapılacak olmasına rağmen, genel seçim sonuçlarının gerçekleştirdiği ortam, ilerici, yurtsever, demokrat adayların —kısmen— seçimlere katılmasına olanak tanıyor. Şayet; genel seçimlerde olduğu gibi belediye başkan adaylarından, köy ihtiyar heyetine kadar tüm adaylar, sivil cuntanın yöneticileri tarafından belirlenmiş olsaydı, yins taktiğimiz boykot olurdu. Bu durumda yerel seçimlere yalnız faşist ve gerici adaylar katılacağından, bunların hiçbirini desteklemez ve oy vermezdik.

Seçim sonuçları, askeri cuntanın programı doğrultusunda gerçekleşmiş olsaydı, hiç şüphesiz seçimle birlikte «sivilleşen» iktidar, politik iktidarın en tepesinden başlayarak, aşağıya doğru yerel bölgelerin en küçük birimleri olan köy ve mahalle muhtar adaylarına kadar kendi

belirlediği faşist gerici adaylardan meydana gelen bir hiyerarşik devlet örgütlenmesi yarattı. Askeri iktidar dönemi, atamayla cuntanın belirlediği Danışma Meclisi üyeleri ve yine cunta tarafından atanan yerel bölge belediye başkanlıkları, köy ve mahalle muhtarlıkları, genel ve yerel seçimler sonrası yerini, asker ve sivil cuntanın saptayıp seçime soktuğu ve halka onaylattığı parlamenterlere ve yerel bölge başkanlarına bırakacaktı. Peki, bu oyun tümü ile bozulmuş mudur? Elbette ki, hayır. Sadece cuntanın belirlediği çerçeve içinde, senaryonun tüm yönleri ile işlemediğini söylemek her halde yanlış olmayacaktır. Halkın, cuntanın önüne sürdüğü üç seçenekten en sivil olanını ve anti-cunta görünümünü yaratanını seçmesi, senaryonun küçük de olsa aksamasına yol açmış, bazı demokrat ve ilerici unsurların yerel seçimlerde aday olma olasılığı gündeme gelmiştir. Özellikle küçük yerel birimlerde bu tür adayların seçime katılma ve kazanma olasılığı ortaya çıkmıştır..

Devrimciler, burjuvazinin en saldırgan ve en gerici dönemlerinde bile, çeşitli nedenlerle ortaya çıkan legal ve yarı-legal olanaklardan, her türlü «savaş hilelerine» başvurarak, kendi lehlerine yararlanmak durumundadırlar. Devrimcilerin yararlanabileceği —alabildiğine sınırlı da olsa— legal imkânları varsa, bundan sonuna kadar yararlanmayı kendine devrimciyim diyen hiç kimse reddedemez. Aksini savunmak insanı «sol çocukluk hastalığı-na» kadar götürür.

6 Kasım genel seçimleri, askeri cuntanın varolduğu ortamda yapılmış, 25 Mart yerel seçimleri ise Özal'ın hükümette olduğu sivil cunta koşullarında yapılacaktır. Her iki dönem de açık faşizm olmasına rağmen, genel seçim sonuçlarının yarattığı etki, iki dönem arasında bazı kısmî farklılıkların ve açık faşist uygulamada geçmişe oranla bazı esnekliklerin meydana gelmesine yol açmıştır. Ancak

parlamentolu sivil cuntanın belirleyici ögesi, açık faşist uygulamadır.

İşte, iki dönem arasında meydana gelen bu kısmi farklılıktan, devrimciler azami ölçüde yararlanmak zorundadır.

Cuntanın sivilleşmesine paralel olarak, sermayenin çeşitli kesimleri arasında var olan çıkar çatışması ve ilişkiler, Özal'ın iktidara geçmesiyle bir anda su yüzüne çıkmış, her biri yeni iktidardan beklentileri doğrultusunda hareket etmesini istemişlerdir. Özal'm büyük ihracatçı sermaye şirketlerini desteklemesi ve kayırması birçok sermaye grubunu rahatsız etmiş, kendi üst kuruluşları aracılığıyla Özal'a olan tepkilerini dile getirmişlerdir. İktidara karşı sermaye kesimleri üçe bölünmüş, büyük ihracatçı sermaye şirketlerinden 24 Ocak Kararlarıyla palazlanmış olanlar Özal'a tam destek sunarken (seçim öncesi de iktidara gelmesi için desteklemişlerdi), büyük ihracatçı olmalarına rağmen, ithal ikamesine dayanarak kurulmuş ve palazlanmış olan sanayici kesim ise sessiz kalmayı yeğlemiştir. (Bunlar genellikle İstanbul grubu içinde kalan hem sanavici, hem de büyük ihracatçılardır.) Üçüncü kesimde yer alan ve en çok tepkiyi gösterenler ise, hiç şüphesiz Özal iktidarından en fazla zararlı çıkacak olan ithal ikamesine dayalı ve iç piyasaya yönelik üretim yapan sanayicilerdir. (Anadolu sanayici kesimi ve orta-küçük ihracatçılar).

Özal'm sermayenin üç kesimini birden tatmin etmesine olanak yoktur. Emperyalizmin içinde bulunduğu öldürücü kriz, bağımlı ülkeleri, emperyalist ülke sanayi ve ticaretine entese olma durumuna getirmiştir. Özal iktidarı, bir yandan güven verdisi sermaye kesimleri, diğer yanda sermayenin öteki kesimleri arasında sıkışmıştır. Daha iktidara tam olarak ısınamamışken, sermayenin çeşitli kesimlerinden iktidarına ve uygulamalarına yönelik

eleştiriler en uç noktalarda boy göstermiştir.

Oligarşinin kendi içinde çıkar kavgasından kaynaklanan eleştiri ve zıtlasmalar, yönetimin ses ahengini bozacaktır. Bunların fonksiyonel partilerde toplanmalarına yol açacaktır. Sermaye kesimi kendi içinde bölünerek kendi partilerinde yavaş yavaş yer almaya başlamışlardır. Sermayenin kendi içinde meydana gelen ve ayrı partilerde toplanmalarına yol açan bu çıkar çatışması, siyasal ortamı yakından etkileyecek, iktidar partisine karşı diğer partileri, halk yığınlarını saflarına almak için harekete geçirecek ve toplumun çeşitli kesimlerinden gelen sese, ne iktidar partisi ne de muhalefet partisi kulaklarını tıkaya-mayacaktır. Buna bir de Özal'la birlikte siyasal iktidarı paylaşan asker ve sivilleşmiş siyasi ordu kadrolarını eklersek, yerel seçime gidişte ülkenin siyasal atmosferinin girift ve karmaşık manzarası daha iyi anlaşılmış olur. Sermayenin hangi kesimleri olursa olsun, ister Özal'ın iktidar partisi, ister muhalefette yer alan partiler ve isterse sivilleşmiş Evren ve yandaşları olsun, bu siyasal tablo içinde halk yığınlarından yükselen ve yükselecek sese kulaklarını tıkayamazlar.

-Evren ve Özal'ın yerel seçimlere parlamentoda grubu bulunan ANAP, HP ve MDP dışındaki partilerin de (SO-DEP, DYP, Refah Partisi) girmelerine izin vermeleri (geçmişte ikisi de böyle düşünmüyordu), özellikle MDP'nin buna taraftar olması (6 Kasım'dan önce kesinlikle karşıydı), seçim sonrası ortaya çıkan siyasal platformun hassas dengelerinden ileri geliyor. Muhalefet kanadını oluşturan kesimler de, siyasal iktidarı oluşturan kesimler de bu durumun farkında.

Seçim sonuçlarının yarattığı siyasal atmosfer, oligarşi kanadını oluşturan kesimlerde meydana gelen parçalanmışlık durumu ve diğer etkenlerle birlikte, yerel seçimlere karşı devrimcilerin taktiğinin ne olması gerektiğini

ortaya koyacaktır. Bir yandan oligarşi içi çelişkilerin yoğunlaşarak sürmesi, diğer tarafta bu kesimin dışında kalan orta-küçük sanayici ve tüccarın içinde bulunduğu çıkmazdan kurtulmak için devletten daha fazla düşük faizli kredi ve destek beklemenin sonuna gelmeleri, esnaf-sanat kârların bitmeyen şikâyetleri, işçi ve memurların yoksul' luk içinde kıvrınmaları ve yeni dönemle birlikte özellikle işçilerin insanca yaşam için ücretlerine zam istemeleri, yoksul, küçük ve orta köylülüğün durumunun her geçen gün kötüye gitmesi ve ürünlerine daha fazla taban fiyat istemeleri, uzun süren sessizlikten (12 Eylül sonrası) sonra yeni dönemle birlikte yavaş yavaş, düzenin sınırları içinde homurdanmaların başladığını göstermektedir.

Yukarıda anlatmaya çalıştığımız çerçeve içinde, Özal hükümetini zor günler bekliyor. Özal, ülkeyi yönetmekte istediği gibi hareket etme serbestisine sahip olamayacaktır. Siyasal atmosferin yarattığı bugünkü ortamda devrim ciler «savaş hileleri» kullanarak, yerel seçimlerden yararlanabilir ve ilerici, demokrat ve yurtsever adayları destekleyebilirler. Seçime girecek partilerden hiçbirinin diğerinden öz olarak bir farkı yok. Hepsi de şu ya da bu biçimde, oligarşinin çeşitli kesimlerinin çıkarlarını savunuyorlar. Bu nedenle mevcut partilerden herhangi birini desteklemek gibi bir durum söz konusu olamaz.

Kendine genelde sol, özelde ise «demokratik sol», «sosyal demokrat» diyen iki parti var; SODEP ve HP. Bunlardan HP'nin misyonu ve askeri cuntanın «muvazaa» partisi olduğu açık olduğundan, ayrıca değinilmesine gerek yok SODEP'in sosyal demokratiği ise, liderinin eski CHP'nin liderlerinden birinin oğlu olmasından, «İNÖNÜ» soyadı taşımasından ileri gelmekte. Geçmiş CHP'nin devamı olduğunu, sosyal demokrat bir düşünceye sahip parti niteliği taşıdığını kamuoyuna göstermek için saflarına bazı

ilerici-demokrat ve yurtseverleri almış bulunuyor. Bu durum SODEP ve kadrolarının, tümünün ilerici, demokrat ve yurtsever olduğunu göstermez. HP'den farkı, birinin 6 Kasım seçimlerine icazet alarak katılması, diğerinin ise icazet alamamasıdır. Halkı ve halkın çıkarlarını savunan ne bir programı ne de bir düşüncesi var. Öz olarak diğer partilerden bir farkı yoktur(*).

Yerel seçimlerde SODEP içinde yer alan ve seçim bölgesinde adaylığı söz konusu olan yurtsever, ilerici ve demokrat adayları, bu yanlarından dolayı desteklemek gerekir. Bağımsız olarak seçime katılacaklar, yukarıda desteklenmek için öngörülen ölçülere sahip olmaları durumunda; bunlar da desteklenmelidir.

Seçim taktiğinde, propagandanın ağırlık yanını sivil cuntanın teşhiri oluşturacaktır. Seçime girecek partilerin sermaye partileri olduğu ve bundan dolayı da desteklenmeyecekleri vurgulanmalıdır.

Sonuç: Açık faşizmin devam ettiği sivil cunta koşullarında yerel seçim taktiğimiz genel boykot değildir.

— SODEP içerisinde veya bağımsız olarak seçime katılan yurtsever, anti-faşist ve demokrat adaylar varsa, bunları o bölgede desteklemeliyiz.

— Gücümüzün olduğu mahalle, köy, bucak, ilçe ve illerde bağımsız adaylar çıkarmaya çalışmalıyız,

— Desteklenecek hiçbir aday yoksa ve bizim aday çıkarma durumumuz yoksa, o bölgede hiçbir partiye oy vermemeliyiz (bölgesel boykot).

Yerel seçimlerdeki tavrımız ve 6 Kasım seçimlerindeki tavrımız birbirinden ayrılamaz. Bunun için genel seçimlerdeki tavrımızı da anlattık. Bugünkü parlamentonun

(*) SODEP'te eski CHP'nin Ecevit hizbi hariç tüm hizipler yer almıştır.

açığa çıkmış halka karşı durumu gözönüne alınırsa, tavrımızın doğruluğu bir kez daha kanıtlanmış olacaktır.

6 Kasım seçimlerinde diğer oligarşi partilerine büyük fark atan ANAP, yerel seçimlerden de kısmî bir küçülme ile başarısını sürdürerek çıktı. Bilindiği gibi, ANAP, 6 Kasım seçimleri sürecinde ikili tavrıyla ABD ile yerli tekelci sermayenin, büyük toprak sahiplerinin desteğini aldı. Doğrudan cunta partisi MDP ve cuntanın demokrasi manevrası için ortaya sürülmüş HP, halk kitlelerine ihtiyaç duyulan mesajları iletemediğinden, gereken potansiyeli sağlayamamışlardı. 12 Eylül generallerinin baskı, terör ve sefalet uygulamalarına karşıymış gibi görünen ANAP, giderek kitlelere umut mesajı vermeye başladı. Oysa gerçek bu değildir. Alternatifsizlikten kötünün iyisi mantığıyla hareket eden halk cuntaya tepkisini ANAP'ı desteklemekle gösteriyordu. SODEP, DYP, RP'nin seçimlere katılamamak zorunda bırakılmaları ANAP'ın işini daha da kolaylaştırıyordu.

6 Kasım'dan «başarı» ile çıkan ANAP'ın bu kısa sürede yerel seçimlere gitmesi ve varolan potansiyeli değerlendirmesi bulunmaz bir fırsattı. Her ne kadar bu seçimlere SODEP, DYP, RP'nin de girmesi sağlandıysa da, bu bir zorunluluktu. Arzu edilen, bu partileri seçime sokmaktı.

Ülkede halk kitlelerinin gelişen talepleri, Avrupa ülkeleri ilerici kamuoyunun 6 Kasım seçimlerinde bu partilerin seçime girememeleriyle demokrasinin olmadığını ispatlamaya çalışması ve bu konuda her geçen gün artarak oluşan baskı, 12 Eylül cuntasının sivil hükümeti veya sivil cuntası diyebileceğimiz ANAP'ı rahatsız ediyordu. Zaten bu partilerin korkulacak bir tarafı da yoktu. Henüz örgütlenmelerini tam anlamıyla gerçekleştirememiş oldukları gibi, halk kitlelerinin ekonomik, sosyal ve demokra-

tik taleplerine sahip çıkan bir tavırları da yoktu. Kuşkusuz bu durumda kitlelerin henüz, canlılığını koruyan ANAP'ı bırakıp diğer partilere kayması mümkün değildi. Nitekim görüldü ki; SODEP, DYP ve RP, ANAP'ın ekonomik-sosyal politikasına karşı bir alternatif üretip kitlelerin taleplerine sahip çıkmıyor.

SODEP sosyal demokrat maskesi takmakla birlikte, kitlelerin lehine —bırakın alternatif üretmeyi— günlük muhalefeti yapamayarak, âdeta yarı muvazaalı bir görünüm sergilemiştir. Bu görünümü hâlâ da sürmektedir.

DYP'nin ANAP'tan farklı bir politikası yoktur. Olmaz da. Bunun için zorlanmaktadır.

Bugün Özal'ın uygulamak istediği politikanın asıl sahibi eski AP iktidarındır. 12 Eylül sürecindeki ekonomik ve siyasal politika da ağırlık olarak AP'nindir. Kısaca sağ denilen bir kesimin özelemleri, 12 Eylül cuntası ve sivil cuntada uygulama şansı bulmuştur. Bunun için de AP'nin uzantısı olarak kurulan DYP ekonomik ve sosyal politikasını netleştirememekte, farklı bir şey de üretmemektedir. Her ne kadar zaman zaman demokrasi havarisi kesilmekteyse de, özünde böyle olmadığı açıktır. Gelişen koşullar, AP ve yandaşlarının elinden ekonomik-sosyal politikayı aldığından ve biraz da 12 Eylül generallerinin kendilerine yönelik uygulamalarından ötürü bir tepki olarak «demokrasi» demagogjileri yapmaktadırlar. Var olmalarının koşulunu bunda görmektedirler.

Halk kitlelerinin taleplerini yansıtmayan ve bu uğurda savaş vermeyen her parti ve kuruluşun etkinliğini yitireceği açıktır.

Cuntanın sivil hükümeti olan ANAP'ın ekonomik ve sosyal politikası, 1960'larda başlayan, 1970'lerde atılım yapan, 1980'lerde hızlandırılan ihracata dayalı politikanın, bizim gibi ülkelerde halk kitlelerine neler getirdiği çok

açıktır. Nitekim, Türkiye'de de 1980'den bu yana halkın yoksullaşması, enflasyon, dışa bağımlılık daha da artmış, özgürlüklerin yok edilmesi artarak süregelmiştir. Zaten bu politikanın baskısız uygulanması mümkün değildir. Bunun için de cunta 12 Eylül'ü Anayasa ve diğer yasalarla ku rumlaştırma yolunu seçmiştir.

6 Kasım'da halk kitlelerine anti-cunta mesajlar vererek iktidara gelen ANAP, seçimler sonrası generallerle her konuda uzlaşarak, onların vesayeti altına girerek, 12 Eylül'ün ikinci hükümeti olmuştur. Zaten politikaları gereği çatışmaları da mümkün değildi. Uygulanan enflasyonist ve dışa bağımlı politika sonucu kitlelerin sefaleti giderek derinleşmektedir. Oligarşinin bir kısım kesimleri farklı anlayışlara girmek zorunda kalacaklardır. ANAP iktidarının ekonomik ve sosyal krize çare olmadığı belirginleşmektedir. Artan krizi nötralize edecek, halk kitlelerinin taleplerine görünüşte de olsa sahip çıkacak yeni partilere ihtiyaç doğmuştur.

DSP bu tür partilerden biridir. Programı ve tüm görüşleriyle reformist burjuva görüşler ileri süren DSP, önemli gelişmeler olmazsa, gelecekte burjuvazinin yeni umudu olabilecektir.

HP ve MDP'ye sürecini doldurmuş partiler olarak bakmak gerekir. Yeniden güç sağlayabilmeleri için hiçbir maddi şart yoktur.

SODEP - DSP çatışmasında, hizipler koalisyonu gibi bir görünüm arz eden SODEP'in bu pasif ve alternatif üre. temeyen, yarı-muvazaa görünümüyle güçlenmesi zordur. DSP'nin çıkışıyla birlikte sarsılacağı açıktır.

DYP'nin güçlenmesi, ekonomik-sosyal krizin derinleşmesi ve ANAP'ın çözülmesine bağlıdır. ANAP'ın iktidar özelliğini kaybederek dağılma aşamasına gelmesi ve sağ kesimin DYP'yi alternatif göstermesi olasıdır.

Eski MHP'li faşistler —şimdilik— ANAP'a çöreklene-
rek iktidar olmanın olanağını kullanmaktadır. ANAP'ın iktidar şansını yitirmesi karşısında DYP'ye girmeleri veya yeni parti kurmaları olasıdır. Özal iktidarı ve generallerce birçok devlet kurumunun önemli yerlerine getirilerek mevzilenmişlerdir.

Kısaca, gelişen krizle birlikte oligarşinin siyasi partileri de tam bir kaos içindedir. Çözümler, yeniden kurulmalar birbirini takip ederek sonuçta parlamento oligarşinin 2-3 partisinin arenası haline gelecektir.

Özal hükümetinin 1988'e kadar iktidarını sürdürmesi çok zordur. Her geçen gün artan sefaletle birlikte kitlelerin umutlarını yitirmeleri ve yeni arayışlar içine girmeleri sonucu ANAP'm çözülmesi gündeme gelecektir. Halk kitleleri için ANAP, DYP veya SODEP gibi partilerin iktidara gelmesi yeni bir politika uygulanacağı anlamına gelmez. Varolan politika temel olarak sürdürülecektir.

DSP kısmi özgürlükten yanadır, ama o da uygulama şansına sahip olamayacaktır. Zaten muhalefetteyken özgürlükten sözedenlerin, iktidarda nasıl baskı uyguladıklarını yaşanan deneyler göstermiştir. Bu konuda Ecevit'in 1978 sivil sıkıyönetim ve sıkıyönetim uygulamaları açık örneklerdendir.

Devrimci hareketlerin büyük darbeler yemesiyle, siyasi arena burjuva kesimlerinin at oynattığı bir alan haline gelmiştir. Ama bu durumun geçici olduğunu faşizm anlayacaktır.

Evet, mahkeme üyeleri ve savcı! Biz düzeni adlandırarak «faşizm» sıfatını kullandık, kullanıyoruz. Çünkü nitelikleri odur. «Faşizm» adlandırması suç değil, faşist olmak ve onu uygulamak suçtur. Çünkü faşizm; halk kitlelerinin yoksulluğa terkedilmesi, baskı ve zulme uğraması, yasma, yürütme ve yargı organlarının bir avuç egemenin elinde toplanarak kitlelerin politika dışı bırakılmasıdır.

Eğer belirtilecek bir suç varsa, o; faşistlerin halka ihaneti ve onların düzenidir.

Bugünkü koşullarda yurtseverliğin kıstası, emperyalizme ve faşizme karşı olmak, bunlara karşı savaşımdır.

Biz komünistler, proletaryanın ve ezilen halkımızın sesini baskı ve zor koşullarında dahi haykırabilmek için ağır cezalar pahasına düşüncelerimizi söylemek yolunu severek benimsedik. Sizlerin vereceği cezalar, halkın değil, faşizmin politikasını yansıtır.

Eğer, halk adına «Egemenlik ulusundur» ilkesiyle hareket ettiğinizi iddia ediyorsanız, ülkeyi emperyalizme satan, faşist metodlarla yönetmeyi esas alan iktidarlara yargılamalısınız.

Dava konusu olan dilekçemizde imzası olan iki yoldaşımız şu an aramızda bulunmamaktadırlar. Abdullah Meral ve Haydar Başbağ. Savcının ciddiyetsizliği o denli açık ki, esas hakkındaki mütalaasında, Ölüm Orucu'nda ölen Abdullah Meral'in ölmüş olduğunu belirtirken, Haydar Başbağ yaşıyormuşçasma hakkında ceza istemektedir.

Evet, savcı! Şerefli ölümler cezalandırılmaz. Onlar ölümlerinin yüceliğiyle sizleri, faşist düzeninizi yargılayıp ölümsüzlüğe kavuştular. Yoldaşlarımızı bu vesileyle tekrar anıyor ve onların mücadelemizin yolunu aydınlattığını belirtmeden geçemiyoruz.

**SAVUNMA HAKKI CEZA KORKUSUYLA
ENGELLENEMEZ!**

**KAHROLSUN SAVUNMAYI ENGELLEYEN
FAŞİZM! YAŞASIN MÜCADELEMİZ!**

Toplam 20 imzalı dilekçedir.

EREĞLİ — ARMUTÇUK MADEN GÖÇÜĞÜNÜN SORUMLUSU OLİGARŞİDİR!

7 Mart 1933 tarihinde, Ereğli, Armutçuk maden ocağında meydana gelen grizu patlamasında 99 işçinin ölümlüyle, 200'e yakın işçinin yaralanmasıyla sonuçlanan göçükte sorumluluğu olanları protesto etmek ve gerçekleri açıklamak için Sultanahmet Askeri Cezaevi'nde bulunan tüm yurtsever, devrimci tutukluların işçilerle dayanışma içerisinde olduklarını duyuran dilekçeleriyle (*) ilgili açılan davada verilen savunmadır.

Türkiye'de insanlık dışı koşullarda çalıştırılmaya zorlanan yeraltı maden işçilerini üretimi daha da artırmak, sömürüyü yoğunlaştırmak için süngü zoruyla yüzlerce metre derinlikteki ocaklara indiren faşist cunta, iş kazası diye geçiştirilmeye çalışılan bu katliamın doğrudan sorumlusudur.

Gerçeklerin açıklanmasından ve sorumluluğunun orta» ya çıkmasından rahatsız olan 12 Eylül generalleri, çalışma koşullarının düzeltilmesini sağlayacakları yerde, bu gerçekleri açıklayanlar hakkında dava açarak, işçi düşmanı yüzlerini bir kez daha ortaya koymuşlardır.

İSTANBUL SIKİYÖNETİM KOMUTANLIĞI I
NO'LU ASKERİ MAHKEME BAŞKANLIĞINA

SELİMİYE

Özü: 1983/356 Esas, 1985/24 Karar no'lu iddianame ve 1985/185 Esas hakkında mütalaasıyla ilgili SAVUNMAMIZDIR.

«Kaza yerine 13 numaralı kuyudan gidiliyor. İki katlı yan yana kafes içinde iki büyük asansör yeryüzünden 498

(*) Mahkemeye verilen dilekçenin bir nüshası temin edilememiştir.

metre aşağı iniyor. Bundan sonra yaklaşık bir kilometre yürünüyor. Ve üçüncü bir asansörle yerin dibine doğru, kömür çıkartılacak bölgeye doğru bir yolculuk başlıyor. Fakat artık bu yol tıkalı. 13 numaralı kuyunun başı kazadan sonra gece boyunca maden işçilerinin yakınları, arkadaşlarıyla doluydu. Herkes aşağıdan haber bekliyordu. Çevrede askerler güvenlik önlemi almış, çıkartılan yaralıların bir an önce hastaneye sevk edilmelerini sağlıyordu.

«Kuyunun hemen yanında bir pano var. Üzerinde (Dikkat! Raylara yaklaşmak tehlikeli ve yasaktır. İnsan nakli saatleri haricinde kuyuya yaklaşmayınız) diye yazıyor. Oysa şimdi, aşağıda çalışmak üzere işçiler inmiyor, aşağıda hayatlarını kaybeden insanlar, şans eseri ölümden kurtulmuş işçi arkadaşlarının omuzlarında, ellerinde ya da sedyelerle yukarıya çıkarılıyorlardı.»

Evet, 7 Mart 1983 günü Ereğli Kömür İşletmeleri'nin Kandilli bölgesinin Armutçuk maden ocağında meydana gelen grizu patlamasında 99 işçinin ölümü ve 200'e yakın işçinin yaralanmasıyla sonuçlanan olay sonrası tabloyu, bir gazeteci yukarıdaki şekilde anlatmaya çalışıyordu.

Yönetici ve sorumluların bile nedenini açıkça sorumsuzluk, tedbirsizlik olarak gösterdiği bu katliamı protesto ettiğimiz ve sorumlularının daha fazla kârdan başka düşüncesi olmayan, işçileri can güvenliğinden yoksun, en kötü sağlık koşullarına mahkûm eden oligarşinin sömürü düzeni ve bu düzeni 12 Eylül'den itibaren kan, terör ve; gözdağıyla sürdüren faşist cunta olduğunu söylediğimiz için hakkımızda dava açıldı.

(.....)

İşte, bizim gibi ülkelerde sistemin (kapitalizmin) güçsüzlüğünün faturası; emekçi kesimlere, daha ağır şartlarda, daha güvencesiz, sağlıksız koşullarda, en düşük ücret

altında ve bunların da yetmediği zaman faşist disiplin altında zorla, çağdışı, azgınca bir sömürü ve baskıyla ödetilmektedir.

Ülkenin kurtuluşunu daha fazla yabancı sermayenin gelişine bağlayan sivil cunta hükümetinin başbakanı Özal, emperyalist ülkelere yaptığı gezilerde yabancı sermayeye, bizim ülkemizde işgücünün ne kadar ucuz, ne kadar güvenli(!) olduğunu anlatarak el açması bizim gibi ülkelerin dünya üretimindeki yerini ortaya koymaktadır.

Bir kez daha söylüyoruz: Armutçuk'taki olay bir «görünmez kaza», «kaderin cilvesi», «talihsizlik» vs. değil, katliamdır. Sorumluları mevcut sömürü düzeninin sür. nesinde çıkarları en üst seviyede olan oligarşi ve onun düzenini baskı ve terörle koruyan, işçi sınıfının her türlü ekonomik-demokratik haklarını oligarşi ve emperyalizm lehine gaspeden cuntadır.

Bir yanda emek dünyası, bir yanda sermaye, bir yanda her değer yaratıcısı, zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayan sömürülen, ezilen günden güne daha da sefalet, yoksulluğa itilen milyonlarca ücretli köle; diğer yanda üretim araçlarının sahibi olarak yaratılan değere el koyarak sefa süren bir avuç asalak sömürücü. Bir yanda gün doğumundan gün batımına kadar yarı aç yarı tok tarlalarda toprağı işleyen, bir tarafta her türlü can güvenliğinden yoksun yer altında, fabrikalarda kendi yarattığı makinalara alın terini, kanını katarak can veren, üreten, yaratan işçi sınıfı; diğer yanda bu yaratılanların üretmeden kaymağını yiyen kapitalistler; kısacası iki ayrı dünya.

Yapılan araştırmalara göre, ülkemizde iş kazalarının % 90'ı önlenebilir nitelikte kazalardır. Ve bu gerçek bizzat devletin araştırma kuruluşlarınca itiraf edilmektedir. Soruyoruz: Bu ve benzeri olayları bir kaza olarak açıklayabilir miyiz? Dahası geçiştirebilir miyiz? Bu davaya konu

olan olay, ülkemizde bu gibi katliamların ne ilki, ne de sonuncusudur. Sadece Zonguldak maden bölgesinde son 42 yılda 3000 (Üçbin) kişi hayatını kaybetmiştir. Yine aynı dönemde, benzer olaylarda 1942'de Armutçuk'ta (aynı bölge) 63 kişi, 1965'te Yeni Çeltek'te 68 kişi hayatların kaybetmiştir. Ülkemizde maden işçilerinin üzerindeki karabasanı bu rakamlar da yeterince ifade etmemektedir. Bugün Türkiye, maden kazalarında dünyada birinci sırada yer almaktadır.

Kaza sonrası Türk-İş bile, «Yurdumuzdaki kazaların noksan önlemler yüzünden böyle büyük facialarla sonuçlanmasının gerçek nedenleri üzerinde durulmalıdır.» şeklinde açıklama yaparken, kamuoyunda tüm yetkili çevreler olayın gerçek sorumlularının şu veya bu şekilde düzenin kendisi olduğunu söylerken, faşist cunta biz devrimcilerin olay karşısında sorumluluklarımızı yerine getirmiş olmamızdan, duyarlılığımızı göstermemizden, sorumlularını açık bir şekilde ortaya koymamızdan neden telaşa düşüyor. Hakkımızda açılan davalarla, verilen cezalarla bizleri susturabileceklerini mi sanıyorlar? Yoksa, her fırsatta «anarşist», «terörist», «vatan haini» demagojileriyle saldırırken, gerçekten kimlerin halk düşmanı, vatan haini olduğunun açığa çıkmasından mı korkuyorlar?

(.....)

12 Eylül askeri faşist cuntasının oligarşi adına yönetime el koymasının en büyük gerekçelerinden biri de işçi sınıfının hızla yükselen muhalefeti karşısında burjuvazinin içine düştüğü korkuydu. 12 Eylül'ün hemen öncesinde 50 binin üzerinde işçi grevde bulunurken, 120 bin işçi de grev hazırlığındaydı. Faşist cunta oligarşinin çıkarları için devreye, böylesi tehlike çanlarının çaldığı bir zamanda girdi. İş başına geldiğinde ilk görevi grevleri yasaklamak, işçi sınıfının ekonomik-demokratik tüm haklarını askıya almak,

sarı sendika Türk-İş'in dışında tüm ilerici-devrimci sendikaları kapatmak, ilerici, yurtsever, devrimci işçileri işten attırmak, fabrikaları kışla disiplini altına sokmak, oluşturulan Yüksek Hakem Kurulu vasıtasıyla ücretleri dondurmak oldu.

Cunta döneminde gaspedilen tüm demokratik hakların yanında, gerçek ücretler 1977 yılındaki gerçek ücretlerin yarısına düşmüş, kıdem tazminatlarının yıllık tutarı asgari ücretin 7,5 katıyla sınırlandırılmış, işçiye ödenmesi işverenin keyfine bırakılmıştır. İşçiden kesilen sigorta primleri ve vergileri brüt ücretin yarısına ulaşmıştır.

(.....)

1981'in Eylül ve Mart aylarında çıkarılan bir genelge ve Danıştay'ın bir iptal kararıyla işçi sağlığı ve iş güvenliği denetimi tamamen ortadan kaldırılmıştır. Sadece SSK kapsamında olan işçiler arasında yılda 200.000'e yakın «iş kazası» olur ve ölü sayısı hiçbir yıl 1000'in altına düşmezken, bir de şimdi sınırlı sayıdaki denetimlerin kaldırılması, faşist cuntanın bu konudaki sorumluluğunu ortaya koymaya yetmektedir.

(.....)

Böylece bu genelge ile işçi sağlığı ve iş güvenliği açısından günün koşulları içinde ve görünüşte de olsa tek güvence sayılabilecek bakanlık denetimleri işlevsiz hale sokulmuş, işçi açısından yaşamsal tehlike olan noksanlıkların daha da yaygınlaşabileceği bir ortam hazırlanmıştır.

(.....)

Evet, soruyoruz: Tüm bu tedbirleri faşist cunta kimin için alıyordu? Yılda bin kişinin öldüğü, 150.000 kazanın olduğu ve kazaların % 90'ının önlenabilir nitelikte olduğu koşullarda aldığı bu kararlarda cuntanın sorumluluğu hangi boyuttadır? Faşist cunta, halkın, emekçilerin değil, bir avuç egemen sınıfların çıkarlarını korumayı, bunun için

işçilerin güvenliğini tehlikeye atacak koşulları daha da artırarak sürdürmeyi kendine şeref (!) bilmiştir.

(.....)

Evvet, herşey egemen sınıfların daha fazla üretimine yönelik düzenlenmelidir.

Oligarşinin ve cuntanın biz devrimciler hakkında bu davayı açmasının tek nedeni var. Baskı, terör, gözdağıyla sindirdiği halkımız karşısında en ufak muhalefete, karşı koyuşa, devrimci sese tahammül edememektedir. Hele tut-saklık koşullarında bile devrimcilerin susmayıp faşist halk düşmanı yüzlerinin açığa çıkarılmasına müsaade etmesi mümkün değildir.'

Ama biz Marksist-Leninistler savunduğumuz, uğruna canımızı ortaya koyduğumuz düşüncelerimizi her zaman olduğu gibi savunduk ve savunacağız. Oligarşi ve cuntanın bu hesaplaşmadan kaçması, her türlü yöntemle bizleri susturmaya çalışması, gerçekleri değiştirmeyecektir.

(.....)

Kendi koyduğunuz yasalarla, kararlarla gerçekleri bir dönem gizleyebilirsiniz, ama tarihi yanıltamazsınız. Tarihin, toplumsal gelişmenin önünde, çıkarlarınız gereği ayak direyebilirsiniz, ama önleyemezsiniz. Çağımızda toplumsal gelişimin motoru, herşeyi yaratan emeğin sahibi çağdaş sınıf; işçi sınıfıdır.

Bu mücadele; sanayinin, üretimin yoğunlaşması, merkezileşmesinin zorunlu ürünü olarak çoğalan, gelişen, güçlenen, örgütlenen, «kendi için sınıf» olmasını bilen, geleceğin toplumunu kurmaya tarihin aday gösterdiği işçi sınıfı ile, yitip gitmeye yüz tutmuş, tarihi olarak ömrünü doldurmuş asalak, çürüten, can çekişen, çirkefin bataklığında yüzen kapitalist sınıf (burjuvazi) arasında dişe diş, göze göz bir ölüm-kalım mücadelesidir. İşte, bu mücadelede işçi sınıfı, tarih sahnesinde kapitalizmi herşeyi ile yıkarak, yep-

yeni temellerde sınıfsız topluma gidişin yolunu açacak biricik devrimci güçtür.

Evet, bizim düşüncelerimiz tarihi, toplumsal ve bilimsel temellere dayanmaktadır. Ve düşüncelerimizi ifade ederken bu temellerden hareket ederiz. Faşist cuntanın sadece demagoji, yalan, iftira ve suçlamaları kendine silah edinmesi kendi güçsüzlüğünden başka bir şey değildir.

12 Eylül öncesi, oligarşi ve emperyalizmin, her geçen gün artan ekonomik, sosyal ve siyasi kriz yanında, yükselen devrimci halk muhalefeti karşısında bir an bile bekleyecek zamanı yoktu. 12 Eylül'de emperyalizm ve oligarşinin bekası için iktidarı gaspeden faşist cunta ilk elde devrimci muhalefeti kanla bastırıp, yüzbinlerce devrimci-yurtseveri tutuklayıp, yüzlercesini işkencehanelerde darağaçlarında, dağlarda, sokaklarda katlederken, esas olarak oligarşiye dikensiz bir gül bahçesi sunmanın bir görev olduğu bilinciyle açık faşizmi kurumlaştırmanın her türlü yasal(!) tedbirini almaktaydı. Toplumun istisnasız her kesimi, 12 Eylül cuntası sonrasında ve günümüzde demokrasi aldatmacasıyla çıkarılan faşist kurum ve yasalardan etkilenirken, 12 Eylül operasyonunun en büyük faturası da işçi sınıfına ödettiliyordu. Onbinlerce işçi işkenceden geçirilmiş, bir çoğu mahkûm edilmiştir. Tekelci burjuvazinin iş gücünü daha ucuza kullanabilmek, verimliliğini artırmak için, hileli iflas vb. nedenleri ileri sürerek işçileri işten çıkarabilmeleri yasallaştırılmıştır. Sendikalar faşist baskı ve denetime açık tutulmuştur, en ufak muhalefet etme girişimlerinde dahi kapatılabilecek ve tüm mallarına el konulabilecektir. Yıllık izin hakları kısıtlanmış, karşılıksız sayılabilecek mesai saatleri dayatılmış, fabrika vb. işyerlerinde amir, yüksek memur, hatta bazen jandarma zoruyla faşist disiplin altında çalışmaya zorlanmış,

en ufak hoşnutsuzluk belirtisinde işçiler işten atılmıştır. Kıdem tazminatı fonundan işçiler ya 25 yıllık süreden sonra «yararlanacak» ya da yaşama şansını kaçırp öldükten sonra yararlanabilecektir. Sebebi ne olursa olsun (hastalık, kaza vb.), kendi istekleri ile işten ayrılmak zorunda kalan işçilere tazminat ödenmeyecektir. İşçi sınıfını baskı altında tutmak için oluşturulan YHK vasıtasıyla toplu sözleşmeler burjuvazinin çıkarlarına uygun düzenlenmiştir. 12 Eylül öncesi toplu iş sözleşmeleri sayesinde işçilerin 45-50 günü bulan yıllık izinleri 18-30 gün arasında sınırlandırılmıştır. Evet, sayın mahkeme heyeti; yıllardır oligarşik devlet, basınıyla, TRT'siyle, biz Marksist-Leninistlere yalan, demagoji ve hakarete varan sözlerle saldırmaktadır. Kişilere ve düşüncelerimize hakaret edilirken hiçbir savcı mevcut yasaları hatırlayarak bizlerin kişi haklarını korumayı düşünmemiştir. Tersine, «bu yasalar tek yanlı işlemektedir» dediğimizde ise hakaret kaygısıyla hareket edilmiştir. Sorun açıktır. Toplum adına görevli savcı öyle anlaşıyor ki, toplumda devrimci, yurtseverleri yok saymakta veya çifte standart uygulamaktadır.

(.....)

Biz de diyoruz ki, faşizm bizleri ağır cezalarla, yasaklarla düşüncelerimizden vazgeçiremez. Devrimciler hangi koşulda olurlarsa olsunlar, düşüncelerini yüksek sesle haykırarak, faşizmi yargılayacaktır. Hakkımızda verilecek cezaları, işçi sınıfının yüce davasına hizmetle; severek, benimseyerek gurur duyarak kabulleniyoruz. Sizleri tarihin, hukukun gerçekleriyle başbaşa bırakıyoruz.

15.7.1985

Bedri Yağan
Hüseyin Solgun
Mürsel Göleli

DEVİRİMCİ TUTSAKLAR VE NİSAN DİRENİŞLERİ

12 Eylül gericiilik yıllarında geriletilen devrimci gençliğin demokratik üniversite mücadelesinde ileri bir adım, bir dönüm noktası olan 13-14 Nisan Direnişlerine egemen güçlerin saldırarak birçok genci gözaltına almasıyla birlikte, yüzlerce devrimci, yurtsever genç, Türkiye genelinde, gözaltına alınan arkadaşlarının serbest bırakılması için açlık grevine başladılar. Bu haklı direniş desteklemek için, Metris Askeri Cezaevi'ndeki devrimci, yurtsever tutsaklar üç günlük açlık grevine gittiler. (*) Bu dilekçe açlık grevi direnişine başlandığını duyurmak için yazılmıştır.

I. ORDU KOMUTANLIĞI ADLI MÜŞAVİRLİĞİNE SELİMİYE

12 Eylül'le birlikte ülkemiz, tarihinin en karanlık günlerini yaşadı. Baskı-terör ülkenin dört bir yanında kol gezdi. İşkence, doruğa yükseldi. İşbirlikçilik, soygunculuk, yolsuzluk, ahlaksızlık erdem sayıldı. Vatansever olmak bunlarla ölçülür oldu. Ülkesini, halkını sevenler ise vatan haini ilan edildiler. TV'de, basında «terörist», «anarşist» diye halka gösterildiler.

12 Eylül'le birlikte oligarşi emekçi halk yığınlarına azgınca saldırdı. Her türden demokratik kıpırdanışı ezdi. Hak ve özgürlükleri tank paletleriyle çiğnedi.

Hedef, toplumsal muhalefetin tümünden ezilmesi idi... Bu yetemezdi... Geleceği güvence altına almak için yeni bir kuşak yaratılmalıydı. Eskiye hatırlamayan bir kuşak. Yoz, apolitik, kolayca boyun eğen bir kuşak. Bu yüz-

(*) Bu destek açlık grevi kararı, Devrimci Sol davası tutuklularının önerisi üzerine çoğunluk tarafından benimsenmiş ve uygulanmıştır.

den gençlik başlıca hedeflerden biri seçildi. Bütün kötü-lüklerin sorumlusu ilan edildi.

Gençleri «zehirleyen» anarşistler, teröristler ezilmeliydi. Sözde «Atatürkçü» bir gençlik yaratılacaktı. Aslında düzenin kölesi olacak apolitik bir gençlikti, istenen. Kendi sorunlarından, halkın sorunlarından uzak «yap denileni yapan», «uy denilene uyan» depolitize bir gençlik...

Bu yüzden işkenceden geçirildiler. Zindanlara dolduruldular. Darağaçlarına çıkarıldılar. Sokaklarda kurşunlandılar. Oligarşi bütün nefretini, kinini kustu üzerlerine...

Geçmişle bağlarını koparmaya çalıştı. Yeni bir kalıba dökmek istedi onları. Ve YÖK bu çabanın merkezine oturuldu. Üstelik Anayasal bir kurum haline de dönüştürülerek, üniversitelerde tam bir baskı düzeni kuruldu. YÖK'ün emir ve komutasında, okullar, yurtlar kışla disiplinine sokuldu. Ders programları yeniden düzenlendi. Gençlik tek kelime ile zapturapt altına alınmaya çalışıldı. Adeta nefes almaları bile yasaktı.

Tek tip robotlar yetiştirilmek isteniyordu...

Tüm bunlara rağmen, yine de BAŞARAMADILAR...

Gençliği kendi denetim ve inisiyatifleri altına alamadılar. Bütün çabalar boşa çıktı. 12 Eylül'le sindirilen gençlik her türlü baskı ve yasak çemberini yırtarak adeta uyanıyordu. Demokratik haklarını istiyordu. Gasp edilen haklarını istiyordu. Oligarşinin kendisine diktiği elbiseyi kabul etmiyor, ona boyun eğen robotlar olmayı reddediyordu.

Her türlü engellemeye rağmen yeni mücadele biçimleri geliştirerek «Demokratik Üniversite» mücadelesini yükseltiyordu.

Yeniydiler... Tecrübesizdiler... Ama yollarını aydınlatan, zengin mücadele deneyleri vardı. Devrimci bir geleceğe sahiptiler. Ve herşeyden önce onlar, ülkesine bağlı

halkını seven, yurtsever gençliğimizin günümüzdeki temsilcisiydiler.

Oligarşinin değil, halkın yanında olduklarını gösterdiler.

«Haklarımızı isteriz» dediler. «Baskı yasalarına hayır» dediler. «YÖK'e hayır» dediler... Yasal yollardan haklarını aradılar. Yemek boykotları, açlık grevleri yaptılar.

Karşılığında, gözaltına alındılar. İşkence gördüler. Tutuklandılar. Baskı ve gözdağı ile sindirilmeye çalışıldılar.

Ama vazgeçemediler haklı mücadelelerinden...

Bu kez dernekleri kapatılmak istendi. «Tek tip dernek» yasası hazırlanarak güdümlü derneklerin oluşturulması hedeflenmişti. Amaç gençliği örgütsüz bırakmaktı. Çünkü örgütsüz mücadele daha kolay boğulabilirdi. Diğer yandan, rektörler denetiminde kurulacak sarı derneklerle gençliğin mücadelesi yanlış hedeflere yöneltilerek, düzeni tehdit etmekten çıkarılmak ve kontrol altına alınmak isteniyordu.

Gençliğin tepkisi çok büyük oldu. Ülkenin dört bir yanında üniversite gençliği ayağa kalktı adeta. Bir avuç diyorlardı ama binlerce genç sesini yükseltiyordu. 12 Eylül sonrası ilk toplu gösteriler yapılıyordu. Polis saldırısına karşı direniliyor, kol kola giriliyor, sloganlar atılıyordu. Yürüyüşler, yemek boykotları, açlık grevleri yapılıyordu.

Oligarşi şaşkındı. Böylesine bir tepki beklemiyordu...

Yüzlerce öğrenci gözaltına alındı. İşkence gördü, tutuklandı. Coplandı. Dipçiklendi. Yerlerde sürüklendi.

Ama gençlik faşist yasalara karşı direnmekte kararlıydı.

Haklıydı... Kamuoyu yanındaydı... Ve egemen sınıflar — bir manevra hazırlığı amacıyla da olsa— yasayı geri çekmek zorunda kaldı.

Bugün gençliğin, oligarşinin «tek tip dernek» yarat-

mayı amaçlayan yasasına karşı mücadelesi sürüyor. Diğer yandan, gençliğe yönelik faşist baskılar da devam ediyor.

Her yurtsever, ilerici, devrimci, ülkesini, halkını ve gençliğini seven insan bu baskılara karşı çıkmalı, gençliğin onurlu ve haklı mücadelesini desteklemelidir.

Tutsaklık koşullarında yaşayan bir devrimci olarak gençliğimizin bu onurlu mücadelesinde onun yanındayım.

Ve onları yürekten destekliyorum.

Onlarla dayanışma içinde olmak ve onlara yönelik faşist baskıları protesto etmek için bugünden itibaren üç günlük açlık grevine başlıyorum.

Bilginize sunarım..

21 Nisan 1987

Sinan Kukul

TÜRKİYE'DE İŞKENCECİLER VE DİRENİŞLERİ ANLATMAK SUÇTUR!

12 Eylül sürecini izleyen ve tamamlayan sivil cunta, nın, işkence, baskı ve yasak sacayağına oturmuş tek tip elbise ekseninde devrimci kimliği söküp alma, insanlık onurunu yoketme saldırısına karşı devrimci tutsakların aç. lık greviyle başlayarak Ölüm Orucuna dönüştürdükleri, onurlu, kararlı ve özverli direnişlerini anlatan, «Direniş, Ölüm ve Yaşam» adlı kitabın toplatılmasını protesto etmek için, kitabın yazarları Ölüm Orucu direnişçileri tarafından kamuoyuna yapılan açıklamadır.

KAMUOYUNA AÇIKLAMA

«DİRENİŞ, ÖLÜM ve YAŞAM» adlı kitabımızın DGM Savcılığınca toplatılması her gün dilinden «demokrasi» ve insan hakları sözlerini düşürmeyen iktidarın gerici ve çağdışı niteliğini bir kez daha gözler önüne sermiştir.

«Direniş, Ölüm ve Yaşam» kitabının toplatılmasıyla, ülkemizde işkenceleri, işkencecileri teşhir etmenin, yasadışı uygulamaları, insanlık onurunu ve siyasal kimliği çiğnemek için yapılanları yazıp anlatmanın «suç» olarak görüldüğü bir kez daha ortaya çıkmıştır.

Biz, sözü edilen kitapta Ölüm Orucu direnişimizi ve artık kamuoyundan gizlenemeyen cezaevi gerçeğini anlattık. Cezaevi ve işkence gerçeğini anlatmanın «suç» sayıldığı bir düzende, hangi düşüncelere ve onları anlatan kitaplara özgürlük hakkı tanınacağı sır olmasa gerek.

Eğer biz, mevcut düzeni övseydik, suya sabuna dokunmadan herkesin hoşgörü ile karşılayabileceği birkaç «insanî» sözle gerçekleri geçiştirseydik, kitabımız yasaklanmazdı belki ama, 6-7 yıldır 18 - 25 - 30 yaşlarındaki insanların acılarını - sevinçlerini anlatamazdık.

Eğer işkenceleri gizleseydik, kavga ve mücadele yerine düzenle «barışı», suçlulardan hesap sorulması yerine, geçmişe sünger çekmeyi öğütleyseydik kitabımız yasaklanmazdı belki ama, halka karşı olan sorumluluğumuzun gereğini yerine getirmemiş olurduk.

Devrimci-sosyalist kişiliğimiz; yaşadıklarımızı, tanık olduklarımızı, ülkemizin gerçeklerini ne pahasına olursa olsun, hangi koşulda olursak olalım haykırmayı emreder bize. Dahası, bu gerçeği değiştirmek için örgütlenmek, mücadele etmek görevini ülkemiz aydınının namus sorunu olarak görüyoruz.

DGM Savcısının kitabımızı T.C.K.'nın 312/2 maddesine göre toplatma kararı vermesi tamamen keyfi bir uygulamadır.

Suç sayılan bir fiili övmeyi içeren bu yasa maddesinin kitabımızın konusuyla ilgisi yoktur. Suç sayılan fiil nedir?

Yaşadıklarımızı yazmak mı suç?

63, 66, 73 gün aç kalarak ölen insanların aylarca acılarla savaşa savaşa nasıl öldüğünü anlatmak mı suç?

Binlerce devrimci ve yurtsevere uygulanan işkenceleri, insanlık dışı uygulamaları herkesin öğrenmesini sağlamak mı suç?

İşkenceciler ve onlara emir verenleri açıklamak mı suç?

Halk kitlelerine, zorbalık ve zulmün karşısında susmamayı, mücadele etmeyi söylemek mi suç?

Tüm bunlar suçsa, DGM savcısı ve işkenceciler ve onlara emir veren iktidar yetkilileri emin olmalıdırlar ki; binlerce kez yasaklasalar da ve yazdıklarımızdan dolayı yüzlerce yıl ağır cezalar verseler de gerçekleri tekrar tekrar yazmaya devam edeceğiz.

Kitabımız, zorbalığa ve zulme karşı direnmeyi anlattığı için toplatıldı.

DGM savcısı ve iktidar, tıpkı 12 Eylülcüler gibi herkes sussun istiyor.

Susmayacağız, susmamayı savunacağız.

Tüm ilerici-demokrat kişi ve kuruluşları ve halkımızı hâlâ sürmekte olan 12 Eylül kafa yapısına, keyfi bir şe, kilde ilerici-devrimci kitap, dergi ve yayışları toplatmasına karşı mücadele etmeye ve dayanışma içinde olmaya çağırıyoruz.

Metris Askeri Cezaevi
27 Eylül 1987

Dursun KARATAŞ
İbrahim ERDOĞAN
A. Tayfun ÖZKÖK
Şaban ŞEN A.
Şener YILDIRIM
Zeynel POLAT
Mürsel GÖLELİ

TEVFİK HANCILAR, KEMAL TÜRKLERİN KATİLLERİNİ AKLAYABİLECEK Mİ?!

30 Ekim 1987 tarihinde Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde görülmekte olan bir davada Savcı Tevfik Hancılar'ın gerçekte ilgisi olmayan iddialar öne sürüp (afisi

MHP'yi ve eli kanlı katillerini aklamaya, devrimcileri suçlu duruma sokmaya çalışan iddiaları üzerine Devrimci Sol ana davasından bir kısım tutuklunun çeşitli yerlere verdikleri dilekçedir. (')

I. ORDU KOMUTANLIĞI II NO'LU ASKERİ MAHKEME BAŞKANLIĞINA

Baştabya/METRİS

ANKARA DGM SAVCISI TEVFİK HANCILAR,
KEMAL TÜRKLERİN KATİLLERİNİ AKLAMAK
İSTİYOR:

31 Ekim 1987 tarihli günlük gazetelerde, Ankara DGM'de Devrimci Sol üyesi olduğu ve pankart astığı iddia edilen 10 kişinin yargılandığı davada, DGM savcısı TEVFİK HANCILAR'm ilginç bir iddiası yer alıyor. Savcı Tevfik Hancılar adı geçen dava ile ilgili hazırladığı iddianamede, Devrimci Sol örgütü hakkında bilgi verirken, DİSK Genel Başkanı KEMAL TÜRKLER'i Devrimci Sol'un öldürdüğünü öne sürüyor.

Günlük gazeteler olayı ilginç bulmuş olacaklar ki, savcı Tevfik Hancılar'ın iddialarını, «DGM savcı-

(*) Verilen bu dilekçe üzerine Kasım 1987'de Yüksek Hakimler ve Savcılar Kurulu, Savcı Tevfik Hancılar hakkında soruşturma açmıştır.

sından ilginç iddia», «DGM savcısından yeni iddia» gibi başlıklarla verdiler. Olay gerçekten ilginçtir. Kanun yetkisini kullanmaya haiz bir savcı kalkıyor; elinde hiçbir kanıt, hiçbir belge (ve hatta işkence altında alınmış herhangi bir ifade bile) olmamasına rağmen, «Kemal Türkler'i Devrimci Sol'cular öldürdü.» diyebiliyor. İddiasını delillendirecek herhangi bir kanıtı sahip olamamanın sıkıntısıyla olsa gerek ki, Kemal Türkler'in «henüz yakalanamamış Dev-Sol üyelerince öldürüldüğünü» söylemek ihtiyacını da duyuyor.

Savcı Tevfik Hancılar'ın, Kemal Türkleri MHP'li faşistlerin öldürdüğünü bilmemesi imkânsızdır. Tüm Türkiye halkının bildiği gerçeği DGM savcısı mı bilmeyecek? Buna ancak gülünür. Üstelik, Türkler'in katillerinin 36'şar yıl ağır cezalar aldığı kamuoyunun bildiği bir başka gerçek.

O halde savcı Tevfik Hancılar niçin yalan söylüyor? Niçin kamuoyunu aldatmaya çalışıyor?

Birinci olarak; savcı tarihsel gerçeği tersyüz ederek katilleri aklama çabasındadır. 1974-80 arası, MHP'li faşistlerin işledikleri cinayetleri, gerçekleştirdikleri katliamları devrimcilere, ilericilere, yurtseverlere, emekçi halka karşı giriştikleri saldırıları unutturmak çabasındadır.

İkinci olarak; savcı yalan iddialarıyla, MHP'li katillerin almış olduğu cezaların Yargıtay'da bozulması için çabalıyor. Çabalamıyor, adeta çırpınıyor.

Üçüncü olarak; savcı, halen sürmekte olan Devrimci Sol davasını etkileme amacı güdüyor. Bizler hakkında şaibe yaratmak amacıyla böyle bir iddiayı kamu yetkisine haiz bir kişinin ileri sürmesi ayrı bir önem taşıyor. Siyasi kişiliğimize gölge düşürülmek, siyasi mücadelemize manevi bir leke sürülmek isteniyor.

Savcı, MHP'liler ile işbirliği içindedir. İşbirliği için-

dedir, çünkü; hukuktan az-çok haberdar hiçbir savcı bu denli mesnetsiz bir iddiada bulunamaz, milyonlarca insanın bildiği gerçeği bir çırpıda yok sayamaz.

Devrimci Sol bugüne kadar, elini devrimci ve yurtsever kanına bulamamıştır. Yaşanan tüm olumsuzluklara, kendine yönelen tüm saldırılara ve birçok üyesini bu saldırılarda yitirmesine karşın, sol içi çatışmanın bir provokasyon olduğu bilinciyle hareket etmiştir.

Kemal Türkler sol içinde gördüğümüz ilerici - yurtsever bir kişiydi. Onun Devrimci Sol'un hedefi olması asla söz konusu olamazdı. Kaldı ki, Devrimci Sol, yaptığı tüm eylemleri doğrusuyla, eksikliğiyle, hatasıyla halkın önünde üstlenmiştir.

Devrimci Sol hakkında 12 Eylül sonrası Türkiye'nin muhtelif illerinde birçok dava açıldı. Sadece İstanbul'da askeri savcılar tarafından yaklaşık 3000 sayfayı bulan 7 iddianame hazırlandı. Bunların hiçbirinde Devrimci Sol'un Kemal Türkler'i öldürdüğüne dair tek kelime yoktur.

Savcı Tevfik Hancılar, kin ve düşmanlık duygularıyla hareket ediyor. Bu amaçla mensubu olduğumuz örgüte çamur atıyor, kamuoyu nezdinde örgütümüz hakkında şaibe yaratmak istiyor. Bu tutumu ile, işbirliği içinde bulunduğu MHP'li faşist katilleri korumaya, onların cezalarının Yargıtay'da bozulmasını sağlamaya çalışıyor.

Savcının iddiaları kin ve düşmanlık duygularının ürünüdür. Yalandır. Hiçbir kanıt ve belgeye dayanmamaktadır. Eğer elinde kanıt varsa, bunları ortaya koymalıdır.

Kamu yetkisine haiz bir savcının böylesine sorumsuz bir tutum içinde olabilmesi hayret vericidir.

Yalan iddialarıyla MHP'li faşistler hakkında verilmiş ama henüz kesinleşmemiş mahkeme kararlarını değiştir-

meyi ve halen sürmekte olan Devrimci Sol davasını etki-
lemeyi amaçlayan savcı Tevfik Hancılar hakkında
suç duyurusunda bulunuyoruz.

Gereğinin yapılması için bilginize sunarız.

3.11.1987

**Metris Askeri Cezaevinde
Devrimci Sol davasından tutuklu**

**Dursun Karataş
Sinan Kukul
Bedri Yağan
İbrahim Erdoğan
A. Tayfun Özkök
A. Şener Yıldırım
Sabri Temel
Alişan Yalçın
Nuri Eryüksel**

DEVRİMCİ TUTSAKLAR HALKA SESLENİYOR.

Bu bildiri metni 6 Aralık 1987 tarihinde TAYAD'ın
«Tutsaklara Özgürlük» mitinginde okunmak üzere, devrim-
ci tutsukların mesajı olarak gönderilmiştir. (*)

ANNELER, EMEKÇİLER, AYDINLAR, YURTSEVER-
LER, KARDEŞLER!... EN KARANLIK GÜNLERDE
ONURLARINI VE UMUTLARINI YİTİRMEYENLER!...

BİZ SUÇLUYUZ!..

Çünkü; ülkemizi emperyalizme peşkeş çeken, ulusal
onurumuzu ayaklar altına alan bir avuç işbirlikçiye karşı
yurtseverlik bayrağını kaldırdık...

BİZ SUÇLUYUZ!..

Çünkü; halkımızın özgürlük, bağımsızlık ve sosyalizm
kavgasının en önünde yer aldık. Halk düşmanı tüm faşist
kurumlar yıkılsın, faşist çeteler dağıtılsın, işkenceciler, fa-
şist katiller cezalandırılsın; yaşamın her alanında halk ken-
di yönetimini kendisi kursun istedik...

BİZ SUÇLUYUZ!..

Çünkü; emeğinin karşılığını alamayan işçi, çocuğunun
yararından emin olamayan ana-baba, fuhuş yuvalarına sü-
rüklenen kadınlarımız, rüşvet, yolsuzluk, ahlâksızlık olma-
sın istedik...

BİZ SUÇLUYUZ!..

Çünkü; köylümüz toprağa hasret kalmasın, üreticileri
miz tefecilerin elinde oyuncak olmasın istedik...

(*) Bir Devrimci Sol davası tutuklusu, TAYAD'ın mitinginden iki gün
önce tahliye olmuş ve mesajı mitingde okumuştur.

BİZ SUÇLUYUZ!..

Çünkü; gençliğimiz, çağdışı, gerici bir eğitim sisteminin ve onun gerici kafalarının üniversitelerdeki zorba yönetimi altında robotlaşmasın, faşist çetelerin kurşunlarına hedef olmasın, halk için eğiten, halk için üreten eğitim kurumlarında yurtsever, devrimci bir gençlik yetişsin, kafalarındaki aydınlığı geleceğe taşınsınlar istedik....

BİZ SUÇLUYUZ!..

Çünkü; işçilerimiz, köylülerimiz, memurlarımız özgürce örgütlenebilsin, sorunlarına sahip çıkabilsin istedik...

BİZ SUÇLUYUZ!..

Çünkü; bugün, bu miting alanında olduğu gibi polis, jandarma kuşatması olmadan herkes özgürce konuşabilsin istedik...

BİZ SUÇLUYUZ!..

Çünkü; her ulus kendi kaderini hiçbir baskı olmadan kendisi tayin edebilsin, uluslar şöven, ırkçı politikalarla birbirlerine düşman edilmesin, kardeşçe özgür ve sömürsüz bir düzeni birlikte kursunlar istedik...

BİZ SUÇLUYUZ!..

Çünkü; bir yandan milyonlarca aç-sefilin, diğer yandan her gün, her saat milyarlarına milyar katan bir avuç azınlığın yer aldığı düzeni reddettik.

Evet, bizim suçlarımız bunlardı. Bu nedenle idam sehparlarına çıkarılmalıydık. Bu nedenle, işkencelerden geçirilmeli, zindanlarda çürütülmeliydik. Bu nedenle kahpe pusularda faşist kurşunlara hedef olmalıydık.

Biz bunları hak etmiştik. Çünkü, idam sehparlarına yürürken bile bunları haykırıyor, bu suçları işlemeye devam ediyorduk.

Bağırdı kimileri: «ASMAYIP DA BESLEYELİM Mİ?» diye.

Haklıydılar! Milyonlarca emekçinin alınterinin düşmanları... Haklıydılar, çünkü, IMF'ye NATO'ya Pentagona Uşaklık edenler yaşamamızı isteyecek değillerdi ya!.. Haklıydılar! Çünkü, kadınlarımızı fuhuşa sürükleyenler, emperyalizmin askerleri için özel genelevleri açanlar; rüşvetçiler, tefeciler, ahlâksızlar elimizi kolumuzu sallaya sallaya bunları haykırmamızı hoş görececek değillerdi ya! Haklıydılar! Çünkü, biz onlar için en bağışlanmaz suçları işliyorduk.

Eğer bunlar suç ise, binlercemiz idam sehpa-larına çıkarılsa, yüzbinlercemiz işkence tezgâhlarından geçirilse, zindanlara atılsa da bu suçları işlemeye devam edeceğiz. Ve biz biliyoruz ki; tarihsel gelişimin önünde engel olmaya kalkanlar, her ne yaparlarsa yapsınlar, bir avuç sömürücü azınlığın eline geçirdiği bilim ve tekniğin en ileri iletişim araçlarını kullanarak, her gün, her saat mahkeme kürsülerinde, işkence tezgâhlarında, zindanlarda «Suçlusunuz!.. Suçlusunuz!..» diye... haykırsalar da emekçi halkımıza bunu kabul ettiremeyecekleri kesindir. Halkımız gerçek suçluların kimler olduğunu er geç anlayacak ve yargılayacaktır. GERÇEK YARGI HALKIN YARGISIDIR!

KARDEŞLER!

Yaşam zor bir kavgadır. Onurlu ve özgürce yaşamak çok daha zordur. Bu kavgada zindanlara atılabilir, idam sehpa-larına çıkarılabiliriz. Onbinlerin, yüzbinlerin kaderi aynı yollardan geçebilir. Bir avuç sömürücü zorba egemenliğini sürdürebilmek için en zalim, en iğrenç, en ahlâksızca yollara başvurmaktan çekinmeyecektir. Unutmayalım ki, aşımızın-ekmeğimizin, özgürlüğümüzün düşmanlarıdır onlar. Unutmayalım ki, dört bir yanı zindanların kapladığı, zulmün, zorbalığın hüküm sürdüğü bir ülkede bazen özgürlüğü, zindanlarda, idam sehpa-larında aramak gerekir.

Gerçek tutsaklık özgürlük düşüncelerinden vazgeçmektir. Bu iğrenç düzene boyun eğmektir. Zorbalığa karşı mücadele etmemektir!

Bu mücadelede büyük acılarla karşılaşabiliriz. Herşeyin bitti sanıldığı koşullarla karşılaşabiliriz. Gökyüzü puslanır, toprak susuzluktan çatlar bazen. Ama nerede olursa olsun, özgürlük savaşçıları, bir avuç da kalsalar kavgayı sürdürüyorlarsa, ne gökyüzü simsiyah kesilebilir ne de toprak kıraçlaşır. Çünkü kavgayı sürdürenler, şehitlerin kanlarıyla toprağı sulayıp karanlığı dağıtan birer ışık olacaklardır. İşte, zindanlarda özgürlüğü haykı-rarak ölümü kucaklayan onlarca şehidimiz... Onlar, 15 yaşında, 20 yaşında, 30 yaşında gencecik körpe bedenleriyle, özgürlük türküleri söyleyerek ölümü kucakladılar. Onlar, tüm silahlar üzerlerine çevrilmiş haldeyken, dört duvar arasında işkence tezgahlarında, idam sehparalarında dahi zorbalığın üzerine yürüdüler. Her zaman olduğu gibi ölümün eşiğinde de, başlan dik, bakışları engindi. Yüreklilerindeki halk ve ülke sevgisiyle yürüdüler.

Ve onlar, canlarına kasteden sömürücülerin «Yendik, yok ettik» dedikleri anda yeniden ayağı kalktılar» yeniden sokakları, caddeleri doldurdular; yürüdüler hep beraber haksızlıkların üzerine.

ANNELERİMİZ, KARDEŞLERİMİZ. EMEKÇİLER, DAVA ARKADAŞLARIMIZ; oğullarımızın, kardeşlerini-? zin, eslerinizin alınlarına, insanlığa karşı en iğrenç suç işleyenler, suçlu damgası vurmaya çalışıyorlar. Bu damgayı şerefle taşıyoruz ve yaşamımız boyunca taşımaya devam edeceğiz! Sizlerin, tüm emekçi halkımızın önünde bir kez daha söz veriyoruz ki; yaşamımız boyunca halktan ve emekten yana olmaya, sömürücü-işbirlikçi hainlerin can düşmanı olma suçunu işlemeye devam edeceğiz. Ve onlar her ne yaparlarsa yapsınlar, özgür ya-

Tınlarımızı engelleyemeyeceklerdir. Çünkü «BİZ
HALKIZ VE MİLYONLARIZ!...»

**Metris Askeri Tutukevinde
bir kısım Devrimci Sol Davası
tutukluları adına**

Dursun Karataş
Bedri Yağan
Sinan Kukul

A. EROL OLAYI VE GERÇEKLER

12 Eylül öncesi bulaştıkları sol içi çatışmaların devrimci harekete verdiği zararları hâlâ anlayamayan bazı siyasi gruplar, sol içi çatışmaları önlemek için her zaman ıdsolojik-pratik mücadele bayrağını tüm samimiyeti ile taşıdı» Devrimcileri, bu suçlarına ortak etme niyetlerini, Aydın Erol olayı ile bir kez daha açığa vurmuşlardır.

Olay, gerçekleştiği haliyle kalmamış, basındaki kimi sorumsuz kalemler de, Davrimcileri, bu batağa çekme kampanyasına duygu sömürsü yaparak katılmışlardır.

12 Eylül öncesi sol içi çatışmaların yanlışlığının özleştirisini vereceklerine, medet umdukları yangına körüklerle gidenler, bu olayı dar çıkarları için utanmazca kullananlar, iyi bildikleri ama uzun zaman saklayamadıkları bu gerçeğin kamuoyuna da mal olmasıyla hüsrana uğramışlar, dillerinden, kalemlerinden akan zehirle bir kere daha kendilerini öldürmüşlerdir.

Tıpkı A. Erol gibi...

A. EROL OLAYI VE GERÇEKLER(*)

Ekim ayı içinde Hamburg'da bir Türk lokalinde meydana gelen olayda Aydın Erol isimli bir yurtsever yaşamını yitirdi. Bu olay ilerici, demokrat kamuoyuna değişik biçimlerde aktarıldı. Gerçeği yansıtmayan anlatımlarla ilerici, demokrat kamuoyu yanıltıldı.

Hamburg'da meydana gelen bu olay, geçmiş sol içi çatışmalarda sicili oldukça kabarık kimilerince, siyasi istismar aracı yapılmış, siyasi varlıklarının unutulmaması için bir sıçrama tahtası olarak kullanılmaya çalışılmıştır. Yine geçmiş sol içi çatışmalarda sorumlulukları tes-eillenmiş kimi çevreler, bu olayı çarpıtarak devrimci çiz-

(*) Bu basın açıklaması Okay Gönensin, Ayşe Baştürk, Emin Tan-rıyar ve Murat Belge'ye gönderilmiştir.

giyi karalamak, şaibe altına sokmak çabasına girişmiştir.

Onlarca çağrıya rağmen, geçmişin olumsuzluklarını sağlıklı bir temelde ele alıp sorgulamak sorumluluğundan kaçan ve geçmişten hiçbir ders çıkarmayan bu çevrelerin duygularını, tavırlarını anlamakta güçlük çekinir yoruz. Çünkü onlar, geçmiş olumsuzlukların yaratıcıları, ellerini devrimci kanına - bulamış sorumsuzlar olduklarını gayet iyi bilmektedirler. Geçmişin olumsuzluklarının sorgulanması demek, kendi geçmişlerinin sorgulanması anlamına gelecektir. Bu nedenle çağrılara hep kulak tıkamayla yeğlemiştir.

Bu çevreler Aydın Erol'un ölüm olayını; sol içi çatışmalarda bir çok acı kayıp vermesine rağmen, karşılık vermeyi düşünmemiş, elini devrimci-yurtsever kanına bulamamış, tek bir ilerici-yurtseverin ölümüne yol açan olayda taraf olmamış, bu tür çatışmalarda her zaman soğukkanlı ve sorumlulukla hareket etmeyi bilmiş «devrimci çizgiyi» karalamak için ele geçen bir fırsat sayıp kullanmak istemiştir.

Biz, söz konusu bu çevrelerin yaklaşımından çok, kamuoyuna gerçeği açıklamak sorumluluğunu taşıyan siz ilerici-demokrat basınının tavrı üzerinde durmak istiyoruz.

Aydın EROL'un ölümü olayında siz hiçbir araştırma yapma gereği duymadan (ya da gerekli araştırmaları yapmak sorumluluğunu duymadan), objektif olmaktan uzak, tarafgir bir yaklaşım sergilediniz. Bu konudaki sözlü-yazılı uyarılarımıza kulak tıkadınız. Daha önce size yazdığımız mektupta, gazeteciliğin objektif olma kuralına uymanız gerektiğini hatırlattık.

Yayınlarınızda düzeltme yapma yoluna gitmediğiniz gibi, yayınlarınızda itham dolu yorumlara, demeçle-

re yer yermeye devam ettiniz. Sayısız ilan -yayınladınız. Bunların bir kısmında, üstü kapalı olarak devrimciler hedeflendi. «Karanlık güçleri lanetliyoruz» denildi. Buna karşılık bizlerin, olayın gerçek yanlarına dikkat çekmek isteyen ve tüm ilerici-yurtseverleri sorumluluğa davet eden ilanlarımızı kabul etmediniz.

Güneş balçıkla sıvanamaz, gerçeklerin açığa çıkması engellenemez.

Aydın EROL'un ölümü ile ilgili bizlerin anlatmaya çalıştığı gerçekler, Hürriyet gazetesinin 4.12.1987 tarihli haberiyle hiçbir yanlış anlamaya yer bırakmayacak şekilde bir kez daha açığa çıkmış bulunmaktadır. «TAGES ZEITUNG» gazetesinde yayınlanan mektupta Yılmaz Ulusal, «yanlışlıkla kendi arkadaşını vurduğunu» açıklayarak üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmiş, bu tutumuyla olayı siyasi istismar konusu yapanların hevesini kursaklarında bırakmıştır.

İlerici-demokrat bir yayın organı olarak gördüğümüz gazete ve dergilere bir kez daha sesleniyoruz: Başlangıçta çeşitli nedenlerle olaya yaklaşımda gereken hassaslığı göstermemiş olsanız da, dürüst objektif, demokrat gazeteciliğin bir gereği olarak yaptığınız hatayı düzeltmelisiniz.

Bu tür olumsuzlukların engellenmesini istiyorsak, olayların üzerine sorumluluk duyarak ve objektif bir yaklaşımla gitmeli, gerçekleri gizleyen tek yanlı anlatımlardan, duygu sömürüsüne yol açacak aktarımlardan kaçınılmalıdır. Aksi tavır, sorumsuzlukları engellemeye değil, körüklemeye hizmet eder. Gelecekte daha büyük acılar yaşanmak istenmiyorsa, yapılması gereken budur.

Daha önceki haberlerinizi, ortaya çıkan gerçekler

ışığında d zeltmenizi diliyor, bu konuda gereken hassasiyeti göstermenizi bekliyoruz.

Metris'teki bir kısım tutuklu adına

Dursun Karataş
Sinan Kukul
Bedri Yağan

KİŞİLİKSİZLEŞTİRME YASALARLA GÜVENCE ALTINA ALINIYOR.

Devrimci mücadeleyi önlemek, insanî değerleri yozlaştırmak, toplumumuzun alnına «şerefsiz» lekesi sürmek için, 19 Haziran 1985 tarihinde, 3216 sayılı Pişmanlık Yasası olarak tanınan yasa yürürlüğe girer.

Kaynağı emperyalizm olan ekonomik-politik felsefesiyle, insanların en kutsal bildiği değerleri, toplumumuzun gelenek ve göreneklerini ayaklar altına almak isteyen 12 Eylül cuntası ve onun uzantısı Özal hükümeti devrimci düşünceleri de çürütmek, devrimci-yurtsever tutsakları inançlarına ihanet ettirmek için bu insanlık dışı yasadan medet ummuştur.

Halkını tanımayan, halkına yabancılaşmış bir kafa yapısının ürünü olan bu yasa hakkında, Devrimci Sol davası tutsaklarının düşünce ve görüşlerini ortaya koyan dilekçe dir.

İSTANBUL SIKIYÖNETİM KOMUTANLIĞI II NO.'LU ASKERİ MAHKEMESİ BAŞKANLIĞINA

Baştabya/METRİS

«ATEŞİ VE İHANETİ GÖRDÜK
VE YANAN GÖZLERİMİZLE DURDUK
BU DÜNYANIN ÜZERİNDE»

— Nazım Hikmet —

«Ben onların kurbanı olmaktansa, onlara hizmet etmeyi ve kendim yanmaktansa başkasını yakmak felaketini yeğ tuttum...»

Fransız düşünürü VOLTAIRE'in (1694-1778 yılları arasında yaşamıştır.) Engizisyon dönemindeki bir di-

yalogunda Engizisyon ajanlarından MEDROSO böyle demektedir. Engizisyon'un hizmetine girmesinin nedenlerini anlatıyordu bu diyalogda.

Günümüzden ikiyüz yılı aşkın bir süre önce yaşamış olan Voltaire'in değindiği siyasal ortamın çarpıcı, özgün ifadesidir, yukarıdaki sözler.

Ortaçağ Avrupa'sında bağınaz Kilise dinciliğinin toplumu baskı altına alarak, ahlaki değerlerini dejenere edip parçaladığı ve ülkelerin, kralların üzerinde buyurucu dinsel etkisini, korkutucu, yıldırıcı ve yaptırımcı Engizisyon mahkemeleri ve yargılamalarıyla kurduğu, insanları inançlarından-düşüncelerinden, ideallerinden vazgeçirterek gerici Kilise düşüncelerinin hakimiyetini sürekli kılmaya çalıştığı, Engizisyon'un terör estirdiği yıllardır.

Feodalizme ve resmi Kiliseye karşı gelişen halk hareketine katılanları ve feodal Kilise ideolojisine karşı çıkmaları yok etmek için izleme, ispiyon, gizli yargılama ve açık cezalandırmaya —ki, dinden ya da Kiliseden sapmış kimselerin ya da kitapların alanlarda yakılması— dayanan ceza kurumuna Engizisyon denilir. Engizisyon mahkemelerinin estirdiği terör, bilimin gelişimini yine de durduramamıştır.

Tarih, Engizisyon mahkemelerinin işkencecilerinden yılan ve düşüncelerini reddedip Kilise düşüncelerinin doğruluğunu itiraf eden korkak ve yılgın düşünürleri (Galileo Galilei Engizisyon işkencesinden korktuğundan, dünyanın güneş etrafında döndüğünü reddedip Kilise düşüncesinin doğruluğunu itiraf ettiği için canı Engizisyonca bağışlanmıştır.) kaydettiği gibi, bunlardan daha da çok ölümü hiçe sayıp diri diri yakılmayı ve —düşüncelerinin doğruluğunu savunarak— ölümü göze alan Gior-dano Bruno gibi daha nice isimsiz onurlu, cesur, kararlı bilim adamı ve düşünürü de kaydediyor.

Engizisyonun tüm terörü, insanları diri diri yakması dahi bilimin gelişmesini engelleyememiştir.

Düşünce suçlarına karşı tarihin her döneminde egemen güçler acımasız davranmışlardır. Kendi egemenlik düzenlerine ve düşünce yapılarına karşı gelen yeni düşünceleri yok etmek, pasifize edebilmek için daima devlet terörü estirmişlerdir.

İleriye yönelik her düşünceyi ya da buluşu etkisiz kılabilmek için uyguladıkları şiddet tedbirlerinin yanında, ayrıca insanlığın ahlaki, dini, kültürel, geleceksel tüm değerlerini yok edecek ve insan onurunu çiğneterek, şerefsizliği can pahasına insanlara kabul ettirerek itirafçılığı, muhbirliği ve davasına hainliği meşrulaştırma yoluna gitmişlerdir. Ama bunda, istisna örnekler dışında, genel olarak başarıya ulaşamamışlardır.

İnsanlık tarihinin ilk siyasal suçlusu SOKRATES sonunda ölüme mahkum edileceğini bilerek düşüncelerini savunmaktan vazgeçmemiş ve eski Atina egemenlerinden affedilmesini dilenmemiştir.

Eski Atina Demokrasisini eleştirdiği ve gençleri düzene karşı kışkırttığı için Atinalı 500 yargıç tarafından ölüme mahkum edilen SOKRATES, bugün aradan 2383 yıl geçmesine karşın hâlâ yaşıyor. Ama Atinalı 500 yargıcın hiçbirisi yaşamıyor. Yakınlarının ve öğrencilerinin tüm ısrarlarına karşın, kaçmayı ve af dilemeyi reddedip onurlu yaşamını mahkemenin verdiği ölüm cezası, baldıran otu şerbeti (zehiri)ni içerek noktalıyor.

Sokrates, keyfi politik mahkumiyetlerin, bu mahkumiyetlere maruz kalanlar üzerinde hiç de ıslah edici bir etkileri olmadığını, tersine politik mahkumları çok daha azimli hale getirdiğini düşünmüştür. Bunu, savunmasında açık bir dille belirterek dönemin cezaevine ölümü beklemeye gitmiştir.

Sokrates düşüncelerini inkar edip itirafçılığı kabul-

ederek onursuz yaşamaktansa «... Ayrılık zamanı geldi artık, yolumuza gidelim: Ben ölmeye, sizler de yaşmaya. Hangisi daha iyi?» deyip savunmasını bitirir.

Sokrates'in büyük bir düşünür görülmesinin (ki, ölüme mahkum edilmesi ve öldürülmesi bu gerçeği değiştirmemiştir) bir nedeni de, tiranları eleştirmekten hiçbir zaman vazgeçmemesi ve hüküm giymesine karşın demokratik önderlikten yana olan tavrını değiştirmeyerek, vahşet olarak gördüğü uygulamaları ve hataları açıklamaktan çekinmemesidir.

İnsanlığın gelişmesi uğruna hakim sınıfların her türden baskılarına göğüs geren düşünürlerin katkılarıyla insanlık ve bilim günden güne gelişiyor.

Sınıflı toplumların her aşamasında, düzen aleyhtarı düşüncelerin ve eylemlerin mevcut egemenlerce en katı terör yöntemleriyle sindirilmesi ya da yok edilmesi temel alınmıştır.

Türkiye toplumunun tarihsel gelişiminde de bunun örnekleri çokça görülmüştür.

15. yy.'da Osmanlı hanedanının halk kesimi üzerinde estirdiği teröre karşı gelip halk hareketine önderlik ettiği için kendisine, «düşüncelerinden vazgeçerse affedileceği» teklifine karşılık, «dönen dönsün ben dönmezem yolumdan» deyip darağacına giden Pir Sultan Abdal ve «yarın yanağından gayri herşeyde, her yerde, hep beraber» diyebilen Şeyh Bedrettin de bugün hâlâ aramızda yaşıyorlar. Düşüncelerini yaşamları pahasına savunmaktan vazgeçmeyip, onurlu yaşamlarıyla halkımızın onurlu tarihinde, geleceğin ahlaki ve kültürel etkinliklerinde yaşamaya devam ediyorlar.

Siyasal iktidarlar yönetimlerini devam ettirebilmek için kendilerine karşı gelişen tüm halk hareketlerini, kanla, terörle bastırırlar. Karşıt ve ileriye yönelik düşüncelerden, öcünden korkarcasma korkan egemen güç-

ler, toplumların ahlaki değerlerini yok edecek yöntemlerle karşı düşünceleri çürütmek için, o düşünceleri savunanları itirafçılığa zorlayıp dururlar.

En yakın tarihlerde, ABD'de sosyalist düşüncenin, ezilen ve sömürölen baskı altında tutulan halklarca sempatiyle karşılanması ve bundan ABD halkının etkilenmesinden ürken, korkuya kapılan ABD egemen güçleri, II. Dünya Savaşı sonrası kendi ölkelerinde yarattıkları «komünizm umacısı» düşünceleriyle işi ırkçılığa dönuştürdüler. Dönemin Mc Carthycilik hareketiyle ölkö (ABD) çapında sosyalizme saldırganlık had safhaya getirildi.

«Amerika'ya Karşı Çalışmaları Araştırma Komitesi» oluşturularak ölkedeki tüm sosyalist, demokrat, yurtsever insanlar, kuruluşlar (partiler, dernekler vb.) üzerinde terör estirilir. Amerika'ya Karşı Çalışmaları Araştırma Komitesi, yıllarca sürdürdüğü soruşturmalarla ABD halkını ya korkutur, sindirir ya da bazılarını itirafçılığa zorlayıp onursuz, kişiliksiz yaşamaya mahkum eder. Bu komiteye ifade vermeyi reddeden yüzlerce onurlu ABD vatandaşı, siyasal iktidarca çeşitli cezalara çarptırılmayı, hainliğe yeğler.

İşte, yürekli ve onurlu bir ses, kendisini ihbar edenin adı söylendiğinde şunu söyler; «Adlarımızı açıkladığının ertesi günü 500.000 dolarlık anlaşmaya imza atan Elia Kazan mı?». İtirafçılığın bir çıkar karşılığı yaptırıldığının somut bir örneği. Zayıf kişilikli ve bunalımlı insanları satın alarak hainliği, muhbirliği meşrulaştırmanın varacağı yer, toplumların tüm değerlerinin dejenerasyona uğramasıdır.

Mc Carthyciliğin estirdiğı terörle ABD toplumu bir süre suskun toplum haline getirilir. Satın aldıkları hainin, muhbirin itirafları sonucu suçsuz yüzlerce, binlerce insana leke sürölür, işkence yapılır, onlarca yıl ceza-

lara çarptırılır, demokratik kuruluşlar kapatılır. Ama ilerici düşüncelerin ABD halkı arasında gelişmesi engellenemez. Muhabirlik, hainlik, onursuzluk lekesi olarak egemen güçlere hizmeti kurtuluş görenleri, ABD halkı lanetlemeye devam ediyor.

Saydıklarımız hainliğin, dönecliğin tarihteki belirgin örneklerinden birkaçıdır.

(.....)

Bu arada, inançlı, tutarlı, düşüncelerini, davasını ölümüne savunan tarihi kişiliklerden de birkaç örnek vermek istedik.

Yüzbinlerce komünistin başeğmez tavrını ve davası uğruna ölümü kucaklamasını ayrıca belirtmeyi gereksiz buluyoruz. Saydıklarımız burjuvazinin bile kabul etmek zorunda kaldığı bir kesimden örneklerdir sadece.

İnsanlık onurunu çiğneyen, ahlaki değerleri yok eden muhabirlik, hainlik lekesini alnında taşıyanlar, nesilden nesile bunun tarihsel acısını hep benliğinde duy-maya devam ediyorlar.

Nasıl unuturlar ki? Her seferinde, her keresinde karşılaşacakları «Ha! Şu hainin, şu muhabirin sülalesinden falan değil mi?» deyişlerini duymamazlıktan gelmek mümkün mü?

Toplumlar tarihi muhabirliği hep aşağılayıcı bir olgu olarak kaydetmiştir. Muhabirliğin iyi, güzel ve erdemli bir iş olduğuna tarihte tek bir örnek gösterilemez. Hiçbir toplum hainliği, insanı aşağılayan onursuzluğu benimsememiştir. Tüm toplumlar, tarihlerindeki onurlu direnişler uğruna ölümü yeğleyenleri benimsemiştir. Ve onlara sahip çıkmıştır.

Düşüncelerini yaşamları pahasına savunmaktan vazgeçmeyenler, onurlu yaşamlarıyla, halkın mücadele tarihinde, geleneklerinde, göreneklerinde, ahlaki ve kültürel etkinliklerinde yaşamaya devam ediyorlar. Ve, bu

olumlu gelenekler üzerinde, dün olduğu gibi bugün de onbinlerce insan, her koşulda davasını savunuyorlar ve baskıya, zulme karşı halkının yanında yer alarak ölümü gülerek kucaklıyorlar.

Bugün dünyada ye ülkemizde milyonlarca Marksist - Leninist, devrimci-yurtsever ve ilerici, darağaçlan ve idam mangaları karşısında, faşizmi, emperyalizmi lanetliyor, «Yaşasın Halkların Kurtuluş Mücadelesi!» diye rek ölümü kucaklıyorlar.

Biz, Vietnam'da, Küba'da, Filistin'de yüzbinlerce katledildik, Kızıldere'de öldük, darağaçlarında sallandık, yenildik, tekrar ayağa kalktık, binlerken yüzbinler olduk, ülkemiz kanımızla sulandı, darağaçlarıyla bezendi yollarımız. Ateşi ve ihaneti gördük, ama yok olmadık, edemeyecekler de!

Bugün ABD emperyalizminin strateji ve taktikleriyle devrimcilere karşı sürdürülen yok etme savaşında, faşizmin, hainlik, pişmanlık gibi yasalarla yarattığı insanlığı kaybetmiş, insan müsveddesi bu zavallılarla kendini kurtarmaya çalışması, suda çift sürmeye benzer.

FAŞİZM, HAINLİK VE MUHBİRLİKLE YAŞAMINI UZATMAYA ÇALIŞIYOR

«Demokrasiye geçiş süreci» adıyla meşrulaştırılmaya çalışılan, ama aslında 12 Eylül askeri faşist cunta-sıyla birlikte gündeme gelen, açık faşizmin kurumsallaştırılması sürecinden başka birşey olmayan yaşadığımız bugünlerde, birçok değişikliğe tanık oluyoruz. Aslında bunlara değişiklik demek de doğru değil, çünkü yapılan herhangi bir değişiklik olmadığı ortada. Yapılanlar, sadece, 12 Eylül'den beri gündemde olan faşist uygulama ve kurumların yasalarla meşrulaştırılmaya çalışılmasıdır.

Birtakım kurumları meşrulaştıran yasaları saymaz-

sak, oligarşinin toplum hayatına müdahale etme amacına hizmet eden iki önemli yasa, gerek getirdikleri hükümlerle, gerekse doğan tepkilerle, özellikle dikkat çekiyor. Bunlar kamuoyunda bilinen adlarıyla Polis Yasası? ve Pişmanlık Yasası'dır. Aralarında sıkı bir ilişki olan ye her ikisi de toplumsal yaşamı büyük oranda etkileyen bu yasalar, aynı zamanda biz siyasi tutukluları da çok **ya-**kından- ilgilendirmektedir. Polise, istediği zaman bizleri işkenceye alma serbestisi tanıyan Polis Yasası'nı şimdilik bir kenara bırakırsak, bizi birçok yönden daha yakından ilgilendiren Pişmanlık Yasası'na değinmek, bu yasanın hukuki durumumuzdan siyasi ve toplumsal durumumuza, suçlanmamızdan savunmamıza kadar yarattığı etkilerin ve genelde bu konu etrafında yasayla yaratılmak istenen «insan» ve «toplum» tipinin ne olduğunu açıklamak istiyoruz.

Gerek tüm toplumu ilgilendirmesi, gerekse hâlâ «anarşi-terör» demagoj isiyle bir dönemin günah keçisi haline getirilmek istenen siyasal tutukluları ilgilendirmesi açısından, bu .yasanın kamuoyunda çok boyutlu bir tepkiyle karşılaşması doğaldır. Nitekim, öyle oldu. «İnsan» olgusuna saygı duyanlardan, insan olduğunu hiçbir zaman hissetmeyenlere; oligarşinin bu politikasının amaçlarını görüp buna karşı çıkanlardan, bu politikayı bilinçli olarak savunanlara kadar herkes bu yasa hakkında olumlu, olumsuz tepkilerini dile getirdi.

Öyle ki, yasanın ilgilendirdiği kesimlerin genişliği ve tahrip ettiği ahlaki değerlere bağlı olarak, yasa her yerde konuşulmaya, tartışılmaya başlandı. Gecekondu-lardan, resmi dairelere; cezaevlerinden mahkemelere; basından, parlamentoya; Avrupa Parlamentolarından, Birleşmiş Milletler'e kadar hemen her yerde bu yasa haretle konuşulan, tartışılan bir olgu haline geldi.

Neden bu yasa böylesine aktüel bir hale geldi? Tar-

taşmaların boyutuna ve dozajına bakarsak, Polis Yasasıyla birlikte bu yasanın, her ikisine de dayanak görevi gören Anayasa'dan daha fazla yankı yaratıp, tartışıldığını konuşulduğunu söyleyebiliriz. Bilim adamlarını, hukukçuları hatta —yasadaki bir kaç orjinal hükümden dolayı— doktorları bile bu tartışmaya sokan neydi? Geniş bir insan kesimini, çeşitli baskı gruplarını böylesine etkileyip, tepki göstermek zorunluluğunda bırakan neydi?

İnsanları böylesine geniş bir şekilde tepki göstermeye iten, ne kişisel çıkarlar, ne de entellektüellik güdü-süydü. Tepkilerin somut dayanağı, yasanın anlayışı ve yerleştirmek istediğı «değer»lerdi. Oligarşi, tıpkı bir sö mürge valisinin mantığıyla, «üç gerillayı yakalamak için ormanı yakar» gibi, devrimci harekete darbeler vurmak, gelişimini engellemek ve zayıflatmak için bütün bir ton lumun ahlaki değerlerine saldırıyor, toplumsal gelenek lerin, kültürün geleceğine ipotek koyuyordu.

İşte, tüm bu kesimleri tepki göstermeye iten, ahlaki değerlere, toplumsal geleneklere ve kültürel yapıya kar şı girişilen bu saldırıydı. Bu arada, olumsuz tepkilerin yanında, «olumlu», yasanın yanında olan tepkileri de unutmamak gerek. Halka, devrimcilere ve hatta insana karşı yoğun bir kin duyan bu kesimlerin tepkileri, sadece alkışlamak ve yüzsüzce bu ahlaki yıkımı savunup des teklemek oldu. Bunların amacını daha sonra ele alaca ğımızdan, burada bu «olumlu» tepkilere değinmeyip asıl olarak, olumsuz, yasanın karşısında olan tepkileri ortaya koymaya çalışacağız.

Yasaya karşı en önemli tepki insanlardan gelen tepkilerdir. Hiçbir meslek ve sınıf ayırımı olmadan —sö mürü ve işkence, terör mekanizmasından faydalanan sınıfların belli kesimleri hariç— kendinde insana ait değerler bulan hemen herkes, bu yasaya en büyük tenkiyi gösterdi. Yaratılmak istenen muhbir, hain, kişilik- ~

siz «insan» tipine ve bu tiplerin makbul olduğu bir toplum düzenine karşı çıkılmalıydı. Muhabirliğin, bencilliğin, yılgınlığın, sinsiliğin egemen olduğu, tüm ahlaki değerlerin yıkıma uğratılıp, yozlaştırıldığı bir toplumda insanın ne kendini, ne de kültürünü geliştirmesi mümkün değildi ve insan, «insan» olarak kalmalıydı. Ve bu yüzden hâlâ insan olan ve öyle yaşamak isteyenler, seslerini duyurabilecekleri oranda tepki gösterdiler.

Aynı açıdan diğerk önemli bir tepki de, yasanın yö-neldiğı ilk hedef olan siyasal tutukluların ailelerinden ve yakınlarından geldi. Çok garip ama, analar, babalar, kardeşler, oğullarını, kızlarını kurtaracak, onları belki de darağacından bile çekip kucaklarına getirecek bir yasaya karşı çıkıyor; çocuklarına «sakın ha!» diye uyanda bulunuyordu. Aslında en anlamlı tepki buydu. Bir ana, bir baba insani ve ahlaki değerlere olan bağlılığı ve saygısı yüzünden çocuklarına «gerekirse öl ama bunu yapma» diyebiliyordu!

Örneğin, itirafçılardan Şaban Taşçı, dilekçesinde «ben aileme ... ihanet etmektense, Dev-Sol'a ihanet ettim» derken, öz annesi ne yazık ki onunla aynı fikirde değil, onu savunmuyor ve «böyle olmasını istemezdim, yaptığı şerefli bir iş değil» diyor. Birçok itirafçının durumu böyledir. Kimini karısı terketmiştir, kimini anası, babası, kardeşi... Zaten oligarşiye en büyük şamarı vuran, binlerle ifade ettiği sayılar beklerken 100-200 rakamını bile zor bulan bir sonuçla karşılaşmasına; sükut-u hayale uğramasına neden olan etkenlerden biri de halkımızın insani ve ahlaki değerlere olan bugünkü bağlılığı değil miydi? Tüm bunlara karşın, gazetelerde devrimcileri nasıl katlettirdiğinin tefrikasını yayınlayan bir hain ise, anne-babasını köy enstitüsü mezunu oldukları, ve ilerici yazarların kitaplarını okuyup ilerici oldukları için suçluyor. Bu yola düşmesine sebep olarak gösterip ana-

babasına lanet yağıdırıyor (Şemsi Özkan, 17.8.1985, Güneş gazetesi). Evet hainlerin ailelerine bağılılığı budur. Kendi canları söz konusu olunca onları bile ihbar etmekten çekinmezler.

Evet, insan olanlar, kanları, canları, çocukları pahasına bu değerlere sahip çıkıyordu. Her türlü baskı, terör ve işkenceyle yürütölen ve belirli oranda hayata geçirilen sindirme politikasına karşın, halkımız yine de büyük bir özveriyle insan olduğunu haykırıyor, bu yön-de tepkisini ifade ediyordu.

Pişmanlık Yasası sadece insani ve ahlaki değerlere değıl, hukuka da aykırıydı. Demokrat-aydın hukukçular da bu konuda tepkilerini ve hukuk dışılığı sergilerken, hakimler bile bu tartışmanın içine girerek bir insanın yüzünü, kimliğini değıştirmenin suç olduğunu ve aynı zamanda mesleki ahlaklarına aykırı olduğunu belirtiyordu.

Basın, bu konu hakkında, gerek yazarları, gerekse yapılan röportajları ve kamuoyu yoklamaları aracılığıyla, bu tepkileri yayınlayıp kamuoyunun ' sesini duyurmaya çalıştı. Basındaki belli birkaç gazetenin bunun dışında olduğunu belirtmeye gerek yok tabii.

Özetle, toplumun her kesiminden bu yasaya karşı, geniş bir tepki yükseldi. Ancak yasa —bir kere veto edilmesine karşın— geniş tartışmalar sonunda kabul edildi.

Parlamento'da, yasayı savunanlar ile karşı çıkanlar arasında gündeme gelen tartışmalar, oligarşinin işkence ve yaratmak istediğı insan-toplum politikalarının bir ke re daha teşhir olup gözler önüne serilmesini de getirdi. 6 Kasım'm sıkı denetimiyle oluşturulan mecliste bile, artık işkence ve devlet terörü gündeme geliyor, tartışma konusu oluyordu.

Burjuva demokrat unsurlar, bu yasanın hiçbir fayda" sağlayamayacağını, sadece var olan işkenceyi arttırıp yaygınlaştıracığını söylüyor, çeşitli işkence olaylarını örnek göstererek karşı çıkıyordu.

Hükümetin tavrı ise çok ilginçti. İşkenceleri örtbas etmekten vazgeçip, savunma pozisyonuna girmiş, işkenceyi meşru göstermeye başlamıştır. İlginç bir durum da, hükümetin ve parlamentonun göstermelik niteliğini çok açık biçimde gözler önüne seriyordu. Yasanın faşist Evren tarafından veto edilmesi üzerine, tartışmalar sırasında yasayı canla başla savunan hükümet grubuna üye parlamenterlerden bir kısmı korkularından suçu başka yere atmak amacıyla, «Biz bilmiyorduk, bize yukarısı böyle istiyor demişlerdi» diyerek kuklalıklarını, acizliklerini sergiliyorlardı. Hem zaten bunu daha önce ilan etmemişler miydi? Ekonomi, Özal hükümetinin; genelde yürütülecek iç ve dış politika Evren'de simgeleşen sivil cuntanın yetki alanındaydı. Evet, işbölümü böyleydi. 12 Eylül'den beri de değişmemişti.

Bu arada, bir tepki gibi görünen veto olayına da değinmek gerekiyor. Yukarıda belirttiğimiz gibi, 6 Kasım'da ANAP iktidarının gündeme gelmesiyle varılan anlaşma sonucu, hükümet sadece ekonomiyle uğraşacak, genel siyasi tasarruflarda, özellikle iç güvenlik politikasında sivil cunta kesin belirleyici olacaktı. O halde, iç güvenliği böylesine yakından ilgilendiren bir konuda hükümet, sivil cuntanın tepkisini çekebilecek bir girişimde nasıl bulunabilirdi?

Evet, görünüşte bir tepki imajı veren veto olayı vardı ama, bu olay hiç de sanıldığı gibi, bildiğimiz «yapılmasın» anlamında bir tepki değildi. Veto gerekçesine biraz göz attığımızda bu durumu açıkça görebiliriz.

Veto gerekçesinde amaca karşı çıkılmadığı belirtiliyor ve bazı hukuki çelişkilere dikkat çekerek, yeniden

ele alınarak düzeltilmesi isteniyordu. Yani her türlü ters bir olasılığa ve yanlış anlaşılmalara karşı iş sağlama bağlanmak isteniyordu.

Dikkat çekilen «hukuki» çelişkilerden biri, yasanın 1. maddesiyle siyasal tutsakların «affını» engelleyen Anayasa'nın 14. maddesinin çelişmesiydi. Gerekçede belirtildiği gibi bu, itirafçılar affedilmesin demek değildi. Söylenmek istenen, yasanın amacı dışında kullanılmasını engelleyecek tedbirler alınması ve «anarşist-terörist»lerin «affı» için açık kapıların bırakılmamasıydı.

İkinci olarak ortaya konan «hukuki» gerekçe ise, yasanın yürürlük süresine ilişkindi. İtalya örneği verilerek, 2 yıl gibi bir sürenin çokluğu ve bunun yeni sorunlar doğurabileceği belirtilerek, sürenin kısaltılması isteniyordu. Ki, daha sonra yasanın uygulanmasına ilişkin genelgeyle bu süre, soruşturması devam, eden veya hüküm giymiş tutuklu ve hükümlüler için 11 Eylül tarihiyle sınırlandı.

Hukuki gerekçeleri bir kenara bırakırsak, veto olayı bir tepki değil, aksine işi sağlama bağlama anlayışının ifadesidir. Oligarşinin 12 Eylül'den beri süren baskı ve sindirme politikasının bir devamı olan bu yasaya, sivil cuntanın karşı çıkması düşünülemezdi; ki, zaten baştan itibaren programın bir parçası da bu tip uygulamalardı.

İHBARCILIK YASASIYLA HALKIMIZIN AHLAKİ DEĞERLERİNİN YOK EDİLMESİ HEDEFLENİYOR

Ortaya çıkan tepkileri ve tartışmaları bir kenara bırakıp bu yasanın amacını açmaya çalışırsak, çift yönlü bir amacın hedeflendiğini söyleyebiliriz. Oligarşinin işkence ve cezaevleri politikasının bir parçası olarak ve yeni bir insan ve toplum tipi yaratma programının bir parçası olarak bu iki noktayı tek tek ele alırsak:

12 Eylül'ün ilk günlerinden beri faşist cuntanın iş-

kence ve baskıya dayalı bir cezaevleri politikası vardır. Poliste başlayan ve cezaevi koğuşlarında, hücrelerinde pek fazla bir değişiklik olmadan aynı şekilde uygulanmakta olan bu politikayla, amaçlanan hedefe varılmaya çalışılmaktadır.

Politikanın temel amacı, siyasal tutukluları her ne yöntemle olursa - olsun sindirmek, görüşlerinden vazgeçirmek ve düzenin sadık adamı haline getirmektir. Oligarşi bu konuda oldukça duyarlıdır. Salt «vazgeçtim» demek yetmediği gibi, ideal olan eski görüşlerine küfretmek, saldırmak ve kesinlikle devletin yanında yer almak da gereklidir.

Hedefe varma araçları ise oldukça çeşitlidir. Çeşitli şekillerde uygulanan işkence, her dönem geçerli bir silah olmasına karşın, özellikle 83'ten itibaren diğer saldırı araçlarıyla desteklenmeye başlanmıştır. 83'e kadar fiziki işkence yönü ağırlıkta olmak üzere her çeşidiyle sürdürülen bu yöntemin, bazı yerlerde (özellikle İstanbul cezaevlerinde) pek etkili olmadığı görülünce, bu kez yeni bir program ışığında hedefe ulaşmak için daha ince, daha sabırlı taktikler gündeme getirildi. Diğer yandan, cezaevlerinde sürdürülen baskı ve bunun karşısında gündeme gelen direnişlerin yarattığı teşhir ve kamuoyu nedeniyle de yeni yöntemler geliştirmek, yeni taktikler uygulamak gerekiyordu.

Bir yandan bu yeni taktiklere uygun örgütlenme ve düzenlemeler gerçekleştirilirken, bir yandan da bunların demagojik temelleri, kanun, tüzük, vb. kurallarla, basında açılan kampanyalarla hazırlanmaya başlandı. İlk hedef «cezaevlerinde işkence var» imajını silmek ve uygulamaların, yeni işkencelerin meşru temellerini hazırlamaktı. Tabii bu arada yeni taktiklere uygun cezaevleri binalarına kadar herşey incelikle düşünülmüştü.

Hazırlıkların yürütülmesiyle birlikte somut adımlar

da atılmaya başlandı. İlk adım, cezaevlerinde bireyciliği yaygınlaştırmak, kişileri düşünceleriyle birbirine bağlayan ilişkileri, bağları koparmak yönünde uygulamalar oldu. İşkence ve çekici olanaklar birarada sunularak, önce zayıf, dayağa ve işkenceye dayanamayan unsurlar koparılmaya başlandı. Bugün hâlâ devam eden bu politikanın en önemli işlevi, tek tek birey haline gelen insanları, bireysel kurtuluş aramaya itmektir. «Bireysel kurtuluş» arayan bu insanların önüne konulacak bir umut, gerekli adımları attırabilirdi. Ve umut olarak da «Pişmanlık Yasası» konuldu önlerine. Yani tek kalmış, işin içinden çıkamamış insanlara «pişman ol», «itiraf et», «devletin yanında yer al», «kurtul» deniyordu. Böylece baskı-işkence politikasında son adım atılarak başarıya ulaşılabilecekti.

Başarı; Türkiye halklarının kurtuluşu için savaşılan örgütlere siyasi bir darbe vurmaktı. Bir yandan —pek önemli olmasa da— tek tek kişiler devletin yanına kazanılacak, diğer yandan da sergilenip teşhir edilecek, bu örnekler aracılığıyla devrimci örgütler halkın nezdinde küçük düşürülüp karalanacaktı. Yani, hem cezaevleri politikasında belirli adımlar atılmış olacak, birçok insan davasından döndürülecek, sindirilmiş korkak kişilikleriyle, devletin uşağı haline getirilecek, hem de devrimci mücadeleye siyasi-ideolojik darbeler vurulacaktı: «Görün işte» denilecekti Türkiye halklarına: «Sizi savunmak ve kurtarmak için yola çıkan örgütlerin, adamların halini görün şimdi, aldatıldıklarını ve halkı aldattıklarını söylüyorlar, nasıl bunların peşinden gidersiniz?». Ve bu hainler, cezaevlerinde, mahkemelerde, oligarşinin sadık birer adamı olarak karşı-devrimci çalışma ve propagandalarını yürütecek, pişmanlık, gidilen yolun yanlışlığı, aldatılmışlık, tarihi görev, insanlık borcu vb. demagogileriyle yeni hainlerin çıkarılma çalışmalarına katıl-

dığı gibi, yalan yanlış «itiraf»larıyla yeni bir terörün estirilmesine (hem de «meşru» bir gerekçeyle), boş yere bir sürü insanın gözüaltına alınmasına işkenceden geçirilmesine neden olacaktıdır.

Mahkemelerde ise davaların temeli olan işkenceyle imzalatılmış, hukuki açıdan geçersiz ifadelerin meşrulaştırılmasına yardımcı olup, mahkemelerin adil (!) kararlarının oluşmasına yardımcı olacaktı. Bunlar sadece yasaya dayanarak yapılabilecek şeylerdi. Bir de danışıklı döğüş ve hazırlanacak komplolarla meydana gelecek olaylara hiç değinmeye gerek bile yok; çünkü yasa ve uygulama tüm bu planlara açık bir şekilde hazırlanmıştı.

Aslında bu durum yeni yasallaşmış olsa da, düşünce ve uygulama açısından yeni bir durum değil. 1978 Ecevit Hükümeti döneminde «Anarşiye Karşı Tedbirler» paketi içinde gündeme gelen, ancak çeşitli nedenlerle pratiğe geçirilemeyen bu düşünce, 12 Eylül'ün ilk günlerinden itibaren pratik olarak uygulanmaya başlanmıştır. Henüz yasanın düşüncesinin, taslağının bile olmadığı günlerde, bir sürü hain ilk soruşturma aşamasında bu uygulamadan yararlanarak «özgürlük»lerine kavuşmuştur. İlk dönemler bugünkü gibi geniş, kurumlaşmış ve kalıcı özellikte uygulanmayan bu yöntemle, bazıları, canları, kelleleri pahasına girilen pazarlıklar neticesi birtakım yararlar sağlamış, örgütlere darbeler vurmuş ve birçok devrimci katlettirmiştir. I. Şube'de başlayan bu uygulama cezaevlerinde de devam etmiş, altan alta «itiraf yap, seni kurtaracağız» propagandaları yapılmış, hatta bir müddet sonra bu konuda bir yasanın çıkacağı garantisi bile verilmiştir. Garantiyi verenler ise —yanlış anlaşılmasın— Danışma Meclisi veya Parlamento üyesi olanlar veyahut da hükümette görevli olanlar değil, yerine göre bir polis veya üstegmenden çavuşuna kadar çe-

şitli rütbelerdeki askerlerdi. İlk dönemler istenen, «itiraf» veya pişmanlık belgesiydi. Yani hainliğe karar vermiş biri kalemi eline alıp çeşitli eylemler veya kişiler hakkında «itiraflar» düzecek ve bir de pişmanlığını belirtip neden bu yola «düşüğünü», ekonomik-sosyal-psikolojik ve ailevi açılardan izah edip, acizliğini sergileyecekti. Hatta böyle bir ortamın gelişmesine neden olduğu için geçmiş hükümetler, gerek ekonomik gerekse sosyal politikaları açısından dönem dönem eleştirilecekti bile pişmanlık belgelerinde.

Ancak ne oligarşi böyle küçük «kazanım»larla tatmin olabilirdi, ne de o ortamda bu zavallı hainler daha fazlasını yapabiliirdi. Daha fazlasını yapmaları, devrimcilere ve halka küfretmeleri, devletin resmi görevlileri haline gelmeleri onların becerilerinin üzerindeydi.

Bunun üzerine oligarşi, bu meşru olmayan durumu meşrulaştırma ve bu tip hainlere daha sağlam güvenceler verme yolunu seçti. Onları doğrudan kendi adamı haline getirecek, itirafçılığı, hainliği, halkın tüm insani ve ahlaki değerlerini çiğneyerek yasallaştıracaktı.

Sınıflı toplumlarda devlet, baskı ve sömürüsünü güven içinde sürdürebilmek için, her türlü önlemi ve kurumlaşmayı yaratır. Bunların hangi değerleri, nasıl yok ettiği önemli değildir; önemli olan devletin ve düzenin bekasıdır. Günümüzde bunun çok çeşitli örneklerini görüyoruz. Bunların hepsinin yasal olması da şart değildir. Örneğin, Filipinler'deki «Gizli Şerifler» ve «İlaga»lar, Guetamala ve El Salvador'daki «Ölüm Mangaları» bu tür örneklerdir. Hemen hepsi de halkın gelişen mücadelesini ezme, sindirme görevini gören sivil terör örgütleridir. Türkiye'de son olarak «Doğu olayları» üzerine «İzale-i Şekavat» kanunuyla gündeme getirilen sivil muhafızlar da bu tip bir örgütlenmenin başlangıcıdır.

Bu sivil örgütlerin yanında, devletin resmi güçlerini

ayrıca saymaya (ABD'de FBI-CIA, İsrail'de MOSSAD, Şah İran'ındaki SAVAK ve ülkemizde Kontr-Gerilla, MİT, Siyasi Polis vs.) gerek yok herhalde.

Ancak bu tip örgütlenmeler her zaman tek başına yeterli olmuyor. (Örneğin, ülkemizde 1975'lerden itibaren halkın üzerinde terör estiren, katliam yapan sivil faşist örgütler; MİT, Kontr-Gerilla ve Siyasi Polis desteğine karşın başarılı olamamış ve' fazla teşhir olmaları nedeniyle 12 Eylül'de devreden çıkarılmış, tarafsızlık demagogisi altında onlara da bir müddet yönelinmiştir. Bugün aynı örgüt ve düşünceye sahip insanların yeniden en üst devlet görevlerine getirilmeleri de, tekrar değişik bir çehreyle Türkiye halklarının karşısına çıkarılacaklarının bir kanıtıdır). Bu nedenle devlet yeni yöntemler bulmak zorundaydı.

Yeni yöntem yukarıda bir çok tarihi örneğini verdiğimiz hainliğin ve muhbirliğin yasallaştırılmasıydı. Türkiye açısından, yeni «resmiyet» kazanan bu yöntem, sınıflar mücadelesi tarihinde **yeni ortaya** çıkmış değildi. Ancak Türkiye halklarının mücadelesi, oligarşiyi bu yöntemi de kullanmak —resmi olarak— zorunda bırakmıştı.

Oligarşi, kısa vadede cezaevlerinde, bu yöntemle yukarıda saydığımız amaçlarına ulaşmaya çalışırken, da--; ha uzun vadede ise Polis Yasası ile birlikte ele alındığında yeni bir «toplum ve insan» tipini yaratmayı da amaçlıyordu. Bu; sessiz, boyun eğmiş, yıldırılmış, her türlü ahlaki özelliklerini kaybetmiş insanlar ve bu insanlardan oluşan, herkesin birbirinden şüphelendiği bir toplumdur.

12 Eylül'ün başından itibaren bu amaç «askerileştirme», «kışla düzeni» anlayışıyla gerçekleştirilmeye çalışıldı. Nedir kışla düzeni ve toplumun askerileştirilmesi? En kaba anlamıyla kışlada geçerli olan her türlü ilke ve

düşünmeyi topluma da yakıştırmaktır. (Yani; **İtaat:** Hiç bir şey sormadan yerine getirme. Disiplin: Her türlü haksızlık karşısında bile emir komuta zincirini ve düzeni bozmamak. Çalışkanlık ve hizmet: Neden, niçin olduğunu ve karşılığını düşünmeden ölesiye çalışma, kendini bazı hizmetleri görmekle yükümlü hissetme.) İşte topluma bu anlayış 12 Eylül'den beri çeşitli demagogjilerle yerleştirilmeye çalışıldı. Atatürkçülük, milliyetçilik şeklinde, vatan-millet-sakarya edebiyatı baskı ve şiddetle gündeme getirildi.

Öyle ki, işportacısından devlet memuruna, öğrenci yurdundan spor kulüplerine kadar toplumun her kesimi, her kurumu bu politika içinde şekillendirilmeye çalışıldı. Bunun için çoğu zaman komedi oyunlarına senaryo olacak kanunlar, kararnameler çıkarıldı. Ancak bu komedi silah ve işkenceyle desteklendiği için, ortaya çıkan bir trajedi oluyordu ve bunun tüm yükünü de Türkiye halkları çekiyordu.

Her yerde yerleştirilmeye çalışılan bu itaat ve disiplin anlayışı tek bir amaca hizmet ediyordu: Mevcut sömürü düzenine itaatkâr ve disiplinli bir şekilde boyun eğen, sesini çıkarmayan, çıkardığında yasasıyla, zindanıyla ve kurşunuyla devleti karşısında bulacağını bilen yıldırılmış, sindirilmiş tebaa!

Öyle bir tebaa ki, bilim adamı, memur; memur, hizmetçi; öğrenci robot durumuna getirilmiş, komutanın emrinden ayrılmayan ve söylenen herşeye körü körüne itaat eden bir topluluk. Diğer yandan izlenen kapitalist ekonomi de, bireyci, hep-ben'ci ideolojinin yerleşmesine çekici bir kampanya ile katılıyordu.

Tüm bu politikaların üzerine oturacak bir «Pişmanlık Yasası», muhbirliği özendirici hükümleriyle birlikte, istenen toplum ve insan tipini biraz daha yaklaştıracaktı. Hele Polis Yasası gibi geniş ve keyfi yetkiler tanıyan

bir yasa ile hareket etme serbestisine sahip güvenlik güçlerinin etkin desteği de hesaba katılırsa, bu daha da kolaylaşacaktı.

Oligarşı, kendi düzenini sürdürebilmek için her türlü ahlaksızlığı, gayri-insanlığı, bu yasayla meşrulaştırıyor, muhbirliği teşvik edip her türlü kutsal değere saldırıyordu.

İhbar, ispiyon gibi tehdit unsurları yaratıp toplumda genel bir güvensizlik ve baskının egemenliği sağlanmak isteniyordu.

İnsan, diğer tüm canlılardan, farklı olarak, toplum halinde yaşamak zorunda olan ve bir toplum içinde esas kimliğini bulan bir yaratıktır. Toplum ise, Belirli bir manevi birlik temelinde yükselir. Bu birliğin temeli ise, belirli gelenekler, görenekler ve bir takım ahlaki değerlerdir. Bu değerler toplumdan topluma farklı olmakla birlikte, hepsinin altında yatan, insan ilişkilerini ve insani değerleri yansıtmasıdır. Böyle bir değerler, inançlar bütünü olmaksızın, toplumlar birlikte olamaz, bireycilik en üst safhaya çıkar. Bunun da ötesinde yüzyıllardır insana ait bazı özellikler vardır ki, bu özellikleri taşımayan kişiler hemen toplumdan tecrit edilir. Bunlardan en önemlisi, yüzyıllardır zorbalara ve sömürücülere karşı mücadele içinde oluşmuş olan muhbirliğe karşı olma duygusudur. Daha önceki örneklerde de gördüğümüz gibi, hainlik ve muhbirlik insana layık bir özellik değildir ve tüm toplumlarda hoş karşılanmaz, tecrit edilir. Egemen sınıflar böylelerini ancak çıkar veya can pahasına satın alabilir. Can pahasına da olsa, inançlarını terk edip karşı saflara geçen veya ihbar eden biri, insanlık açısından utanılacak bir durumdadır ve sürekli gizli kalmak, işlerini gizlice yapmak zorundadır.

Bugün oligarşi, hainlerin ve muhbir vatandaşların bu gizliliğini kaldırmak ve meşrulaştırmakla, bir yandan kendi sömürü düzenini sürdürme uğruna tüm ahlaki değerleri çiğnerken, diğer yandan da bu meşrulaştırmayla halka gözdağı vermekte, sindirme ve baskı yöntemlerinden birini daha denemektedir.

Böylece, bir yandan baskı ve işkence korkusu, diğer yandan ispiyonun korkusu halkı kendi içine kapanmaya, sessizleşmeye ve boyun eğmeye yönlendirecektir. Çevrenin muhbir dolu olduğu korkusu ve ihbar edilme korkusuyla, değil düzene karşı bir harekete girişme, bunu düşünmek bile imkânsızlaşılacak hale getirilmek istenmektedir.

Örgütler çalışma yalamayacak duruma gelecek, ajan-provokatörlük seçme bir meslek olacaktır. Halkın kutsal değerleri yıkılmış, hiç önemli değil! Burjuvazinin felsefesinde önemli olan, daha fazla kâr etmek ve bu kâr düzenini sürdürmektir. Bunun dışında herşey boştur.

PİŞMANLIK YASASI İNSANLARI İNANÇSIZLIĞA VE ONURSUZLUĞA MAHKUM ETMEYİ HEDEFLİYOR

Burjuvazi açısından hainlik ve muhbirliğin teşvik edilmesi, yukarıdaki nedenlerle açıklanabilir. Aynı durumun hainler ve muhbirler açısından gerekçeleri nedir acaba?

Herşey, Engizisyon ajanı MEDROSO'nun sözleriyle ortadadır aslında: «Kurban olmaksızın hizmetçi olmak, kendim yanmaksızın başkalarını yakmak». Evet, bu ne din, ne vatan, ne de insanlık aşkına yapılan bir şeydir. Bireyciliğin ve kendini kurtarmanın en aşağılık biçimidir. Bir takım yüce değerler adına değil, kendini kurtarma adına kendini satmaktır. Bu, bazen maddi çıkar kar-

şılığı olan, bazen de Engizisyon'da ve günümüzdeki örneklerde olduğu gibi, canını kurtarmak, kelleyi sağlama almak karşılığında olur.

İnsanları buna iten nedir? Buna neden zorunlu başvurmuşlar? Birçok örneği incelediğimizde görürüz ki; insanlar bir düşünceye, inanca yeterince sıkı bağlanmamış ve kendini o inançla özdeşleştirmemişse zor durumlarda kendilerini kurtarmak için her türlü değeri ayaklar altına alıp, kendilerini satabilirler.

Günümüzdeki durumu incelersek, şunu görürüz: Gerek cezaevlerinde sürdürülen işkence ve sindirme politikaları, gerekse uygulanan ağır cezalar (idam vs.), bu cendereye düşen tutsakların önünde fazla bir yol bırakmaz. Birincisi halka, devrime ve örgütüne inananların seçtiği, her türlü işkenceyi, cezayı ve ölümü göze alarak halkın kurtuluşu mücadelesini tüm yaşamı boyunca sürdürmektir. İkincisi ise, baskı ve işkence karşısında her türlü inancını yitirmiş, bireysel kurtuluş yolları arayanların seçtiği yoldur. Bunların bir kısmı, eğer tüm insani özelliklerini kaybetmemişlerse, belli bir cezayı göze alır, ama tüm eski düşüncelerini savunmazlar. Diğer bir kısmın ise korku ve kelleyi kurtarmak derdi, psikopatlık derecesine ulaşmıştır. Ve canını kurtarmak için her türlü değeri satmaktan çekinmezler; bunlar hainlerdir!

Sürdürülen işkence ve baskı politikasıyla ortaya çıkarılan bu hainler, her türlü insani özelliğini kaybetmiş, kişiliksiz, dengesiz birer psikopat haline gelmiştir.

Askeri Yargıtay 4. Dairesi'nin şu kararı bu gerçeği yeterince ortaya koymaktadır: «Esasen ikrar, bir kimse-nin suçluluğunu kabul etmesi, başka bir deyişle kendi aleyhine tanıklık yapmasıdır. Eşine pek az rastlanan olaylar dışında, insanların kendi kendilerini suçlamalarının akıl dışılığını anlamak kolay değildir. Aksi düşün-

ce insan doğasına aykırı düşer. Suçluluğunu kabul eden bir kimse bunamış sayılmalıdır. Bir kimse ancak cinnet döneminde ya da sarhoş bir halde veya ceza ve cezanın şiddeti veyahut işkence korkusu ile kendi kendini suçlayabilir. Cebir ve tazyike maruz kalmadıkça, dünyada hiçbir kimse kendi, suçluluğu için aleyhine konuşamaz.» (abç)

Askeri Yargıtay'ın bile insan doğasına aykırı bulduğu bu durumu, bugün oligarşi vatanseverlik veya insanlık görevi olarak lanse etmeye çalışmaktadır. Uygulanan cebir ve tazyik, ceza ve cezaların şiddeti gözönüne alınmadıkça, bu bunamış, psikopat insanların durumunu anlamamız zordur. Ancak oligarşi de yürüttüğü demagojiye karşın bunun farkındadır.

Evet, «itirafçı*lar yürütülen baskı ve işkence politikası ve cezalandırılmak korkusu sonucu, bunamış, insanlıktan çıkmış, insan doğasının kabul edemeyeceği davranışlarda bulunan birer manyaktırlar.

Korkak, bireyci, toplumdan tecrit olmuş bu a-sosyal varlıklar kime hizmet edecektir? Bu çürümüşlük, kokuşmuşluk ancak burjuvaziye yakışırdı; o da kullanıyor.

Diğer yandan, teşvik edilmek istenen muhbirliğin sorumlusu da oligarşidir. Nasıl ki fuhuşun, kumarın, uyuşturucunun yaygınlığının, ahlaksızlığın, yozlaşmanın sorumlusu mevcut sömürü ve yoksulluk düzeni ise, bunun sorumlusu da aym düzen ve uygulayıcılarıdır.

Aç kalmamak için namusunu satmak zorunda kalan, etini pazarlayan insanlar, yarın yine aynı gerekçeyle dostunu, komşusunu, akrabasını ve bir müddet sonra oğlunu, kızım bir avuç çıkar uğruna satabilecektir. Her türlü değeri ayaklar altına alan iki duygudan biri ölüm korkusuysa, diğeri açlıktır. Ve her dönemde belirleyici olmasa da yapılan teşviklerle ortaya çıkan bu ahlaksızlıklar yine çıkacak, ancak halkın gelişen mücadelesi

önünde uzun süreli bir engel olamayacaktır. Zaman zaman bazı kişiler ölüm korkusuna veya açlığa yenilmiş olsa da, haklı bir mücadeleye olan inanç, hiçbir güç tarafından yok edilememiştir. Kanunlar, kararlar, şiddet ve işkence her zaman her sorunu çözememiştir, çözemez.

İşte, itirafçılar, hainler veya muhbirler, bu dürtülerle hareket eder. Kişilik yapıları normal bir insaninki gibi değildir. Bunu birçok örnekte görebilmek mümkündür. Ki, zaten Pişmanlık Yasası da bu kişilik yapısına yönelmiştir. Örneğin, birçok devrimcinin katledilmesini hazırlayan ve bizzat katılan bir hain, itirafları yüzünden tahliyesini isterken şunları söylüyordu:

«... Devlete karşı güvensizlik şartlanmasının yok edilmesi için benim olmasa da birilerinin tahliye olması gerekiyor. Bu yasanın ölü doğmuş olmaması için bazı itirafçılar tahliye edilmelidir. Tarihi bir görevi yerine getirmelisiniz». (15.8.985 I no.'lu Askeri Mahkeme'de, Şemsi Özkan)

Evet, herşey bir noktada toplanıyor. Yani, tahliye. İşin özünü ortaya koyan bu hain, devlete, yasanın birkaç örnekle inandırıcılık kazanmasının şart olduğunu söylüyor. Birkaç kişi çıksın ki, diğerleri de canını kurtaracağından, hatta dışarı çıkacağından emin olarak gelsin diyor. Kendisi ise, zaten katlettiği devrimcilerin kanı ile çıkışını garanti etmiştir.

Tüm itirafçılarda aynı mantık, kelleyi kurtarma mantığı vardır. Ancak oligarşinin demagojik yaklaşımı ve oluşturduğu ortam nedeniyle birçoğu şu anda bunu açıkça söyleyemiyor. Yani MEDROSO'nun cesareti yok bunlarda. Ve ilginçtir ki, bütün hainler bir yandan, itiraftan kişisel çıkarı olmadığını, «vatan millet» için çalıştığını söylerken, diğer yandan yasadan yararlanmak için devrimci, yurtsever yakalatmak ve katlettirmek için çırpıyorlar. Ve hiç utanmadan mahkemelerde, ne kadar

devrimci öldürttüklerini açıklıyorlar. Yine aynı şekilde, itirafçılar yasadan yararlanmak için, hiç ilgisi olmayan insanları suçlamakta ve yalan söylemektedirler. Bunu canlarını kurtarmak için yapmak zorundalar. Çünkü, polis ve mahkeme heyeti mevcut itiraflarla yetinmemekte ve onları zorlamaktadır. Ancak ne kadar uğraşırlarsa uğraşınsınlar tüm vatan, millet, insanlık demagojilerine karşın, gerçek amaçlarını dolaylı ya da açık olarak itiraf ediyorlar.

Örneğin Şaban Taşçı, bu durumu şöyle ifade ediyor:

«Cezaî durumu daha uzun yıllar hapiste olmasını gerektiren bir kişinin kafasını meşgul edebilecek kurtuluş yolu; yasal olmayan yollardan cezaevinden çıkma yollarını arama, yani firar düşüncesidir. **Benim** de bir süre etkisinde kaldığım umut bu oldu. Davutpaşa Cezaevi'nde kaldığım süre içinde bir firar hazırlığını biliyor olmam, firar gerçekleştiğinde örgütün beni de kurtaracağı garantisini vermesi, beni, kendi iç hesaplaşmamı er-telemeye zorladı. Örgüte kayıtsız şartsız bağlı kalmamın nedeni oldu.

«Alemdağ Cezaevi'nde de, bulunduğum koğuşta bazı gruplarla ortak olarak sürdürülen firar teşebbüsünde örgütü benim temsil etmiş olmam, beni örgüte daha fazla angaje etmişti...» (İtirafları s. 10, Bölüm)(abç)

Evet, aranan, «kurtuluş yolu»ydı. Ne vatana ne de halka hizmet için hainler «itiraf» yapmıyor. Kendilerinin de açıkca ifade ettiği gibi aranan, halkın, vatanın kurtulması değil, kellenin kurtuluş yollarıydı. Örgüt kurtarmış olsaydı kalmaya devam edecekti. Ve tıpkı sorgusunda yaptığı gibi emperyalizme, oligarşiye, faşist cunta-ya lanetler yağdıracak, kendisine işkence yapanlar hakkında suç duyurusunda bulunup somut belgeler sunacaktı. (Dosyası incelendiğinde kendine işkence yapılmasıyla ilgili çok somut şeyler söylediği ye mahkemenin de

bunları inceleme karan aldığı görülür). Ancak ne yazık ki, örgüt kurtaramadı(!). Yoldaşlarına ve örgütüne, gerek yakalanışı sırasında, gerekse şubede işkence karşısında aldığı tavırlarla layık olmadığı ortaya çıkmış ve örgütle ilişkileri en alt seviyeye indirilmişti. (Bugün cezaevlerinde sorumluluk aldım, şurada temsil ettim vs. şeklinde kendi söyledikleriyle çelişen şeyler ifade etmesi, itiraf adı altında ileri sürdüğü saçmalıklara inandırıcılık kazandırmak içindir. Yoksa öyle bir durumu olmadığı açık, kendisi de söylüyor.) Ve her türlü koşulda örgütün kendini kurtaramayacağı açıktı. Ama başka kurtuluş yolu da olmalıydı!... Ve bulundu! Devlet, «ihamet edenin kellesini bağışlarım» deyince, bu sefer «vatan ve millet aşkına» devletin safına geçildi. Daha önce Evren'den Özal'a, Sabancı'dan Koç'a, vatan haini diyenler bugün eski arkadaşlarına vatan haini demeye başladı. Dün kapitalizmin çirkeflüğünü, sömürücülüğünü sergileyenler, bugün Marksizmin ütopya olduğunu söylemeye başladılar. Evet, bir şşk vardı ortada, ama bu. vatan-millet aşkı değil «kelle aşkı»ydı. Direkt bunu sövlemek devletin senelerdir sürdürdüğü demagojiye ters düşeceğinden, hainliğin, «kelle aşkı»mn da teorisi yaratıldı. Aslında bu Türkiye'de yeni bir şey değildi. Nice «bilim adamı»mn, nice «aydm»m, nice politikacının kucaktan kucağa gezdiği Türkiye'de bu işin teorisini yaratmak zor değildi. Oligarşi tüm bu geçmiş deneylerden, kişilerden yararlanmasını biliyordu.

Konumuz Ş. Taşçı değil. Ama onun yazdıklarının her satırında hainliğin psikolojisini bulmak mümkündür. Kabaca «ben ettim siz etmeyin, bağışlayın» anlayışından yola çıkarsak, bir hainin tüm özellikleri ortaya çıkar. Yalan, sahtekârlık, riyakârlık, korku başlıca özellikleridir.

Evet, diğer bir özelliğini de saymıştık. Hem de Yar-

gıtay kararına dayanarak. Belirtildiği gibi bunlar cebir ve tazyik altında bunamış, yiyeceği cezanın korkusuyla psikopatlaşmış, dengesiz insanlardır. Evet, ölüm korkusu egemendir tüm düşüncelerine. Uzun yıllar hapiste kalmak veya asılmak korkusu, itirafçıların da açıkça belirttiği gibi, sürekli kurtuluş yolu arayan bir pervaneye döndürür insanı ve umutlar bir oraya bir buraya dolanıp durur.

Tabii, umutların sürekli yer değiştirmesi, bunlara da yer değiştirtir. Korku ve umut sürekli kişiliklerini yönlendirir. Örneğin, dava dosyası incelendiğinde görülecektir ki, bunlar sürekli karar değiştirmiş, bir oraya bir buraya gidip gelmişlerdir. Hemen hepsi birkaç kere itiraf dilekçesi verip geri almışlardır. Bu sağlık işareti midir? Korku ve kelleyi kurtarma güdülerinin yönlen-dirdiği bir insandan sağlıklı bir davranış beklenebilir mi? Hayır! Bugün İstanbul'da bulunan itirafçıların birçoğu ahlaki olarak sapık ve bir kısmı da şizofreniktir. Tanık, bunları sapık ilişkilerinde suç üstü yakalayan Metris İdaresi ve tutuklulardır. İtirafçıların aynı zamanda uzman bir psikoloğa ihtiyacı var. Ancak bu, Metris' te görülen psikolog örneğinde olduğu gibi, insanları bu korkular arasında hainliğe zorlayan bir psikolog olmamalı tabii! Onun gibilere kalırsa, itirafçıların psikolojik durumları kendileri gibi normal(!)dir. Evet, Metris'te 1,5-2 sene görev yapan bu esrarengiz psikologu da unutmamak lazım. Hakkında daha önce defalarca suç duyurusunda bulunmamıza karşın hâlâ kimliği dahi bilinmiyor.

İTİRAF YASASI HUKUKİ GEREKSİNME DEĞİL,
OLİGARŞİNİN ÇIKMAZININ GEREKSİNMESİDİR

Oligarşi için, amaç yolunda her şey mübahtır. Nasıl ki, her türlü ahlâki değeri, gelenekleri, görenekleri

çığnıyorsa, kendi hukukunu çığnemekten de çekinmiyor. Adı kanun olsa dahi, bugün çıkarılan Pişmanlık Yasası da oligarşinin kendi hukuk sistemini alt-üst edip çığneyen bir eylemdir.

T.C.K. Faşist İtalyan Ceza Yasası'na bakılarak hazırlanmıştır. Bu yasanın esasını ve birçok maddenin aynısını (özellikle siyasi suçlara ilişkin bölümler) Mussolini İtalyasının ceza yasasında bulmak mümkündür. Öz olarak da, siyasi suçlar konusunda ağır cezalar yanında birçok yan tedbiri de içerir- Bu anlamda bugünkü itiraf yasasına baktığımızda, yasayı meydana getiren hükümlerin birçoğunun çpk küçük değişikliklerle aynen T.C.K.'nin çeşitli maddelerinde olduğunu görürüz.

T.C.K.'nin 141. vfe 142. maddelerinin 7. şıkları ihbarcının cezasını indirmeyi öngördüğü halde, oligarşi bununla da yetinmemiş, konuyu daha da cazipleştirmeye çalışmıştır. Keza, T.C.K. 170. md. silahlı örgüt kurup (T.C.K. 125, 131, 133, 143, 147, 149 ve 156 md. suçlar) yapılan uyarı sonucunda örgütü dağıtanlar, ya da soruşturma sırasında güvenlik güçleriyle işbirliği yapanlara ceza verilmeyeceği hükmünü taşımaktadır. T.C.K. 171. md., yine aynı maddelerle belirtilen suçları işlemek amacıyla kurulan ittifakları veya birlikleri (kişiler arasında) ihbar eden veya dağıtanları ceza dışı bırakmıştır. Yine 404. md. uyuşturucu madde kaçakçılarına ilişkin örgütlenmelerde, ihbarcılarının ve işbirlikçilerinin cezalarını indirmeyi öngörür.

Evet, görüldüğü gibi ceza kanunundaki muhbirlik ve itirafçılığa ilişkin maddelerin kapsamı oldukça geniştir. İtiraf yasasında fazladan 313. md. vardır ki, o da af kapsamına alındığından bir hükmü yoktur. Göstermelik olarak konulmuştur.

O halde oligarşi, ayrıca İtiraf Yasası'na neden gerek duymuştur? Çünkü T.C.K.'daki bu maddeler yeterince

cazip değildir. Amaç, yukarı bölümlerde izah ettiğimiz gibi daha geniştir. Bir yandan «kelle aşkı»na düşmüşlere sansasyonel bir «yardım» eli uzatırken, diğer yandan da arzulanan toplum ve insan tipinin yaratılmasının temelleri atılmaktadır. Konu yargıçların tekelinden çıkarılıp, tüm topluma mal edilip kurumlaştırılmakta, meşrulaştırılmaktadır.

Bu anlamda, İtiraf Yasası hukukun gereksinmelerinden değil, oligarşinin siyasi gereksinmelerinden doğmuştur. Siyasal bir tasarruftur. Hukuk ve dolayısıyla mahkemeler siyasal tercihler doğrultusunda yönlendirilmektedir.

İtirafçıların bu koşullarda hukuki bir değeri var mıdır? Buna Yargıtay'ın çeşitli kararlarıyla cevap vermek en doğrusu olacak.

Askeri Yargıtay Daireler Kurulu'nun 1982/26-24 sayılı kararı şöyle: «Cezai ve ilmi içtihatlarla göre, bir itirafın hukuken varlığının kabulü için, hakim veya askeri savcı huzurunda, tamamen serbest iradeleriyle maddi ve manevi cebir ve hileden azade surette vuku bulmuş olması gerekmektedir.»(abç)

Birkaç ay öncesine kadar işkencelerden, cezaevlerinin toplama kampı olmasından dem vuran insanların, birdenbire her yeri toz pembe gösterip kendini bu maddi manevi cebir ve tazyikin dışında görmesinin saçmalığı bir yana, her şeyden önce itiraf yasasının kendisi bizzat bu durumu maddi ve manevi yönde etkileyen bir hiledir. Askeri Yargıtay'ın maddi ve manevi cebir ve hilenin dışında ele aldığı itiraf bu koşullarda geçersizdir. En büyük etken de cezaevlerindeki baskı ve işkenceyle birlikte itiraf yasasıdır.

Tekrarlarsak; Askeri Yargıtay'ın daha önce örnek verdiğimiz kararında denildiği gibi, itiraf «insan doğasına aykırıdır.» Böyle bir şey yapanlar bunamış kabul

edilmelidir. Ve hukuk, bunama durumunda olanların ifadelerini geçerli kabul etmez. Özet olarak, itiraflar insan doğasına ve ahlaka aykırı olduğu gibi hukuken de geçersizdir.

GERÇEK HUKUK AHLAKI, «İTİRAFÇILIĞI» REDDEDER!

İtiraf olayının kabaca özetlediğimiz siyasi ve hukuki çerçevesine karşın, mahkemelerin tavrı hiç de yargı fonksiyonuna uygun değildir. Çeşitli örneklerde görüldüğü üzere mahkemeler, hukukçu olmaktan öte, insan olarak karşı çıkmaları gereken bu yasanın en ateşli uygulayıcılarından biri haline gelmiştir-

Çoğu zaman itirafçılar hukuki dayanak olarak kullanılmaktan öte siyasi saldırıların dayanağı haline getirilmiş ve mahkemeler de bizzat bu duruma göz yummuşlardır.

İtirafçıların bugün yüklendiği en önemli misyon, örgütün faaliyetlerinin ortaya çıkarılması değil, örgütün siyasi görüşlerine ve genelde Marksizm-Leninizm'e saldırıdır. Gerek verdikleri dilekçelerde, gerek mahkemelerdeki tavırlarında, gerekse oligarşinin basında yürüttüğü kampanyalarda bu siyasi saldırı yüzü açıkça ortadadır.

İtirafılar hep geçmişe ve ideolojiye küfretmeye, bir dönemin devrimci mücadelesini mahkum edip, oligarşiyi o dönemde ve şimdi temize çıkarmaya, «pişmanım» yaf-tası altında halkın ve devrimcilerin mücadelesini karalayıp, küçük düşürmeye dayanmaktadır. Yapılan itirafların mahkemeyi asıl ilgilendiren bölümleri, yani eylemlere ilişkin olanları ise oldukça önemsiz, iddianamenin polis-savcı-hain üçlüsünce yeniden hazırlanmış ikinci bir nüshası şeklindedir. İtiraf adı altında, yani iddianameden hazırlanıp, yeni yeni siyasi saldırı kampanyalarının temelleri hazırlanmaktadır.

Bu yeni iddianameler karşısında kişilerin savunma

olanakları ne durumdadır? Burada mahkemelerin tavrı ortaya çıkmaktadır. Aslında bu tavrın en özlü ifadesi, duruşma yargıcının «bu adamı size ezdirmek için getir-medim buraya» demesidir. Yanlış anlaşılmasın; o sırada Şaban Taşçı'yı ezmek üzere olan fiili bir saldırı da yoktur ortada. Sadece suçlanan birkaç arkadaşın cevap hakkı isteme girişimleri vardır. Bu tahammülsüzlük neden? İtirafçıların söyledikleri karşısında «cevap hakkı istiyorum*» veya «itiraz ediyorum» şeklinde söz isteyen sanıklar bile salondan atılmakla tehdit edilmektedir. Amaçlanan nedir o zaman? Eğer amaçlanan, saldırılar karşısında susmamız ise, bu olmayacak bir şeydir, hem bizim açımızdan böyledir, hem de burjuva hukuk açısından! Çünkü hukuk savunmayı da zorunlu kılmıştır.

Mahkeme heyeti, itirafçıların küfür ve yalan dolu sayfalarca dilekçelerini çok kıymetli bir şey olarak değerlendiren, duruşmalarda okutup, dosyaya koyarken. biz siyasi tutukluların kendi sorunlarıyla, yargılamayla ilgili ve itiraflar karşısında söyleyecekleri şeyleri ifade eden dilekçelerin okutulması bir yana, dosyaya bile konmak istenmemekte, cezaevine, «bir daha böyle dilekçeleri kabul etmiyoruz, getirmeyin» diye talimat yollanmakta, gelen dilekçeler geri gönderilmektedir. Neden? Savunma için temel aracımız olan kalem, kağıt, kitap için cezaevlerindeki uygulamayı anlatıp, bunların yerine getirilmesini talep ettiğimizde «biz cezaevlerine karışamayız» diyen heyet, nasıl olur da Anayasal hakkımızı-dilekçe vermemizi cezaevlerine talimat vererek engellemeye çalışır. Hangi yetkiyle? Bizim acil sorunlarımızda heyet her zaman «yetkisizim», «adres yanlış» gibi açık yürekli ve veciz laflar ederken bizim aleyhimize olabilecek durumlarda nasıl talimat, yollayabiliyor? Bunlar açıklanmalıdır. Bizce açıktır.

Mahkeme, davanın hukuki yetersizliklerini, hukuka

aykırı siyasal uygulamalarını ve kararlarını siper ederek örtmek istemektedir. Heyet oligarşinin her cepheden yürüttüğü siyasi saldırı kampanyasının bir ucundan tutma görevini mi yerine getirmektedir?

Devrimci Sol davasının kararını bu heyet değil, tarih ve Türkiye halkları verecektir. Bunu biz de, oligarşi de, heyet de bilmektedir. İşte bu nedenledir ki, mahkeme bir yandan vereceği karara görünüşte bir haklılık kazandırmak ve elindeki aleyhte delilleri çoğaltmak için, savunma hakkını alabildiğine kısımaya, kullanılmaz hale getirmeye çalışmaktadır. Çünkü somut deliller birçoğumuzu mahkum etmeye yetmemektedir. İşkence sonucu elde edilen ifadeler dışında doğru dürüst delil yoktur.

Yine aynı anlayışla, bize karşı ve ideolojimize küfreden, mücadelemizi karalayan, küçük düşürmeye çalışan her söz zapta geçirilip, her yazı dosyaya konulurken, bizlerin bunlara karşı, doğrudan-açıktan sözleri, yazıları dosyaya konulmak istenmiyor. Bu yolda tüm olanaklar zorlanıyor. Evet, kararı tarih ve Türkiye halkları verecektir. O halde bizim aleyhimize olan herşey dosyaya girebilir, lehimize olan ise mümkün olduğunca girmemelidir.

İşte, bu noktada itirafçılar büyük bir olanaktır ve mümkün olduğunca ezdirilmeden, tek sesli bir orkestra gibi konuşturulmalıdır. Bu mudur bakış açısı? Eğer buysa açık, büyük bir yanılgı var demektir. Çünkü her şeyden önce hainlere dayanan bir «haklılık» hiçbir zaman halk nazarında haklı görülemez. Ve Devrimci Sol halkın içinden çıkmış, halkın içinde yaşayan bir örgüttür. Bu anlamda itirafçılar hiçbir zaman oligarşiye ve bu anlayışla hareket eden mahkemelere istedikleri haklılık zeminini kazandırmayacaktır.

Mahkemeler, hainlerin ideolojik koruyucusu olmak-

tan vazgeçmelidir. Ve yapılan ideolojik suçlama ve karalamalar karşısında örgüt üyelerine söz ve savunma hakkı vermeli, bu konudaki görüşlerimiz eksiksiz olarak zabıtlara geçmeli, dosyalara konmalıdır. Bu bizim özel isteğimiz değil, hukukun mahkemelere yüklediği en önemli fonksiyonlardan biridir. Ayrıca bir insan olarak da bir haine, bir muhbire arka çıkmak, onu korumak arzulanan bir şey değil, insan doğasına aykırı bir olayı desteklemektir. Mahkemenin bunamış insanlara koltuk değneği olmak diye bir derdi olmamalıdır. Hainlerin asıl yargılanması Türkiye halklarınca yapılacaktır ve bu hainlerin avukatlığına soyunmak mahkeme olgusuna da, hukukçu kişiliğine de ters düşer» Mahkeme siyasi tasarrufların ve eylemlerin tarafı olmaktan vazgeçmeli, hukuki tarafsızlığının sınırlarını aşmamalıdır. Siyasi hesaplaşma, Türkiye halkları ve onların öncüsü devrimciler ile oligarşi arasında olacaktır. Mahkemeler bu siyasi hesaplaşmada taraf olmamalı, eğer buna karşı çıkacak güçleri yoksa veya buna aşırı heves duyuyorlarsa bulundukları görevlerden istifa etmelidir. Çünkü gerek güçsüzlük, iradesizlik, gerekse siyasal taraf olma, iddia edilen bağımsız hukukçu kişiliğiyle bağdaşmaz.

PİŞMANLIK YASASI, YALANCILIĞI VE AHLAKSIZLIĞI KÖRÜKLEMEKTEDİR

İtirafçıların, hainlerin ve oligarşinin her türlü demagojisine, yalanına karşın, Türkiye halkları ve dünya kamuoyu devrimcilerin haklılığını ve yurtseverliğini bilmekte, yakından tanımaktadır. Aynı zamanda devrimcilerin her türlü insani ve ahlâki değerlerin de savunucusu olduklarını bilmektedir. İnsana ait değerlerin yıkılması çabası, her zaman karşısında devrimcileri bulmuştur.

İnsani ve ahlaki değerleri her zaman çiğneyen ege-

men sınıflar olmuştur. Bugün de çiğneyen ve fiziki görünümü dışında insana hiçbir benzerliği olmayan bu hilkat garibelerini yaratan oligarşidir. İşkence, ölüm tehdidi ve bunların yarattığı korku, bu hainleri üretmiştir. Sindirme ve dönekleştirme politikası bugün de devam etmektedir. Pişmanlık Yasası, ardından bir af ve son olarak da ceza ve infaz kurumunda yapılacak değişiklikler. Bunların hepsi birbirine bağlı ve belirli politikanın parçalarıdır. Meclis Başkanı N. Karaduman'ın şu sözlerinde bu politikanın ip uçlarını bulmak mümkündür:

«Siyasi tutuklular için Pişmanlık Yasası'yla af getiriliyor. Bunlar da bu aftan yararlanabilecekler. Bu yasayla da gerçeklerin ortaya çıkarılması düşünüldü. Bundan yararlanmak isteyen siyasi tutuklular yararlansınlar.» (13.5.1985 Basın)

Evet, siyasi tutuklular işkenceyle, katliamla ve çeşitli cezbedici etkenlerle pişmanlığa zorlanmaktadır. İlk adım pişmanlık yasasıyla atılmıştır. Affedilmek isteyen ihanet edecektir. İkinci adım, siyasi tutukluları kapsamayan bir aftır. Böylece içeride türlü zorluklara göğüs geren siyasi tutuklular içindeki zayıf unsurlar ü?erinde, özgürlük özlemini arttıracak bir ortam oluşturulacaktır. Aftan sonra ise Özal'ın dediği gibi, ceza infaz kurumlarında gündeme gelecek değişiklikler sahneye çıkacak ve siyasi tutukluların görüşleri ve faşist yaptırım-dayatmalar karşısındaki düşünceleri bu yolla zayıflatılmak istenecektir. İnfaz kurumunda yapılacak değişiklikler ile görüşlerinde diretenler çok uzun seneler içeride kalacak, hainlik yapmasa bile, sinip korkutulmuş, herşeye boyun eğen "insanlara dışarı çıkma umutları verilecektir.

Devrimcilerin bunlar karşısındaki tavrı hiçbir zaman boyun eğmek veya halkına ihanet etmek olmayacaktır.

«Ben aldatıldım, bilmiyordum» vb. demagojiler, bı-

rakalım dünyada »eler olup bittiğini takip edenleri, düzeni değiştirmek için yola çıkanları;-okur yazar olmayan, dünyadan habersiz insanlar için dahi inandırıcı ve geçerli değildir.

Devrimcilik, gönüllülük ve insan sevgisinden kaynaklanan, hıksızlığa ve zulme karşı bilimsel tavır allıştır; tarihin gelişimi içerisinde devrimci olan sınıfın çıkarları için savaşımdır.

Bugünkü itirafçılar da, zamanında bu anlayışla "yola çıkmış ve Marksizm-Leninizmi savunmuşlardır. Bugün ise, Pişmanlık Yasası'ndan faydalanmak için kırmızı gördükleri hemen herşeye saldırıyorlar. Ve hiçbir şeye kanıt gösteremiyorlar, sadece «inanın» diyorlar. Tek kanıtları Marksizm-Leninizme ve devrimcilere küfretmeleri.

Evet, bîrden bire gerçeği görmüşlerdir. Şöyle bir geriye dönüp baktıklarında, geçmişlerini sorguladıklarında yaptıkları herşeyin «vatana ihanet» olduğunu anlamışlardır. «Geriye dönüş»lerinin sebebi ise, hatalarını ve eksiklerini bulmak değil tabii. İtiraf Yasası'nın önlerine koyduğu «kelleyi kurtarma» umudu onları yüzseksen derece döndürmüştür.

Her insan ve dolayısıyla her örgüt hata yapar, önemli olan. bu hata ve eksiklikleri bulmak ve hedefe giden yolda yararlanılacak dersler çıkarmaktır. Bir devrimcinin veya devrimci bir örgütün hataları karşısındaki tutumu asla kendini kurtarma veya başkasına yıkma şeklinde olmaz.

Örgütümüz Devrimci Sol da bu anlayışla 1982 sonunda «Hareketimizin Gelişimi ve Devrimci Mücadele» isimli broşüründe, yaşanan süreci değerlendirmiş, bu süreçteki hata ve eksiklikleri ortaya koymuştur.

Ancak bu açıdan burjuvaziye ve onların bir piyonu

olan hainlere baktığımızda, durum tam tersidir. Herkes hatayı, zaafı, eksiklikleri başkalarının üstüne atarak kendini kurtarma çabasındadır. Çok somut bir örnek; dizilerce röportaj, bir o kadar kitap vb. yazılara karşın, burjuvazi halen 12 Mart ve 12 Eylül gibi dönüm noktalarına gelişteki hatalarının ne olduğunu ve bu hatalarının sorumlusunun kim olduğunu belirgin bir şekilde ortaya koyamamıştır. 12 Mart'ı bir kenara bırakıp çok daha yakın ve somut bir örneği, 12 Eylül'ü ele alırsak; eski burjuva partileri kendilerinin hatasız, asıl sorumlunun rakibi olan siyasal partiler ve bilerek görevlerini yapmayan ordu olduğunu söylemekteyken; ordu, suçu parlamentoya ve siyasal partilere atmaktadır. 12 Eylül, burjuvaziye ve yaptığı propagandaya bakarsak hâlâ ortadadır. Kimse suçu üzerine almamaktadır. Zorunlu birleşilen ortak kanı «anarşist ve terörist»lerin büyük sorumluluk taşıdıklarıdır. Evet, suçlu bulunmuştur. Vur abaya! Bu arada düzenin her türlü pislği, sömürsü ve vahşeti de bu demagojinin arkasında gizlenmektedir. Evet, burjuvazinin hatalar karşısındaki tutumu budur: Sürekli suçu başkasına atmak.

Burjuvazinin piyonları da farklı bir durumda değildir. Tüm hainlerin ağzında aynı nakarat: «Biz kandırıldık, suçsuz, affedin»... Kendileri hiç hata yapmamışlardır, tek hataları kandırılmış olmalarıdır. Bu masum çocukları komünistler kandırmıştır. O yüzden devlet bunları affetmeli, kurtarmalıdır. Devlet de kurtarıyor. Son olarak hainleri tahliye eden mahkemenin yargıcı bu hainlere şöyle diyor: «Siz Türk çocuklarısınız. Atalarınızdan aldığınız terbiyeye göre yaşamınızı devam ettirin.» (15 Ağustos 1985, Basın) Hayret! Atalarımızın bizlere «muhbirlik yapın, hainlik iyidir, arkadaşlarınızı ihbar edip katlettirin, hatalarınızı, suçlarınızı, hep başkasının üzerine yıkın» diye terbiye verdiğini biz hatırlamıyoruz.

Yargıç'a ve hainlere de atalarının böyle öğüt verdiğini sanmıyoruz, ama can korkusu, düzene uşaklık ve düzenin çıkarlarını koruma içgüdüsü, bunları böyle konuştu-rabiliyor. Bu anlayış bizim halkımızın anlayışı değildir. Bu burjuvazinin ve bireyciliğin anlayışıdır.

Halkımız hiçbir zaman «yalan söyle, muhbirlik yap, ihanet et, arkadaşlarını öldürt» demez. Demediği gibi, arkadaşlarını katlettirenlere övgü düzüp, onları ödüllendirmez» Ama burjuvazi ödüllendiriyor. Bir yanda hainler, «bizi bırakın, biz bu yasa yokken bile arkadaşlarımızı ihbar ettik, katlettirdik» diye haykırırken, diğer yandan devletin savcısı «evet doğru» diyor. «Örgütün çökertilmesinde önemli yardımları dokunmuştur, o yüzden bırakılmalıdır.» İşte, burjuvazinin ahlakı ve hatalar, suçlar karşısındaki tutumu budur. Önce kendini kurtarmaktır temel amaç ve MEDROSO'nun dediği gibi; «Ben yanacağıma diğerleri yansın» anlayışı hakimdir. Ve bunu yaparken de temel sermayeleri yalancılıktır.

Örneğin, Şaban Taşçı denen hain, ifadelerinde Devrimci Sol'un stratejisine yönelik bir sürü yalan söylüyor. Sanki Devrimci Sol'un stratejisini kendi çizmiş gibi ahkâm kesiyor. O kadar ki, yaşamadığı dönemleri bile anlatmaya kalkıyor. Örneğin 1977 yılında Dev-Genç diye bir dergi yoktur. Hain ise, Dev-Genç dergisi etrafında örgütlendiğini söylüyor. Dev-Genç dergisi 1978 Eylül-Ekim ayında çıkmaya başlamıştır. 197,6 sonuna kadar çıkan bir Devrimci Gençlik dergisi vardır ki, onu kastetmesi de imkânsız. Çünkü o zaman İstanbul'da değildir ve henüz bu şehirde devrimcilerle bir ilişkisi yoktur. Diğer bir yalanı da ilk olarak katıldığı bir mitingin üzerinde yarattığı etkileri anlatırken söylediğidir. Şaban Taşçı belki daha sonra katıldığı birçok mitingin coşkusunu vererek oligarşiyi uyarmak istiyor, ama bunu da yalan söylemeden, kendini masum göstermeye çalış-

madan yapamıyor. Hainin anlattığı dönem Eylül-Ekim aylarıdır ve bu dönemde okullar tatildir. Diğer yandan sınav aylarıdır ve hiç kimse kalkıp bu dönemde miting düzenlemez. Hem objektif olarak hem de sübjektif olarak bir mitingin şartları yoktur. Dev-Genç geleneksel olarak yaz aylarında tek mitingi üniversite sınavlarının olduğu dönem, yani Haziran ayında yapar. Ve ondan sonra Kasım-Aralık ayına kadar bir daha miting düzenlemez. Eylül ayında miting düzenlenmediğini Şaban Taşçı da bilir, ama kendini masum ve aldatılmış göstermek için böyle yalanlara ihtiyacı vardır. Mahkemeniz, denilen tarihte İstanbul'da miting yapıp yapılmadığını araştırmalıdır.

Diğer yandan, Devrimci Sol'un stratejisine ilişkin saçmalarına burada uzun uzun değinmeye gerek yok, bunların doğrusunu kendisi de bildiği halde Devrimci Sol'u vahşi, kanlı bir örgüt olarak gösterip, yaptığı hainliği büyük göstermeye çalışıyor. Bunu ve buna benzer konuların doğrusunu savunma aşamasında ortaya koya-çağımızdan, şimdilik uzun açıklamalara gerek görmüyoruz.

Keza, cezaevleri konusunda da birçok yalan söylemektedir. Cezaevinde canları pahasına baskı ve işkenceye direnen insanların mücadelesi, karikatürize edilmeye, oligarşinin cezaevi işkence politikası gizlenmeye çalışılmaktadır. Oligarşi bu konuda iyi borazanlar bulmuştur.

Cezaevleri gerçekten hainlerin dediği gibi midir? Bunu nasıl anlayabiliriz? Biz bunları uzun uzun, her zaman anlattık, yazdık. İnanılmayabilir! O zaman bazı hainlerin altı ay-bir sene önce Adli Müşavirliğe, Sıkıyönetim Komutanlığı'na, cezaevi müdürlüklerine, askeri savcılıklara, mahkemelere verdikleri dilekçelerini bir araştırıp ortaya çıkaralım, bakalım ne yazmışlar? Hemen hepsi işkence üzerinedir bunların. O zaman mı yalan

söylüyorlardı, şimdi mi yalan söylüyorlar? Evet, bugün hainlikleri sayesinde, değil işkence görmek, kadın dahil tüm ihtiyaçları karşılanmaktadır ve rahattırlar. Ancak cezaevlerindekiilerin tümü hain değildir ve birkaç hain dışında tüm tutuklular sürekli maddi-manevi işkence altındadır. Bunu savcılar da, mahkemeler de biliyor. Ama oligarşinin cezaevleri ve işkence politikasını örtbas etmek gerekiyor. İşbirliği bu amaçladır. Biri yalan ve demagojiyle propaganda yapıyor, diğerleri buna göz yumuyor.

Cezaevinde hiçbir işkence yok diyenler, direnişleri örgütlerin kendi kendini tatmin aracı olarak tanıtmaya çalışanlar, ortadaki bunca ölümün, sakatın nedenini de açıklayabiliyorlar mı? Kim öldürdü? Kim sakat bıraktı bu insanları? Bunların sorumlusu kimlerdir? Tüm bunların sorumlusu oligarşidir, bu politikayı, katliamları yürütenlerdir. Ve bunları gizlemeye çalışıp işbirliği yapanlardır. Direnişler nedensiz ve durup dururken oluyorsa, Mamak ve Metris cezaevleri arasındaki farklılıklar neden çıkmıştır?

Tüm bunlar cevaplandırılması ve hesabı verilmesi gereken sorulardır. Türkiye halkları bu soruların cevabını çok iyi biliyor ve zamanı gelince de tüm sorumlulardan bunların hesabını soracaktır. Sömürü, işkence her zaman yenilmeye ve halkın önünde hesap vermeye mahkumdur. Aynı zamanda «hainlik»de her zaman ezilmiş, ezilecektir. Ve hainlere dayanarak politika yürütenler de onlarla birlikte ezilecektir.

Bir diğer yalan AG. ve Ölüm Orucu konusundadır. Cezaevlerindeki tüm direnişler gibi, açlık grevleri ve ölüm oruçları da karalanmak istenmektedir. Bunların yalan ve demagojik nitelikleri, cezaevlerinde beş senedir yaşanan olaylarla ortaya konmuştur. Ancak burada özel bir durum var, o da Şaban Taşçı haininin yine kendini ol-

duğundan büyük adam gösterme çabasıyla söylediği yalandır. Şaban Taşçı utanmadan kendisine not gönderildiğini ve ölüm orucuna katılıp katılmayacağını sorulduğunu, hatta isminin listeye yazıldığını söylüyor: Neden Ölüm Orucunda yoktu öyleyse? İsmi yazılan birinin katılması gerekmez miydi? Neden yok? Çünkü bu söyledikleri de diğerleri gibi yalan. Devrimci Şol kendi üyelerini tanıyan ve kiminle hangi işleri yapacağını bilen bir örgüttür. Ayrıca bu gibi tiplerin bir dava uğruna ölemeyeceğini bilmek için ne dahi olmaya, ne de deneme yapmaya gerek var. Kendisine ölüm orucuna katılma önerisi yapılması bir yana, not gönderme olayı da yalandır. Bunu ispatlamak için hainlik özellisinden başka bir kanıt yoktur elinde. Bu tip yalanları yine kendisine büyük adam havası kazandırabilmek amacına yöneliktir. O dönem Alemdağ Cezaevi'nde bulunan tutukluların hepsi Şaban Taşçı'nın ne olduğunu ve örgütle ilişkisinin bu düzeyde olmadığını, en alt düzeyde sıradan bir insan olduğunu bilirler. Kaldı ki, bunu kendisi de kabul etmekte, örgüt ile ilişkilerinin en alt düzeye indirildiğini söylemektedir. Devrimci Şol Haydar BAŞBAĞ, Abdullah MERAL, Hasan TELCİ gibi yığınla kararlı, inançlı ve gönüllü militana sahipken, tutup Şaban Taşçı gibi sıradan birine ölüm orucu önerisini açmaz, teklif etmez, hatta böyle bir olayı kendisine duyurmaz bile². Kendisi açlık grevinin 45. gününe kadar ölüm orucu olacağı şeklinde bazı söylentiler duymakla birlikte, kesin olarak bilmediğini neden itiraf etmiyor? Etmez, çünkü o zaman örgütün sıradan bir ilişkisi (içinde bile değil) olduğu açığa çıkacak ve bir sürü yalanı ortaya çıkacaktır. Öyle ya, bunu bilen bir insan düşünür, bu adam böyle önemsizse bu kadar çok şeyi bilmemesi gerekir. Acaba yalan mı söylüyor? İşte Şaban Taşçı tüm bunları hesapladığından, kuşkuları silmek için içeride ve dışarıdaki konumu-

nu alabildiğince büyük göstermeye çabalıyor.

Şaban Taşçı açlık grevi ve Ölüm Orucuna katılmış mıdır? Şöyle katılmıştır: Sıradan bir ilişki olarak 30 gün destekleyeceğini söylemiş, katılmış, ancak bu sözünü yerine getiremeyerek, 7. günde bırakmıştır. Ve o andan itibaren de (herhalde ölmenin ve mücadele etmenin kolay olmadığını anladığından, bunun 'dehşet'ini yaşadığından) bunalıma girmiş, psikopatlaşmış, dengesiz hareketler sergilemeye başlamıştır.

Tüm hainler gibi o da insani ilişkilerden dahi nasibini alamayacak kadar ahlaksızlaşmıştır. Arkadaşları her saniye hücre hücre ölürken o, —hem der— arkadaşlarının maddi katkılarıyla yemesi ve, içmesine devam edecek kadar ahlaksızdır. Buna karşın örgüt, zor koşullara dayanamayan zayıf kişilere destek olmayı görev bilmiştir. Ne yazık ki Şaban Taşçı, şizofrenik bir psikopattı. Tüm yapılanlara karşı «herkes beni ajan görüyor, hakkımda bildiri dağıtıldı, herkes okuyor, görüyorum.» gibi garip iddialarda bulunmaya başladı. Oysa cezaevinin mimari yapısı gereği, böyle bir bildiri olsa bile okunduğunu görmesi hatta haberi olması imkânsızdır. Bunun için ihbarcı Şaban Taşçı ve diğerleri, tarafsız ve uzman bir doktorlar heyetince kontrol edilmelidir.

Hiçbir normal insan yıllarca savunduğu dünyaya bakış açısını ve mücadelesini bir anda yerle bir ederek yadsıyamaz. Tüm hainler itiraf yapmadan bir ay öncersine kadar Marksizm'i, komünizmi savunuyordu(!) Ne zaman ki pişmanlık yasasının çıkacağı kesinleşmeye başladı, faşist devletin yüceliğini ve karşı-devrimciliği ilke edinmeye başladılar.

Kimi aldatabilirler ki?

Hain bugün açlık grevi ye ölüm orucunu karalıyor, küfrediyorsa, onların, bu işi becerememelerinden, can-

larının tatlı olmasından doğan bir komplekstir. Burjuvazinin propagandasını yapma gayretidir.

Keza sorgu verme biçimini de çeşitli senaryolarla sunmaya çalışması, aynı «büyük adam» olma derdinin ürünüdür. Hainin iddia ettiği gibi, Dursun Karataş'ın Haydar Başbağ'a gönderdiği not ile kendisinden mahkeme siyasi savunma yapmasını, işkenceyi anlatmasını istemesi diye bir olay yoktur, olamaz. Çünkü Haydar Başbağ'a bir not iletilmişse, örgütsel ilişki gereği Şaban Taşçı bunu bilemez. Asıl önemlisi, kendisinin de ikrar ettiği üzere, örgütle ilişkisi en alt ve yok denecek düzeydedir. Örgütsel ilişkisi olmayan birine «şöyle davran» denilemez. Şaban Taşçı bugün bunları söylüyorsa kanıtlamalıdır. Ama böyle bir şey olmadığı için kanıtlaması da imkânsızdır. Şaban Taşçı işkence konusunda sorgusunda söylediklerine de, örgütün talimatıyla hazırlanmış senaryo diyor. Eğer insanlık onurunu çiğneyen işkence olayını kendine layık görüyorsa ona birşey diyemeyiz, çünkü şu andaki insanlık dışı durumuyla tüm bu şeyler kendisine hiç de onursuzluk olarak görünmüyor. Ancak sorgusu esnasında böyle düşünmediği için işkencelerle ilgili bir sürü somut delil öne sürüyordu. Daha önce de belirttiğimiz gibi bunlar dosyasındadır. Bu konuda fazla bir şey söylemeye gerek yok. Çünkü daha önce yaptıkları bugün söylediklerini yalanlayan çok somut şeylerdir.

Ancak, tüm itirafçı hainler, burjuvazinin, siyasi polis, cezaevi idarelerinin, MİT'in ve savcılarının direktifiyle bunları yapmak zorundadır. Çünkü onların bütün amacı devrimci hareketi karalamak, küçük düşürmektir. İtirafçı piyonları sonuna kadar kullanacaklardır elbet. Tüm propagandanın temeli, devrimci hareketin halka karşı olduğunu, toplumsal bir hareket olmadığını 3-5 kişinin (hatta bir kişinin) herkesi kandırıp talimatlarla yön-

lendirdiğini kanıtlayabilmektedir. Ama ne yaparlarsa yap-sınlar, mızrak çuvala sığmıyor. Çünkü Devrimci Sol'u ve önderlerini halkımız tanıyor. -Devrimci Sol'un ne ol-duğu, "tüm yaptıklarıyla ortadadır. Ve bu yaptıklarıyla halkın yüreğindeki yerini almıştır.

Yine Alemdağ ve Davutpaşa'daki firar olayları ile ilgili iddialar da tam bir senaryodur. Kendini örgütün ileri bir elemanı gibi gösterip yasadan faydalanma man-tığına göre uydurulmuştur. Bir firar olayından kimle-rin yararlanacağına örgüt karar verir ve elbette örgüt, kendisine en yararlı ve güvendiği unsurların yararlan-masını ister. Bu mantıkla bakarsak, Şaban Taşçı gibi korkak, zavallı, ufacık bir yara aldığında hastaneye gi-dip teslim olan ve poliste olmadık dalkavukluklar yapa-rak canını kurtarmaya çalışan bu insanı kaçırıp da ne yapsın örgüt?.; Kaldı ki, ona sıra gelene kadar yüzlerce insanı vardır Devrimci Sol'un.

Şaban Taşçı, Salih Odabaş, Ferman Öztürk, Rama-zan Işık, Erdinç Yeşilbaş gibi hainler hiçbir zaman ör-gütümüzün gerçek birer elemanı olamadılar. Onlar anti-faşist mücadelenin yaygın olduğu, devrimci mücadele-nin ivmesinin yüksek olduğu koşullarda, sıradan anti-faşist unsurlardır.

İtirafçı hainler, ihanetlerini gizlemek için, örgüt ele-manlarını ihanetle suçluyor. Oysa ihanetle suçladıkları örgüt üyeleri ihanet içinde olsaydılar, bugünkü hainler gibi- yüzlercesini toplatıp katlettirmeleri ve kendi kelle-lerini kurtarmaları hiç de zor değildi. Oysa onlar halk-ların kurtuluşu için ölümü hiç çekinmeden göze almış-lardır. İtirafçılar, çamur at, izi kalır mantığında ve daha da ötesi kendilerini faşizme ispat etme gayretinde olduk-larından ötürü-karalamalarının bir parçası olarak, ya-lan ve demagojiye başvuruyorlar. Tüm bu plan ve prog-ramı ellerine-veren egeme'n sınıflardır. Planın asıl ha-

zırlayıcıları; I. Şube, Metris'te Binbaşı Muzaffer Akkaya ve savcılardır.

Hain her zaman hainliğini sürdürür. Fazla değil, hiçbir şey yapmamak koşuluyla iki saatliğine bize teslim edin, bu sefer de şimdi savundukları düşüncelere ihanet edeceklerdir. Onlar bu kadar zavallıdır.

OLİGARŞİ HAINLERİ KORUYAMAYACAKTIR

Sonuç olarak şunları söyleyebiliriz:

Oligarşinin devrimci hareketi karalama çabalarının hepsinde olduğu gibi, Pişmanlık Yasası saldırısı da boşa çıkacaktır. Türkiye halkları hiçbir zaman oligarşinin arzulanmış bir toplum olmayacaktır. Gerek yüzyıllardan beri canı pahasına koruduğu gelenek ve görenekleri, gerekse bağrından çıkardığı devrimci örgütleri buna izin vermeyecektir. Pişmanlık Yasası da oligarşinin başarısız bir deneyi olarak çekmecelerde kalacaktır. Ki şimdiden, bizzat bakanların ağzından başarısızlığı itiraf edilmektedir.

Bu kadük girişimin ortaya çıkardığı 3-5 hain ne olacaktır? Oligarşi yüz değiştirmeden kimlik değiştirmeye kadar her türlü garantiyi vermesine karşın, bunları koruyabilecek midir, yaşatabilecek midir? Önümüzdeki süreçte bunları yaşayarak göreceğiz. Ancak geçmiş deneylere bakarak «başarı»nm mümkün olamayacağını söyleyebiliriz. Oligarşi, değil bunları korumak, karınlarını bile doyuramayacaktır. Birçoğu ailesinden, arkadaşlarından kopmuş, hemen tüm yakınlarının düşmanlığını kazanmıştır. Tek dayanakları devlettir. Ama devlet kendini koruma telaşındayken 3-5 haini dikkate alabilir mi?

Türkiye, sürekli ekonomik ve siyasi kriz içinde olan yeni sömürge bir ülkedir. İktidarlar ve politikalar çok sık değişir. Ve en çok adamın en kolay harcandığı, devletin bekasının kişilerin bekasından sürekli üstün tutulduğu bir ülkedir. Çünkü ülkenin yapısı ancak bunu —o

da çok zor— başarabilecek bir durumdadır. Öyle ki, cunta generallerinin bile ilk iş olarak kendi geleceklerini güven altına almaya yönelik kanunlar çıkardığı bir ülkede, hainlerin kıymeti ne olabilir ki? Evrenin bile yaralanmaktan kurtulmak ve ömür boyu güvenceli bir yaşam sürdürmek için kanunlar çıkardığı bir ülkedir Türkiye. Evren'in bile böyle bir şeye ihtiyaç hissettiği ortamda Pişmanlık Yasası'nda hainlere güvence(!) veren birkaç hükümün değeri ve uygulanabilirliği ne olacaktır? Nitekim bugün ihanetleri sayesinde tahliye olan ilk hain grubu, korumasız ve zavallı bir durumda sokağa bırakılmışlardır.

Evet, hainleri hiçbir şey kurtaramayacak. Bu ülkenin hakim sınıfları başbakanlarını, bakanlarını, milletvekillerini bile koruyamadı, hainleri hiç koruyamaz. Verilen bütün güvenceler boş ve aldatmacadan ibarettir. Kaldı ki, bu güvenceler gerçek olsa bile, halkın öfkesi ve mücadelesi karşısında ne kadar dayanabilir?

Tüm hainler, destekleyicileri, teşvikçileri ve yönlen diricileri ile beraber layık oldukları cezayı bulacaklardır. Bundan hiç kimsenin kuşkusu olmasın. Zaten tarih te de eceliyle ölen hain parmakla gösterilecek kadar azdır.

Devrimci Sol, ihanet edip arkadaşlarını katlettiren, işkence yaptıran, halkı tedirgin edip, yılgınlığı geliştiren tüm hain ve muhbirleri şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da cezasız bırakmayacaktır. Bunu ne kanunlar, ne estetik ameliyatları, ne kimlik değiştirmeleri, ne de oligarşinin gücü engelleyemeyecektir.

İNSANA AİT DEĞERLERE SAHİP ÇIKAN
HERKESE SESLENİYORUZ:

YARGIÇLAR, AYDINLAR, DEMOKRATLAR,
VE TÜM «İNSAN»LAR!

İtiraf Yasası kokuşmuş, çürümüş, asalak bir düze-

nin kendini koruma yolundaki son çırpınışlarından biridir. İtiraf yasası salt komünistlere, devrimcilere, yurtseverlere değil, tüm insanlığa yönelik bir saldırdır. Ege-men sınıflar kendilerini kurtarmak için yüzyılların oluşturduğu gelenekleri, görenekleri, kültürel ve ahlaki değerleri bir çırpıda ortadan kaldırmak istemektedir. Buna alet olmak, hatta sessiz kalmak bile bir insanlık suçudur. Bu suça ortak olmayın. Belki birçok maddi çıkar, ödül kazanacaksınız, ancak çocuklarınıza lekeli bir isim ve ömür boyu şaibeli bir yaşamı miras bırakacaksınız!

Tüm değerler gibi ahlak da, gelenek de, kültür de halkın binlerce yıllık tarihinin ürünüdür. Halkın gelenekleri arasında hainlik, muhbirlik, itirafçılık yoktur. Bunların dayanağı, halka, vatana sevgi değil, kendine karşı sevgidir. Kelleyi kurtarmaya dayanan bir eylemdir. Birkaç kişinin kellesini kurtarmak için, devrimci mücadelenin kaçınılmaz gelişimini engellemek için, halkın kutsal saydığı geleneklere-saldıranlara alet olmayın. Çünkü ne bu hainlerin kellesi kurtulacak, ne de devrimci mücadelenin gelişimi engellenebilecektir. Pişmanlık Yasası boş bir çaba olarak oligarşinin sicilindeki birçok kara lekeden birisi olmaktan öteye gidemeyecektir.

İtiraf Yasası daha bugünden iflas etmiştir. 2000 gibi iddialı bir rakam beklenirken, sayı 150-250 arasında kalmıştır, kalmaya da mahkumdur. Çünkü halkımız kendi öz değerlerine her zaman sahip çıkmıştır. Bugün de halkın geleneklerinin ağır bastığına ve hâlâ yaşadığına tanık oluyoruz. O zaman halkın, gelenekleriyle boşa çıkardığı oligarşinin bu politikasını desteklemek, ona alet olmak veya sessiz kalmak neden? Her dürüst insan, toplumsal konumu veya görevi ne olursa olsun, bu soruyu kendine sormalı ve cevabını samimi olarak açıklamalıdır. İtiraf Yasası karşısındaki tavırlar bugün insan ol-

manın turnusoludur. Bu cevaplar ve tavırlar herkesin «insan»lığını ortaya koyacaktır.

İtirafçılara destek olmak, teşvik etmek, aynı zamanda onların yaptıklarına ve yalanlarına da ortaklık etmek demektir. Bugün kelle kurtarmak derdiyle ardarda sıralanan yalanların ciddiyetsizliği ortadadır. Söylenenlerin birçoğu iddianamelerden alınmış ve ideolojik küfür ve karalamaların artan dozajı dışında hiçbir yenilik taşımamaktadır. Bunlar zorunludur. Çünkü, birşey bilmemelerini gizlemenin, birşey biliyormuş gibi görünmenin yolu küfür, hakaret ve demagojiden geçiyor. Oligarşiye bağlılıklarını başka türlü kanıtlama olanakları yoktur ve bu yöntemle oligarşiye yaltaklanmaktadırlar. Yaşamım güçlü olana yaltaklanmak ile kurtarmaya çalışanları desteklemek, onları meşrulaştırmak neden?

Tüm insanlık; iyi tanıyın!

Oligarşi, çıkarını koruma uğruna, düzenini yaşatma uğruna, tüm insani ve ahlaki değerlere saldırmakta, yok etmeye çalışmaktadır. Oligarşinin bu çabalarını destekleyip alet olanları ve karşı çıkanları iyi tanıyın ve belleğinizden çıkarmayın. Onları unutmayın!

Yargıçlar; unutmayın!

İtirafçıları devlet koruyamayacak ve bu yöntemlerle, kesinlikle devrimci mücadele engellenemeyecektir. Bu yasa işlerliğini yitirecek ve sonuçta siz yargıçlar tarih önünde suçlu olacaksınız. Hiç unutmayın!...

NOT : Bu dilekçe 19.8.1985 günü
9 imzalı olarak mahkemeye sunuldu.

Dursun Karataş
Sinan Kukul
Bedri Yağan
İbrahim Erdoğan
İbrahim Bingöl

Tuğrul Özbek
Alışan Yalçın
A. Şener Yıldırım
A. Tayfun Özkök

PİŞMANLIK YASASININ MASKESİ DÜŞÜYOR

MLSPB-DK (Marksist-Leninist Silahlı Propaganda Birliği Devrimci Kurtuluş) davasında yargılanan, itirafçı Yüksel Akkuştur'un «itiraflarının itirafını» yapmasının ardından, itirafçılık olayının bütün yönleriyle gün ışığına çıkması, daha önce Devrimci Sol davası tutuklularının mahkemeye verdikleri İtirafçılık Yasası'nda ilgili yazılı görüşlerini kanıtlaması üzerine, bu konu güncelleştigi için, bir kez daha konunun önemini vurgulamak amacıyla, bu dilekçe 5 Kasım 1987'de verilmiştir.

II. NO.'LU ASKERİ MAHKEME BAŞKANLIĞINA

Baştabya/METRİS

«Tüm değerler gibi ahlak da, gelenek de, kültür de halkın binlerce yıllık tarihinin ürünüdür. Halkın gelenekleri arasında hainlik, muhbirlik, itirafçılık yoktur. Bunların dayanağı; halka, vatana sevgi değil, kendine karşı sevgidir. Kelleyi kurtarmaya dayanan bir eylemdir. Birkaç kişinin, kellesini kurtarmak için, devrimci mücadelenin kaçınılmaz gelişimini engellemek için halkın kutsal saydığı geleneklere saldıranlara alet olmayın. Çünkü ne bu hainlerin kellesi kurtulacak, ne de devrimci mücadelenin gelişimi engellenebilecektir. Pişmanlık Yasası boş bir çaba olarak oligarşinin sicilindeki birçok kara lekeden biri olmaktan öteye gidemeyecektir...» (19.9.1985 tarihli dilekçemizden)

«Pişmanlık Yasası»nın yürürlüğe yeni girdiği, kamuoyunda tepkilerin dile getirilmeye başlandığı o günlerde bizler bunları söylerken, ne falcılık yapmaya çalışıyorduk, ne de bazı şeylerden kendimizi kurtarma çabası içindeydik. Genel olarak halkımızın ahlaki değerlerini sorgulayan, insanlarımıza dönenle özgü ahlaki bir

yapı empoze etmeye çalışan sivil görünümlü hükümete karşı, tüm demokrat, yurtsever, devrimci, ilerici insanlara ahlaki, siyasi bir sorunla karşı karşıya olduğumuzu, buna herkesin tepki göstermesi gerektiğini söylüyorduk.

Yine, sorunun birinci derecede uygulayıcı muhatabı olduklarından, yargıçlara yasanın niteliği konusunda somut uyarılarda bulunuyor, hükümetin siyasal manevraları uğruna, hukuku feda etmemeleri çağrısında bulunuyorduk.

Süreç, öngörülerimizin ne kadar doğru olduğunu bir kez daha gösterdi. İtirafçılık Yasası oligarşinin cephesinde hayal kırıklığı yarattı, beklediklerini bulamamışlardı. Yasanın mimarı olarak gözüken Faik TARIMCI-OGLU, yasanın "yürütülmesi ve sonuçlarından hiç de memnun olmadığını çok açık. olarak kamuoyuna aktarıyordu. (13 Eylül 1986 Yeni Gündem)

(.....)

- 12 Eylül militarizmi ve onun sivil görünümündeki ÖZAL hükümeti, ülkemiz tarihinde öteden beri uygulanan «suçlularla suç ögesini arama» olayını yasal hale getirerek, kendi hukuk anlayışı ve altına imza attığı evrensel hukuk düzenlemelerinin dışına çıkmıştır. Bugüne kadar; itirafçıların birçoğu şubeden sorguya katıldıklarını, operasyona çıkararak devrimcileri katlettirdiklerini inkâr etmemekte, yazılı belge olarak övünçle sunmakta, bulundukları cezaevinde de yönetici rolünü üstlendiklerini belirtmektedirler.

Bugün elimizde Yüksel AKKUŞTUR'un pişmanlığının pişmanlığını belgeleyen somut veriler vardır. Yüksel AKKUŞTUR, MLSPB davası hükümlülerinden itirafçı sanıktır. 17.12.1986 tarihinde İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı II no.lu Askeri Mahkemesi tarafından verilen karar ile tahliye ediliyor. Çıktıktan tam 8 ay sonra, kendi

güvenliğini sağlayanlardan kaçarak, «1985 tarihinde iki - üç tane itirafçının ve polisin düzmece ifadelerini alıp kullanarak beni itirafçı olma pozisyonuna getirmelerinden sonraki yaşamım hakkında pişmanlık duyuyorum» diyerek, 42 sayfalık bir dilekçeyle, oynanan oyunların içyüzünü kamuoyuna açıklamıştır.

Yüksel AKKUŞTUR, itirafçılık yasasının ilginç bir prototipidir. Yakalandığından bu yana (1985) polis, savcılık, cezaevi, mahkeme evrelerinde olanları 42 sayfalık dilekçesinde anlatarak bugüne kadar bizlerin bu yasayla ilgili söylediklerini teyit etmiştir.

Yakalandığında kendisini ölüm/yaşam ikileminde bıraktıklarını, itirafçı sanık Kamuran ÖZCAN'ın telkin ve baskılarıyla tercih yaptırıldığını, bu telkinler sonucu senaryonun piyonu olmaya razı olduğunu anlatıyor. Bunlar, bizler için sır olan şeyler değildir. Yaşadığımız yedi yıllık cezaevi sürecinde bizler bu olayların bizzat tanığı olduk. Yüzlerce sayfalık dilekçemizle de hukuk, adalet adına oynanan oyunları bir tanık olarak anlattık, anlatmaya çalıştık.

Yüksel AKKUŞTUR'un yaptığı itiraflardan kendisinin dahi haberi yoktur. Kendi kimliği artık işkenceci polislerin, MİT'in elindedir. Burjuvazi, her ne kadar itirafçılara «baskılardan kurtulup kendi kimliğimi buldum(!)» dedirtse de, Yüksel AKKUŞTUR'un açıklamaları ortadadır. «En sonunda bu şahıslardan kimilerini tanıyormuş ve birlikte eylem bile yapmışız gibi gösterirken, kimilerini de tanıyorum ve haklarında bilgi sahibiymişim gibi gösterildim ve gösterilmek zorunda kaldım».

(.....)

Yüksel AKKUŞTUR'un söyledikleri sadece kendisiyle ilgili değildir, kendine olduğu kadar diğer tüm itirafçılara da aynı senaryonun uygulatırıldığını, buna karşı çıkmanın söz konusu olamayacağını söylüyor. Ce-

zaevinde itirafçıların iki gruba ayrıldığını; birilerinin gönüllü olarak herşeyi yaptıklarını, diğerlerinin, biraz isteksiz olunca, gönüllüler ve idare tarafından yasa ile tehdit edildiğini belirtiyor. Tüm bu açıklamalardan sonra polis, savcı, cezaevi işbirliği ile yazılan senaryolar mahkemede nasıl olur da bize karşı suç delili oluşturabilir. Olanlar artık sır değildir. Oynanan bir oyun vardır ve bu oyunun içindeki bir şahsın açıklamaları sis perdelerini kaldırmıştır.

(.....)

Mahkemeniz, bu sorulara cevap veremediği, bu konularda bir açıklama yapmadığı müddetçe şaibe altında olacaktır. Bizlerin, itirafçıların tahliye olma nedenleri ve kıstaslarını sordüğümüzda, bunları gizleme çabalarınız devam ettiği sürece, mahkemelerin bağımsızlığı, hukukun üstünlüğü ilkelerini yok farzederek karar almaya devam ettiğini gösterecektir. İtirafçılara MİT, siyasi polis kanalıyla empoze edilen onlarca sayfalık dilekçe, bugün mahkeme dosyalarında yer almaktadır. Bu senaryoların nasıl yazıldığı, hangi amaca hizmet ettiğini dünün itirafçıları açıklamaktadır.

(.....)

Bu açıklamalar tüm kamuoyunca biindikten sonra, bizlerin bu belgelerle, yalanlar la suçlanmamız neyi ifade eder? Mahkemenizin bunları hâlâ doğru kabul etmesi, dava dosyalarında tutması, ancak ve ancak hukuku, yargılama usulünü, «12 Eylül adaleti» adına katletmesidir. Bugüne kadar, itirafçıların yaptıkları açıklamaların çok az bölümü kendi eylemleridir. Yüzlerce sayfalık ifadeler, oligarşinin dönemsel ihtiyaçlarını karşılayan düşmanca siyasal saldırılardır. Bu dilekçeler mahkemede okunup işlem görürken, bizler saldırılara cevap verme hakkını bile kullanamadık. En doğal yasal haklarımız cezaevi idareleri ve mahkeme tarafından engellenmiş-

tir. Yüksel AKKUŞTUR'un belirttiği gibi, bu gibi savunma ve sorguların, ya bir fotokopisi alınır, ya da imha edilirdi. Hatırlayacaksınız, aynı dönemlerde mahkemeniz bize yönelik bir karar alarak idarenin bu tür dilekçeleri getirmemesini istedi. Yine bizlere «bundan sonra siyasal amaçlı dilekçelerinizi almayacağın(!)» diyebildiniz.

Sizler, yargı bağımsızlığına önem verdiğinizi söylemeniz de; geçmiş dönemde yaşadıklarımız gösterdi ki, cezaevi, sıkıyönetim, mahkeme kararları, aynı döneme denk düştüğü, birbirini tamamladığı gibi, çok açık olarak bizlerin tek yönlü saldırıya maruz kalmamız sağlandı.

HALKIMIZ İNSANİ DEĞERLERE SAHİP ÇIKARAK İTİRAFÇILIĞI REDDETMİŞTİR

Yasanın çıktığı günden bugünlere kadar kamuoyunda yapılan tüm tartışmalar, İtirafçılık Yasası'nın hukuki, siyasi, ahlaki yönünün sakıncaları üzerinedir. Yasanın yapıcıları da dahil olmak üzere hiç kimse, yasa lehi-ne söyleyebilecek hiçbir söz bulamamaktadır. Yasa sadece devletin yetkililerinin elinde, savunmak zorunda oldukları bir araç, bir hukuk ucubesi olarak kalmıştır.

Siyasi düzeyde hükümet, MİT destekli basın toplantıları, bazı itirafçı hainlerin katıldığı paneller, demeçler serisiyle, senaryolar hazırlanıp topluma empoze edilmeye çalışılsa da başarılı olunamamıştır. Özellikle CIA destekli Yeni Forum dergisi ve Aydın YALÇIN'ın tüm çabaları kamuoyuna ispiyonculuğu, hainliği benimsetememiştir.

Yasa uygulayıcıları, piyonları ve bir avuç destekçisi ile birlikte başbaşa kalmaya, tarihin hukuk çöplüğüne atılmaya mahkum olmuştur.

(.....)

Döneklik, satın alma/satın alınma, ikiyüzlülük burjuvazinin kendi mayasında vardır. Bu, Osmanlı'dan, komprador ilişkilerden devraldığı bir gelenektir. AB-DÜLHAMİT'in jurnalcilik, ispiyonculuk geleneğidir.

(.....)

Türkiye Cumhuriyeti devleti bugüne kadarki süreçte dönekleri, hainleri kendi içine alıp, bunlardan güç sağlamaya çalışmıştır. Cumhuriyetin zeminini oluşturmaya ideolojik yapılanmayı yaratanlar yine bu döneklerdir. Bugün en somut ifadesi, «ister sağcı ister solcu, geçmişte ne olursan ol; vazgeç, gel bu soygun düzeninden payını al» çağrılıyla, «dört eğilimi birleştirdik» nakaratlarıdır.

ATALARININ YOLUNDAN YÜRÜYEN ORHAN ÖZAY VE TURABİ KAÇAR

Orhan ÖZAY ve Turabi KAÇAR adlı iki hain de mahkeme yargıcının «övinçlü» sözleriyle tahliye oldular; dışarı çıkar çıkmaz «atalarının yolundan» gitmeye karar verdiler. Devletin kimliğini, parasını, silahını alarak İstanbul Aksaray'da mağaza soymaya kalktılar ve yakalandılar. Dün dilekçemizde «Oligarşi, değil bunları korumak, karınlarını bile doyuramayacak» diyorduk. (19.9.1985) Fak-Fuk Fon'dan kemik yalayan iki itirafçı, insan müsveddesinin karnı doyurulamamış olacak ki; ilk fırsatta bu işe yöneldiler... İddia ediyoruz, yenileri gelecek. İlerde, sokaklarda sağa sola, yoldan geçenlerin namusuna saldıranlara da rastlanırsa şaşmamak gerek. Tarihe oligarşinin devrettiği eser bunlar işte.

Pişmanlık Yasası'nın savunucuları bugün daha fazla teşhir oluyorlar. Polis, Yüksel Akkuştur'a «bu kişileri ilk önce bir başka ekip yakalamış. İş resmiyete bindikten sonra bizim haberimiz oldu. İş resmiyete binmeden

haberimiz olsaydı, bu işi kapatırdık.» diyerek şöyle devam ediyor; «Bu durumu İçişleri Bakanı'na bildirdik. Bakanlıktan bize gelen talimat, 'Ne olursa olsun, bu şahısların eski gerçek kimliği açığa çıkmamalı' idi. Bunun üzerine, biz bu kişilerin mahkemesine bakan savcı ve hakimle konuştuk, izah ettik ve ne olursa olsun kimlikleri açıklanmamalı şeklinde emir geldiğini, ayrıca kimliklerinin ortaya çıkmaması için de en kısa zamanda çıkmaları sağlanması hususunu izah ettik.» İki itirafçının böyle bir eyleme kalkışması devletin tüm demagogilerini alt üst edecektir, herşey gizlenmeli, olay örtbas edilmeliydi. Ne var ki, bunu başaramadılar, olay tüm kamuoyuna yansıdı. Sağı solu pisledikten sonra yaptığıının üzerini örtme çabaları işe yaramamıştı.

İtirafçılar için bir sorun yoktu. Onlar zaten onursuzluğu, ihaneti seçmişlerdi. Orhan Özay soygun dolaşısıyla hiçbir sıkıntı duymadan «Biz kimseye aç kalacağız diye bir söz vermedik» diyebiliyordu. Ama olayın bir de devlet tarafı vardı, kamuoyuna nasıl bir açıklamada bulunulacaktı? Olay örtbas edilmek istendi, başarılamadı, yapılacak tek şey vardı susmak, saklamak.

(.....)

Bu suskunluğun nedeni neydi? Tek bir nedeni vardı. Devletin en yetkili ağızlarını yalanlamıştı yapılanlar... İtirafçıları devletin yanında, «anarşi ve terörün» eski pişmanları olarak gösteren demagoji bizzat kendileri tarafından yalanlanıyordu. Elbette bunlar gizlenmeliydi(!) Çünkü bu piyonların itirafları ile yüzlerce devrimci hakkında kararlar alınmıştı. Biz de dahil olmak üzere, yüzlercemiz hakkında alınacak kararlar için delil/ dayanak yapılmak isteniyordu.

Olayın bir yönü; itirafçıların, itirafçılık kurumunun nasıl fiyasko ile sonuçlandığı, teşhir olduğudur. Diğer bir yanı ise, çok açık olarak, görülen, bu yasada yer

alan kurumlar, İçişleri Bakanlığı, polis, mahkeme üçge-ni katılarak bir senaryo hazırlanmaya çalışılmasıdır. Ce-za Yasası'nın suç saydığı fiiller bir kesimin çıkarı için unutulması, yasaların çiğnenmesi isteniyor. Soyguncu itirafçıların suçlarını kapatmak için hazırlanan bu senar-yo bugün tutmadı. Fakat dün tutmadığını söylemek zor...

İÇİŞLERİ BAKANLIĞI VE SIKIYÖNETİM YARGIYI YÖNLENDİRİYOR MU?

İtirafçılık Yasası, tehditle suç oluşturmaya zorla-yan bir yasadır. Bunun hukuk dilindeki adı yasadışılık-tır. Devlet; kişileri ölümle tehdit ederek suç oluşturmaya zorlaması, bu suçlarla insanları yargılayarak mahkum etmesi, yargıyı da yanıltma, baskı altına alması sürecini izlediğinden kendisinin de imza attığı evrensel hukuk ilkelerini reddetmektedir. Bu yasayla işlenen birçok suç vardır, asıl yargılanması gerekenler bu suçu oluşturu-lardır.

Yasanın, hukukla çelişen yönleri sadece bunlar de-ğil, Pişmanlık Yasası uygulama alam bulduktan sonra yargı ve yürütme arasındaki ayrılığı da ortadan kaldırı-mıştır. Yargılama yetkisi verilen mahkeme itirafçının söz-lerinin doğru olup olmadığına kendisi karar veremiyor. İtirafçıların dosyaları toplanıp İçişleri Bakanlığı'na gön-deriliyor, Emniyet Genel Müdürü, Güvenlik Dairesi, Yı-kıcı Faaliyetler Dairesi'nin incelemelerinden sonra ge-rekli tespitleri yapıyor ve kararını mahkemeye iletiyor. Zaten yasanın üçüncü maddesi bunu gerektiriyor. Bura-da yine söylenenlerin doğruluğu önemli değil, yakala-nan, öldürtülen adam sayısına göre karar veriliyor. İç-işleri Bakanlığı 88 kişinin başvurusunu reddederken şunları söyleyebiliyor: «Yeni birşey getirmediği, faili meçhul cinayet aydınlatmadığı». İtirafçı nasıl birşey ge-

örecektir? Bununla neler kastediliyor? Bu yasalara geçmiyor. Ama yakalatma ve öldürmenin derecesine bakıldığı, Şemsi Özkan gibi dört devrimciyi öldürtenin salınmasıyla ortaya çıkıyor. Peki yargının bağımsızlığı nerede kalıyor? Bizleri «yargı»layan heyetiniz, davadaki hainlerin «itirafları»nm doğruluğunu İçişleri Bakanlığı'na soruyor, oradan gelen cevaba göre, bazı hainleri serbest bırakabiliyorsa, «bağımsız yargı»dan bahsedilebilir mi? Sizlerin fonksiyonu nedir? Hainlerin yalana dayanan senaryolarını uygulayıp bizleri «mahkum» etmek mi?

12 Eylül hukukunun «adalet dağıtıcıları» bizlerin en ufak sözlerini bile, «hangi yasanın, hangi maddesine sokabiliriz acaba» tartışması yaparken, itirafçı sanıkların, siyasi polisin, yasaları her hareketleriyle çiğnemesine göz yummuşlardır. Bunları yapanlar ödüllendirilmiştir.

Sınıflı toplumlarda sözde adalet ve hukuk dağıtıcı gözüken, devlet» kendi yasalarını çiğnemeye başvurduğu anda, çürümeye, yok olmaya mahkum olmuş demektir.

(.....)

İTİRAFÇILIK NESNEL BİLGİ ÜZERİNE
OTURMUYOR, İTİRAFÇILIK SENARYOLAR
ÜZERİNE KURULMUŞTUR:

(.....)

İşkence ve sokak başlarında adam öldürme, siyasi polis ve MİT'in 12 Eylül sonrası en doğal uygulamasıydı. Yönetimden aldığı destekle pervasızlaşan işkenceciler, gözaltına aldıkları insanları düşüncelerinden vazgeçirme, tüm arkadaşlarını ele verecek şekilde anlatım ve işbirliği ortamı yaratmak istediler. Toplum tamamen teröriste edil-

mişti, korku halkımızın bir yaşam biçimi kılınmıştı. Şubeye düşen insanlar «ya yaşam, ya da ölüm» tercihi içinde bırakılarak hainliğe özendirildiler.

(.....)

12 Eylül sonrası polis, onlarca insanı işkencehanede, veya «kaçmaya kalktı», «çatışmaya girdi» bahanesiyle öldürmesiyle birlikte, geri bir bilince sahip, devrime, halkına bağlılığında kararsız unsurları etki altına aldı. Onları kendi piyonları olarak kullandı. Şubelerde, yakalatılacak insanların derecelerine göre, onlara prim verdi. Birçok insanı, yakalattığı, öldürttüğü insan oranında ya serbest bıraktı ya da dosyasını kendi istediği gibi düzenleyerek savcılıktan, sorgu hakimliğinden salınmasını sağladı.

İşkence ve baskı ile sindirilen, kişiliksizleştirilen insanların polisle işbirliği ve kendi arkadaşlarına işkence yapması, bizler için sır değildi. Çok yoğun tutuklama ve gözaltında uygulanan bu politikanın başarısı istedikleri düzeyde olmadı. Cezaevlerine gelen insanların birçoğu, belli zaafı taşıyan insanlar da dahil olmak üzere, gerici faşist propagandaya alet olmayarak yapılara karşı çıktılar.

(.....)

Ne, var ki, saldırılar çok yönlü ve siyasal kimliği, insan onurunu yok etmeye yönelik olduğundan, geri bilinçli, zaafı unsurların bazıları yaşamla ölüm, sakat kalma, çok uzun bir hapislik ile dışarı çıkma, rahat bir yaşam tercihi ile başbaşa bırakıldı. Saldırıların başarıya ulaşması için tüm yöntemler kullanıldı. 1985 yılına kadar cezaevlerinde onlarca insanın ölmesi, sakat kalması, bunların en somut kanıtlarıdır.

Saldırılar adım adım tırmandırıldı, kimileri «bağımsızlaştırıldı», kişiliği tamamen silinmeye çalışıldı, gaye-

siz, amaçsız bu insanlar g r hundan devletin propaganda aletleri çıkarıldı. 1983-1984 yıllarında Metris'te Muzaffer Akkaya'nın ağır baskı ve i kencesi altında bunalan insanlar, psikologlarıyla itirafçılık baskı ve telkinleri bu-
gün artık sır değildir.

Yüksel Akku tur'un 42 sayfalık açıklamaları ya-
şamla ölüm arasında tercihini de anlatmaktadır. Gönüllü
itirafçı Kamuran  zcan'ın da « ld r leceksin» yollu
telkinleri, kısa sürede dışarı çıkma  ekicili i Yüksel Ak-
ku tur'u bugün pişman olacağı bir yere getirmiştir.

(.....)

Uyarılarımıza  rnek, sadece Yüksel Akku tur değil
dir. Ersin Tezcanlı, Gencay Aydemir, il  nce vazgeçen
sonra tekrar itirafçı olan Erdiç Ye ilba 'ın itiraflarını
reddeden dilekçeleri de, olayın birçok yönünü açıkla-
maktadır bizlere. Hangi şartlarda itiraf yaptıklarını, ne
den ikinci şahıslara «atf-i cürüm»de bulunduklarını, ki-
mileri kaçamak, kimileri daha açık olarak anlatmakta-
dırlar.

(.....)

Dışarı  ıkma kaygusu, rahat bir yaşam hevesinin
itiraf ıları ne hale getirdiğini Yüksel Akku tur şöyle an-
latmaktadır:

«... Kimileri de bu arada halen hafızalarını zorlar-
lar, hayal güçleri de zayıfsa, bu sefer örneğin, okulda
iken falan mitinge filanlar da katılmıştı diyerek isimler
sıralamaya ba larlar. Bu gibi şeyler artık fikir babalarına
yavan gelmeye ba lar. Bu sefer, hafızanı biraz daha zorla
diyerek kişilerin boş kalmasını istemezler.  ret de ne
 retirsen  ret... İtiraf Yasası'nı halen hak ettin mi
etmedin mi diye kafasındaki  eli kilerle, bu sefer ba -
lar iddiameleri, dosyaları tekrar tekrar karıştırmaya.»

İnsanların sadece bir çıkar uğruna suçlama meka-

nizmaları olarak kullanılması, yaratılan suçlamaların mesnetsizliğini ortaya koymaktadır. Evrensel hukuk baskı ve tehdit unsurlarıyla insanları suçlayan, belli bir çıkar için tek yönlü ifadeleri hiçbir zaman kanıt olarak ele alamaz. Bugün ne yazık ki, mahkemeniz bu ifadeleri geçerli kanıt olarak kabul etmiştir. İtirafçıların tahliye edilmesi bunun kanıtıdır.

Yaratılan suçlamaların, hazırlanan senaryoların nedenleri çok açık olarak ortaya çıktıktan sonra, hâlâ bu suçlama ve senaryoları kanıt olarak ele almak hukuk trajedisinden de öte, yaşananların bir parçası olmak gibi ağır bir sorumluluğu da ortaya çıkarmaktadır.

İTİRAFÇILIĞIN HAZIRLAYICILARI: SİYASÎ POLİS, SAVCILAR, METRİSTE BİNBAŞI MUZAFFER AKKAYA... VE BAĞIMSIZ YARGI

İtirafçıların konumlandırılışı, ortaya çıkarılışı ile birlikte bu insanların, polis-MİT, savcılık ve cezaevi idaresi üçgeni içinde hareket ettiklerini, yazılan senaryoların piyonu olarak egemen sınıfların ihtiyaçlarını karşılama uğraşı içinde olduklarını belirttik.

19.5.1985 tarihli dilekçemizde yine bu konuya değinerek mahkemenizi uyarmaya çalıştık. Tek yönlü bir karalama kampanyası içinde suçlanmaya çalışıldığımızı belirttik. Dilekçemizde, oynanan oyunun kurmayların} şöyle belirtiyorduk;

«İtirafçılar, çamur at-izi kalır mantığında ve daha da ötesi kendilerini faşizme ispat etme gayretinde olduklarından örgütü karalamanın bir parçası olarak yalan ve demagojiye baş vuruyorlar. Tüm bu **plan ve programlarını** eline veren egemen sınıflardır. Planın hazırlayıcıları, 1. Şube, Metris'te Bnb. Muzaffer AKKAYA ve savcılardır.» Yaklaşık iki yıllık süreç yaşananları bir bir ortaya

çıkardı, Metris'in bir köşesinde oynanan oyunlar, o dönemin piyonları tarafından bugün bir bir açıklanıyor. Yüksel Akkuştur'un 42 sayfalık dilekçesinde bunlar da var.

Binbaşı Muzaffer AKKAYA'nın itirafçılarla olan uğraşları göz yaşartacak boyutlardadır. Gecisini gündüzüne katarak bir suç üretme merkezi ve yalan-demagoji yaratma merkezini polis işbirliği ile yaratmıştır. Fakat, bugün bunun sonuçları ortadadır. Yüksel AKKUŞTUR geldiğinin ertesi günü Muzaffer AKKAYA'nın karşısına çıkarılarak, ifadeleri tekrar tekrar yazması istenmiştir. «İfadelerin aynılarını el yazımıyla yazıp mahkemeye göndermem gerektiğini MUZAFFER binbaşının teşvikiyle KAMURAN benden istedi. Ve diğer itirafçıların aynı şekilde yaptıklarını söyledi». Ne var ki Yüksel AKKUŞTUR'un ve diğer itirafçıların yazdığı itiraflar tamamen bir polis düzmecesiydi, kendinin yeniden yazması mümkün olmuyordu. Yazdıklarını unuttuğundan öte, kaç eylemden, kaç kişiyi suçladığının bile farkında değildi. Yüksel AKKUŞTUR'un anlattıklarında bir abartma olduğunu sanmıyoruz.

Şunu çok iyi biliyoruz: Onlarca arkadaşımız ilgisi olmadığı eylemlerden dolayı içeride tutulmaktadır. Birçok arkadaşımızın da itirafçıların atfı cürüm yaptığı eylemler sırasında cezaevinde, şubede, dışarıda belirli bir yerde olduğu kanıtlanmıştır.

I. Şube, itirafçı işbirliğine Bnb. Muzaffer AKKAYA'nın katılmasından öte, binbaşının bizzat şube ile direkt, ilişkileri mevcuttur. Metris'in bir sorgulama merkezi olarak kullanıldığı, siyasi polislerin cezaeviyle sorgulama ve akıl vermek için sürekli ilişki içinde oldukları, tutuklulara Pişmanlık Yasasından yararlanılması

baskıları, Binbaşı Muzaffer'in odasında sorgu yapılmaya çalışıldığı dilekçelerimizde de mevcuttur.

(.....)

Bundan çok kısa bir süre önce polisin Celal Abbas LEŞANOĞLU adlı arkadaşımıza bu yönde baskı yapmaya çalışması ve arkadaşımızın bunu şiddetle reddederek olayı ortaya çıkarıp, kamuoyuna duyurması bugün sizlerin de bildiği bir gerçektir.

Bugüne kadar bizler şube ifadelerimizi, soruşturma belgelerini mahkemeler açıldıktan sonra almamıza karşın, Binbaşı Muzaffer soruşturmanın gizliliğini de çiğneyerek polis kanalıyla bunları alıp Yüksel AKKUŞTUR'a veriyor: «Kamuran ÖZCAN'a, aynılarını yazmanın imkânsız olduğunu belirtince, hemen Muzaffer binbaşı ile görüşen Kamuran, ertesi gün bütün ifadelerin fotokopisini bana getirdi.»

(.....)

Bugüne kadar yaptıkları açıklamalarla soruşturma dosyalarının Genelkurmay ve Sıkıyönetim Komutanlık odalarına taşındığını, dava açılıp açılmayacağı karan alındıktan sonra, hangi yönde soruşturmanın derinleştirileceği talimatları alınıp suç öğeleri oluşturulduğunu Hamdi SEVİNÇ, Ankara Sıkıyönetim Savcısı Nurettin SOYER, Ankara Sıkıyönetim Askeri Mahkemesi'nde başkanlık yapan Niyazi ÇAĞIN kamuoyuna açıklamıştır.

(.....)

Bağımsız yargılama yetkisi olan mahkemeye, hiçbir baskı ve tazyik olmadığı teraneleri tabii ki yine tekrarlanıyor. Bu sefer sorun o kadar basit gözüküyor. Çeşitli davaların açılması yönünde kararlarla birlikte, kimlerin ne kadar tutuklu kalacağı konusunda Genel-kurmay ve Sıkıyönetimin çok yıldızlı paşaları karar veriyor.

(.....)

Mahkemenizle birlikte Genelkurmay kararları, başsavcılığın hukuk dışı uygulamaları, Genelkurmay İkinci Başkanlığı döneminde savcı ve mahkeme başkanlarına baskısıyla tanınan Necdet ÖZTORUN'un bir zaman İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı yapması ve bu dönemde mahkemelerin ısrarla bızsız sürdürölme çabalan, itirafçı, polis, cezaevi üçgeninin senaryolarının mahkemenizce kabul görmesi, mahkemelerin iç hiyerarşisi, kimin hangi yetkiye sahip oldukları ve nasıl karar aldıkları bir kez daha bize bunları hatırlatıyor. Burada kimseyi özel olarak suçlama amacında değiliz. Sadece bizce *sır* olmayan fakat geniş kamuoyunca yeterince bilinmeyen, ama her geçen gün biraz daha aydınlığa kavuşan 12 Eylül mahkemelerinin iç işlerliğini anlatmak ve yüzlerce idam ve ağır cezalar istendiğı davalarda mantığı ve «hukuk» diye ifade edilen şeyin kimler tarafından ve nasıl çiğnendiğini anlatmak istiyoruz.

İTİRAFÇI SAĞLIKLI BİR RUHSAL YAPIYA SAHİP DEĞİLDİR

Bugüne kadar ele aldığımız tüm dilekçelerde, itirafçı sanıkların sağlam bir ruhsal yapıya sahip olmadıkları, şizofrenik veya paranoyak belirtiler gösterdikleri kendi anlatımları ile mevcuttur. .

(.....)

Şemsi ÖZKAN, Şaban TAŞÇI, Turabi KAÇAR vb. diğer tüm itirafçılara baktığımızda şu yönleri çok rahat görebilmemiz mümkündür; anne ve babasını olanlardan sorumlu tutup aşağılaması, kendisinin kişiliksiz, yönetilmeye muhtaç insan olduğu, bunalımlar içinde oldukları okuduğumuz gerçeklerdir.

(.....)

Yüksel AKKUŞTUR, itirafçı sanık Şaban TAŞÇI'nın yaşamından da bir kesit anlatıyor;

«Bir bakıyorsun gündüz yazıp çizdiği yetmiyor, gece uyuduğu anda bile kalkıp —kafasında artık ne kuruyorsa— unutmamak için not alıyor ve tekrar yatıyordu».

Bizim, burada inceden inceye itiraflarının hangi ruh halinde olduğu yolunda bilimsel inceleme yapma niyetimiz yok. Yalnız gece yarıları kalkıp kafasında kurduklarını not alıp tekrar yatan, tekrar kalkıp yazan, çevresini ve kendisini aşağılayıp, büyük işler yaptım diyebilenler normal insan değildir. Normal insan psikolojisinden bir sapmadır.

(.....)

1987 Türkiye'sinden bir örnek; itirafları Nimet TAŞKIN 10.6.1987 tarihli duruşmada dengesizliklerini devam ettiriyor. Mahkemede saldırgan; «itiraflarınım ne doğru ne de yanlış olduğunu söylemiyorum» yollu saçmalıklara başvuruyor. 24.4.1987 tarihinde savcı Erdoğan SAVAŞERİ mahkemenin sorması üzerine Nimet TAŞKIN'ı şöyle tanıtıyor:

«... dilekçelerini inceledik. Sanık önce 3216 sayılı İtiraf Yasası'ndan yararlanmak için itiraflarda bulundu. Daha sonra bu itiraflardan vazgeçtiğini beyan etti. Mahkeme heyetine çeşitli suçlamalar yöneltti... Sonra tekrar eski itiraflarını yineledi.»

Nimet TAŞKIN'ın hareketlerinin dengesizlik taşıdığı bir gerçektir. Mahkeme, Gümüşsüyü Askeri Hastanesi'ne sevk edip 6 haftadan uzun olmamak kaydıyla müsaade altına alınmasını istiyor. Bu olay; bizlerin de bugüne kadar sözünü ettiği bir itirafları tipinin gözler önüne serilmesidir.

Burada, mahkemenize yaşanan bir olaydan örnek vermek istiyoruz. İtirafçı Erdinç YEŞİLBAĞ, Nimet TAŞKIN'la aynı şeyleri yaşadı; itirafları oldu, itiraflıktan vazgeçti, eylemler hakkında daha sonra doğru olup olmadığını söyleyeceğim dedi ve bir müddet sonra yine itiraflarını tekrarladı. Böyle bir itiraflarının normal bir insan olduğunu hiç kimse söyleyemez bize. Fakat Erdinç YEŞİL-

BAĞ, bırakalım tıbbi müdahaleyi, itirafları doğru kabul edilip tahliye edilmiştir. Bu «karar»ın objektifliğinin takdirini tarihe bırakıyoruz.

Yüksel AKKUŞTUR itirafçılarla birlikte kaldığı dönemlerde, kendi ruh halini yansıtan açıklamalara şöyle devam ediyor; «Genelde ise aralarında insani ilişki diye birşey yok. Kimse kimseye —görünürde ne kadar samimi hava yaratmaya çalışırsa çalışsınlar— güvenemezler, herkes birbirine kuşkuyla bakar, hatta normal sohbetlerden bile kaçınırlar.»

Bugüne kadar bizler hakkında senaryolara alet ettirilenler, bizleri suçlayanlar yukarıda bahsettiğimiz insanlardır. Mahkeme heyetinin ve savcının bu tip insanlarla bizleri suçlaması bir hukuk yanılgısı olduğu kadar, gelişmeleri, olayları görmezlikten gelmek demektir.

SONUÇ:

Bugüne kadar yaşanan örneklerden ve dilekçeye konu olan açıklamalardan sonra, itirafçı sanıkların bizleri suçlayıcı tüm yazı ve «delil»leri mahkeme dosyasından kaldırılmalı ve bir hukuk yanılgısına yol açmadan davamızın daha sağlıklı ve mevcut yasalar karşısında daha tutarlı bir şekilde sürdürülmesinin yolları açılmalıdır-

Bu taleplerimizi ileri sürerken, somut ve maddi delillerle karşınıza geldik. Siyasi polis-cezaevi-mahkeme üçgeninde itirafçıların nasıl kullanıldığını, egemen güçlerin yasalar hiçe sayılarak dönemsel ihtiyaçlarını nasıl karşıladıklarını, bizzat oyunun piyonlarının sözleriyle kanıtlamaya çalıştık.

(.....)

Yargılama usulü, bize şunu göstermiştir ki, bir davada tanık veya suçlayıcı olan ikinci şahsın akli dengesinin ruhsal durumunun sağlıklı olması, hiçbir baskı ve

tazyik altında olmaması gerekir. İtirafçı sanıkların kendi itiraflarında açıkladıkları gibi aşağılık kompleksi, şizofrenik psikopat belirtisi içermektedirler.

(.....)

Kendini kurtarmaya yönelik yalan, demagojik yazılar üretip, birçok insanın işkence görmesi ve tutuklu kalmasına yol açan bu itirafçıların durumu, hukuksal bir trajedinin ötesinde olgular taşımaktadır.

«Şaban TAŞÇI, özellikle tahliye istekleri olduğunda, tahliyelerin önüne geçebilmek için, insanlar hakkında düzmece de olsa karşı ifade ve suçlar geliştirerek mahkemelerde tüm çabasını kullanırdı.» (Yüksel AKKUŞ-TUR'un açıklaması)

Bugün Devrimci Sol davasında sadece itirafçı sanık ifadesiyle tutuklu bulunan insanlar vardır. Şu anda Devrimci Sol davasında bu ifadelere dayalı olarak tahliye edilmeyen insanlar vardır. Heyetiniz hâlâ bu «itiraf» ları, bu açıklamalarla birlikte dikkate alabiliyorsa, hukuksal sorundan öte birşeyler aramak gerekir...

Hukuk kavramı, insanı, insanlık onurunu en yüce değer olarak görmüştür. İnsana yönelik herşey, insan hakları ve evrensel hukuk kavramının dışına çıkar. Bugün belli çıkarlar pahasına, hâlâ 12 Eylül hukukunun yönlendirmesi altında yürünüyorsa, o ülkenin hukuk devleti, hukuk sistemi çürümüştür, yok olmaya mahkumdur.

İtirafçı sanıklar bugün egemen sınıfların kısa vadeli ihtiyaçlarına cevap verebilirler ama, itirafçılar egemen sınıflara da yar olmayacaktır. Yapılan ahlaksızlıklar Orhan ÖZAY, Türedi KAÇAR olayı açıktır. Bu insanları zavallı bir hale düşürenler bu eserleriyle övünebiliyorlar mı acaba?

Mahkemeniz, bağımsız yargılama organı ise bunu

göstermeli, egemen sınıflarla, itirafçı ortaklığına taraf olmamalıdır.

Yargılandığımız dava, siyasi bir davadır. Yargılanma usulümüzün insan hakları ve hukuk ilkelerine uygun olup olmadığı bugünden yarınlara tartışılıyor/tartışılacaktır. Davanın tarihsel bir yargılama olduğu da muhakkaktır. Bugünden yarınlara Devrimci Sol davasının hukuk tarihinde olumsuz örnekler içinde yerini almasını hiçbir yargıç arzu etmemelidir.

(.....)

Bunun yollarından bir tanesi de, tüm suçlayıcı ifadelerinin mahkeme dosyalarından çıkarılıp atılmasıdır. Mahkeme üzerindeki İçişleri Bakanı, polis, cezaevi, ordu komutanlığı vb. kurumların talimat ve telkinleri reddedilmelidir. Alacağınız böyle bir karar yarın insan haklarına uygun, hukuk ilkelerine denk düşen bir örnek olarak gösterilebilecektir.

Bugüne kadar, hukuk sistemine gösterilen örneklerin, egemen sınıfların yargılama ilkelerini reddeden, cübbesine bir onur gibi sarılan insanlara ait olduğu hiçbir zaman unutulmamalıdır.

Tarihin bizleri yargılamasından asla korkmamalıyız. Asıl korkulması gereken şey, yarına, çocuklarımızın, insanoğlunun yüzünü kızartacak suçlarla çıkmamızdır.

«Gerçekler, sadece gerçekler ilelebet yürüyeceklerdir.»

Unutulmasın, itirafçı hainler hakim sınıflara da yar olmayacaktır. Yarın yeni Yüksel AKKUŞTUR'lar çıkıp itirafçılığın itirafını yaparsa, bunun şaibesi altında kimlerin kalacağı hiç belli olmaz.

Dileriz, birer ikişer saldırdığınız «devlet-millete kazandırdığınız» Şaban TAŞÇI'lar, Erdinç YEŞİLBAĞ'lar yü-

zünüzü kara çıkartmaz.

5 Kasım 1987

Dursun Karataş
Sinan Kukul
Bedri Yağan
Alişan Yalçın
Nuri Eryüksel
A. Tayfun Özkök
İbrahim Erdoğan
A. Şener Yıldırım
Sabri Temel

MİT, POLİS VE GERİCİ BASIN BİRLİKTE DEVRİMCİLERE KARŞI YALAN ÜRETİYORLAR.

Polis ve MİT'in basınla işbirliği halinde, asılsız ve yalan haberlerle devrimcileri küçük düşürmek ve karalamak için, basında çıkardıkları bir haberle ilgili olarak Dursun Karataş'ın verdiği «suç duyurusu» dilekçesidir.

**İSTANBUL SIKİYÖNETİM KOMUTANLIĞI II
NO.LU ASKERİ MAHKEME BAŞKANLIĞINA**

Baştabya/METRİS

ALEYHİME YAPILAN YAYINLAR HAKKINDA

Gözaltına alındığım 30 Eylül 1980 tarihinden günümüze kadar, aralıklarla şahsıma yönelik suçlama, karalama ve yalan haberlerle aleyhimde kamuoyu oluşturulmaya çalışıldı. Oysa yasalar; «hazırlık soruşturması gizlidir», «yasalar karşısında suç işlediği kesinleşmemiş herkes suçsuzdur» demesine rağmen, hakkımda henüz iddianame ortada yokken, İstanbul Emniyet Müdürlüğü yaptığı açıklamalarla cezamı kesinleştirmiştir. Bununla da kalmamış, 1981 yılı içerisinde hazırlattığı «Dev-Sol operasyonu» adlı TRT haber programı ile hakkımda ve Devrimci Sol üzerine akla hayale gelmedik iftira ve yalanlara başvurarak, kişiliğime yönelik saldırılar yapılmış ve cezası kesinleşmeyen bir kişi, topluma lanse edilerek kamuoyu oluşturulmuş ve suç işlenmiştir. Savcının iddiaları arasında dahi yer almayan suçlamalarda bulunulmuştur. Evimde normal bir evde bulunması gereken eşyalar olduğu halde, bu durum «çok lüks» diye tanımlanarak yalan haberde bulunulmuştur. Ve programın asıl yapımcısı İstanbul Emniyet Müdürü Şükrü Balcı'dır.

Hayal güçlerini zorlayarak, hakkımda karalayıcı propaganda kampanyası yürüten kuruluşlardan biri de, sahibinin eroin kaçakçılığından yargılandığı, kapitalist Kemal Ilıcak'ın gazetesi TERCÜMAN'dır. Devrimcilere düşmanlığı ile tanınan bu gazete şahsıma yönelik yayın yapmış —olmadık iftiralarda bulunmuş— ve son olarak da «İrfan ÜLKÜ» adlı yazarı, «Nasıl Yakalandılar?» yazı dizisinde gözaltına alındığım tarih, yer ve evim dahil hiçbir şey bilmeden, basit bir senaryo yazarı tavrıyla kişiliğimi rencide etmeye çalışmış, yalan haber yaymış ve aleyhime kamuoyu yaratmaya çalışmıştır,

Bu yayınların yapıldığı sürede 52 sayılı yasa yürürlükte. Ve bu yasaya göre suçludurlar. Yalan haber, iftira, halkı yanıltmak ve maksatlı yayın yoluyla kişiliğime yönelik saldırılar yapmışlardır.

Aleyhimde yayın yapan, yalan haber üreten Tercüman gazetesi(*) sorumluları, yazarları İrfan ÜLKÜ(**), İstanbul Emniyet Müdürü Şükrü BALCI, TRT müdürü ve program yapımcıları hakkında dava açılmasını talep ediyorum.

Dursun Karataş
19.8.1982

(*) Bu gazetenin ve diğer benzerlerinin **birer** nüshasını mahkememize sunamadım. Çünkü hiçbir gerekçe gösterilmeden bu gazeteler cezaevine alınmadı.

(**) **Şu anda «Güneş»** gazetesindedir.

KARŞI DEVRİMCİ SENARYOLARI MİT YAZIYOR TERCÜMAN YAYINLIYOR.

Sahibinin sesi Tercüman Gazetesi'nin her zaman olduğu gibi Devrimci Sol davası ile ilgili olarak, kamuoyunu ve mahkemeyi —yasaları çiğneyerek— aleyhte etkileme amaçlı gerçek dışı yayını üzerine II no'lu Askeri Mahkeme'ye verilen «suç duyurusu» dilekçesidir. (*)

I. ORDU KOMUTANLIĞI II NO.LU ASKERİ MAHKEME BAŞKANLIĞINA

Baştabya/METRİS

Öteden beri burjuvazinin sıkıştığı her dönemde başvurduğu bir savunma yöntemi vardır. Bu yöntem, her zaman karşıt bir demagojik saldırıyı gündeme getirmek ve her türlü yalan ve çarpıtmadan oluşan bir saldırı kampanyası açmaktır.

Özellikle insan hakları ve işkence konusunda, oligarşinin bir kısım kirli çamaşırlarının ortaya serildiği bugünlerde, burjuvazinin yalan ve demagojiye dayanan ve kendi yasalarını bile ayaklar altına alan bir karşı saldırı kampanyası başlattığını görmekteyiz.

İşkence konusunda her gün yeni bir olayın ortaya çıkarıldığı, işkenceci polis itiraflarının gazetelerde tefrika halinde yayınlandığı bir ortamda, burjuvazi vs onun uşaklarının dayanacakları somut hiçbir dayanak ve savunma noktası yoktur. İşte bu yüzdendir ki, burjuvazi ve onun uşakları, hedef şaşırtmak ve giderek işkenceleri meşru göstermek için olmadık yollara başvu-

(*) Bu dilekçe aynı zamanda Zeytinburnu Cumhuriyet Savcılığı'na verilmiştir.

arak aklın-hayalin alamayacağı bir yalan ve demagoji kampanyasına girişmişlerdir. Bu kampanyanın hedefi ise işkenceye, baskıya, teröre karşı yıllardır direnen, bu uğurda canını ortaya koyan, burjuvazinin her türlü sindirme politikasını boşa çıkarıp onun işkenceci yüzünü teşhir eden devrimciler ve devrimci örgütlerdir.

Oligarşi tam bir panik halinde, ortaya çıkan işkenceci yüzünü gizlemek için elindeki tüm araçları kullanmakta ve bu arada kendi borazanı durumundaki basın organlarını da bu kampanyaya katmaktadır. Bir yandan devlet yetkilileri «işkence yok, suimuamele var», «anarşist ve teröristlere karşı nezaket kurallarına uygun davranmamız mı bekleniyor?» gibi ifadelerle kendilerini batağa gömen aciz açıklamalar yaparken, bir yandan da uşak ruhlı basın organları, işkencecileri aklamak için devrimcilere ve örgütlerine şerefsizce saldırılara geçmekte, sütunlarında, köşe yazılarında kraldan fazla kralcı bir tarzda işkencecilerin avukatlığına soyunmaktadır.

Bu tip şerefsizce saldırıların son örneği 17.2.1986 tarihli Tercüman gazetesinde arkadaşımız Dursun KARATAŞ'ı ve üyesi bulunduğumuz örgütü itham eden, karalayan uydurulmuş bir haberin yayınlanmasıdır.

Utanmazca bir yalan ve demagojiye başvurularak «liderlik» ve «rakibi» şeklinde oluşturulan bir «senaryo» çerçevesindeki bu yazının tek amacı, 13 Nisan 1984'te başlayan 26 Haziran'da sona eren ve toplam dört şehit verdiğimiz ve 75 gün süren Ölüm Orucu eylemimizin taleplerini kamuoyundan gizlemektir.

Kuşkusuz, söz konusu gazetenin ve yazarlarının siyasi görüşleri kimse için sır değildir. Devrimci düşmanı olmalarını, köhnemiş kapitalizmi savunmalarını, sınıfsal çıkarlarının gereği olduğundan doğal karşılıyoruz.

Şunu açıkça belirtmek gerekir ki, *hu* düzene karşı yürüttüğümüz savaş, aynı zamanda bu düzenin ideolo-

jisini ve onun ideologlarını da hedeflemektedir. Siyasi ve ahlaki bir namusluluk içinde, bu ideolojiyi çürütmek ve ideologlarını etkisiz hale getirmek temel görevlerimizden biridir.

Ancak şurası da açıktır ki, bu savaş burjuvazi ve onun «Tercüman» gibi uşaklarının anladığı biçimde yalan, demagoji, çarpıtma ve seviyesiz bir propaganda üzerine kurulamaz. Çünkü her tür savaşın kendine özgü ilkeleri vardır. Yalan-demagoji silahını esas alanların, tarih önünde defalarca yenildiği ve artık ipliği pazara çıktığından, kendilerinin takipçisi oldukları görüşün adını dahi vermekten çekindikleri bilinen bir gerçektir. Bu nedenle ekonomik ve siyasi güçsüzlük içinde olan egemen sınıflara yalan ve demagoji dışında bir yol kalmıyor. Ve oligarşinin «Tercüman» gibi borazanlarına yalan ve demagoji temelinde icra-i sanat etmek, siyasi mücadeleleri seviyesizleştirmekten başka bir görev düşmüyor.

TERCÜMAN İŞKENCECİLERİN AVUKATLIĞINA SOYUNUYOR...

Siyasal mücadele adına hareket edenler, o kadar basit ve kolaycı bir anlayıştadır ki, onlar için ne belge, ne bilgi, ne de delil gibi şeylerin bir önemi yoktur. Önemli olan, ne olursa olsun karalamak, çamur atmaktır. Örneğin; deniliyor ki, «Dursun KARATAŞ'ın tutuklu bulunduğu askeri cezaevinde etkinliğini sürdürmek ve liderliğini koruyabilmek için kendine rakip olan arkadaşını açlık grevine zorlayarak öldürdüğü öne sürüldü.»

Bu haberi yazan gazeteye sormak gerekir: Ölüm Orucumuzun hangi tarihte ve hangi taleplerle başladığını, kaç kişinin yaşamını yitirdiğini, kaçının yaralı kaldığını biliyor musunuz? Bilmemeleri mümkün mü?

Elbette biliyorlar. Ama bir kez daha yineleyelim.

Ölüm Orucumuz 13 Nisan 1984'te yaklaşık 400 kişi ile başladı. Kitlese olarak 45 gün sürdü. 45. günde ise ilk ekip olarak 15 kişi kesintisiz bir biçimde A.G.'nı Ö.O.'na dönüştürerek eylemi sürdürdüler. 10 gün aradan sonra ikinci ekip 15 kişi olarak Ö O.'na başladı. Yani ortalama 30 arkadaşımız ölüm orucuna katıldı. Devrimci Sol'dan Abdullah Meral, Haydar Başbağ, Hasan Telci. ve TİKB (Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği)'nden M. Fatih Öktülmüş yoldaşlarımızın şehit olmasından sonra ise direnişimiz, yoldaşlarımız tarafından 75. günde, hareketimizin kararı ile topluca bırakıldı. Ve yine yaklaşık 1000 tutuklu, Ölüm Orucundaki yoldaşlarımızı sürekli destekleyerek, 10-15 günlük destek açlık grevine başvurdu.

Tercüman yazarlarının tüm bunları duymamaları mümkün mü?

Yalan ve iftira kampanyaları yürütenler, Dursun KARATAŞ'ın bu direnişte ilk gönüllü ekte olduğunu, direnişin sona erdirildiği 75. günde yarı-bilinçsiz bir durumda bulunduğunu bilmiyorlar mı? Acaba işbirliği yaptıkları kimseler onlara hiç mi bilgi vermedi?

Elbette biliyorlar. Duydular ve bilgileri de vardır. Ancak amaç, karalama, çamur atma ve ne pahasına olursa olsun işkencecileri temize çıkarma olduğundan, objektif gazetecilik ilkelerini de bir yana bırakarak, burjuvazinin saldırılarına katılmaktan ve uşaklık görevlerini yerine getirmekten geri kalmıyorlar.

Devam edelim. Deniliyor ki; «Cezaevinde siyasi hareketin bölünme noktasına geldiği bir ortamda, örgüt liderleri, üyelerini kontrol , altında tutmakta oldukça zorlanıyorlardı. İşte böyle bir durumda Dev-Sol, TDKP'nin ortak tezgahı ile 27 günlük açlık grevi ve bunun arkasından ölüm orucu olayları gerçekleşti.»

Haberin yazarına, «Dev-Sol'un bölündüğü»nü nere-

den çıkardığını sormak gerekir. Ayrıca «liderlik» vb. şeylere nasıl karar verdiklerini de açıklaması gerekmez mi? Özellikle belirtelim ki, düş görmek belki tatlıdır ama, bu kadar geniş bir düş aleminde yaşamak pek de sağlık alameti değildir. İkincisi, bu düzeni aklamak isteyen birinin öncelikle bu düzenin yasalarına uyması gerekmez mi? Yargının bile henüz iddialarının doğruluğu-nayanlılığına karar veremediği ve hâlâ devam eden 1300 sanıklı Devrimci Sol davası ile ilgili, kendi yargı kurumlarını hiçe sayan ve yasada suç sayılan bir tarzda etkileyici yayın yapmanın anlamını nasıl açıklayacağız?

Örneğimizde, Tercüman gazetesi, kendine göre kriterlerle davayı sonuçlandırmakta, herkese bir kefen biçip, yerli yerine (!) oturtmaktadır. Nedir bu kriterler? Ve bu yetkiyi nereden almaktadırlar? Yoksa Tercüman vb.'leri düzen içinde kendine özgü yasaları ve kurumları olan bir dükalık mıdır?

«Dev-Sol ve TDKP'nin tezgahı» olarak nitelenen 27 günlük A.G. (açlık grevi) nedir? Ne zaman olmuştur?

1983 Temmuz'unda başlayan ve Sağmalcılar Askeri Cezaevi'ndeki işkence, baskı, çeşitli hak gaspları, insanlık dışı uygulamalar ve tek tip elbise dayatmasının kalkması için Sağmalcılar, Metris, Sultanahmet, Kabakoz askeri cezaevlerinde yaklaşık 2000 tutuklunun katıldığı ve kamuoyunda da bilinen 27 günlük açlık direnişi olmuştur. Ancak ne yazık ki, Tercüman'ın ve kimliğini tizlikle gizleyip K.Ö. dedikleri kişinin bahsettiği gibi 27 günlük açlık direnişi sonunda bir ölüm orucu olmamıştır. Ve direniş Dev-Sol ile TDKP'nin değil cezaevinde bulunan tüm siyasi dava sanıklarının ortak kararıyla hayata geçmiştir. Bu konuda 2000 rakamı Tercüman'a bir şey ifade eder mi, bilemeyiz.

Sormak gerekir sayın yazara; sizler hiç aç kaldınız

mi? «Açlık direnişi», «Ölüm orucu» nedir, bilir misiniz?
Hiç sanmıyoruz...

(.....)

Tercüman vb.'lerinin bu tür onurlu ölümleri karalamaları, hiç ama hiç kimseyi ikna etmemektedir. Ve bu demagoji silahı artık ters dönüp sahiplerini vurmaktadır.

Ölüm Orucumuzda eyleme katılacak savaşçıların seçimi tamamen gönüllülük temeli üzerinde olmuştur. Zaten bu temelde olmayan ölüm orucunun başarı şansı hiç yoktur. İnanmayan ölemez!..

Belirttiğimiz gibi, amaç açıktır. . Bugün Türkiye'de «işkenceciler» oldukça zor durumdadırlar. Yıllardır bizlerin yinelediği «Türkiye'de işkence vardır», «12 Eylül sonrası işkencenin girmediği karakol, siyasi şube, askeri kışla, II. şube, MİT ve cezaevi kalmamıştır» diye ifade ettiğimiz gerçekler, bugün birer birer kanıtlanmıştır. Oligarşinin borazanlarının dilinden ve naçiz (!) kalemlerinden hiç düşürmediği «devlet itibarını düşürmek için işkence iddiaları getiriliyor», «bunlar dış mihraklıdır» türünden demagojiler birer birer iflas etmiştir. Ve öyle ki, artık geleceğin iktidarına namzet burjuva partileri ve bunların dünkü liderleri Demirel ile eski AP'liler dahi «Türkiye'de işkencenin sistematik olduğunu» yadsıyamaz hale gelmişlerdir. Zincirbozan'da, geleneksel devlette savuncuları Demirel'in, eski AP'lilerin ve CHP'-lilerin dünya kamuoyuna yayınladığı yazılardaki değerlendirmeleri ve işkence konularında söylediklerini hatırlamak yeterli olsa gerek...

Bugün Türkiye'nin dört bir yanında adeta yerden biten mantar gibi ortaya çıkan işkence sesleri duymamazlıktan gelinemez... Hem bunları komünistler değil, eski MİT mensubu albaylar, eski MHP'liler, eski işken-

ceciler, düzeni savunan geleneksel partiler söylüyor. Bunlar da mı komünistlere alet oluyor yoksa? Tercüman vb.'lerinin mantığı bunu nasıl açıklıyor?

(.....)

Ne yapılırsa yapılsın, işkencecileri ve işkenceyi savunanları artık hiç kimse gizleyemez. Şöyle veya böyle hesap sorulma sürecine girilmiştir.

Devrimciler aleyhine kullanılmaya çalışılan ve büyük «değer» verilen kellelerini kurtarmak için en yakın arkadaşlarına, tanımadığı kişilere bile kefen biçen, yalan söyleyen üç-beş hain karakterli ahlaksızın söyledikleriyle, işkenceciler kendilerini aklayamaz, kendilerini kur taramaz.

Örgütümüze ve üyelerine karşı sürdürülen yalan ve demagojiler hiçbir şeyi değiştiremez. Devrimci Sol ve üyeleri hedeflerine varıncaya dek bunlar sürecektir. Bizi zor ve işkenceyle yenemeyenlerin, basit, seviyesiz demagojilere başvurmalarından daha doğal ne olabilir ki?

Ne kadar yazık... Yıkılmaya mahkum bir düzen artık hainlerin sayesinde yalan ve demagojiyle ayakta tutulmaya çalışılıyor...

Sayın mahkeme heyeti;

Amacını, biçimini ve niteliğini yukarıda kabaca özetlediğimiz bir yayınla bir arkadaşımıza ve onun şahsında örgütümüze her türlü şeref ve namus duygularından yoksun bir saldırı yapılmıştır.

Genelde işkence olayını meşrulaştırmak için ve işkencecileri korumak amacındaki bir kampanyanın parçası olarak gündeme gelen bu saldırı, aynı zamanda örgütümüzün kadrolarına (hem Dursun KARATAŞ'a hem de Haydar BAŞBAĞ'a) ve siyasal kimliğimize yöneliktir.

Saldırının temellendirildiği belge —varsa tabii— mahkemenize dayandırıldığı için bu konuda mahkemenizin yapması gereken şeyler olduğu inancındayız. Bu yönde mahkemenizden aşağıdaki hususlara açıklık kazandırmasını talep ediyoruz:

1— Sözü edilen yazıda adı K.Ö. rumuzu ile verilerek gizlenen itirafçı kimdir? Ve böyle biri var mıdır?

2 — Böyle biri varsa, mahkemenize bir «itiraf»ta bulunmuş mudur? Bulunmuşsa, içeriğiyle söz konusu yayın arasında bir benzerlik var mıdır?

Ek olarak; söz konusu yayınla yürütülmekte olan bir davayı etkilemek gibi yasadışı bir eylemde bulunmaktan dolayı Tercüman gazetesi ve haberi yazan muhabir Togay GÖZÜTOK hakkında suç duyurusunda bulunulmasını talep ediyoruz.

24.2.1986

Sinan Kukul
Şaban Şen
Alişan Yalçın
Dursun Karataş
Tuğrul Özbek
Bedri Yağan
İbrahim Erdoğan
İbrahim Bingöl
Bülent Pak
Sabri Temel
Mürsel Göleli

İŞKENCECİLERİN YENİ AVUKATI : TERCÜMAN

Düzenini sürdürebilmek için işkencecileri da kullanan burjuvazi, işkenceler ve işkenceciler saklanamaz boyutlara varıp bazılarını —inkâr edemeyecekleri kadar gün ışığına çıkınca— göstermelik de olsa yargılamak zorunda kaldığı zaman, günü geldiğinde bir kenara fırlatıp atacağı bu uşaklarını aklamak için kendi borazanı kimi yayın organlarında, telaşla asparagas haberler geçer.

Yine Tercüman'da bu ve benzeri haberlerle ilgili olarak bir kısım Davrimci Sol davası tutuklularının verdikleri suç duyurusu dilekçeleridir.

İSTANBUL CUMHURİYET SAVCILILIĞINA

Adliye Sarayı / SULTANAHMET

Oligarşi, Devrimci Sol'a ve onun üyelerine karşı saldırılarına hergün yeni bir çirkeflik katarak ahlaksızca devam ediyor...

Yalan, demagojik, çarpıtmaya dayalı saldırılarla, bizleri halkın nazarında küçük düşürmek, kendi çıkmazlarına çare bulmak isteyen egemen sınıflar, emri altında bulunan tüm kurumlar bu yolda seferber etmiş durumda...

Özellikle Tercüman gazetesi, öteden beri kendine ilke edindiği «çamur at, izi kalır» mantığıyla hergün yeni bir yalan katarak, bu karalamaları ahlaksızca sürdürüyor.

Son üç~dört aylık süre içerisinde ise bu karalama ve demagojiye dayalı saldırılar gitgide boyutunu yükseltmiş, hiçbir sınır tanımaz hale gelmiştir.

Saldırıların bu kısa dönemde böylesine yükselmesi-

ni ve çirkeflik dozajını artırması, salt Tercüman'ın azılı devrim düşmanlığıyla izah edemeyiz tabii ki.

12 Eylül'den, hatta çok daha öncesinden devrimci mücadeleye karşı her fırsatta kin kusan bu gazetenin, şu son birkaç ay içerisinde, özellikle belirli konularda saldırılarını artırması, faşist devletin girdiği çıkmazlardan kurtulma yolunda giriştiği çabalardan birisidir.

Tercüman gazetesi de, düzenin hemen tüm kurumları (resmi-özel) gibi çarpık ekonomik ve siyasi yapının bir ürünüdür' ve aynı çarpıklıkları Tercüman bünyesinde de görürüz.

(.....)

Özellikle 12 Eylül'den sonra Tercüman vb. gazetelerin temel işleri, faşizmin, CIA'nın borazanlığını yapmak olmuştur. CIA'nın görüşlerini kamuoyuna duyurmak, faşizmin, siyasi polisin katliamlarına, işkencelerine zemin hazırlamak, meşrulaştırmak, kılıf bulmak için her türlü yalan ve demagojinin kaynağı haline gelmiştir.

ARTAN SALDIRILARIN SON ÖRNEĞİ

9 Nisan 1986 tarihli Tercüman gazetesinde sekiz sütuna manşetten verilen oldukça sansasyonel bir başlık hemen göze çarpar: «EVRENİ VURACAKLARDI» ve hemen altında haber şöyle devam ediyor: «Evren ve Konsey üyelerine Gölcük'te otomatik silah ve bombalarla suikast yapmak isteyen komünist militanlar yakalandı.»

Haber okuyanlar ilk anda yeni bir olayla karşı karşıya olduğunu ve Evren'in «menfur bir suikast»ten kıl payı kurtulduğunu sanıyor. Tabii bu arada Tercüman da bu «cinayet tertibini» ilk defa açıklamakla kendi övünç payını çıkarmaktan geri kalmıyor. Bravo Tercüman'a! Nasıl da çalışıp büyük bir gaze-

tecilik yapmış! Az daha Evren'i kaybediyormuşuz da haberimiz olmuyormuş! Ne gazetecilik!...

Ama Tercüman için bunlar küçük şeyler. Daha geçenlerde yine, 12 Mart'ta devletin nasıl kurtarıldığını, Ziverbey Köşkü kaynaklı belgelerle kanıtlamadı mı?

Gerçi bir edebiyat oyunuyla işleri umduğu gibi gitmedi, ama yine de gördüğü hizmet her gazetenin yapamayacağı bir ağırlıktaydı.

Ne var ki, Devrimci Sol'un Evren'e karşı «suiskastını» açıklarken de Tercüman'ın inandırıcılığı pek olmadı.

Dün olmuş izlenimini veren başlıktan sonra haberin kendisini okuduğumuzda, anlatılan olayın beceriksiz bir kurgudan öteye gitmediği açıkça görüldüğü gibi, yeni bir şey olmadığı da anlaşıyor.

Kurguya göre, olay 1980 sonu ile 1981 başlarında oluyor. Ve tam Evren vurulmak üzereyken Devrimci Sol militanları yakalanıyor ve Evren kurtuluyor. O halde başlıkları «Evren'i vuracaklardı», «yakalandılar» ibareleri neyin nesi oluyor? Tiraj endişesi denebilir mi? Hiç sanmıyoruz...

Bunların nedenlerini daha sonra açıklamaya çalışacağız, fakat şimdi biz haberden bazı ilginç bölümleri aktarmak istiyoruz. Bir alıntı yapıyor Tercüman gazetesi: «Orduevine giriş ve çıkışlar ve çevreyi iyi bir şekilde kontrol ettim. Krokisini de Erhan Başkurt'a çizdirdikten sonra çekilen fotoğraflarla birlikte aldım. İstihbarat bilgilerinin ışığında 10 kişilik bir militan kadro ile istenildiği şekilde eylem, konulabileceğini anladıktan sonra bunu gerçekleştirmek için sorumlum A. Fazıl Ercüment Özdemir'e teklifte bulundum. Malzeme olarak da otomatik silahlar, el bombaları ve gaz maskelerinin gerektiğini ifade ettim.»

Bu alıntıyı Tercüman, Aslan Tayfun Özkök'ün ifadesi olarak veriyor.

Tercüman bu senaryonun ilhamını nereden almıştır?

Bilebildiğimiz kadarıyla hiçbir iddianamede böyle bir ifade olmadığı gibi, böyle bir olayla ilgili açılmış bir dava ve mahkumiyet de yoktur.

Keza başından itibaren çelişki ve çarpıtmalarla dolu bir «haber»in haber olarak neyi vermek istediği de belli değildir.

«Evren'i vuracaklardı.»

Nasıl vuracaklardı?

Donanma Komutanlığı'nın içine girip helikopter sahasına kadar, bomba, tüfek, gaz maskesi vb. silahlarla ellerini kollarını sallayarak gidecek ve Evren ile Konsey üyelerini vurup, arabaya binip kaçacaklardı! Ne kolay değil mi?

Bir senaryo yazılırken bile bazı hususlar yerli yerine oturtulmaya, zaman ve mekan şartları gözönüne alınmaya çalışılır. Oysa Tercüman, TRT'de bol bol çıkan Amerikan polisiye filmlerinden o kadar etkilenmiş ve bir o kadar da ders alamamış ki (bu 3. sınıf polisilerden bile ders çıkarsalar bu kadar berbat bir senaryo kuramazlardı), 12 Eylül gibi bir zamanda T.C.'nin tüm polis ve ordusunun birinci derecede koruması altındaki Evren ve Konsey üyelerine, Gölçük Donarına Komutanlığı gibi mekanda, 5-10 kişinin «terörist» kılığında gelip (temsili resimde verilen mesaj tamtamına buydu), «suikast» yapıp, arabayla kaçtıkları bir senaryo kurabiliyor.

Tercüman için bunların hiç önemi yoktur. Onun için önemli olan, ne olursa olsun yapılanın kendi amacına hizmet etmesidir. 5,5 yıl geçtikten sonra neden bu habere gerek duyuldu sorusu Tercüman'ın amacını açıklar aslında.

Yukarıda amacın ne olduğu sorusunu daha sonra yanıtlamaya çalışacağımızı söylemiştik.

Evet, Tercüman'ın böyle sansasyonel ve demagojik haberlerle ulaşmak istediği amaç, tirajını artırmak vs. değildi. Ve o amacın ne olduğunu Tercüman bu haberin son paragrafı ile açıklıyordu. Şöyle diyor haberin son paragrafı:

«Cinayet tertibini istihbarat ederek operasyonlarla teröristleri yakalayan timlerde, komiser Ümit Bağbek ve komiser muavini Mehmet Yetiş de bulunuyordu. Bu polisler geçtiğimiz hafta, TKP'nin Türkiye sorumlusu Mustafa Asım Hayrulloğlu'na işkence yapıp ölümüne sebebiyet verdikleri iddiasıyla 10'ar yıl 8'er ay hapse mahkum olmuşlardı.»

Böylece Tercüman'm derdi anlaşılıyordu.

Amaçlardan biri, iki işkenceciyi kamuoyunda aklamak, devlete böylesine büyük hizmetler yapan (!) iki polisin, bir «teröristin» ölmesi sebebiyle böyle ağır cezalara çarptırılmasındaki «haksızlığı» dile getirmektir.

(.....)

Öyle ya, Evren'i bile vurmaya kalkanları «üstün» bir görev anlayışıyla canını ortaya koyarak yakalayan, Evren'i kurtaran görevlilere nasıl ceza verilebildi? «Teröristler» böylesine cüretkârca eylemlere kalkışırken, dış mihraklar ve aşırı solun yürüttüğü bir kampanyanın etkisiyle bu «kahraman» görevlilere ceza vermek hak mıdır?

Tercüman'a göre elbette hak değildir! «Teröristler» her türlü işkenceye, katliama müstehaktır ve bu yüzden görevlerini yapanlara ceza verilemez, verilmemelidir.

Oysa, Ümit Bağbek ve Mehmet Yetiş adındaki polisler bunca «fedakârlıklarına» karşın, korumak için canla başla çalıştıkları bu devletin mahkemelerince, 10 seneyi aşkın cezaya çarptırılmışlardı.

Tercüman'm çabaları boşunadır. Ne siyasi polisin kurguları ne de Tercüman'm feryatları, oldukça göze

batan bu işkencecilerin harcanmalarına engel olamıyordu. Devlet sıkıştığı anda en sadık uşaklarını, katillerini, işkencecilerini yine kendi bekası için gözünü kırpmadan harcıyordu.

Egemen sınıfların uzun vadeli çıkarları karşısında, üç-beş piyonun ceza almasının lafı mı olurdu?

Bırakalım 3-5 işkencecinin ceza almasını, dün oligarşinin sömürü düzenini korumak için asıp kesen, her sözü kanun olan Evren'in yine oligarşinin uzun vadeli çıkarları için, bugün tükürdüğünü yalar biçimde, açınası bir acizlik içinde, durmadan geri adımlar atıp kendini kurtarmaya çabaladığını görüyoruz.

Herşey sömürünün sürgit devam etmesi içindir. Bu uğurda ne Evrenlerin, ne de 3-5 işkencecinin önemi vardır. Tüm bunlar oligarşi için birer satranç taşından başka bir anlam ifade etmemektedir.

Ve oligarşi zamanı geldiğinde daha iyi bir mevki veya taşı elde tutmak için gambit yapmaktan çekinmeyecektir. .

Siyasi polis ve Tercüman boşu boşuna bu süreci durdurmaya çalışmaktadır. Oligarşi, sıkıştığı her dönemde olduğu gibi safralarını atmaya başlamıştır.

Ekonomik ve siyasi krizin süreklilik arzettiği ülkemizde egemen sınıfların herkesi koruma olanağı yoktur.

Geleneksel olarak kullanılan piyonların, zora düşüldüğünde terkedilmesi, ülkemiz egemen sınıflarınca benimsenmiş bir yöntemdir. Osmanlı'nın çok bilinen bir deyişi bugün hâlâ geçerlidir. «Sadrazam'ın iki gömleği vardır: Biri bayramlık, biri idamlık.» Her ne kadar farklı bir sosyal yapının ürünü olsa da, bu özdeyiş «devletin bekasının herşeyden üstün olduğu» ilkesinin bir görünümüdür. Sömürücü devlet, kendi çıkarları için ne «sadrazam» ne de «memur» dinler. Osmanlı'dan bugüne her

dönem için görülen; bir zaman kahraman ilan edilenlerin bir süre sonra yere vurulmasıdır.

Bugün de devlet, geçmişte madalyalarla, altın saatlerle ödüllendirdiği bazı işkencecileri artık işlerine yaramadığı ve çok deşifre oldukları, için elinin tersiyle bir kenara itmektedir. İşkenceciler, istedikleri kadar «biz bunları devleti kurtarmak için yaptık, emirlere uyduk» desinler. Oligarşi devletin işkenceyi tasvip etmediğini, işkence yapın diye kimseye emir vermediğini tekrarlayıp duracak ve çok sıkıştığı noktada da bunları harcamaktan geri durmayacaktır.

İşte siyasi polisin güdümündeki Tercüman'ın amacı da, oligarşiyi sıkıştıran, işkencecilerini harcamasını zorunlu kılan kamuoyunun tepkilerini yanlış hedeflere yöneltmek, işkencecileri aklamak ve işkenceyi meşrulaştırmaktır.

Bir taraftan devletin en üst makamlarına vuran «teröristler» cezaevlerinde «beslenirken» diğer yanda, devletin bekası için «canını, kanını veren», «kahraman» polislerin cezalandırılmasındaki çelişkiyi koymaya çalışan Tercüman, bu politikayla devletin, kendine hizmet edenler nezdinde güvenilirliğini yitireceğine ve bunun yaratacağı olumsuz sonuçlara dikkat çekmeye çalışıyor.

«Devlet kendine hizmet edenleri korumalı ve gözetmelidir!»

Evet ama nasıl? Kendi istikrarını bile sağlayamayan, kurumlarını oturtamayan bir devlet tek tek kişileri nasıl koruyacaktır?

Devletin tek tek kişileri korumaya gücü yoktur ve bu yüzden izlenen politika kişileri değil, kurumları korumaya yöneliktir.

Devlet bu noktada, birinci planda işkencecileri değil, işkence kurumunu korumaya çalışır. Kamuoyunun tepkisi ve teşhirin artması karşısında işkencecileri kötü ni-

yetli kişiler diye nitelerken işkence olayını «bilimsel soru», «bunlar terörist», «konuşmayana ne yapacaksın», «Osmanlı'dan beri falaka bizim geleneğimizde vardır.» gibi demagogjilerle meşrulaştırmaya, onun kurumlarını oluşturmaya çabalar.

Bugün izlenen politika da budur ve devlet sıkıştığı noktada bazı işkencecileri bir kenara itmektedir.

TERCÜMAN «ASIN ONLARI!» DİYE HAYKIRIYOR

Diğer yandan Tercüman son yayınıyla önemli bir mesaj daha veriyor. O da idamlar konusunda isterikçe «ASIN!... ASIN!...» diye haykırıyor.

Bugün oligarşinin önündeki en büyük sorunlardan birisi idamlar konusudur. Bir yandan giderek yükselen, kendiliğinden muhalefetin bu konu karşısındaki duyarlılığı, diğer yandan da oligarşinin ekonomik ve siyasi bağımlılık içinde olduğu, batı emperyalist kampı içindeki demokrat kamuoyunun, bu ülkeler yönetimlerinde ya rattığı etkilenmenin getirdiği müdahaleler, oligarşinin idamlar çıkmazını derinleştirmiştir.

Oligarşi 12 Eylül'ün ilk hızıyla yüzlerce devrimci yurtseveri şehit edip, işkencelerde katlederken, diğer yandan da mahkemeler vasıtasıyla bu katliamlara hukuki bir kılıf geçirmeye çalışmış ve bu anlayışla binlerce kişinin idamını isteyen davalar açmıştır.

Ancak süreç, oligarşinin istediği gibi gelişmemiş, kendi sorunlarını çözememiş ve bir dönem gücünden çok şeyler yitirse de, devrimci mücadele yükselmeye, oligarşinin gerçek yüzünü kitlelere göstermeye başlamış-

tır. Yaşanan altı yıllık süreç, can güvenliği demagogjisi ile kitleleri faşist propagandanın etkisine almayla çalışan oligarşinin başarısızlığını açıkça ortaya koymuştur. Kitleleri bugüne kadar «terörizm», «can güven-

liği» vb. demagogilerle aldatan oligarşı artık gerçekleri gizleyemez duruma gelmiştir. Gerçek «teröristin», «can güvenliği»ni asıl olarak tehdit edenlerin kimler olduğu artık bilinmektedir.

Katliamlarıyla, işkenceleriyle, idamlarıyla terörist yüzü, niteliği açığa çıkan oligarşinin can güvenliğini tehdit eden tek güç olduğunun anlaşılması ve kitlelerin gözünde teşhir olmasıyla, oligarşı daha fazla «terörizm» edebiyatına gereksinim duyar hale gelmiştir.

Ortaya çıkan tüm bu gerçekler, oligarşinin rahat hareket etme koşullarını ortadan kaldırmış ve artık eskisi gibi, yaptığı katliamları, işkenceleri ve idamları rahatça savunamamaktadır.

Diğer yandan, kitleler kendiliğinden de olsa (çeşitli burjuva fraksiyonlarının muhalefetine dolaylı sonuçlarının da etkisiyle) bu baskı ve katliamlara, idamlara sessiz kalmamakta, tepki göstermektedir.

İşte Tercüman gibi piyonların yaşama ortamı, oligarşinin bu acizlik zeminidir.

İdamlar konusunda var olan tepkiyi nötralize etmek, kamuoyuna yanlış hedefler göstermek, oligarşinin işlerini kolaylaştırmak Tercüman türü piyonların ana görevidir. İdamlara karşı çıkan potansiyelin karşısına; «Bunlar Evren'i vuracaklardı» türünden yalan yanlış çarpıtma haberler üretilerek karşıt bir kamuoyu yaratılmaya, oluşan potansiyel etkisizleştirilmeye çalışılmaktadır.

Öyle ya! Devleti yıkmaya, devletin en üst görevlilerini «vurmaya» çalışan (hattâ vuran) bu «teröristler» ASILMALIYDI!

Tercüman bu yayınıyla oligarşinin kindarlığını dile getirmekte ve her ne pahasına olursa olsun bu arkadaşlarımızın asılması gerektiği mesajını vermeye çalışmak-

tadır. Bu nedenle de uydurma senaryolarla kamuoyunu, yargıyı vb. kurumları etkileme amacını gütmektedir.

TERCÜMANIN YALAN, DEMAGÖJİK,
KARALAMAYA DAYANAN
«İDEOLOJİK MÜCADELESİ.»

Tercüman'ın her iki yayınına baktığımızda, egemen sınıfların ideolojik yapısını ve ideolojik mücadeleden ne anladığını görürüz.

Savaşta hedef, karışının maddi güçlerini yok etmek olduğu kadar, düşman ideolojisinin; düşünce sisteminin çürütülmesidir aynı zamanda.

Günümüz sınıflar mücadelesinde de bu böyledir. Oligarşi ile aramızdaki mücadelede hedefimiz, onun dev-let kurumunu yıkmaktır. Ancak bu tek başına yetmez. Aynı zamanda onun ideolojisini, düşünce sistemini de yıkmamız, çürütmemiz gerekir.

Bizim için burjuva ideolojisini çürütmenin anlamı, bu ideolojinin bilimsel temele bağlı olmadığını, sömürü ve baskıyı gizlemek için, halkın her türlü değerini kendi amaçlarına uydurup, yalan ve demagojiyle ayakta durabildiğini, kitlelerin gözünde açığa çıkarabilmek ve doğrunun ne olduğunu bilimin ışığında ortaya koyabilmektir.

İşte bu noktada, burjuvazinin yöntemleri ile bizimkiler arasındaki fark ortaya çıkar.

Burjuvazi bir yandan kendine karşı muhalefeti, örgütlü güçleri, devrimci mücadelenin önderlerini, kadrolarını ortadan kaldırıp yoğun bir terör estirirken (sınıf düşmanlarının ve temsilcilerinin gücünü maddi olarak yok etmeye çalışırken), diğer yandan da salt yalan demagoji ve çarpıtmaya dayanan yöntemlerle devrimci düşüncüyü karalama, kabul edilmez hale getirme çabasına girişir.

Bir yanda düşüncelerini bilimin ışığında savunup yaygınlaştıranlar, diğer yanda da yalan, demagoji ve çarpıtma ile karşıt düşünceye saldıranlar.

Elbette ki, şimdiye kadar olduğu üzere bundan sonra da yalan, demagoji ve çarpıtmayla kendilerini kurtarmaya çalışanlar yenik düşecektir.

Tercüman gazetesinin sözünü ettiğimiz iki özelliğine (ve şu anda örnek olarak saymaya gerek görmediğimiz diğer özelliklerine) baktığımızda, burjuvazinin yalan ve demagoji ile devrimci düşünceye saldırılarını somut olarak görürüz.

Şanlı Ölüm Orucu direnişimize, şehitlerimize ve arkadaşlarımıza kara çalarak cezaevindeki işkenceleri gizlemeye çalışan 17.2.1986 tarihli ilk yayın «öldüren rekabet» başlığıyla kamuoyuna önemli bir mesaj iletmeye çalışmaktadır. Bu Devrimci Sol'un örgüt anlayışına, yoldaşlık ilişkilerine ve mücadelesine kara çalmaktan başka bir şey değildir.

Demek ki, «Dev Sol'cular liderlik için birbirini ölme zorlamakta, örgüt içindeki bölünmeleri engellemek için yüzlerce insanı açlık grevine, ölüm orucuna götürmektedir.» Tercüman bu mesajı vermeye çalışmaktadır.

Oysa hiçbir aklı başında insan için bu söylenenler kabul edilir şeyler değildir. Kaldı ki, yaşanan olaylar da bunun tam tersini göstermektedir bizlere.

Yüzlerce insan açlık grevine, ölüm orucuna gidiyorsa bu örgütteki bir dağılmanın değil tam tersine birliğin en somut, en parlak göstergesidir.

Bu aynı zamanda işkence ve baskı politikasına karşı çıkışın en kararlı ifadesidir.

Yine Haydar yoldaşımız ölümle kucaklaşırken, yanındaki yatakta Dursun Karataş yoldaşımız komada ve ölümle kucaklaşmanın bir önceki aşamasındaysa, hatta ve hatta Ölüm Orucunun bitirilmesinde hiçbir karar yet-

kisine sahip değilse, Dursun Karataş ve Haydar Başbağ yoldaşlarımız arasında bir liderlik kavgasından söz etmek, namussuzluk dışında bir kavramla adlandırılabilir mi?

Ölüm Orucu kararını alan Devrimci Sol hareketidir. Dursun Karataş'ın bu kararda payı varsa, o pay tüm Devrimci Sol üyelerine tanınan paydan fazla değildir.

Ölüm Orucunun bitirilme kararı da Dursun Karataş yarı bilinçsiz koma halindeyken, yaşama dönüp dönmeyeceği belli değilken, cezaevindeki Devrimci Sol üyelerince alınmış ve uygulanmıştır.

Gerçek durum böyle olduğu halde, Tercüman gibi oligarşinin uşakları ahlaksızca yalanlarına devam etmek zorundadır. Çünkü Devrimci Sol kendini halka kabul ettirmiş, gerçek kurtuluş yolunu mücadelesiyle kitlelere göstermiştir. İşte bu yüzdendir ki, tüm Devrimci Sol kadroları, önderleri karalanmalı, ahlaksızca çamur atılmalı ve prestijleri zedelenmelidir!

Tercüman'ın yaptığı, devrimci mücadelenin gelişimi karşısında, egemen sınıfların sürekli uygulamaya çalıştıkları bir taktiktir.

(.....)

TERCÜMAN KENDİ GANGSTER KAFA YAPISINI BİZLERE MAL ETMEYE ÇALIŞIYOR!

Tercüman'ın sözünü ettiğimiz 9.4.1986 tarihli «haber»inde çok sık geçen bir kelime var: «suikast»

Haberin yazılışına dikkat edildiğinde bu kelime o kadar sık tekrar edilir ki, ister istemez kafalarda bazı düşüncelerin uyanmasına neden olur.

Suikast nedir?

Öncelikle şunu söylemek gerekir ki, suikast kelimesi siyasal bir kelime değildir. Ve devrimci bir örgütün literatüründe yer almaz.

Suikast kelimesi, mafya türü örgütlenmeleri faaliyetlerinde, gangsterlerin kafa yapısında ifadesini bulur ve sorunların çözümünü kişilerin varlığıyla yokluğuna bağlı olarak ele alan anlayıştan kaynaklanır.

Suikastçının mantığı, sorunu hiçbir zaman toplumsal çerçevede ele almaz. Çünkü böyle ele almasını gerektirecek içeriğe sahip bir idolojisi yoktur.

Aynı platformda ele alırsak, burjuva ideolojisi de devrimci mücadeleyi bir sınıfın düzene karşı başkaldırmasının ürünü olarak değil, üç-beş kişinin isyanı olarak ele aldığından, birkaç devrimci öndere düzenlenecek suikastlarla bu mücadelenin durdurulabileceğini zanneder ve bu noktada mafya kafasından öteye geçmez.

Gerek dünya, gerekse de ülkemiz sınıflar mücadelesi tarihinde burjuvazinin bu türden sayısız suikast örneğine rastlarız.

Devrimci mücadelede suikast mantığına yer yoktur.

Bizler hiç kimseye karşı suikast mantığıyla eyleme girişmedik ve girişmeyiz.

Ancak faşist devletin sorumluları olsun, sömürü ve baskıların uygulayıcıları olsun, yaptıklarıyla emekçi halka karşı suç işlemişlerdir ve bu suçun cezasını çekeceklerdir.

Bu anlamda ezilen halklara karşı suç işleyenleri ele geçirme, yargılama ve cezalandırma anlayışımız vardır ve olacaktır.

Bu, proletarya ve ezilen halkların adaletidir!

Ezilen ve sömürülen halkımızın bağrından çıkmış ve onun çıkarlarını emperyalizm ve oligarşi karşısında, kanı-canı pahasına savunan örgütümüz, halka zarar veren, halkı sömüren ve halka zulmeden her türlü uygulamaya karşı çıkar, mücadele eder ve bu uygulamaların sorumlularına suçlarının gerektirdiği cezayı verir. Bu,

suikast değil, halkın onaylayıp benimsediği bir cezanın infazıdır.

Düşmanlarımıza karşı olan tavrımızı, eylemlerimizi belirleyen bireysel kin değil, siyasal kinimizdir. Bize yön veren bireysel çıkarlarımız değil, sınıfsal çıkarlarımızdır.

Tüm bunlar bilinirken, Tercüman'ın yazı boyunca «suikast» kelimesini tekrarlamasının altında yatan gerçek, bizleri siyasal kimliğimiz dışında ele alıp, kitlelerden, sınıftan ve sınıfın ideolojisinden kopuk üç-beş suikastçı diye lanse etmek istemesidir.

Öteden beri sürdürülegelen «anarşist-terörist» demagojisinin bir parçası olarak gündeme getirilen bu kelimenin (suikast) kullanılışı, yukarıda izah etmeye çalıştığımız gibi siyasal planda güçsüz kalan, savunacak düşüncesi olmayan oligarşinin yalan, demagoji ve kara çalmaya dayanan yöntemlerle kendini aklama, bizleri küçük düşürme çabalarının bir parçası olmaktan başka bir şey değildir.

TERCÜMAN'IN SABIKALARI VE İLLEGAL DEVLET ÖRGÜTLENMELERİ İLE ORTAK MARİFETLERİ

(.....)

Yeni-sömürge ülkelerde devletin en önemli korunma araçları illegal örgütlenmelerdir. (Kontr-gerilla, MİT, siyasi polis, vb.). Devlet içinde devlet olan bu örgütler bizzat devrimci mücadele karşısında taktikler üretip uygulamaktadırlar.

Kontr-gerilla, MİT, siyasi polis gibi örgütlenmelerin başta gelen görevlerinden biri de devrimci ideolojiye karşı çeşitli yöntemlerle saldırılar düzenlemektir.

Soğuk savaş kalıntısı anti-komünist propagandanın klasik taktiklerinden öteye geçmeyen ve yalan, dema-

goji, çarpıtma temelinde sürdürülen bu saldırı kampanyası, çeşitli araçlarla gündeme getirilir. Bu araçların en önemlisi, resmi veya özel yayın organları, iletişim araçlarıdır.

Bu örgütler gerek organik ilişkileri vasıtasıyla, gerekse de yanıltma-haber üretme yöntemleriyle, çeşitli yayın kuruluşlarını devrimci mücadeleye yönelik saldırılarında araç olarak kullanırlar.

Ancak yukarıda belirttiğimiz gibi, bu illegal örgütlerin bazı yayın organları ile ilişkileri o derecededir ki, bunların bazıları artık bu örgütlerin neredeyse resmi yayın organı olmuşlardır. (Buna en iyi örnek FORUM dergisidir)

Tercüman'ın da özellikle son dönemlerindeki yayınlarıyla bu örgütlerin resmi yayın organı olma yolunda epey mesafe katettiğini söyleyebiliriz. Hemen hergün Tercüman'm çeşitli köşelerinde CIA istasyon şefi Paul HANZE'den tutun da, siyasi polis veya MİT ile ilişkileri ayyuka çıkmış, hatta bu kuruluşlarda gizli, açık faaliyet göstermiş isimlere rastlamak pek şaşırtıcı olmuyor.

Aynı dönemlerde gerek örgütümüze yönelik yayınlar (verdiğimiz bir-iki örnek dışında örgütümüzle ilgili o kadar çok yayın olmuştur ki, neredeyse iki günde bir Tercüman sütunlarında Devrimci Sol adına rastlamak olağan karşılanır hale gelmiştir), gerekse 12 Mart cuntacılarını aklamak için başlattığı kampanyalar göstermiştir ki, Tercüman, gazetecilik değil, Kontr-gerilla ve siyasi polisin borazanlığını yapmak istemektedir. Hem bundan önceki, hem de şu andaki çabaları bu niyetinin-misyonunun somut kanıtıdır. Gerek bundan önceki 17.2. 1986 tarihli baskısında yer alan ve K.Ö. imzalı hainin (bu K.Ö.'nün kim olduğu böyle birinin olup olmadığı, böyle bir ifadeyi nereye verdiği veya verip vermediği hâlâ belli değildir) ağzından verdiği uydurmaların, gerekse

9.4.1986 tarihli yayınında A. Tayfun ÖZKÖK'ün ifadesi diye sunduğu öykünün gerçeklerle ilgisi yoktur.

Bugüne kadar böyle bir ifade ne iddianamelerde ve ya belgelerde yer almış ne de Tercüman'ın sözünü ettiği olayla ilgili bir dava açılmıştır.

O zaman akla iki ihtimal geliyor: Ya SYNT savcıları böylesine büyük bir olay karşısında duyarsız kalıp dava açmamışlardır, ya da Tercüman siyasi poliste işbirliği yaparak bir komplo hazırlamıştır.

Tercüman'ın bu konuda oldukça fazla tecrübesi ve sakıması vardır. 12 Mart döneminin kontr-gerilla şeflerinden bazı belgeleri alıp yayınlayan (yayınladığına pişman olması, tüm kamuoyunun nezdinde işkencecilerin ve Tercüman'ın gerçek yüzlerinin teşhir olması bir yana) Tercüman'ın elinde belge olmasını da, işkencecileri aklamak, devrimcilere saldırmak-karalamak için A. Tayfun ÖZKÖK ve diğer arkadaşlarımıza karşı böyle bir komplo kurmasını da çok görmemek gerek.

YARGI ORGANLARI, BİZLERE YÖNELİK SALDIRILAR KARŞISINDAKİ SESSİZLİĞİ İLE TARAF DURUMUNDADIR

Evet, yargı organları bugün taraf durumundadır.

Evren, bizlere meydanlarda saldırır, isim belirterek asılmamız gerektiğini söyler, yargı organlarından ses çıkmaz; cezaevi yöneticileri, işkenceci polis müdürleri vb. tüm faşist yöneticiler her fırsatta bizlere demediklerini bırakmaz, savcılar mahkemelerde yine seyrederek. Örnekleri çoğaltmak mümkün.

O zaman bir sürü yasanın işlevi nedir?

Örneğin, yürütülmekte olan davaları etkileyen yasa, yorum ve demeçleri yasaklayan yasanın ne hükmü vardır?

Aklımıza, '82 Anayasası hakkında konuşmaya getirilen kısıtlamalar geliyor. «Evet» demek ve bu yönde propaganda yapmak serbest, «hayır» demek ve bu yönde propaganda yapmak yasak!

Söz konusu yasanın işlevi de benzerdir. İki taraflı bir yasak getiriyor görünmesine karşın, aslında sadece davaları olumsuz etkilemek amacıdadır. Şimdiye kadarki durum da bunun göstergesidir.

Bu somut duruma karşın, hâlâ yargının bağımsızlığından, objektifliğinden söz edilebilir mi?

Bu sorunun yanıtı açık olmasına karşın sorunu şu sorular ışığında açıklamak istiyoruz:

Yargı organları bize yönelik saldırıyı mübah mı görmektedir?

Şimdiye kadar devrimcilerin sanık olduğu tüm davaları etkilemeye çalışanlar gibi, Tercüman'ın da yasalar karşısında ayrıcalıkları mı var? Tercüman vd. istedikleri zaman yasaları çiğneyebilen bir statüye mi sahiptir?

Yoksa yargı organları Tercüman ve diğerlerinin arkalarındaki güçler karşısında aciz mi kalmaktadır?

Aslında bu soruları tek tek yanıtlamak, mevcut durumu tam anlamıyla açıklamaz. Hepsini birlikte ele alıp yanıtlamaya çalıştığımızda olayı tüm boyutlarıyla açıklayabiliriz.

Tüm bu soruların cevabı, ülkemizdeki (özellikle 12 Eylül'den sonra) yargının diğer güçler karşısındaki durumunda, siyasi davaların açılış amacında ve yürütme biçiminde yatmaktadır. Sürekli tekrarladığımız üzere, ülkemizdeki siyasi davaların temeli hiçbir zaman hukuki bir zemine oturtulamamıştır. Siyasi davalardaki temel amaç, muhalefeti sindirmek ve yok etmektir.

Özellikle 12 Eylül cuntasından sonra bu durum daha belirgin hale gelmiştir.

Mahkemelerin oluşumundan cezaevlerine, çıkarılan yasalardan basın vb. araçlarla sürdürülen demagojilere kadar herşey bu amaca, yani devrimci muhalefetin sindirilmesi, ezilmesi, yok edilmesi amacına hizmet edici bir bütünlük içerisinde ele alınmıştır.

Bunun sonucu olarak, yasalar, yargı organları, cezaevleri ve oligarşinin güdümündeki bir kısım yayın organı, bu politikanın bir parçasıdır ve birbirlerini tamamlar durumdadır. (Şu günlerde günlük bir gazetede anıları yayınlanan emekli bir askeri hukukçunun söyledikleri ve aktardıkları oldukça ilginçtir.)

İşte bu bütünlüğü bozacak her tavır ve davranış (hukuk adına da olsa) oligarşinin çıkarlarına zarar verecektir. Bu noktada ya oligarşinin çıkarları için onun bu politikasına alet olunacak, ya da demokratlık, objektiflik ağır basacak. İkinci örneğe pek tanık olmadığımızı belirtirsek, ülkemizdeki yargı organlarının durumu tüm açıklığıyla gözler önüne serilir herhalde.

Oysa egemen sınıflar o kadar güçlü değildir. Altı senedir kan ve baskı üzerine kurdukları politika bugün iflas etmiş ve her geçen gün acizlik içinde ittifaklarını genişletmeye çalışmakta, ödün üzerine ödün vermektedirler.

Tercüman ise karanlık güçlerce desteklenen ve her türlü emperyalist ve faşist örgütlerin ajanlarının bulunduğu bir anti-komünist saldırı üssüdür.

Ve hepsinden önemlisi, bugün her türden karalamaya maruz kalan, idam edilen, kurşuna dizilen, işkenceden geçirilen, gelecek güzel günlerin gerçek sahibidir.

Yarın, yarının düşüncesi ve tüm güzel şeyler devrimcilere aittir.

Yenilgiler olsa da, ağır baskı dönemlerinde her türlü saldırının hedefi olsak da, halkın davasını savunma-

mız, biz devrimcileri eninde sonunda başarıya ulaştıracak temel güçtür.

Hiçbir baskı, hiçbir tehdit ve hiçbir kaygı bizlerin yarından ve halktan yana obuamızı engelleyemez.

Hiçbir hukuk sistemi de yarından ve halktan yana olmayı engelleyemez.

1) 17.2.1986 tarihli ve «öldüren rekabet» başlıklı haberi ile Tercüman gazetesi muhabiri Togay Gözütok, asılsız ve kim olduğu nerede ifade verdiği (bugüne kadar böyle bir ifadeyi bulamadık, resmi belgelere böyle bir şey aksetmemiştir.) bilinmeyen, ismi açıklanmayan K.Ö. adlı hainin sözlerine dayanarak yürütülmekte olan bir davaya olumsuz etkide bulunmaktan başka, örgütümüz İle Dursun KARATAŞ ve Haydar BAŞBAĞ arkadaşlarımız hakkında iftira derecesinde suçlamalarda bulunmuştur.

2) 9.4.1986 tarihli ve «Evren'i vuracaklardı» başlıklı haberiyle Tercüman gazetesi muhabiri Burhan Ayeri, olmayan bir ifadeye (böyle bir ifade ne dava dosyasında vardır ne de böyle bir olayla ilgili dava açılmıştır) dayandırdığı senaryo ile A. Tayfun ÖZKÖK ve diğer arkadaşlarımız hakkında asılsız, iftira derecesinde suçlamalarda bulunmuştur.

3) Bu haberlere gazetesinde yer vermekle, Tercüman gazetesi de bu yasalara aykırı tutuma, ortak olmuştur.

SONUÇ OLARAK;

Yukarıda isimlerini verdiğimiz TOGAY GÖZÜTOK ve BURHAN AYERİ isimli muhabirler ile Tercüman gazetesi hakkında, yayımladıkları asılsız haberlerle, yürütülmekte olan bir davayı olumsuz etkrleme ve örgütümüz ve arkadaşlarımız hakkında kamuoyunu yanıltan bilgiler verme çabalarından Ötürü soruşturma açılması

istemiyle suç duyurusunda bulunur, gerekli işlemlerin yapılmasını talep ederiz.

3 Haziran 1986
Toplam 11 imza...

Dursun Karataş
Sinan Kukul
A. Tayfun Özkök
İbrahim Bingöl
İbrahim Erdoğan
A. Şener Yıldırım
Bedri Yağan
Nuri Eryüksel

TERCÜMAN AHLAKI YALAN HABER!

CUMHURİYET SAVCILIĞI'NA

Zeytinburnu / İSTANBUL

28 Ağustos 1986 günü Devrimci Sol örgütü tarafından Kadıköy ANAP ilçe binasına karşı, ANAP iktidarının IRAK'ta PKK üslerine karşı yaptığı hava saldırısını protesto etmek için bir eylem düzenlendiği haberi başında ve TRT'de yer aldı.

Bu haberden sonra özellikle Tercüman gazetesi 1980 Ekim'inden beri alışılabilen, şahsım aleyhine karalama, küçük düşürme ve yalan haber yayma alışkanlığını bu kez de devam ettirdi.

Tercüman'ın 29.3.1986 güncü nüshasında;

«Asıl eylem günü 12 Eylül» sözleriyle manşetten vererek hemen manşet altına benim ve eşimin resmini koyup yazının devam eden bölümünde «örgüt cezaevinden yönetiliyor» başlığı altında «... halen Metris Cezaevi'nde bulunan örgüt lideri, idam mahkumu Dursun Ka-rataş ile irtibat halinde oldukları ve bu şahıstan gelen talimatlarla hareket ettikleri öne sürüldü...» şeklinde gerçeği yansıtmayan ve tamamen Tercüman'ın devrimci düşmanlığından kaynaklanarak şahsımı hedef göstermeye yönelik bir haber yer almaktaydı.

Haberin yazarı Togay Gözütok ve Tercüman gazetesi hakkında daha önce de bir çok kez yalan haber yayınlamaya şahsıma karşı aşağılayıcı, küçük düşürücü yazılar yazmak, halen sürmekte olan davamızı etkileyici yayınlarda bulunmak gerekçesiyle suç duyurusunda bulunmuştum. Yasaların Tercüman'a ve onun malum yazarına bir ayrıcalık tanımamasına karşın, haklarında ısı-

rarla işlem yapılmamış, onlar da yasadışı tutumlarını sürdürmüşlerdir.

Hiçbir yayın organı bu tür iddialarda bulunamazken, sadece Tercüman gazetesinin bu tür yayınlarda bulunması ve hiçbir kanıt göstermemesi bile başlıbaşına yalan haberin en büyük kanıtıdır.

Tercüman gazetesi burjuva ölçüler içinde dahi bir gazetecilik anlayışından uzak olup devrimcilere karşı provokasyon düzenlemelerle meşguldür. Mahkeme önünde ispat etmelidir iddialarının doğruluğunu; tanıklarıyla, belgeleriyle herşeyiyle ortaya koymalıdır.

Keza Tercüman ve onun yazarı Togay Gözütok'un bu yalanlarla dolu, devrimcilere düşmanlıktan kaynaklanan daha önceki yazılan hakkında da dava açılmamıştır.

Türkiye'de yargı denen bir şey varsa, bireyler hakkında yalan ve asılsız haberler yazanlar hakkında gereken yasal işlem yapılmalıdır.

Tercüman gazetesi ve yazar Togay Gözütok hakkın da şahsıyla ilgili yalan ve asılsız haber yazmak, 1988 Ekim'inden bu yana küçük düşürücü, haysiyet kırıcı yayın yapmak ve halen süren davamıza olumsuz yönde etkileyici yayın yapmaktan suç duyurusunda bulunuyor ve hakkımdaki iddiaları aleni bir mahkemede ispata da vet ediyorum.

Bilgilerinize sunarım.

Dursun Karataş
12.11.1986

MİT + POLİS + GERİCİ BASIN VE GİZLENEMEYEN GERÇEKLER.

MİT ve polis günlerce basını kullanarak büyük operasyon yapıldığı havasında, birçok olayın failinin yakalandığının. Devrimci Sol örgütünün çöktüğüne yaygarasını yaparak sözü edilen olaylarla ilişkisi olmayan insanları basında ve TV'de suçlu ilan edip halka teşhir ettikten «onra, DGM Savcılığı bu iddiaların gerçek olmadığını, bu kişileri serbest bırakarak gösterdi. Bu olayda bir kez daha polis ve MİT'in, basını kendi siyasi amaçları doğrultusunda nasıl yönlendirdiği, halkı şartlandırmak için kullandığı anlaşıldı.

Bu gelişmeler üzerine devrimci tutuklular Cumhuriyet Savcılığı'na ve 1. Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı II no'lu Askeri Mahkemesi'ne verdikleri dilekçede bu durumu anlattılar. Bir kısım basının bile, objektif gazeteciliğe gölge düşüren bu ayıbı hazmedemiyerek tepki göstermesine, polisi suçlayarak kendisini aklamaya çalışmasına karşın, Cumhuriyet Savcılarının suç duyurusuna takipsizlik kararı vermesi herhalde T.C. Savcılarının hukuk anlayışlarını ortaya koyması açısından ibret belgesi olarak unutulmayacaktır.

I. ORDU KOMUTANLIĞI II NO.'LU ASKERİ MAHKEMESİ BAŞKANLIĞINA

Baştabya/METRİS

Bir ülke düşünün; gecenin bilinmeyen bir saatinde elinde otomatik silahlarla, çelik yelekli polisler evinizi kuşatıyor ve hiçbir açıklama gereksinimi duymadan sizi yatağınızdan kaldırıp işkence merkezine götürüyor. Belki siyasilikle uzaktan yakından ilginiz yoktur. Belki yıllar öncesi bir olaydan yargılanıp cezaevinde yatıp çıkmışsmızdır. Belki ilerici, devrimci bir yaygın organında çalışıyor, ya da bir yayınevinin sahibisiniz veya genelde

ilerici-demokrat-devrimcisinizdir. Bir genç de olabilirsiniz; idealist, her türlü haksızlığa karşı çıkan bir genç ve en önemlisi kurulu düzene karşısinizdir. İşte tüm bunlar gözüaltına alınmanız için yeter de artar bile... Öyle bir ülkedir ki bu, polis istediği zaman gözüaltına alır, haftalarca işkence yapar ve işkence ile dahi somut bir kanıt elde edemediği halde, TV'de, basında bu insanlar kamuoyuna suçlu diye teşhir edilir. «Vatan hai-ni» oldukları, ülkeyi kana buladıkları sekiz sütuna manşet verilir.

Haftalarca işkence görmüşlerdir. Sakalları uzamış, kirpar içindedirler, bitlenmişlerdir. Çoğunun falakadan ayakları patlamış, askıdan kolları tutmaz olmuş, elektrik şoku nedeniyle idrarlarından kan geliyordur. Bir çoğu ruhsal bir çöküntü içine girmiştir. Ama bütün bunların ne önemi var!... Kendi kendisini suçlayacak ifade tutanaklarını zorla da olsa imzalamışlardır ya... İşkence altında arkadaşlarını veya tanımadığı kimseleri suçlayıcı beyanlarda bulunmuşlardır ya... Bu onları kamuoyuna suçlu diye lanse etmek için yeter de artar bile...

Bu ülkede, tanık diye işkencehaneye getirilip «suçlu»larla yüzleştirilenlere de, kendisine -gösterilen kişiyi teşhis etmesi emredilir. Karşı çıkacak olsa «Buydu ulan, nasıl tanı mıyorsun?» denir. İşkence haykırı şları arasında, gözleri siyah kirli bezlerle bağlanmış sanık, aç-susuz yaralı halde işkence tezgahından kaldırılıp teşhis etmesi için baskı altında tutulan bu kişilere gösterilir. Ve bu atmosfer içinde onların bir çoğu «buydu» ya da «benziyor-du» derler.

Artık gözüaltına alınana «suçlu» damgası vurulmuştur. Kamuoyuna teşhir etmekte bir «sakınca» yoktur...

Her şey bununla bitmiyor bu ülkede. Dahası var. Bu ülkede bazı istisnalar hariç, savcılar genellikle polis-le birlikte çalışıyorlar. Çoğu kez işkencenin dozajı bile

onların onayından geçer. Gözaltında tutuklular, işkence-cilerin refakatinde savcılığa sorguya çıkarılırlar. İşken-ceci de savcının yanındadır. İşkencehane atmosferinde «suçlu»yu teşhis etmiş tanık, savcılıkta aynı korku ne-deniyile, «poliste teşhis ettim ama korktuğumdan» diye-mez ye teşhis etmediği halde teşhis ettiğini söyler.

Sıra tutuklanma safhasına gelmiştir. Polisin henüz hiçbir yargı kararı yokken «Suçlu, vatan haini» diye halka teşhir ettiği insanlar tutuklama mahkemesine çı-karılarak tutuklanır.

(.....)

kuşkusuz bu anlattıklarımız, bu ülkede halkın ya-şadıklarının çok küçük bir kesitidir. Esasta, baskı, işken-ce, demokratik ve insani hakların gaspedilmesi çok da ha geniş boyutludur.

Bu ülkede insanlar ailece, rastgele fişlenirler. Panel mi düzenledin, yürüyüş mü yaptın, basın toplantısı, ge-ce vb. gibi etkinliklerde mi bulundun, dernek mi kur-dun, hakkını aramak için açlık grevi mi yaptın, fişlen-meye mahkumsun demektir. Sadece bunlar değil elbet te... Yazarsan, devrimci-demokrat sanatçıysan ya da Kürt kökenli bir kişiysen fişlenmekten asla kurtulamaz sın.

Öyle bir, ülkedir ki bu, Kürtlerin ulusal gelişimini engellemek için zorla göç planları uygulamaya konur. Grevler yasalarla engellenir bu ülkede İşçilerin, köylülerin sesinin soluğunun çıkmaması arzulanır... Bu da yetmez, gençliğin apolitikleştirildiği ye düzene angaje olduğa, Amerikan kültürüne-hayran, afyonla beyinleri uyuşmuş, diskolardan çıkmayan, okumayan, fakat «köşeyi dönme» bilinci almış, fırsatçı bir gençlik arzu-lanır.

Bu; ülkede planları, anlatmak için daha çok şey ya-

zılabilir. Ama gereksiz bir çaba olur bu. Anlattıklarımız bu ülkeyi tanımak için yeterli olsa gerek...

Bu ülke TÜRKİYE'dir... TÜRKİYE böyle bir ülkedir...

Tüm bunlara karşın demokrasi var deniyor Türkiye'de... Bunun neresi demokrasidir? Bunca haksızlığın, çağdışılığın yaşandığı bir ülkede demokrasi olabilir mi?

Bir avuç işbirlikçi tekелci sermayedar, büyük toprak sahibi ve tefeci tüccarlar egemenliğindeki bir devletin niteliğinin tüm aksi iddialara karşın-demokrasi ile uzaktan yakından ilgisi olmadığı açık değil mi?

Öyle bir ülke ki; devlet, tüm «güçlölük» demagojilerine, laiklik edebiyatına karşın yurtdışına gönderdiği insanların maaşlarını «Rabıta» denen, arkasında ABD ve Suudi tekellerinin bulunduğu bir örgüte ödetiyor.

Öyle bir ülke ki; bizzat işkence emirlerini veren ve işkence yöntemlerini ithal eden devletin en üst yetkilileri olduğu halde, aynı kişiler işkencenin münferit vakalar olduğunu ve «kendini bilmez birkaç görevlinin» yaptığını iddia edebiliyor.

Öyle bir ülke ki, yüzbinlerce kişi gözaltına alınabiliyor. Açılan davalar 8-10 yılda bitmiyor.

Bu nasıl demokrasi?...

Bu şaşaalı ve «soy»uyla övünen, iliklerine kadar emperyalizme bağımlı, ulusal onurdan nasibini almamış, emperyalizmle işbirliğinden başka birşey düşünmeyen yöneticilerin egemen olduğu ve yönetenlerin yönetme sanatından sadece işbirlikçi tekелci sermaye ve ortaklarının en bağınaz, en gerici diktatörlüğünü anladığı; soygun, yalan, baskı, işkence, rüşvet ve ahlâksızlığın kol gezdiği bir ülkede DEVRİMCİ SOL gibi örgütler bu kuşmuş düzeni değiştirmek isterler. Bunun için de başlarına gelmedik şey kalmaz: İşkence, baskı; sokakta, dağda, evde katledilmek; sorgusuz sualsiz gözaltına alınmak,

basında, TRT'de «Vatan Haini» olarak gösterilmek; idam edilmek; yıllarca zindanlarda tutulmak çok doğal bir şeydir onlar için.

İşte böyle bir ülkede, bir gece, «YENİ ÇÖZÜM» diye bir derginin eski yazı işleri müdürü olan Ertuğral MAVİOĞLU ve HAZİRAN yayınlarının sahibi Ahmet ZENGİN ve 4 kişi daha gözaltına alınırlar...

Neden mi? Böylesi bir ülkede, böyle bir soru sormak abes olur...

Emperyalizmin işbirlikçisi bir avuç sömürücünün iktidar olduğu ve militarizmin gücüne dayanarak yönetilen bir ülkede, polis, asker vb. güçlerin çok büyük ayrıcalıkları vardır. Yasalarla da bu ayrıcalıklarını güvenceye alıp istediğini gözaltına almaya, tutuklamaya ve yıllarca içerde yatırmaya hak sahibidirler.

Evet... Bu «hak» nedeniyle sözü edilen şahıslar gözaltına alındılar. Önlerine silahlar, dinamitler ve çeşitli araçlar konarak, failleri bulunamayan birçok eylemin sorumluları olarak kamuoyuna ilan edildiler.

Polis ve egemenlerin sözcüsü basın, sahip olduğu alışkanlığı gereği bu insanların «suçluluk»ları hakkında hiçbir kanıt yokken suçlama kampanyasına girişmekte gecikmediler. Haftalar geçti, gazete manşetlerinden inmediler...

Polis gazetecilere adeta talimat veriyor ve hergün hemen aynı muhtevadaki haberler çeşitli gazetelerin sütunlarını dolduruyordu.

Kuşkusuz bu, egemen basının ilk defa ortaya çıkan olumsuz tavrı değildi. Henüz yargılama safhasında bulunan onbinlerce tutsak, polis senaryolarına uygun figüranlar rolünde oynayan bir kısım gazetecilerin işbirlikçi fonksiyonlarını layıkıyla yerine getirmesiyle, önce onlar tarafından cezalara çarptırıldılar. Artık kamuoyu «suçlu» diye teşhir edilen insanlara, «yargı»nın en ağır

cezaları vermesini yadırganmayacaktır. Nitekim hep böyle olmuştur.

Öyle bir ülke ki, basını, bakanları, başbakanı, te kellerin sözcüleri, devlet başkanı, genelkurmay ve bun ların çeşitli kademelerdeki görevlileri yasalar karşısın da istediğini istediği gibi mahkum etmekte özgürdürler. Yasalar sadece işçiler, yoksul köylüler, gençler, aydınlar ve devrimci-demokrat tüm insanlar için konmuştur san ki...

İşte, son günlerde kamuoyuna DEVRİMCİ SOL operasyonu diye tanıtılan ve 6 kişinin gözaltına alınıp, suç lu diye lanse edilmesiyle başlatılan kampanya bu zincirin bir halkasıdır. Bu kampanyayla en başta hedeflenen, halen sürmekte olan DEVRİMCİ SOL davasıdır. Dava, davanın sanıkları aleyhine etkilenmek istenmektedir.

Hakkında suç duyurusunda bulunacağımız Milliyet, Hürriyet, Güneş, Tercüman gazeteleri(*) bu kampanyanın öncüsü olmuşlardır.

Bu kampanyada, kamuoyunda etkili gazeteci olarak tanınan birçok gazetecinin, gazetecilik meslekleriyle bağdaşmayacak şekilde polisin ve belli çıkar çevrelerinin kirli taktik ve programlarını kamuoyuna maletme görevini üstlenmeleri dikkate alınması gereken ayrı bir konudur.

Sözü edilen gazetelerin DEV-SOL operasyonu diye yaptıkları yayınların çeşitli amaçları olmakla birlikte, esas olarak süregelen Devrimci Sol davasını etkilemeyi hedefledikleri açıktır. Bunun için de tamamen yalan, demagoji ve polis senaryolarına dayanan, ya da kendi ha-

(*) Hürriyet Gazetesi hakkında 13.2.1987 tarihinde Cumhuriyet Savcısı.İlgi'na ayrıca suç duyurusunda bulunduğumuz için, bu dilekçemizde onunla ilgili suç duyurusunda bulunmuyoruz.

yal mahsulleri olan yazılan yayınlamaktan çekinmemişlerdir.

(.....)

Milliyet muhabirleri, DEVRİMCÎ SOL örgütünün yurtdışından Mahir ÇAYAN'ın eşi tarafından yönlendirildiğinin siyasi şube yetkilileri tarafından ileri sürüldüğünü iddia etmekte ve örgütümüz hakkında şaibeler yaymak çabasıdadır. Örgütümüzün hiçbir zaman sözü edile Gülten ÇAYAN'la hiçbir ilişkisi olmamıştır. Kuş-kuşuz M. ÇAYAN'm eşinin ülkesinde ve saflarımızda mücadele etmesine sevinirdik. Ne yazık ki Gülten CAYAN bu bilince ve cesarete sahip olamamıştır. Zaten kendisi de Yeni Gündem dergisi ile yaptığı röportajda kendi durumunu açıklamaktadır. (Yeni Gündem sayı 53 8-14 Mart 1987)

Milliyet gazetesini örgütümüzle Gülten ÇAYAN'ın ilişkisi olduğunu ispatlamaya çağırıyoruz. Varsa, elindeki tüm belgeleri kamuoyuna açıklamalıdır.

Aynı haberde «Eylemler» başlığı altında;

«Gözaltındaki militanların **sorgusu sonucu polis**, Dev-Sol örgütünün yeni hücrelerini saptamaya başladı. Cezaevinden tahliye olan militanların, yurt dışındaki Gülten ÇAYAN ile ilişki kurarak örgütü yeniden canlandırmaya çalıştıkları, ANAP Kadıköy ilçe binasının yakılması ve çok sayıda pankart asma eylemini gerçekleştirdikleri öne sürüldü.»

Dikkat edilirse haber, tahliye olanların etrafında dolanıp durmaktadır. Ve iddia, gözaltında bulunanların, bunları söyledikleridir. Bunun böyle olmadığı ilerde açıklayacağımız gibi açık ve net ortaya çıkmıştır. Ne gözaltında bulunanların buna benzer ifadeleri vardır, h'e de polisin elinde bu tür bir belge...

Cezaevinden tahliye olup da hücre kuranlar kimlerdir?

Operasyon sonucu ele geçen tahliye olmuş kişiler kimlerdir?

ANAP'ı basanlar kimlerdir?

(.....)

Eğer yazdıkları içsin, tüm bunları bize polis söyledi diyorlarsa, o zaman herşeyden önce bir noktayı hatırlatmak gerekiyor. Her gazeteci ancak polisin resmi bültenlerini yayınlayabileceğini, bunun dışındaki deyişlerin spekülatif olacağını ve sorumsuzca insanları suçlamanın suç olacağını bilmek zorundadır.

(.....)

14 Mart 1987 tarihli Milliyet gazetesinde bir habere bakalım (Haberı yazanın adı belirtilmemiş, istihbarat servisi deniyor); «Polis, militanların cezaevinde bulunan liderleri Dursun **KARATAŞ'ı kaçırmak** için eylem planı yaptıklarını belirledi...»

Bu kez Milliyet, cezaevinde bulunan tutukluların durumunu ön plana çıkarmakta ve dikkatleri onlar üzerine çekmektedir.

Hayal dünyaları oldukça geniş olan bu «haberın» sahipleri, yoksul halkın, işçilerin, emekçilerin oligarşi ve emperyalizm tarafından nasıl sömürüldüğünü, bir avuç işbirlikçinin 50 milyon halk üzerinde nasıl bir diktatörlük kurduğunu yazacağı ve bunu halka duyuracağı yerde, bu cesaret ve ahlaktan yoksun oldukları için bu tür hayali iddialarla gazetecilik yapmaya çalışmaktadırlar.

Milliyet iddialarını ispat edecek hiçbir bilgi ve belgeye sahip değildir.

İddialarını ispat etmeye çağırıyoruz.

Polis bültenlerinde bu tür bilgilerin olmadığını, haberin tamamen uydurma ve hayal mahsulü olduğunu söylüyoruz. Amaç, süregelen DEVRİMCİ SOL davasını etkilemektir.

(.....)

Besbelli ki, Milliyet ne yazacağını şaşırmış durumdadır.

12 Mart 1987 tarihli gazetede «... militanların geçici liderinin, örgütün mali işler sorumlusu Haydar BOZDAĞ olduğu saptandı» diye yazılırken, 14 Mart 1987 tarihli gazete «Dev-Sol, Marmara Üniversitesi Basın Yayın Yüksek Okulu öğrencisi **Ertuğrul MAVİOĞLU**'nun yönetiminde eski gücüne kavuşmak ve sempatizan kazanmak için silahlı eylem hazırlığına girişti» deniliyor. Haberin devamında;

«Yeni Çözüm dergisi yazı işleri müdürü Ertuğrul MAVİOĞLU, okul arkadaşı Ahmet ZENGİN'in sağ kolu olarak örgütü canlandırmak için çalışırken...» ifadelerine yer verilerek bu kez de Ahmet ZENGİN lider yapıyor.

Dahası var... Çünkü Milliyet henüz DEVRİMCİ SOL'a kesin bir lider bulmuş değildir. «Lider» diye lanse ettiği isimlerin ikna edici olmadığını anlamış olsa gerek ki, bu kez de Dursun KARATAŞ'ın eşini bir çırpıda lider yapıp çıkıyor.

Bakın, ne diyor Milliyet;

«Sabahat KARATAŞ'ın çok sayıda tahliye olmuş militan ile eski sempatizanları biraraya getirmeyi başardığı anlaşıldı.»

Görüldüğü gibi hedef yine aynıdır: TAHLİYELER. Tahliye edilenlerin sık sık ve gerekçesiz gözaltına alınıp işkence görmesi ve huzursuz edilmesi ve en önemlisi de

süregelen davada yeni tahliyelerin engellenmesi istenmektedir.

(.....)

GÜNEŞ GAZETESİ HAKKINDA

Güneş gazetesi de Milliyet'ten aşağı kalmayarak zaman zaman sürmanşetten, zaman zaman ise çeşitli boydaki manşetlerle yalan yanlış bilgileri kamuoyuna aktararak kampanyaya katılmış ve süregelen Devrimci Sol davasını etkilemeye çalışmıştır.

(.....)

14 Mart 1987 tarihli Güneş gazetesinin birinci sayfasında bir haber... Gazetede belirtildiğine göre haber Alaattin DEMİRTAŞ isimli kişiye ait. Gazetenin muhabiri ya da bir yazarı olsa gerek. Aynı sayfada eline otomatik bir silah verilmiş Sabri EREN ve silahını ona doğrultmuş çelik yelekli bir polisin resmi de var. Ve yine Ertuğrul MAVİOĞLU'nun yarım boy resmi. Ayrıca yüzleri duvara döndürülmüş iki kişi ve silahlarını onlara doğrultmuş çelik yelekli polisler var.

Anlaşılan polisin reklama ve bazı kişileri suçlamaya ihtiyacı var. Sansasyon peşinde koşmasının nedeni bu. Sansasyon yaratmalı ki, ne denli «başarılı» olduklarını göstermiş olsunlar!. Gazete sayfalarında, insanların, suçsuz oldukları biline biline afişe ettirilmesinin başka ne anlamı olabilir? Film çevirir gibi tatbikatlar yaptırmak başka nasıl izah edilebilir? Kuşkusuz bu işin bir yanı... Esas yan yaratılmak istenen psikolojik havadır. Çok yönlü amaçlarına hizmet edecek bir psikolojik ortamı yaratmak başlıca gayedir. Polis istediği gibi hareket etme hakkını kendinde görüyor. Basını da peşine takarak, onu kendisine ortak ederek yapıyor bütün bunları. Ama suçsuz insanlar suçlu gösterilmiş, onlar için ne gam!...

Peki ya Güneş gazetesi gerçekte ilgisi olmayan bu olayı nasıl bir şekilde veriyor? Suçsuz insanları nasıl suçlu diye lanse edebiliyor?

Niyet başka olunca, habercilik herşeye kurban ediliyor. Niyet. DEVRİMCİ SOL aleyhine kamuoyu oluşturmaktır. Niyet, süregelen Devrimci Sol davasında tahliyeleri engellemektir.

TERCÜMAN GAZETESİ HAKKINDA

Tercüman gazetesi de sözkonusu olay üzerine diğer gazetelerden geri kalmayarak, büyük bir gayretkeşlik örneği sergileyerek sütunlarını yalan haberlerle doldurdu.

2 Mart 1967 tarihli Tercüman'da bir haber... Habe-rin yazarı: Emin DEMİREL...

«MİT mensubu Ahmet ÖZTÜRK'ün öldürülmesi başta olmak üzere çok sayıda eylemi planlayan ve örgütte istihbaratçı olarak görev yapmak suçlarından aranan Haydar BOZDAĞ'ın aranmasına, devam ediliyor» diye yazıyor.

Tercüman'ın haberine göre, MİT mensubu Ahmet ÖZTÜRK'ün öldürülmesini planlayan Devrimci Sol'un «Lideri» Haydar BOZDAĞ... Ama bu işte bir gariplik var... Gariplik var çünkü, sözü edilen olayla ilgili I Ordu İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı II No.'lu Askeri Mahkemesi'nde bir yargılama yapılmış ve bazı kişiler bu eylemden dolayı ceza almışlardır. Bu dava TKP-ML PARTİZAN davasıdır. Ve bu davanın I No.'lu İddiana mesinde bu eylemin TKP-ML PARTİZAN örgütünün 12 Eylül öncesi gerçekleştirdiği bir cezalandırma eylemi olduğu belirtilmektedir. Üstelik yargılanması yapılan bir eylemdir.

Görülüyor ki Tercüman, küçük bir araştırma bile yapma gereği duymamaktadır.

İnsanları suçlamak için az da olsa ciddi bir çaba sarfetmiyor, sorumsuzca saldırmak ve kara çalmak yolunu seçiyor.

(.....)

15 Mart 1987 tarihli Tercüman gazetesinde bir başka haber... Haberin başlığı: «Dev-Sol'da çatlak»... haberi yazanın adı verilmemiş.

«İstanbul'da da üyelerinden bir bölümü hapiste **olan** Merkez Komitesi, alınan bilgilere göre Paşa GÜVEN'e haber göndererek Türkiye'ye gizlice dönmesini ve 12 Eylül sonrası İstanbul polisinden büyük ölçüde darbe yiyen örgütü yeniden toparlamasını istedi. Paşa Güven ise 'Şu anda Türkiye'de eylem dönemi değil, biz Avrupa'da örgütlenip, etkin sol çevrelerle ilişki kurup, daha sonra Türkiye'de çalışmalıyız' diyerek itiraz edince, Merkez Komitesinin emriyle Dev-Sol'dan ihraç edildi.»

Hapishanede bulunan DEVRİMCİ SOL'cuların yurt dışında bulunan Paşa GÜVEN'e gizlice haber göndermelerinin olanağı olmadığı gibi, spekülâtif nitelikli ve özel amaçlı uydurma haberde söylenenin aksine, DEVRİMCİ SOL'un tutsak bulunan üyelerinin hiçbirisinin böyle bir ilişkisi de yoktur. Ayrıca böyle bir yetkileri de yoktur. DEVRİMCİ SOL'un karar organı dört duvar arasında değil, her zaman işçilerin, köylülerin, gençlerin, halkın arasında olmuştur.

Tercüman bu spekülâtif haberle tutsak DEVRİMCİ SOL'cuları hedef göstermekte ve halen devam eden mahkemeyi etkilemeyi amaçlamaktadır.

Tercüman'ın iddiasına göre: «Paşa GÜVEN'in ihraç kararını tanımayarak, kendi çevresindekileri 'Paşacılar' adıyla topladığı bildirilirken, eski Merkez Komiteye bağlı kalan kadrolar ise, 'Dayıcılar' adıyla tanınıyor...»

Tercüman bu uydurma haberiyle de kamuoyunda

DEVRİMCİ SOL'un bölündüğü, insanların kişilerin peşinden gittiği gibi imajlar yaratmak istemiştir.

DEVRİMCİ SOL örgütü, her türlü baskı ve zorun uygulandığı, karalama kampanyalarının hiç bitmediği koşullarda bile bölünmeye uğramadığı gibi, bugün eskisinden çok daha ileri bir ideolojik birliğe sahip bir örgüttür.

Tercüman dukalığının, polisin ve benzerlerinin DEVRİMCİ SOL'u bölüp parçalamak arzularını biliyoruz. Ve bunu başarmak için gösterdikleri zavallı çabalara çokça kez de tanık olduk. Ne yazık ki bize yönelik sahnelenen tüm bu oyunlar birer birer iflas etti. Hâlâ illellikten ve tefeci-bezirgan kafasından kurtulamayan polis, anlaşılan bir kez daha bu oyuna başvuruyor ve işbirlikçisi Tercüman'ı da bu doğrultuda kullanıyor... Kuşkusuz hiçbir devrimci örgüt kimseyi zorla saflarında tutmaz... Bu DEVRİMCİ SOL için de böyledir. Baskı ve zor koşullarında dönekler, yığınlar, ihanet edenler de olacaktır. Ama örgütümüzde Tercüman'ın iddia ettiği gibi ne «Paşacılar» ne de «Dayıcılar» vardır. Ve düşmana inat yaşayacak ve güçlenecektir."

(.....)

Tercüman'm bu tutumu, onun niteliğini dikkate alınca şaşırtıcı gelmemelidir.

Böyle olmakla birlikte, yayınlarının sürmekte olan DEVRİMCİ SOL davasını etkileme amacı güttüğü gözardı edilemez. Eğer bu ülkede yasaların olduğundan söz ediliyorsa, bu herkes için olduğu gibi Tercüman için de olmalıdır.

Uydurma haberler yazarak kamuoyunu aldatmanın, sürmekte olan davaları etkilemeye yönelik yayın yapmanın suç olduğunu Tercüman da öğrenmelidir.

ÜLKEMİZDE POLİS ve MAHKEMELER BU
YÖNTEMLERLE İNSANLARI MAHKUM
EDİYORLAR...

**POLİSİN TUTUMU YASADIŞIDIR VE
AMAÇLARINDAN BİRİ DE DEVRİMCİ SOL
DAVASI SANIKLARI ALEYHİNE
PSİKOLOJİK HAVA YARATMAKTIR**

Kamuoyuna yansıyan ve gazete sayfalarında geniş olarak yer alan haberlere dikkatli bir gözle bakıldığında, polisin nasıl bir oyun oynamaya çalıştığı rahatlıkla anlaşılabilir. Polis prestij peşinde koşmakta ve bu yüzden sansasyona yönelik uydurma haberler üretmektedir. Polisin suçlu diye lanse ettiği insanların DGM savcılığı tarafından serbest bırakılmasından sonra ortaya çıkan gerçekler bu olguyu çarpıcı olarak gösteriyor.

Örneğin bir sanığa elinde otomatik tabancayla «tat bikat» yaptırılıyor ve silahların, patlayıcı maddelerin önünde basına ve TV'ye çıkarılıyor; işte, bu kadar silahın, patlayıcı maddelerin sahiplerinden biri bu deniyor, ama aynı kişi DGM savcısı tarafından serbest bırakılırken, polisin ona ait olduğunu iddia ettiği şeylerle bir ilgisinin olmadığını anlaşıldığı belirtiliyor.

Bir başkası 18 gün hücrede tutuluyor, aynı şekilde «suçlu» diye ilan ediliyor, ama onun da bir ilgisinin olmadığını ortaya çıkıyor.

Bir diğeri «soygun» eylemlerini gerçekleştirdi, hatta «teşhis» edildi, deniyor, ama, onun sadece bir dergide çıkan yazılar dolayısıyla tutuklandığı anlaşıyor.

Kısaca insanlar polisaj uydurma ve sansasyona yönelik açıklamalarıyla kamuoyuna suçlu olarak tanıtılıyor.

Polisin bu tavrı yeni değildir. Bizler sayısız kez tannık olduk bu tip tavırlara. İnsanlar yıllardır bu tip yön-

temlerle «suçlu» diye tanıtıldılar kamuoyuna.

(.....)

Polis kendi amacı doğrultusunda basını kullanmak istemiştir.

Bü basının suçsuz olduğu anlamına gelmez. Oligarşinin sözcüleri durumunda olan egemen basın bu tip haberlere adeta dört elle sarılır. Doğru, olup olmadığına bakmak ihtiyacı duymazlar bile.- Üstelik kendi «naçizane» katkılarını da eklemeyi unutmazlar. Ama esas sorunlu polistir. Senaryoyu hazırlayan ve uygulamaya sokan odur. Gerçek durumu çok iyi bilmesine rağmen, bilinçli olarak yalan ye, demagojik haber üreterek kamuoyunu şartlandırmayı hedefleyen odur.

Bir gazete yöneticisi (Zafer Mutlu - Sabah) Yeni Gündem dergisinin 22-28 Mart İİB7 tarihli 153. sayısında şunları söylüyor: «Türkiye Cumhuriyeti devletin İstanbul emniyet örgütünün yöneticileri sizi arıyor ve 'gelin ANAP il binasını basan ve çeşitli olaylara karışmış pev-Sol militanlarını yakaladık' diyor. Hakikaten bakıyorsunuz, emniyette dört kişi, önlerinde silahlı, bıçakları, teksir makineleri ve polise göre daha birçok suç delili. Bu durumda oraya giden muhabir resimleri çekiyor, polisin verdiği bilgileri alıyor, haberini yazıp yetkilisine veriyor. Yetkili bir bakıyor, 12 Eylül gibi bir dönem yaşamış bir toplum için son derece önemli bu haberi yayımlamaya karar veriyor. Olayın normal seyri budur. (.....) İnceledim, biz dahil, bütün gazeteler bu son olayda savcının serbest bıraktığı sanıkları suçluymuş gibi teşhir etmişiz. Bunlara yöneltilen suçlamaların polisin iddiası olduğunu belirtmemişiz.»

İşte açık bir itiraf... Polisi «suçlu» ilan ediyor. Gazeteciler hiçbir araştırma yapmadan, haberi aynen ya da kendi «katkı»larını da ekleyerek yayınlıyorlar.

Bizler yıllardır hep böyle suçlandık, kamuoyu nez-

dinde daha baştan «suçlu» diye mahkum edildik. Ama yasalar «Hiç kimse mahkeme huzurunda yargılanıp mahkum edilmedikçe suçlu sayılmaz» diyormuş ... Ne gam!

(.....)

Ancak bu kez polisin hesabı tutmamıştır. Ve bu yüzden oynadığı oyun tüm çıplaklığı ile gözler önüne serilmiş, kamuoyuna teşhir olmuştur.

O halde ne yapacaktır polis? Yapacağı tek bir şey vardır: Prestij kazanmaya çalışmak... Bunun için gerekirse provokasyon da düzenleyecektir.

İşte buna bir örnek:

30 Mart 1987 günü DEVRİMCİ SOL davasında yargılanan Dursun KARATAŞ'ın İstanbul Adliyesi'nde görülmekte olan ayrı bir duruşması vardır. O zamana kadar aynı davanın birkaç duruşmasına çıkan Dursun KARATAŞ, o gün daha önce rastlamadığı bir sahneye tanık olur. Yüzlerce polis, gazetecileri toplayıp Adliye binasına gelmiş ve her tarafı tutmuştur. Sözde polis, Dursun KARATAŞ'ın kaçırılacağına dair ihbar almıştır. Aslında bu tamamen polisin bir uydurmasıdır. Asıl amaç, basında «firarı engelledik» gibi asılsız haberlerin yer almasını sağlayarak prestij kazanmaktır. Ve tabii bir provokasyon yaratarak başka amaçlara erişmek isteme çabası da vardır. Polisin bu tip uydurma senaryolarla nice provokasyonlar düzenlediği bilinmeyen bir şey değildir.

Kısaca polis, hem davanın bütününe hem de davada yargılanan sanıkların bazılarını hedef alacak şekilde yalan ve demagojik haberler yayma tutumunu ısrarla devam ettirmektedir.

Sormak istiyoruz;

Yasalar polis için geçerli değil midir? Polis, istediğini yapmakta özgür müdür? Bugüne kadar polisin

yasadışı uygulamaları hakkında herhangi bir işlem yapılmış mıdır? Ve daha ne kadar böyle davranmaya devam edecektir?

DEVRİMCİ SOL DAVASINI ETKİLEMeye YÖNELİK YALAN VE DEMAGOGİK HABERLER ÜRETENLER HAKKINDA SUÇ DUYURUSUNDA BULUNUYORUZ...

Anlaşılan o ki, polis ve egemen güçler işçi sınıfı ve emekçi güçlerin bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin gelişmesini engellemek için bu mücadeleye katkıda bulunabilecek en küçük girişime dahi tahammül edemiyor.

Siyasi arenada sadece tekellerin, büyük toprak sahiplerinin, emperyalistlerin sözcüleri ve kuruluşları konuşun isteniyor... Ama toplumun yasaları gereği gelişme engellenemiyor. Engellenemediği için daha büyük baskıya başvuruluyor. Baskı, geçici olarak pasifikasyonu sağlasa da, özde yeni, daha güçlü dinamikler yaratıyor, bilinç ögesini geliştiriyor... Baskı, baskıyı yapanları vuran silah haline geliyor.

Egemen sınıflar ve onların vurucu gücü polis, propagandistleri kimi gazeteciler bugün tastamam bu durumdadırlar.

Bunun için polisin prestije ihtiyacı var. Sansasyona ihtiyaç duyuyor.

İlerici, devrimci yayınların çıkmasını engellemek için gözdağı veriyor.

Devrimci basın yerine pornografik basını övüyor ve destekliyor; devrimci ve yurtseverlerin içki sofralarında pornografik tartışmalar yapmasını istiyor.

Devrimcilerin, devrimi ve kendini inkâr edip dönem olmasını istiyor.

Cezaevlerinde baskı ve işkenceyle devrimci bilinci yok edemediğinden tutukluların, cezalarını yattıkları halde tahliye olmasını istemiyor, bunun için sansasyonel haberler üretiyor.

15 Mart 1982 tarihinden bu yana yaklaşık 1300 tutuklu ile halen süren ve 300 idamın istendiği DEVRİM-Cİ SOL davasını olumsuz etkilemek için, yalan, demagogik ve iftiraya dayanan haberler üreten İstanbul polisi ve bu yalan haberlere kendinden ilaveler yaparak yayan Milliyet, Güneş ve Tercüman gazeteleri hakkında suç duyurusunda bulunuyor ve soruşturma açılmasını talep ediyoruz,

6 Mart 1987

Dursun Karataş
Sinan Kukul
Bedri Yağan
İbrahim Erdoğan
İbrahim Bingöl
Hüseyin Solgun
Nuri Eryüksel
Sabri Temel
Mürsel Göleli

POLİS DEVRİMCİ SOL DAVASINI ETKİLEMEK İÇİN PROVOKASYON DÜZENLİYOR.

MİT ve polisin, devrimci örgütlere ve cezaevlerinde direnen devrimcilere yalan haberlerle saldırısının boşa çıkması üzerine, prestijini kurtarabilmesi için yaratmaya çalıştığı bir provokasyonla ilgili olarak, polisin oyunlarını teşhir eden dilekçedir.

I. ORDU KOMUTANLIĞI II NO.'LU ASKERİ MAHKEMESİ BAŞKANLIĞINA

Baştabya/METRİS

**POLİS, DEVRİMCİ SOL DAVASINI ETKİLEMEK
İÇİN PROVOKASYON DÜZENLİYOR.**

30 Mart 1987 günü İstanbul 3. Ağır Ceza Mahkemesinde görülmekte olan bir davam için cezaevinin aldığı güvenlikle Adliye'ye getirildim.

Adliyede İstanbul Emniyet Müdürlüğü Siyasi Şube'den «DEVRİMCİ SOL Timi»nin şefi Aydın Barış ve yine bu ekipten birçok sivil polisin, çelik yelekli ve otomatik silahlarla çevremi sardığını gördüm.

Mahkememin bulunduğu kata çıkarken merdiven başında gazetecilerin hazır beklediği ve üzerime flaş patlattıklarına tanık oldum.

Dahası var; 3. Ağır Ceza Mahkemesinin bulunduğu koridor tüm insanların giriş-çıkışına kapatılarak Siyasi Şube'nin işkenceci (İşkenceci olduklarını biliyor ve tanıyorum. Aydın BARIŞ adlı işkencecinin denetimindeki bir ekip 1980 Ekim'inde şahsıma işkence yapmıştır. Hâlâ işkence izlerini taşımaktayım.) polislerin tahrik ve

provokasyonlarına tanık oldum. Avukatım dahi içeri alınmıyordu. Ancak itişip kakışmalardan, tartışmalardan sonra içeri girebildi.

Mahkeme aleni olduğu halde yakınlarım, basın mensupları dahi içeri alınmadı. Ancak mahkeme yargıcı ile uzun polemiklerden sonra duruşmanın bitimine doğru yakınlarım içeri alındı.

Şaşırmayın, yasalar aleni olarak isteyen mahkemelere girip izleyebileceğini söylüyor. Hele basın mensupları ve sanığın yakınları hiçbir zaman engellenemez. Ama burası Türkiye'dir ve bir yasa adamı olan yargıçlar dahi pekala yasaları görmemezlikten gelebiliyorlar. Nitekim mahkeme yargıcı da «Neden yakınlarını içeri alınmıyor?» dediğimde, «Kapılar açık» diyordu. Böylece, bir yandan, yasalarla kendi yasadışılığını maskeleyemeye çalışıyor, bir yandan da işkenceci zorba polisi aklamaya çalışıyordu.

Yargıç doğruyu söylemiyordu. Benîm ve avukatımın; «polis kapıları tutmuş kimseyi içeri bırakmıyor» sözlerimize karşın anlamamazlıktan geliyordu ve duruşma salonundan atmakla tehdit ediyordu. Ancak «Duruşma kapalı celse halinde sürüyorsa, —ki bu durum onu gösteriyor— bunları tutanağa geçirin» sözlerimiz üzeri ne ve duruşmanın da son dakikaları olmasından dolayı yakınlarım içeri alındı.

Ve yargıç ısrarla sözlerimizi tutanaklara geçmiyor, taleplerimizi dikkate almıyordu.

Çelik yelekli işkenceci polisler mahkeme salonunu ablukaya almış ve duruşma yargıcıyla danışıklı dövüş içindeydiler. Yargıç oynanan oyunu (provokasyonu) açık-
açıklamama izin vermemekte ısrarlıydı.

Ne oluyordu? Amaç neydi?

26 Şubat'ta İstanbul Emniyet Müdürlüğüne Dev-

rimci Sol'a karşı bir operasyon başlatıldığı, bunu takip eden günlerde, çok sayıda silah, polis ve asker elbiselerinin, örgütsel dokümanların, altısı üst düzeyde çok sayıda suçlunun yakalandığı ve Dev-Sol'un çökertildiği türünden haberler ilginç senaryolarla açıklandı.

Gerçekten polis ve basının sözünü ettiği olaylar olmuş muydu?

19 Mart 1987 gününe gelindiğinde Türkiye, basın ve polisin açıklamaları konusunda şaşkına dönmüştü. Haftalardır «Devrimci Solcular yakalandı», «Dev-Sol çökertildi» vb. haberlerin birer balon olduğu ortaya çıkmış ve Devlet Güvenlik Mahkemesi Savcısı Gani ATAMAN yakalananların çoğunu serbest bırakmıştı.

Ve bu yalan haberlerin ekseninde ben ve eşim vardı.

Sözümüne tamamlanan operasyonda, Dursun KARATAŞ'ın cezaevinden kaçırılacağı yolunda hazırlık yapıldığı, planlar oluşturulduğu bilgileri edinilmişti.

Polisin ciddiyetsizliği, insanlar hakkında nasıl kompolar kurduğu, nasıl elinde hiçbir belge ve delil yokken insanları suçlu diye milyonlara teşhir ettiği en çıplak biçimiyle açığa çıkmıştı. Yıllardır gözaltında tutulan insanlara işkence yapan, aylarca gözaltında tutan, sorgusuz sualsiz yıllarca cezaevinde yatıran polisin gerçek yüzü Türkiye halkı nezdinde açığa çıkmıştır.

Basının «Çok garip bir olay!» «Polis insanları nasıl suçlu lanse eder?» vb. haberleri yayınlarken, polis şaşkın ve suçlu psikolojisiyle «Operasyon devam ediyor, yakında görürsünüz» diyerek hâlâ kendini kurtarmaya çalışıyordu.

İşte 30 Mart 1987 günü 3. Ağır Ceza Mahkemesi salonunda ve Adliyede cereyan eden ve polisin «Dursun KARATAŞ'ın duruşma sırasında' kaçırılacağı ihbarını aldık» şeklinde gazetelere yansıyan habere konu olan

gelişmeler, sözü edilen polis operasyonunun yalan haber üzerine kurulması ve Devrimci Sol'la ilgisi olmayan insanların suçlu diye lanse edilmesinden sonra, polisin içine düştüğü aciz durumdan kurtulmak ve de prestij toplamak için başvurduğu bir provokasyon hareketidir.

Bu sözleri kısmen 30 Mart günü duruşma salonunda da söyledim. «Yarın basında Dursun Karataş firar edecekti, polis engelledi diye çıkarsa şaşmayın. Bu **bir** provokasyondur» şeklindeki sözlerim tüm ısrarlarıma karşın yargıç tarafından tutanaklara geçirilmiyordu.

Nitekim 31 Mart 1987 günkü, Cumhuriyet, Milliyet, Hürriyet vb. gazetelerde, polisin firar edeceğim konusunda ihbar aldığı ve bu nedenle sıkı önlem alındığı, duruşma salonuna basın ve yakınlarımların alınmadığı haberi yazıyordu.

İddia ediyorum ve polisi ispata davet ediyorum. Firar edeceğime dair ellerinde ne tür bir belge, ifade ve benzeri bir şey varsa açıklasınlar.

Ve yine böyle bir ihbarın da olmadığını, olamayacağını söylüyorum.

Bu tamamen polisin prestij kurtarma, kendisini başarılı göstermek için uydurduğu bir senaryodur.

Polis bu amacı için basını da kullanıyor. Öyle ki, henüz duruşma salonuna çıkmadan, merdivenlerin başında basın mensupları beni hazır bekliyor ve flaş patlatıyor.

Duruşma yargıcı duruşmaya basını ve yakınlarımı almayarak, oynanan oyunu açıklamama müsaade etmeyecek ve de tutanaklara geçirmeyerek yasadışılığa ortak olmuştur.

Yalan haberlerle savunma hakkımı engelleyen, kamuoyunu aleyhime şartlandırarak sürgelen Devrimci Sol davasını etkilemeyi hedefleyen İstanbul Emniyet Müdürlüğü veya «Dursun KARATAŞ firar edecekti» bi-

iminde iddiada bulunup, sözü edilen olayı ve provokasyonu yaratarak kamuoyunda suçluluğunu gizlemeye çalışan polisler veya sorumlular hakkında soruşturma açılmasını talep ediyorum. Olayla ilgili gazete haberleri 31 Mart 1987 gününde; Milliyet Gazetesi nc sayfada, Hürriyet Gazetesi ikinci sayfada, Cumhuriyet Gazetesi sekizinci sayfada bulunmaktadır.

Bilgilerinize sunarım.

6 Nisan 1987

Dursun Karataş

DEVİRİMCİ GENÇLİĞİN NİSAN DİRENİŞLERİ VE SOSYAL DEMOKRAT BİR KÖŞE YAZARI

Gençliğin 13-14 Nisan direnişlerinin kazanımlarını kamuoyu nezdinde çarpıtmak için sosyal demokrat geçinen SODEP'in kurucu üyelerinden Oktay Ekşi'nin polisin dikte ettirdiği bir yazıyı yayınlaması ve bu yazıda devrimcileri küçük düşürmeye çalışması üzerine verilen suç duyurusu dilekçesi ve kendisine çekilen telgraftır.

Sayın Ekşi,

19.4. 1987 tarihli Hürriyet gazetesindeki köşenizde tamamen hayal mahsulü, objektif gazetecilik ve demokrat iddialı kişiliğinizle bağdaşmayan yazınızla, kimin savunuculuğunu yapıyorsunuz? Yoksa geçtiğimiz günlerde polisin fiyaskoyla sonuçlanan yalan açıklamaları da sizin gayretinizle mi gazetede pazarlandı? Bizim neyi nasıl yaptığımız çok açık ama, sizin gibi baskı ve anti - demokratik uygulamalara karşı gösterilen en demokratik haklı tepkileri bile hazmedemeyenlerin, gerçekleri saptırmak isteyenlerin kimleri hangi mantık ve demagojilerle kullanmaya çalıştıklarını ibretle izliyoruz. İşgal ettiğiniz ve görüntüsüne sığındığınız demokrat-objektif gazeteciliğin hakkını verebilmeniz dileğiyle...

20.4.1987
Bedri Yağan

İSTANBUL CUMHURİYET SAVCILILIĞINA

Sultanahmet / İSTANBUL

19 Nisan 1987 tarihli Hürriyet Gazetesi'nin üçüncü sayfasında günlük makale yazarı Oktay Ekşi köşesinde «Dev-Sol Mantığıyla» başlığında ekte orijinalini sunduğumuz bir yazı yayınlandı.

Hürriyet Gazetesi'nin şimdiye kadar tamamen san sasyona yönelik her türlü objektiflikten, kamuoyu so rumluluğundan yoksun, maksatlı, demagojik yayınlarıyla çok karşılaştık. Bunlardan bazılarıyla ilgili de savcılığı nıza suç duyurusunda bulunduk. Ama özellikle savcılığı nızın suç duyurularımızı işleme koymamasından da cesa ret alınarak bu tür yayınlar her türlü kamuoyu ve in san hak ve özgürlükleri çiğnenerek pervasızca sürdür ülmemektedir.

Bizler I. Ordu II No.'lu Askeri Mahkemesinde devam eden 1300 kişilik Devrimci Sol davasında yargılan maktayız. Savunma hakkımızın ve kişiliğimizin yargı güvencesinde bulunduğu ve devam etmekte olan davayı etkileyecek her türlü yayının suç olduğu açıktır. Ülke- miz gerçeklerinden ve kamuoyundaki gelişmelerden ha- berdar herkesçe, son yıllardaki sadece polis ifadeleriyle hazırlanmış mesnetsiz suçlamaların akibeti çok iyi bi- linmektedir. Özellikle siyasi dava soruşturmalarında, po- lis ifadelerinin nasıl alındığı, bizzat bu soruşturmalara katılan polislerin ifşaatları, işkence davaları, sadece polis ifadelerine dayanılarak suçlamaların kabul edile- meyeceğine dair mahkeme ve yargıtay kararları tarafı- nızca bilindiği de muhakkaktır.

Birakalım bunları, son günlerde yargılandığımız ör- gütle ilgili kamuoyu ilginç gelişmelere tanık oldu. Yine özellikle Hürriyet gibi gazetecilikle uzaktan yakından il-

gisi olmayan, kamuoyunu tek yanlı ve yanlış şartlandıran yayın organlarının bir kısım masum insan, yargılandığımız dava ve kişiler hedef alındı, gerçekler saptırıldı. Olay DGM Savcılık soruşturmasında açıklığa kavuşunca söz konusu basın büyük bir pişkinlikle sorumluluklarını gizlemek için suçu polisin açıklamalarına attı. Gelişmeler günlerce kamuoyunda, polis ve yargı kurumu olarak tartışıldı. Özellikle basın günah çıkarmaya çalıştı, hatta bundan sonra bu tür haberlerde gerek kamuoyuna doğru haber iletme, gerekse kişilerin hak ve özgürlüklerini hedef alan tek taraflı suçlamalardan kaçınacaklarını bildiren açıklamalarda bulundular. Ama henüz bu açıklamaların mürekkebi bile kurumadan büyük bir ikiyüzlülük ve sorumsuzluk örneğiyle Hürriyet Gazetesi, -huyulu huyundan vazgeçmediğini gösterircesine- çarpık anlayışını göstermekte gecikmedi.

İşin ilginç, bu kez objektif ve demokrat gazeteci iddiasında olan biri (OKTAY EKŞİ) kaleme sarılmakta acele etti. Oktay Ekşi söz konusu yazısında tamamen hayal mahsulü bir senaryo ile üst düzeyde görev ve makam sahibi bir emniyet yetkilisinin anısına dayanarak, bizzat yargılandığımız davaya ve kişiliğimize yönelik iftirada bulunmaktadır. Oktay Ekşi ispat etmelidir. Tarafınızdan şu soruların cevaplandırılması için gereken olanağın sağlanılmasını talep ediyoruz.

1) Tamamen polis ifadelerine dayanılarak sanık aleyhinde her türlü verinin kullanıldığı Sıkıyönetim Askeri Savcılığı tarafından hazırlanan toplam 7 adet Dev-Sol iddianamelerinin hiçbirinde bile yer verilmeyen söz konusu ifade hangi sanığın polis veya herhangi bir soruşturma ifadesinde geçmektedir?

2) Yine, söz konusu Devrimci Sol iddianamelerinde pekala yer verileceği gibi, 12 Eylül öncesi hangi Devrim -

ci Sol yöneticisi yakalanmıştır? Böyle biri varsa kim olduğu açıklanmalıdır. Aksi takdirde şu an sürmekte olan Devrimci Sol davasında yöneticilik iddiasıyla yargılanan birçok insan şaibe altında bulundurulmuş, itham edilmiş olmaktadır.

3) Beş yıldır devam etmekte olan bir davayı etkileyecek yayında bulunmanın suç olduğu bilindiği halde, sadece polis ifadelerinin belge olamayacağı, bunların bizzat söz konusu mahkeme tarafından bile şaibeli kabul edildiği gerçeği bir yana, böyle bir polis ifadesinin dahi olmadığı halde adı geçen gazeteci-yazar bu cesareti nereden almaktadır?

Bizler beş yıldır mahkemelerde ve kamuoyunda hakkımızdaki iddialara, çarpıtmalara, demagojilere karşı öte yandan yaptıklarımız, yapacaklarımızla ilgili siyasi savunmalarımızı yapıyor, amacımızı, mantığımızı olanak buldukça açıklamaya çalışıyoruz. Ama hukuki olarak kabul edilen birçok savunma ve yasal haklarımızdan şimdiye kadar gerektiği gibi yararlanamamış ve yararlandırılmamışızdır. Burjuvazinin hakkımızda her türlü yalan, iftira ve demagojilere başvurarak, bizleri «vatan haini», «terörist» vb. gösterme çabalarını ve de bir yerde burjuvazinin tek taraflı savunuculuğunu yapan sahibinin sesi gazetelerin objektif gazetecilik ve kamuoyu sorumluluğuyla ilgisi olmayan yayınlarını anlıyoruz. Ancak yargı kurumlarının görev ve yetkileri, kişi ve tutuklu haklarının koruyucusu, güvencesi olmakla belirlenmiştir. Bu konudaki suç duyurularımızın dikkate alınıp, gerekli işlemin yapılacağına inanmak isteyerek, dilekçemizi bilgilerinize sunuyoruz.

20.4.1987

Bedri Yağan
İbrahim Bingöl
Tuğrul Özbek

A.Tayfun ÖZKÖK

1955'de İstanbul'da doğan Arslan Tayfun Özkök Kabataş Erkek Lisesi mezunudur. İ.D.M.M.A. (şimdiki adıyla Yıldız Üniversitesi) öğrenciliği yıllarında, aynı akademinin öğrenci derneği DEMAKD'ta yöneticilik yaptı. Milli kürekçilik, yaşamının amatör uğraş alanındaki bir özelliğidir. Devrimci olmak ise özyaşamını özetliyor. Ki bu özet tanım, aynı meslekten diğer yoldaşları gibi, ülkemiz tarihine damgasını vuran devrimci mücadelenin olanca genişliği ve zenginliğini de içinde taşıyor kuşkusuz.

A.Tayfun ÖZKÖK Devrimci Sol davasında yargılanıyor. 1981'den beri de idam hükümlüsü durumunda. Şu anda Sağmalcılar Özel Tıp Cezaevi'nde bulunuyor.

haziran

6000 TL